

जन्म साखी

निहकलंक नरायण नर

महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान

कृतः स० तेजा सिंघ

लेखक : बेबे हरबंस कौर

ਸੋਹਾਂ

ਸੋਹਾਂ

ਸੋਹਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਝੁ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ ।

ਮਹਾਰਾਜ ਪੂਰਨ ਸਿੱਧ ਜੀ ਫੌਜ ਵਿਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਫੌਜ ਵਿਚੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਖ ਭਾਈਆ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਪੁਤ੍ਰ ਸੀ ਮਾਣਾ ਸਿੱਧ ਭੁਚਚਰ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਤ੍ਰ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਲੀ ਮਾਘ ਸ਼ੰਮਮਤ ੨੦੦੮ ਨੂੰ ਕੁਗੀਂ ਆ ਰਹੇ ਹਾਂ । ਆਪ ਨੇ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਹਜੂਰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਜੀ ਦੀ ਬਨਾਉਣ ਬਾਰੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਕਿਧੁਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ੈਹਨਸ਼ਾਹ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਜੀ ਪਕਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੀ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਬਣਾਈ ਜਾਵੇ । ਇਸ ਚਿਟ੍ਠੀ ਮਿਲਣ ਤੇ ਭਾਈਆ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਬੇਬੇ ਬਾਂਸੇ ਕਲਸੀਆਂ ਵਾਲੀ ਕੋਲ ਗਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਹ ਚਿਟ੍ਠੀ ਹਜੂਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਆਈ ਹੈ, ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਬਨਾਉਣ ਬਾਰੇ । ਤਾਂ ਕਲਸੀਆਂ ਵਾਲੀ ਸਾਂਗਤ ਤੇ ਆਈ ਹਾਜਰ ਸਾਂਗਤ ਨੇ ਬਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ । ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਭਾਈਆ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਤੇ ਬੇਬੇ ਬਾਂਸੇ ਤੇ ਹੋਰ ਸਾਂਗਤਾਂ ਵੀ ਪਹਲੀ ਮਾਘੀ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ੨੦੦੮ ਨੂੰ ਕੁਗੀਂ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਗਈ । ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਬਡੀਆਂ ਨਿਹਾਲ ਹੋਈਆਂ । ਰਾਤੀਂ ਵਿਹਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਯਾ । ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਭਾਈਆ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਨੇ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਹਜੂਰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਜੀ ਦੀ ਬਨਾਉਣ ਬਾਰੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ । ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੇਬੇ ਬਾਂਸੇ ਲਿਖੇਗੀ ਤੇ ਤੂੰ ਲਿਖਾਵੇਂਗਾ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹੋ ਮੈਂ ਤਾਂ ਅਨਪਢ੍ਹ ਹਾਂ । ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਧਾਰ ਨਹੀਂ ਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਲਿਖਵਾ ਦੇਵਾਂਗਾ ਜੀ । ਏਹ ਤਾਂ ਬਡੀ ਵਡੀ ਜੁਮ੍ਮੇਵਾਰੀ ਵਾਲੀ ਗਲਲ ਹੈ ਜੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਏਹ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹੀ ਲਿਖਵਾਉਣੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਆਪੇ ਲਿਖਵਾ ਦੇਵਾਂਗੇ । ਤੂੰ ਲਿਖਵਾਉਣ ਕੇਲੇ ਸਾਡੇ ਪਲੱਥ ਤੋਂ ਮੋਰ ਦੇ ਖਮਬਾਂ ਵਾਲੇ ਚੌਰ ਚੌਂ ਇੱਕ ਟਿਕਕੀ ਲੈ ਲਵੀਂ ਤੇ ਲਿਖਵਾਉਣ ਕੇਲੇ ਆਪਣੀ ਪਗਡੀ ਵਿਚ ਟਾਂਗ ਲਵੀਂ ਤੇ ਲਿਖਵਾਈ ਜਾਵੀਂ । ਜਦ ਲਿਖਵਾਈ ਬੰਦ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਏਹ ਖੰਬ ਦੀ ਟਿਕਕੀ ਸਾਡੇ ਪਲੱਥ ਤੇ ਰਕਖ ਦਿਆ ਕਰੀਂ । ਏਸਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਾਈਆ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਨੇ ਏਹ ਸੇਵਾ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੀ । ਬੇਬੇ ਬਾਂਸੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਲਮ ਨਾਲ ਲਿਖੀ ਹੈ ਜੀ । ਬੇਬੇ ਨੂੰ ਲਿਖਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ੮-੧੦ ਦਿਨ ਮਾਗਦੀਂ ਏਹ ਵੀ ਹੁਕਮ ਹੋਯਾ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਪਨੇ ਤੇ ਸੋਹਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਲਿਖਣਾ ਹੈ । । ।

ਸੋਹਾਂ

ਸੋਹਾਂ

नं	ਤਤਕਰਾ	ਪਨਨਾ
੦੧	੨੦ ਫਗਣ ੨੦੦੮ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਦਿਨ ਏਤਵਾਰ ਨੂੰ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਲਿਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ	੦੬
੦੨	ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਜੀ ਨੇ ਅਕਤਾਰ ਧਾਰਨਾ ਤੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਜਣਾਈ	੦੮
੦੩	ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ੫ ਸਿਖ ਘਲਲਣੇ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸਮੇਤ ਹੋਲੇ ਮਹਲਲੇ ਤੇ ਰਾਮ ਪੁਰੇ ਜਾਣਾ	੧੨
੦੪	ਸਤਨ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ	੧੩
੦੫	ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬਾਲ ਲੀਲਾ	੧੪
੦੬	ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿਮਿੰਦਰ ਸਹਿਬ ਜਾਣਾ	੧੬
੦੭	ਸਾਖੀ ਰਾਮ ਪੁਰੇ ਦੀ ਚਲੀ ਮਾਈ ਗੁਲਾਬੀ ਸਤਨੀ ਦੀ	੧੭
੦੮	ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬਾਲ ਤਮਰ ਵਿਚ ਵਾਹ	੧੮
੦੯	ਦੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰੂਜਾ ਭੇਟਾ ਬੰਦ ਕਰਾਉਣੀ	੧੯
੧੦	ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਦਿਲਲੀ ਜਾ ਕੇ ਬਾਣੀ ਲਿਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ	੨੦
੧੧	ਹਰੀ ਮਕਈ ਦਾ ਸੜ ਜਾਣਾ	੨੧
੧੨	ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਕੋਠੇ ਤੋਂ ਗਿਰਨਾ	੨੨
੧੩	ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਤੇ ਮੇਹਰ ਕਰਨੀ	੨੨
੧੪	ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਸਟੂ ਲਗਣੀ	੨੩
੧੫	ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਘਵਿੰਡ ਵਿਚ ਮੰਗਣ ਜਾਣਾ	੨੩
੧੬	ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਆਪਣੇ ਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣਾ	੨੪
੧੭	ਖਰਕੂਜ਼ਯਾਂ ਦੀ ਖੇਡ	੨੫
੧੮	ਤੀਰਥ ਅਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਸਤਿਆ ਖਿਚਚਣੀ	੨੬
੧੯	ਤਾਉਨ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਪੈਣੀ	੨੬
੨੦	ਭਾਂਗਾਲੀ ਵਾਲਿਆਂ ਵਲੋਂ ਘੋੜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ	੨੭
੨੧	ਪਠਾਣਕੇ ਵਾਲੇ ਦੇਵਾ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸਾਖੀ	੨੮
੨੨	ਮਾਈ ਗੁਲਾਬੀ ਤੇ ਤਸ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਦੀ ਸਾਖੀ	੨੮
੨੩	ਰਾਮਪੁਰੇ ਦੇ ਬੁਝਾ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਦੇਹ ਛੱਡਣਾ	੨੯
੨੪	ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਭੈਣ ਬੇਬੇ ਠਾਕਰੀ	੩੦
੨੫	ਸਾਖੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਕਲਿਜੁਗ ਦੇ ਵਰਤਮਾਨ ਬਚਨ ਲਿਖਾਉਣੇ	੩੨
੨੬	ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਤੇ ਤੇਜਾ ਨੂੰ ਚਰਨੀ ਲਾਣਾ	੩੩
੨੭	ਚੁਤਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਲਵਤਂ ਸਿੱਘ ਅਤੇ ਤਸ ਦੇ ਘਰਾਂ ਬੀਬੀ ਬਸਤ ਕੌਰ ਦੀ ਸਾਖੀ	੩੪
੨੮	ਮਾਈ ਲਛਮੀ ਤੇ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸਾਖੀ	੩੭
੨੯	ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਤੇ ਝਣਡਾ ਸਿੱਘ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰਨੀ	੪੧

ਸ਼ੋਹਾਂ

ਸ਼ੋਹਾਂ

੩੦	ਸਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਭੈਣ ਠਾਕਰੀ ਦੀ ਸਾਖੀ	੪੨
੩੧	ਭੰਗਲੀ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਿਕਖਾਂ ਦੀ ਸਾਖੀ	੪੩
੩੨	ਸਾਖੀ ਪਠਾਣਕਯਾਂ ਦੇ ਦੇਵਾ ਸਿੱਘ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਬਹਾਦਰ ਸਿੱਘ ਦੀ	੪੪
੩੩	ਨਵੀਂ ਸਿਖੀ ਨੇ ਸਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸ਼ਰਨੀ ਔਣਾ	੪੫
੩੪	ਸੁਂਦਰ ਸਿੱਘ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੁਝਮ ਦਕੁਰਜੀ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸਾਖੀ	੪੭
੩੫	੧ ਸਿਕਖਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬਾਣੀ ਲੈ ਕੇ ਬਡੂਖੀ ਜਾਣਾਂ	੪੯
੩੬	ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਦਾ ਸਤਨ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਜਾਣਾ ਤੇ ਤਹਨਾਂ ਦਾ ਗਿਰਪਤਾਰ ਹੋਣਾ	੫੦
੩੭	ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਗਿਰਪਤਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਸਾਖੀ	੫੧
੩੮	ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਘਵਿੰਡ ਔਣਾ ਤੇ ਮਾੜੇ ਦੀ ਸਾਂਗਤ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਔਣਾ	੫੪
੩੯	ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਦੀ ਸਾਖੀ	੫੪
੪੦	ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਦੇ ਘਰ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਨੇ ਜਨਮ ਲੈਣਾ	੫੬
੪੧	ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਘ ਮਗਰਾਂ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਦਾ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜਰ ਹੋਣਾ	੫੬
੪੨	ਬੈਠਕ ਪੌਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਘੋੜਾ ਚੋਰੀ ਹੋਣਾ	੫੭
੪੩	ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਦੇ ਪਿੰਡ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਜਾਣ	੫੮
੪੪	ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਕੁਝ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਤੇ ਚਰਨੀ ਲਗਣਾ	੫੯
੪੫	ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ੨੭ ਚਕਕ ਜਾਣਾ	੬੦
੪੬	ਭੁਚਚਰ ਵਾਲੇ ਬਲਵਤਂ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸਾਖੀ	੬੧
੪੭	ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਵਾਲੇ ਕੁਥ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸਾਖੀ	੬੩
੪੮	ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਘੋੜੇ ਤੇ ਕੁਤੇ ਬਾਰੇ	੬੪
੪੯	ਰਤਨ ਸਿੱਘ ਆਲਮਗੀਰ ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਦੀ ਸਾਖੀ	੬੫
੫੦	ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ੨੭ ਚਕਕ ਆਪਦੇ ਘਰ ਖੜ੍ਹਨਾ	੬੬
੫੧	ਘਵਿੰਡ ਦੀ ਇਕ ਮਾਈ ਦੀ ਸਾਖੀ	੬੮
੫੨	ਮਾਹਣਾ ਸਿੱਘ ਤੇ ਮੇਹਰ ਕਰਨੀ	੭੦
੫੩	ਸੁਰੈਣ ਸਿੱਘ ਘਵਿੰਡ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸਾਖੀ	੭੦
੫੪	ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਲਾਂਗੂਰ ਦੀ ਸਾਖੀ	੭੦
੫੫	ਬਾਜ ਸਿੱਘ ਤੇ ਮੇਹਰ ਕਰਨੀ	੭੧
੫੬	ਤੋਡੇ ਵਾਲੇ ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸਾਖੀ	੭੨
੫੭	ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਤੇ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁਟਣਾ	੭੨
੫੮	ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਘੋੜਾ ਤੇ ਬੌਲ੍ਹਦ ਚੋਰੀ ਹੋਣੇ	੭੩
੫੯	ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਿਖ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਤੇ ਹਰਸੁਖ ਲਾਲ ਖਤ੍ਰੀ ਦੀ ਸਾਖੀ	੭੪
੬੦	ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਦੀ ਸਾਖੀ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਘੋੜਾ ਦਿੱਤਾ	੭੬
੬੧	ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਝੁਕਾਲ ਵਾਲੇ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਔਣਾ	੭੮

ਸ਼ੋਹਾਂ

ਸ਼ੋਹਾਂ

ਸ਼ੋਹਾਂ

੬੨	ਲਗ਼ਰ ਦੀ ਸਾਖੀ	੮੨
੬੩	ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਕਲਸੀਆਂ ਵਾਲੇ ਨੇ ਸੁਖਣਾ ਸੁਕਖੀ	੮੩
੬੪	ਮਾਈ ਜਿਉਣੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੇਹ ਛੜ੍ਹਣੀ	੮੪
੬੫	ਸਿਖਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲਈ ਬੈਠਕ ਬਣਾਉਣੀ	੮੭
੬੬	ਦਪਤੂ ਵਾਲੇ ਸਿਕਖਾਂ ਦੀ ਸਾਖੀ	੮੮
੬੭	ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਤੇ ਕੇਹਰ ਸਿੱਘ ਦੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਬੇਨਾਂਤੀ	੯੦
੬੮	ਸਾਰਧਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਵਾੜਾ ਵਲਲਨਾ	੯੨
੬੯	ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਗੁਸ਼ੇ ਹੋਣਾ ਤੇ ਘੋੜੀ ਭੇਟ ਕਰਨੀ	੯੩
੭੦	ਦਿਲਲੀ ਵਾਲੀ ਮਾਈ ਦੀ ਸਾਖੀ	੯੪
੭੧	ਮਾਈ ਅਤਰੀ ਤੇ ਦਿਸਾਂਦਾ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸਾਖੀ	੯੫
੭੨	ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਬਚਨ ਸੁਨਾਂਣੇ	੯੫
੭੩	ਅਤਰ ਸਿੱਘ ਖੀਗਾਂ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸਾਖੀ	੯੬
੭੪	ਰਸੂਲ ਪੁਰ ਵਾਲੇ ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਸਾਖੀ	੯੭
੭੫	ਘੀਕਾ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸਾਖੀ	੯੮
੭੬	ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਤੇ ਬੀਬੀ ਕਰਮੋ ਦੀ ਸਾਖੀ	੯੯
੭੭	ਮਾਈ ਬਸਤ ਕਾਰ ਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਦੀ ਸਾਖੀ	੧੦੧
੭੮	ਇਕ ਮਸ਼ਤਾਨੇ (ਬਗਾ ਸਿੱਘ) ਤੇ ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸਾਖੀ	੧੦੨
੭੯	ਬੇਬੇ ਰਾਮੀ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬਚਚੀ ਦੀ ਸਾਖੀ	੧੦੩
੮੦	ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸੇਵਾ	੧੦੩
੮੧	ਆਸਾ ਸਿੱਘ ਮੜ੍ਹਾਂਦੀ ਸਿਖ ਦੀ ਸਾਖੀ	੧੦੩
੮੨	ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਦੀ ਧੀ ਨਿਹਾਲੀ ਦੀ ਸਾਖੀ	੧੦੩
੮੩	ਬਾਬੇ ਰੰਗਾ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸਾਖੀ	੧੦੪
੮੪	ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਾਈ ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸਾਖੀ	੧੦੫
੮੫	ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਵੇਂ ਪਲੱਘ ਬਾਰੇ	੧੦੭
੮੬	ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਅਤਮ ਦਿਨਾਂ ਬਾਰੇ	੧੦੭
੮੭	ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣ ਬਾਰੇ	੧੦੯

ਸ਼ੋਹਾਂ

ਸ਼ੋਹਾਂ

ਸ਼ੋਹਾਂ

ਸੋਹਾਂ

ਸੋਹਾਂ

੬

ਸੋਹਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੋਹਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

★ ੨੦ ਫਗਣ ੨੦੦੮ ਬਿਕਰੀ ਦਿਨ ਏਤਵਾਰ ਨੂੰ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਲਿਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ★

ਮਾਲਵੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਇਕ ਮਲਲਾਹ ਪਿੱਡ ਹੈ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਉਥੋਂ ਦੇ ਵਸਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਸਿੱਖ ਜ਼ਿੰਮੰਦਿਆਰ ਸੀ । ਤਹ ਭਜਨ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤੇ ਸਾਧਨਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਬੜਾ ਤਦਾਸ ਰੈਹਦਾ ਸੀ । ਸਾਧਾਂ ਸਤਾਂ ਨੂੰ ਪੁਚਛਦਾ ਰੈਹਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਤਹ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ । ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮਾਝੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਬਰਕੀ ਪਿੱਡ ਹੈ । ਉਥੇ ਜਾਣ ਲਈ ਪੈਹਲਾਂ ਇਕ ਸੁਰ ਸਿੱਘ ਵੱਡਾ ਨਗਰ ਹੈ ਤੇ ਫਿਰ ਅਗੇ ਪੁਚਛ ਕੇ ਭਫਾਣੇ ਜਾਵੀਂ, ਉਥੋਂ ਅਗੇ ਦੋ ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਹੈ । ਪੁਚਛਦਾ-ਪੁਚਛਦਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਭਫਾਣੇ ਆਯਾ । ਤੁਰਧਾਂ ਜਾਂਦਿਆਂ ਦਿਲ ਵਿਚ ਦਲੀਲ ਧਾਰੀ ਕਿ ਬਾਬੇ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਹੋਰੀਂ ਜੇ ਸਮਰਥ ਹੋਣਗੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਜਾਂਦੇ ਨੂੰ ਕੋਸੀ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ, ਕੇਵਲ ਪਿਚਛਾਂਹ ਸੁਫ਼ੂ ਕੇ ਤੇ ਪੈਰੀਂ ਪਤਾ ਕੇ ਬਾਹਰਲੇ ਦਰਵਾਜੇ ਅਗੇ ਟਹਲਦੇ ਹੋਣਗੇ । ਏਹ ਦਿਲ ਵਿਚ ਧਾਰਨਾ ਧਾਰਦਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਬਰਕੀ ਜਾ ਪਹੁੰਚਾ । ਚਢ਼ਦੇ ਪਾਸੇ ਬਰਕੀ ਦੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸਿੱਘ ਸਾਹਿਬ ਬਾਬੇ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗੁਰੂਦਵਾਰੇ ਜਾਣਾ ਹੈ । ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਦਸ਼ਤਾ ਕਿ ਲਹਨਦੇ ਪਾਸੇ ਵੱਡਾ ਗੁਰੂਦਵਾਰਾ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਬਾਬੇ ਹੋਰੀਂ ਹਨ ਜੀ । ਜੋ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਿੱਖ ਨੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਦਲੀਲ ਧਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਦਰਵਾਜੇ ਅਗੇ ਟਹਲਦੇ ਹੋਣਗੇ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਨੂੰ ਅਵਾਜ਼ ਮਾਰਨ, ਆਖਣ ਆ ਸਿਕਖਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ । ਫੇਰ ਜਿਸ ਕੇਲੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਗੁਰਦਵਾਰੇ ਦੇ ਅਗੇ ਗਿਆ ਤੇ ਆਂਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਗੇ ਜਾ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ । ਕੋਸੀ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਕੇਵਲ ਪਿਚਛਾਂਹ ਸੁਫ਼ੂ ਹੋਏ ਹਨ ਜੀ । ਪੈਰੀਂ ਪਤਾ ਕੇ ਦਰਵਾਜੇ ਅਗੇ ਟਹਿਲ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਜਾਂਦੇ ਹੀ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਬਾਬੇ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਰਾਜੀ ਏਂ ? ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਏਹ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਹਨ ਤੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਹਨ । ਮੈਂ ਜੋ ਕੁਛ ਲਭਦਾ ਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲਭ ਗਿਆ ਹੈ ਜੀ । ਬਾਬੇ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਹੋਰੀਂ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਸਿੱਧਾਸਣ ਪਰ ਬੈਠ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਮਗਰੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਹੋਰ ਸਾਂਗਤ ਵੀ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਸੇਵਾ ਵਾਲੇ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਾਂਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਦਲੀਲ ਧਾਰੀ ਕਿ ਕਿਸ ਬਿਧ ਨਾਲ ਸ਼ਰਨ ਪਵਾਂ । ਏਹ ਸੋਚਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸਿਕਖਾਂ ਕੋਲਿਆਂ ਪੁਚਛਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਬੇ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦਸ਼ਾਂ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਚਰਨੀ ਲਾ ਲੈਣ ਤੇ ਬਖ਼ਾਂ ਲੈਣ । ਤਹਨਾਂ ਦਸ਼ਤਾ ਕਿ ਸਿਕਖਾ ਜਿਸ ਵਕਤ ਬਾਬੇ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਹੋਰੀਂ ਅਟਕੇ ਬੈਹਣਗੇ, ਤਉ ਵਕਤ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਭੇਟਾ ਰਕਖ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਂ ਤੇ ਏਹ ਤੈਨੂੰ ਪਕਕੀ ਹੈ । ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਜ਼ਿੰਡਕ ਦੇਣਗੇ ਤੇ ਡੋਲ ਨਾ ਜਾਵੀਂ ਤੇ ਜੇ ਮਿਟਾ ਬੋਲਣਗੇ ਤੇ ਫੇਰ ਤੈਨੂੰ ਏਥੋਂ ਲਭਣਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਗਾ । ਤਕਡਾ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਲਗ ਪਵੀਂ । ਆਪੇ ਬਖ਼ਾਂ ਦੇਣਗੇ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਜਿਸ ਵਕਤ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰਨ ਲਾਓ ਜੀ । ਮੈਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਭੁਕਖ ਹੈ । ਬਾਬੇ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਹੋਰੀਂ ਮੁਖਾਂ ਬੋਲੇ, ਸਿਕਖਾ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸੇਵਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਇਕ ਦਿਨ ਰਹੇ ਦੋ ਦਿਨ ਰਹੇ, ਪ੍ਰਸਾਦ

ਸੋਹਾਂ

ਸੋਹਾਂ

ਛਕ ਲਾਂਗਰ ਵਿਚੋਂ ਜੇਹੜਾ ਸਿਖਦਾ ਹੈ । ਜਿਨ੍ਹੇ ਦਿਨ ਤੂੰ ਰੈਹਣਾ ਹੈ ਸੁਖ ਰਮਾਨ ਕਰਕੇ ਰਹੇ ਜਾਓ । ਆਸ ਵਕਤ ਦੂਸਰਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਰਸ਼ਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਕਿ ਵੇਖੀਂ ਡੋਲ ਨਾ ਜਾਵੀਂ । ਸੇਵਾ ਕਰ ਤਕਡਾ ਹੋ ਕੇ । ਬਾਬੇ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਹੋਰਾਂ ਫੇਰ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, ਭਾਈ ਏਥੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਮਮ ਨਹੀਂ । ਫੇਰ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਆਪ ਦਾ ਦਰ ਪੁਚਛ ਕੇ ਮੈਂ ਆਗਿਆ ਹਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਮੇਹਰ ਕਰੋ ਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਆਪ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਨਿਭਾ ਦਿਅੋ । ਉਸ ਵਕਤ ਦਿਨ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸ਼ੈਹਨਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੈਹਨਸ਼ਾਹ ਹਸ਼ਾਂ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਚੰਗਾ ਜਿਥੇ ਦੂਸਰੇ ਸਿਖ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੂੰ ਕੀ ਕਰੀ ਜਾਹ । ਫੇਰ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਮਾਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲਗ ਪਿਆ ਜੀ । ਮਾਲ ਰਖ ਵਿਚ ਚਾਰਨਾ ਤੇ ਘਾਹ ਖੋਤ ਕੇ ਪੌਣਾ । ਰਾਤ ਦਿਨ ਏਸੇ ਤੜਾ ਮਾਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਗੁਜਾਰੇ । ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਭੰਗਾਲੀ ਪਿੱਡ ਬਕੀ ਤੋਂ ਸੀ ਤੇ ਬਾਬੇ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਹੋਰਾਂ ਮਾਲ ਦੇ ਕੇ ਭੰਗਾਲੀ ਘਲਲ ਦਿੱਤਾ । ਲਾਗੇ ਰਕਖ ਸੀ ਤੇ ਡਾਂਗਰ ਚਾਰ ਲਿਆਯਾ ਕਰੇ । ਰਾਤ ਦਿਨ ਮਾਲ ਤੁਥੇ ਰਕਖੇ । ਦੋਵੇਂ ਟੈਮ ਰਾਤ ਤੇ ਦਿਨੇ ਦੁਧ ਜੋਹ ਕੇ ਲਿਆਵੇ । ਵਹਨਗੀ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਬਣਾ ਲਈ ਸੀ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਪਿੱਡ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਰਖ ਕੇ ਲੈ ਆਵੇ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਦੁਧ ਰਖ ਲਿਆਵੇ । ਏਸੇ ਤੜਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਦਿਨ ਰਾਤ ਗੁਜਾਰੇ । ਲਾਂਗਰ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤੇ ਫੇਰ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੀ ਧਾਰ ਵਿਚ ਗੁਜਾਰੇ ਤੇ ਭਜਨ ਕਰੇ । ਬਾਬੇ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਹੋਰਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਰਾਤ ਏਨ੍ਹਾਂ ਨੀਂਦਰਾ ਨਾ ਕਟੂਆ ਕਰ, ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਕੀਤੀ ਕਰਾਈ ਦਿਆਂਗੇ । ਬਾਬੇ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਹੋਰਾਂ ਬਡੇ ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ ਸੀ । ਬਾਬਾ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਜਾਮਾ ਸਨ ਜੀ । ਬਾਬੇ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਦੀਆਂ ਮਈਆਂ ਗਾਈਆਂ ਰਕਖ ਵਿਚ ਖੁਲ੍ਹੀਆਂ ਚਰਦੀਆਂ ਰੈਹਨ ਦੀਆਂ ਸਨ । ਡਰਦੇ ਚੋਰ ਹਥਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੌਂਦੇ । ਜੇਹੜਾ ਚੋਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਕਖਾਂ ਤੋਂ ਅੰਨਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਬਕੀ ਤੇ ਭੰਗਾਲੀ ਪਿੱਡ ਵਿਚ ਕੋਈ ਡਰਦਾ ਬਾਬੇ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸੌਂਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਖਾਂਦਾ । ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਤ ਦੀ ਗਲਲ ਹੈ ਕਿ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਜਿਸ ਕੇਲੇ ਦੁਧ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਲੈ ਕੇ ਤੁਰਧਾ ਮੀਂਹ ਹਨੇਰੀ ਕੀ ਬਡੇ ਜ਼ੋਰ ਵਿਚ ਆਈ ਤੇ ਹਨੇਰੀ ਵਿਚ ਹਥ ਪਸਾਰਾਂ ਨਾ ਦਿੱਤੇ । ਆਸ ਵਕਤ ਰਸ਼ਟੇ ਵਿਚ ਦਰਖਲ ਕੀ ਡਰਾ ਰਹੇ ਸਨ । ਸਚਚੇ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਆਸਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਤੁਰ ਪਿਆ ਜੀ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸਿਖ ਤੇ ਔਕਖਿਆਈ ਵੇਖ ਕੇ ਦਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜੀ । ਜੋਤ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ । ਅਗੇ ਅਗੇ ਜੋਤ ਦਾ ਚਾਨਣ ਤੇ ਪਿਚਲੇ ਪਿਚਲੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਤੁਰ ਪਿਆ । ਜੋਤ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਏਸੇ ਤੜਾਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਗੈਸ ਜਗਦਾ ਹੈ । ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ਹਾਂ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ । ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਜੋਤ ਏਸੇ ਤੜਾਂ ਆਈ । ਗੁਰੂਦਾਰੇ ਦੇ ਲਾਗੇ ਆ ਕੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ । ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੁਧ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਜਾ ਕੇ ਲਾਂਗਰ ਵਿਚ ਰਕਖ ਦਿਤੇ ਤੇ ਬਾਬੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ । ਬਾਬੇ ਹੋਰਾਂ ਪੁਚਛਦੇ ਹਨ, ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਤੂੰ ਅੜਿ ਡਰਧਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਭਯ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ । ਤਾਂ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਹਸ਼ਾਂ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਿਆਲੂ ਕ੃ਪਾਲੂ ਜਦੋਂ ਹਰ ਵਕਤ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਤੇ ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਭਯ ਕਾਹਦਾ । ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਹੋਰਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਰਾਤ ਬੈਹ ਕੇ ਭਜਨ ਨਾ ਕਰਿਆ ਕਰ । ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਕੀਤੀ ਕਰਾਈ ਦਿਆਂਗੇ । ਜੇਹੜੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲਗਾ ਹੈਂ ਏਹੋ ਕਰੀ ਜਾ । ਸਿਖ ਸਤਿ ਬਚਨ ਮਨ੍ਨ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਗ ਪਿਆ ।

ਏਸੇ ਤੜਾਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਸੱਤ ਦਿਨ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਗੁਜਾਰੇ । ਫੇਰ ਬਾਬੇ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਦਾ ਅਤ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ । ਸਾਰਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਕੋਲ ਬਿਠਾ ਕੇ ਪੁਚਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸਾਂ ਹੁਣ ਚੋਲਾ ਛੁੱ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਪੁਰਾਣਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਂਗੋ ਜੋ ਕੁਛ ਮਾਂਗਣਾ ਹੈ । ਤੁਸੀਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ । ਇਕ ਮਾਈ ਬਕੀ ਦੀ ਸੀ, ਤਹ ਲਾਂਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਸੀ । ਉਸ ਮਾਈ ਨੇ ਮੜ ਗਾਈ ਜੋ ਦਿਲ ਕੀਤਾ ਮਾਂਗ ਲਿਆ । ਸਾਰਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਜੋ ਦਿਲ ਦੀ ਵਾਸਨਾ ਸੀ ਮਾਂਗ ਲਿਆ । ਫੇਰ ਮਨੀ

ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਕਖਦਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਤੂੰ ਕੀ ਜੋ ਦਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮਂਗ, ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਦੇਨੇ ਆਂ। ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੀਨ ਦਿਵਾਲ ਮੈਂ ਤਾਂ ਰੜਜ ਕੇ ਅਜੇ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਭੁਕਖ ਹੈ। ਬਾਬੇ ਹੋਰਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਅਸੀਂ ਘਾਲ ਥਾਂਏ ਪਾਈ ਹੈ। ਤੂੰ ਜੋ ਮਂਗਣਾ ਹੈ ਮਂਗ। ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਮਂਗ ਮਾਂਗੀ ਕਿ ਦੀਨ ਦਿਵਾਲ ਜੇ ਤੁਟੇ ਹੋ ਤੇ ਮੇਰੀ ਸੁਰਤ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿਓ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਫੇ ਪਹਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਬਖ਼਼ਸ਼ੇ। ਬਾਬੇ ਹੋਰਾਂ ਸਾਰੀ ਸ਼ਾਂਗਤ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹਾਂ ਹੋ ਜੋ, ਅਸਾਂ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨਾਲ ਅਟਕ ਹੋ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਕੋਲ ਬਿਠਾ ਬਾਬੇ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਹੋਰਾਂ ਬਚਨ ਦਸ਼ਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਜ਼ਜ ਤਾਂ ਕੀਵਾਂ ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ ਨਿਹਕਲਕ ਅਵਤਾਰ ਘਵਿੰਡ ਪਿੱਣ ਵਿਚ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨਗੇ। ਪਿੱਣ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸੋਲਾਂ ਕਲਾ ਸ਼ਾਂਪੂਰਨ ਹੋਣਗੇ। ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਅਮਾਮ ਮਹਦੀ ਕੀ ਤਹਾਂ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਲਗੀਧਰ ਪਿੱਣ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਅਕਖਕਵਾਣਗੇ। ਨਿਹਕਲਕ ਅਵਤਾਰ ਕੀ ਤਹਾਂ ਅਕਖਕਵਾਣਗੇ। ਬਾਢੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨਗੇ। ਚਾਰ ਭਰਾਵਾਂ ਚੌਂ ਕਢੂੰ ਦੇ ਘਰ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਜਵਾਂ ਸਿੱਘ ਹੈ ਜਾਮਾ ਧਾਰਨਗੇ। ਛੋਟੇ ਦਾ ਨਾਮ ਰੰਗ ਸਿੱਘ, ਇਕ ਦਾ ਨਾਮ ਆਸਾ ਸਿੱਘ, ਇਕ ਦਾ ਨਾਮ ਹੜਾਰਾ ਸਿੱਘ ਹੋਵੇਗਾ। ਰਾਮਗੜੀਆਂ ਸਿੱਘਾਂ ਦਾ ਘਰ ਪੁਚਛ ਲੈਣਾ ਤੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਹੁਣ ਤੂੰ ਏਸ ਗੁਰੂਦਾਰੇ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਚੀਜ ਦਾ ਲਾਲਚ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਦਸ਼ਦ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਚਾਦਰ ਤਾਣ ਕੇ ਲਾਮ੍ਮੇ ਪੈਣ ਲਗੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਕਵਾਏਓ ਨਾ। ਸਾਡਾ ਏਹ ਵਿਹਾਰ ਭੁਗਤਾ ਕੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਚਲਾ ਜਾਵੀਂ, ਏਥੇ ਨਾ ਰਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨਗੇ ਪਿੱਣ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਆਪੇ ਵਾਜ ਮਾਰ ਲੈਣਗੇ। ਫੇਰ ਤਕੜਾ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਲਗ ਪਈ ਡੋਲੀਂ ਨਾ। ਤੈਨੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਉਥੋਂ ਮਿਲ ਜਾਉਗਾ ਜੋ ਮੂੰਹੋਂ ਮਹੰਗੇਂਗਾ। ਅਸੀਂ ਕੀ ਉਥੇ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਦੇਹ ਛੁੱਗ ਗਏ। ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਮੋਢਾ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਨਨ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨਗਰ ਮਾਲਕੇ ਨੂੰ ਚਲਲਿਆ ਆਯਾ। ਏਸ ਗੁਰੂਦਾਰੇ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ ਦਾ ਲਾਲਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

* ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਜੀ ਨੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨਾ ਤੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਜਣਾਈ *

ਪੰਜ ਜੇਠ ਦਿਨ ਮਾਂਗਲਵਾਰ ਸਮੰਸਤ ਬਿਕਰੀ ੧੯੪੮ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨੇ ਮਾਤਾ ਤਾਬੀ ਦੀ ਕੁਕਖਾਂ ਭਾਈ ਜਵਾਂ ਸਿੱਘ ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਈ ਜੇਠਾ ਸਿੱਘ ਦੇ ਘਰ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਦਾ ਹੈ ਜੀ। ਪਿੱਣ ਦਾ ਨਾਂ ਘਵਿੰਡ, ਤਹਸੀਲ ਕਸੂਰ (ਜੋ ਹੁਣ ਪਾਕਿਸ਼ਟਾਨ ਵਿਚ ਹੈ) ਜ਼ਿਲਾ ਲਾਹੌਰ ਦਾ ਹੈ ਜੀ। ਸਾਰੇ ਪਿੱਣ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ ਹੈ। ਭਾਈ ਜਵਾਂ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਵਧਾਈਆਂ ਮਿਲਣ ਲਗ ਪਈਆਂ।। ਗਰੀਬ ਗੁਰਬਾ ਸਭ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਵਧਾਈ ਦੇ ਕੇ ਮਾਥਾ ਬਸ਼ਟਰ ਲੈ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ। ਸੰਸਾਰ ਤੱਤੇ ਭਾਈ ਜਵਾਂ ਸਿੱਘ ਕੀ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਕਿ ਨਿਹਕਲਕ ਅਵਤਾਰ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਘਰ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰਨ ਲਈ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਦਾ ਹੈ ਜੀ। ਨਗਰ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ ਕੀ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਕਿ ਅਵਤਾਰ ਹਨ ਜੀ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਸੀ ਮਾਥਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਾ ਛੁੱਝੀ ਹੈ ਜੀ। ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਆਪ ਆਪੇ ਬਾਪ ਦੇ ਮੁਖਾਂ ਕਢਾ ਕੇ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਨਾਮ ਰਕਖਾਵਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਬੇ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਦਾ ਤੁਧਰ ਬਚਨ ਸੀ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਨਾਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਤਕ ਮਾਪੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ। ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਤਾਂ ਬਾਦ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਮਾਲਕੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਰਾਤ ਸੁਤੇ ਪਏ ਨੂੰ ਟੁੰਬ ਕੇ ਤਠਾਯਾ ਹੈ। ਏਹ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੇ ਮੁਖਵਾਕ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਰਾਤ ਵਾਜਾਂ ਵਜਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜੀ। ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦਿਲ ਵਿਚ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਂਦੀ, ਦਿਆ ਕਰ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਸਪਣ ਬਚਨ ਦਸ਼ਸੋ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਖੁੰ ਭਗਵਾਨ, ਕ੃ਣ ਦੇ ਜਾਮੇਂ ਅਤੇ ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਜਾਮੇਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ

ਸਤਿਗੁਰ ਸਨਤ ਮਨੀ ਸਿੰਘ

ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਜਾ, ਅਸੀਂ ਘਰਿੰਡ ਪਿੱਡ ਵਿਚ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਦਾ ਹੈ । ਘਰ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਸੂਹਾਂ ਲੈਂਹਦੇ ਪਾਸੇ ਤੇ ਗਲੀ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਸੂਹਾਂ ਚਢਦੇ ਪਾਸੇ ਹੈ ਤੇ ਸਾਡੇ ਖਬੜੇ ਗਿਟ੍ਟੇ ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੋਵੇਗਾ । ਸਾਡੇ ਨਾਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਤੂਂ ਢੋਲ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਨ ਤੇ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤਢੁਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ, ਐਸੀ ਮਾਯਾ ਪਾਵਾਂਗੇ । ਏਨੇ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਜਾਗ ਆਈ ਤੇ ਫੇਰ ਸਾਰੇ ਬਚਨ ਚੇਤੇ ਆਏ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰ ਛੜ੍ਹ ਕੇ ਘਰਿੰਡ ਪਿੱਡ ਨੂੰ ਤਠ ਭਜਾ । ਮੰਜਲੇ ਮੰਜਲੀ ਮਾੜੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਬਰਕੀ ਆ ਪਹੁੰਚਾ ਤੇ ਆਣ ਕੇ ਭਗਾਲੀ ਲਾਗੇ ਸਾਰੇ ਵਾਕਫ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ । ਸਾਰਥਾਂ ਬੜਾ ਆਦਰ ਮਾਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਸਾਰੇ

ਕਹਿਣ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੜੇ ਚਿਰਾਂ ਪਿਛਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦਰਸਨ ਹੋਏ ਹਨ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹਾਂ । ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਾਂਗੇ ਤੈਨੂੰ ਵਾਜ ਮਾਰਾਂਗੇ । ਸੋਈ ਹੁਣ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਹੋਯਾ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਾਂਹਾ ਹੈ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਵਾਜ ਮਾਰੀ ਹੈ । ਅਸਾਂ ਹੁਣ ਆਨਾਂ ਨੂੰ ਲਭਭਣਾ ਤੇ ਫ੍ਰੂਂਡਣਾ ਹੈ । ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨਾਲ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਹਕਲਕਂ ਅਵਤਾਰ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਆਏ ਹਨ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਬਚਨ ਸੁਣੇ ਤੇ ਸਿਖ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ । ਇਕ ਕਾਹਨ ਸਿੱਘ ਭਗਾਲੀ ਦਾ ਸਿਖ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਜਨਾਨੀ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਈ ਹੈ । ਆਨਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਤੇ ਆਕਖਧਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਨ ਕਰਾਓ ਜੀ । ਇਕ ਲਖਾਰਾ ਸਿੱਘ ਭਗਾਲੀ ਦਾ ਸਿਖ ਹੈ ਜੀ, ਆਂਸ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕਰਾਓ । ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਗੁਰੂ ਹੋਯੋ ਜੇ । ਕੋਰੀਆਂ ਦਾ ਬੌਲ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਹੈ, ਆਂਸ ਵੀ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ । ਇਕ ਕਾਹਨ ਸਿੱਘ ਕੋਰੀਆਂ ਦਾ ਸਿਖ ਕਾਰੀਗਰ ਸੀ ਆਂਸ ਵੀ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ । ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਹੋਰ ਵੀ ਸਿਖ ਜੇਹੜੇ ਭਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲੇ ਸਨ ਤਧਾਰ ਹੋ ਗਏ । ਫੇਰ ਭਗਾਲੀ ਮਾਈ ਦੇਈ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਹੋਰਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਦੱਸੀਆਂ ਤੇ ਆਕਖਧਾ ਜਾ ਬੇਬੇ ਘਵਿੰਡ ਜਾ ਕੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲਿਆ । ਮਾਈ ਸਤਿ ਬਚਨ ਮਨਨ ਕੇ ਤੁਰ ਪਈ ਤੇ ਆਣ ਕੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਬੜਾ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਯਾ ਕਿ ਏਸ ਨਗਰ ਵਿਚ ਵੱਡੇ ਦਿਆਲੂਆਂ ਨੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਾਂਹਾ ਹੈ । ਘਰ ਪੁਚਛ ਕੇ ਆ ਗਈ ਜਲ ਛਕਣ ਦੇ ਪਜ, ਬਚਚੇ ਖੇਡਦਿਆਂ ਵਲ ਬੜਾ ਧਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ । ਮਾਈ ਤਾਬੋ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨਾਲ ਬੇਬੇ ਬਚਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੁਹਾਡੇ ਬਚਚੇ ਕੇਹੜੇ ਹਨ ? ਮਾਤਾ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਬੇਬੇ ਜੀ ਔਹ ਖੇਡਦੇ ਹਨ । ਮਾਈ ਦੇਈ ਨੂੰ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਪਰਖ ਨਹੀਂ ਆਈ । ਫੇਰ ਭਗਾਲੀ ਸਾਂਤਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਚਲੀ ਗਈ ਤੇ ਆਖਣ ਲਗਾ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਆਈ । ਏਥਰ ਮਾਤਾ ਤਾਬੋ ਤੇ ਭਾਈ ਜਵਾਂ ਸਿੱਘ ਸੋਚਦੇ ਵਿਚਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਾਈ ਜੇਹੜੀ ਆਈ ਸੀ ਪੁਚਛਦੀ ਸੀ ਕਿ ਆਪ ਦਾ ਬਚਚਾ ਕੇਹੜਾ ਹੈ । ਖੌਰੇ ਕੋਈ ਸਾਕ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਹੋਵੇਗੀ । ਏਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦੀ ਸਾਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪੁਤ੍ਰ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਸਨ । ਆਂਧਰ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੇ ਭਗਾਲੀਡਾਂ ਭਾਈ ਕਾਹਨ ਸਿੱਘ, ਲਿਖਾਰਾ ਸਿੱਘ, ਮਾਈ ਦੇਈ, ਕੋਰੀਆਂ ਵਾਲਾ ਬੌਲ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਲਿਆ ਤੇ ਸਾਰੇ ਤੁਰ ਪਏ ਤੇ ਰਾਮ ਪੁਰ ਨਗਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂਦਾਰੇ ਤੇ ਆ ਪਹੁੰਚੇ । ਆਥਰੇ ਇਕ ਸਾਂਤੀ ਸੀ ਗੁਰੂਦਾਰੇ ਵਿਚ ਰੈਹਾਂਦੀ । ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਮਾਈ ਗੁਲਾਬੀ ਸੀ ਔਹ ਸਿਕਖਾਂ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ ਤੇ ਬੜੀ ਸਿਕਖਾਂ ਦੀ ਟੈਹਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ । ਰਾਮ ਪੁਰੇ ਦਾ ਇਕ ਬੁਢਾ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਸੀ । ਬੜਾ ਤਹ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੀ ਤੇ ਆਖਣ ਲਗਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੜੇ ਚਿਰਾਂ ਪਿਛਾਂ ਦਰਸਨ ਦਿੱਤੇ ਨ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਆਕਖਧਾ, ਸਿਕਖਾ, ਸਾਨੂੰ ਗੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ ਕਿ ਅਜ਼ਜ ਤੋਂ ੨੦ ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ ਅਸਾਂ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਧਾਰਾਂਗੇ ਤੈਨੂੰ ਵਾਜ ਮਾਰਾਂਗੇ ਤੇ ਫੇਰ ਸੇਵਾ ਕਰ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਦਰਸਨ ਹੋਯਾ ਹੈ ਤੇ ਅਸੀਂ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਨਿਹਕਲਕਂ ਅਵਤਾਰ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਨੂੰ ਭਾਲਣ ਆਏ ਹਾਂ । ਸਿਖ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਤੇ ਕਹਣ ਲਗੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਾਡੇ ਧਨ ਭਾਗ ਹਨ, ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਗੁਰੂ ਹੋਏ ਜੋ, ਕਿਧੋਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਜੰਗ ਸਾਨੂੰ ਅਵਤਾਰ ਦੇ ਦਰਸਨ ਹੋਣੇ ਹਨ । ਫਗਣ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਹੈ । ਸਮੰਸਤ ੧੯੪੮ ਬਿਕਮੀ ਹੋਲੇ ਮਹਲੇ ਦੇ ਪਜ਼ ਬਾਲਣ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਗੜ੍ਹ ਤਧਾਰ ਕਰ ਕੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਭਾਲਣ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ । ਦਰਖਤ ਵਹੁਣ ਦੇ ਪਜ ਘਵਿੰਡ ਪਿਣਡ ਵਿਚ ਆ ਵੱਡੇ ਹਨ । ਪਿਣਡ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਭਾਈ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੋਲੇ ਮਹਲੇ ਵਾਸਤੇ ਲਾਂਗਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂਦਾਰੇ ਬਾਲਣ ਖਵੜਨਾ ਹੈ । ਲੋਕਾਂ ਆਕਖਧਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਇਕ ਪਿਪਲ ਸੁਕਾ ਹੈਗਾ, ਔਹ ਤੁਸੀਂ ਲੈ ਲੋ ਤੇ ਜੋ ਹੋਰ ਆਖਖੋਗੇ ਤੇ ਹੋਰ ਦੇ ਦਿਆਂਗੇ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੇਅਤਾਂ ਹੈ ਜੀ, ਗੜ੍ਹ ਭਰ ਜਾਵੇਗਾ । ਬਾਲਣ ਦਾ ਤਾਂ ਇਕ ਬਹਾਨਾ ਸੀ, ਭੁਕਖ ਤਾਂ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਦਰਸਨਾ

ਦੀ ਸੀ। ਏਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤੇ ਹਨ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਦਾ ਪਿਤਾ ਜਵਂਦ ਸਿੱਘ ਕੋਲ ਦੀ ਲੱਖਿਆ ਹੈ ਤੇ ਪੜ੍ਹੇ ਦੇ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਵਾਜ ਮਾਰ ਕੇ ਆਖਵੇਂ ਹਨ, ਭਾਈ ਜਵਂਦ ਸਿੱਘ ਸਾਂਤਾਂ ਦਾ ਇਕ ਕਮਮ ਹੈ। ਓਸ ਆਕਖਿਆ ਦੱਸਾਂ ਜੀ, ਕੀ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਸਾਂਤਾਂ ਨੇ ਬਾਲਣ ਖੜਨਾ ਹੈ, ਵਛੂ ਕੇ ਟੋਟੇ ਕਰ ਦੇਵੇਂ ਤਾਂ ਲਦ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣ। ਅੰਨੇ ਸਤਿ ਬਚਨ ਮਨਨ ਕੇ, ਆਰੀ ਕੁਹਾੜਾ ਲਿਆ ਕੇ ਟੋਟੇ ਕਰਨ ਲਗ ਪਿਆ। ਟਹਿਣ ਵਛੂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਕੇਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਪਿਣਡ ਦਿਆਂ ਵਾਸੀਆਂ ਘਰ ਘਰ ਦੀ ਰੋਟੀ ਲਿਆਂਦੀ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਬਾਬਾ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕ ਲਾਓ। ਸਾਰੇ ਬੈਹ ਕੇ ਜਿਸ ਕੇਲੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਣ ਲਗੇ ਤੇ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਹੋਰੀਂ ਪੁਚਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਈ ਕੇਹੜੇ ਸਿਖ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਾਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਆਕਖਿਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਾਰੀ ਗਲੀ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਇਕ ਪ੍ਰਸਾਦਾ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬੇ ਹੋਰਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਜੀ ਅਸਾਂ ਘਰ ਘਰ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਾਹਾ ਨਹੀਂ ਛਕਣਾ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਅਗਗੋਂ ਬੋਲਿਆ ਕਿ ਬਾਬਾ ਜੀ ਅਸੀਂ ਇਕ ਘਰੋਂ ਆਪ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਾਹਾ ਕਰਕੇ ਲਿਓਂਦੇ ਹਾਂ। ਜਿਸ ਕੇਲੇ ਸਾਰੇ ਚੁਪ ਪ ਕਰ ਗਏ ਤੇ ਭਾਈ ਜਵਂਦ ਸਿੱਘ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬਾਪ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਬਾਬਾ ਜੀ ਹੁਕਮ ਦਿਆਂ ਤੇ ਮੈਂ ਆਪ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਾਹਾ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਸਾਂਤਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਮਨਨ ਲਿਆ। ਬਾਬੇ ਜਵਂਦ ਸਿੱਘ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਆਕਖਿਆ ਕਿ ਸਾਂਤ ਆਏ ਹਨ, ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਾਹਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਾਈ ਤਾਬੋ ਆਕਖਿਆ ਸਤਿ ਬਚਨ ਜੀ, ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇਲੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਾਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਸੀਂ ਖ਼ਬਰ ਕਰ ਦਿਆਂਗੇ। ਭਾਈ ਜਵਂਦ ਸਿੱਘ ਆ ਕੇ ਲਕਡਾਂ ਵਛੂ ਕੇ ਟੋਟੇ ਕਰ ਕੇ ਗੜ੍ਹੇ ਤੇ ਲਦ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਜਿਸ ਕੇਲੇ ਗੜ੍ਹ ਤਾਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਓਸੇ ਵਕਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵੀ ਤਾਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਵਾੜ ਵਜ ਪੱਈ। ਭਾਈ ਜਵਂਦ ਸਿੱਘ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਅਗਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਾਹਾ ਹੈ, ਦਿਆ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਿਕਖਾਂ ਸਮੇਤ ਜੇਹੜੇ ਨਾਲ ਆਏ ਸਨ, ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਣ ਘਰ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ। ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨਾਲ ਦੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨਾਲ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲੈ ਚਲੀਏ। ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਕੂਜ਼ਯਾਂ ਦੀ ਮਿਥੀ ਤੇ ਪਤਾਸੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਜਵਂਦ ਸਿੱਘ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਗਲੀ ਵਿਚ ਗਏ ਤੇ ਜਿਸ ਤਹਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਸਤਿ ਹੈ। ਚੜ੍ਹਦੇ ਪਾਸੇ ਕੂਹਾ ਹੈ ਤੇ ਅੰਦਰਲਾ ਦਰਵਾਜਾ ਲੈਹਿਦੇ ਪਾਸੇ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਲਈ ਕੇ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਈ ਜੀ ਇਕ ਪਲੱਘ ਚੰਗਾ ਸਾਫ ਵਿਛਾ ਦਿਆਂ। ਨਵਾ ਬਿਸ਼ਟਾ ਵਿਛਾ ਦਿਆਂ। ਉਚਚਾ ਸੁਚਚਾ ਬਿਸ਼ਟਾ ਵਿਛਾ ਕੇ ਤੇ ਉਤੇ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਪ੍ਰਸਾਦ ਰਕਖ ਦਿੱਤਾ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਾਹਰ ਖੇਡਦੇ ਹਨ। ਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨਿਆਣਿਆਂ ਨੂੰ ਛੜ੍ਹ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਲਲੇ ਅੰਦਰ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਪਲੱਘ ਦੇ ਲਾਗੇ ਖਲੋਕੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਪਤਾਸਾ ਫੜ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਨੇ, ਆਸਾਂ ਮੁਰਾਦਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਮੁਖ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਭੋਗ ਲਾਯਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨੂੰ ਉਚਚਾ ਸੁਚਚਾ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਤਾ ਜੀ। ਪਤਾਸੇ ਸੁਠ ਵਿਚ ਫੜ ਕੇ ਰਿਡ ਕੇ ਜਾ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੇ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ। ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਗਿਣ੍ਹੇ ਵਾਲੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਵੀ ਪਛਾਣ ਲੰਝੀ। ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਨਿਸਚਚਾ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਏਹੋ ਈ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਸਚਚਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਤੇ ਸਾਂਤ ਢੈਹ ਕੇ ਚਰਨੀ ਪੈ ਗਏ। ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਹੋਰੀਂ ਕੁਛੜੇ ਚੁਕਕ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਪਲੱਘ ਤੇ ਬਿਠਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਆਪ ਦੇ ਦਾਢੇ ਨਾਲ ਚਰਨ ਝਾਢ੍ਹਦੇ ਹਨ ਜੀ। ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਮੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਮਾਂਦੇ। ਨਾਲ ਜੇਹੜੇ ਸਿਖ ਸਨ ਆਹ ਭੀ ਦਾਢੇ ਨਾਲ ਚਰਨ ਝਾਢ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਨਿਹਾਲੋਂ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਗਨ ਹੋਏ ਪਲੱਘ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਸਿਖ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਖਲੋਤੇ ਹਨ ਤੇ ਓਸ ਵਕਤ ਐਸਾ ਸਮਾਂ ਸੁਹਾਵਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਤਹਾਂ ਸਚਚਖਣਡ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀਆਂ ਪਰਕਮਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ ਤੇ ਆਪ ਦਾ ਜਨਮ ਸੁਫਲਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਾਈ ਤਾਬੋ ਤੇ ਭਾਈ ਜਵਂਦ ਸਿੱਘ ਬੱਡੇ ਹੈਰਾਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਭਾਈ ਜਵਂਦ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਸਾਂਤ ਪਕਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਈ ਏਹ ਤੁਹਾਡ੍ਹਾ

ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਏਹ ਤਾਂ ਪਰਿਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਯਾ ਹੈ । ਏਹਨਾਂ ਦਾ ਤੁਸਾਂ ਮੂਹਂ ਨਹੀਂ ਫਿਟਕਰਨਾ ਤੇ ਬਿਸਤਾਰਾ ਮੈਲਾ ਨਹੀਂ ਵਿਛੌਣਾ । ਏਹ ਤਾਂ ਨਿਹਕਲਿੰਕ ਅਵਤਾਰ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਧਰਤੀ ਦਾ ਤਉਹਾਰ ਕਰਨ ਆਏ ਹਨ । ਪਾਪੀਆਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨਗੇ । ਗੜਾਂ ਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਰਖਾਇਆ ਕਰਨਗੇ । ਭਾਈ ਜਵਾਂ ਸਿੱਥ ਜੀ ਅਸਾਂ ਰਾਮ ਪੁਰੇ ਹੋਲਾ ਮਹਲਾ ਮਨੌਣਾ ਹੈ । ਤੁਸੀਂ ਨਾਲ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਲਿਓਣਾ ਤੇ ਆਪ ਕੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣੇ ਜੀ । ਏਨੇ ਬਚਨ ਹੋਏ ਤੇ ਫੇਰੇ ਭਾਈ ਜਵਾਂ ਸਿੱਥ ਨੇ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਇਆ । ਏਸ ਤ੍ਰਾਂ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਲਭਿਆ ਸੀ ।

* ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਜਾ ਕੇ ੫ ਸਿਖ ਘਲਲਣੇ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸਮੇਤ ਹੋਲੇ ਮਹਲੇ ਤੇ ਰਾਮ ਪੁਰੇ ਜਾਣਾ *

ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਪੰਜ ਸਿਖ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਲੈਣ ਘਲਲਦੇ ਹਨ । ਬੌਹਲ ਸਿੱਥ ਕੋਰੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਕਾਹਨ ਸਿੱਥ ਭੰਗਾਲੀ ਵਾਲਾ, ਲਿਖਾਰਾ ਸਿੱਥ ਭੰਗਾਲੀ ਵਾਲਾ, ਬੁਢਾ ਸਿੱਥ ਰਾਮਪੁਰੇ ਵਾਲਾ, ਦੇਵਾ ਸਿੱਥ ਪਠਾਣਕਾਂ ਵਾਲਾ । ਪੰਜ ਸਿਖ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਲੈਣ ਆਏ ਹਨ ਜੀ । ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਪੈਂਡਾ ਸੀ ਘਵਿੰਡ ਦਾ ਰਾਮਪੁਰੇ ਤੋਂ । ਆ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਪਰਕਮਾਂ ਕੀਤੀਆਂ । ਭਾਈ ਜਵਾਂ ਸਿੱਥ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਜੀ ਅਸੀਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੂੰ ਲੈਣ ਆਏ ਹਾਂ, ਤੁਸਾਂ ਕੀ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਧਾਰ ਹੋ ਜਾਓ । ਸਾਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਤਧਾਰ ਹੋਯਾ ਹੈ । ਮਾਤਾ ਤਾਬੇ ਕੀ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਗੋਦ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ । ਨਾਲ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਤਾਏ ਚਾਚੇ ਸਾਰੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਰਾਮਪੁਰੇ ਸਾਰੇ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ । ਤੇ ਆਥਰਥਾਂ ਦੇ ਸਿਖ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਬਡੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ ਹਨ ਜੀ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਪਲੱਥ ਤੇ ਬਿਠਾ ਕੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਪਰਕਮਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਤੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਦਾਢੇ ਨਾਲ ਚਰਨ ਝਾਢੇ ਹਨ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਆਦਰ ਮਾਣ ਕਰ ਕੇ ਫੇਰ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਸੰਗਤ ਨੇ ਜਲ ਪਾਣੀ ਲੀਡਾ ਕਪੜਾ ਦੇ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਨ ਕੀਤਾ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਜਵਾਂ ਸਿੱਥ ਤੇ ਮਾਤਾ ਤਾਬੇ ਦੇ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਦਾਢੇ ਨਾਲ ਚਰਨ ਝਾਢੇ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਡੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਿਹਕਲਿੰਕ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਯਾ ਹੈ ਜੀ । ਰਾਮਪੁਰੇ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਸਭ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਏ ਹਨ । ਅਨੇਕਾਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਤਧਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਧਿਐਲੀ ਦਾ ਕਡਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਧਾਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਅਨੇਕਾਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪਕਵਾਨ ਤਧਾਰ ਕਰ ਕੇ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਭੇਟਾ ਰਕਖੇ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਆਂਸ ਵਕਤ ਸੱਖ ਵਜ ਰਹੇ ਹਨ । ਨਰ ਸਿੱਥੇ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਵਜਾਏ ਹਨ । ਰਾਗੀਆਂ ਨੇ ਰਾਗ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ । ਪਾਠ ਦਾ ਭੋਗ ਪੈ ਗਿਆ ਤੇ ਲੰਗਰ ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ ਹਨ । ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਛਕਣ ਨੂੰ ਅਤੁਟ ਭੰਡਾਰੇ ਹਨ । ਸੰਗਤਾਂ ਛਕ ਕੇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਨਗਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ । ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਜਾ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਜ਼ਜ ਦਿਹਾੜਾ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਵਿਛੁੰਨ੍ਹ ਭਗਵਾਨ ਨਿਹਕਲਿੰਕ ਅਵਤਾਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਹਨ । ਏਹੋ ਜਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਘਵਿੰਡ ਪਿਣਡ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਥ ਰਾਮਗਢਿਆਂ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਘਰ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆਂ ਹੈ । ਸੰਤ ਮਨੀ ਮਾਲਕੇ ਦੇਸ ਵਿਚੋਂ ਆਇਆ ਹੈ ਤੇ ਆਂਸ ਆਣ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਥ ਨੂੰ ਲਭਿਆ ਹੈ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਹੋਰਾਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਆਪ ਦੇ ਨਗਰ ਘਵਿੰਡ ਪਿਣਡ ਆ ਗਏ ਹਨ । ਸੰਗਤਾਂ ਕੀ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਜਸ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਸਕੇਰੇ ਫਿਰ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਜਾਓ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਥ ਵਿਸ਼ਨ੍ਹ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਚੁਕਕ ਕੇ ਲੈ ਆਓ ਜੀ । ਜੇਹੜਾ ਸਿਖ ਚੁਕਕ ਕੇ ਲਿਆਵੇਗਾ ਆਂਸ

ਨੂ ਸੂਰਮਧਾਂ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਕਰ ਦਿਆਂਗੇ । ਏਨਾਂ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਬੌਹਲ ਸਿੱਘ ਤਢੁਆ ਇਕ ਸਿਖ ਨਾਲ ਹੋਰ ਹੈ । ਦੋਵੇਂਜਣੇ ਘਵਿੰਡ ਪਿੱਣ ਨੂ ਤੁਰ ਪੇ ਹਨ । ਘਵਿੰਡ ਆ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ । ਬੌਹਲ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂ ਕੁਛੜ੍ਹ ਚੁਕਕ ਕੇ ਖਡੌਣ ਲਗ ਪਿਆ । ਮਾਈ ਤਾਬੋ ਵੀ ਕੇਖ ਲਿਆ ਕਿ ਓਹੋ ਸਿਖ ਹਨ ਜੇਹੜੇ ਅਗੇ ਆਏ ਸੀ । ਖਡੌਣ ਦੇ ਪੜ੍ਹ, ਅੜ੍ਹੀਂ ਪੜ੍ਹੀਂ ਬਾਹਰ ਲੈ ਆਏ ਤੇ ਸਿਥੇ ਰਾਮਪੁਰੇ ਚੁਕਕ ਕੇ ਲੈ ਆਏ ਹਨ । ਓਥੇਥੋਂ ਦੀ ਸਾਂਗਤ ਕੇਖ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ । ਪਲੱਧ ਤੇ ਬਿਠਾ ਕੇ ਪਰਕਮਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਤੇ ਦਾਢੇ ਨਾਲ ਚਰਨ ਝਾਢੇ ਹਨ । ਪਰਾਤਾਂ ਮਟ੍ਹਾਈ ਦੀਆਂ ਭਰ ਕੇ ਅਗੇ ਰਕਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ । ਮਾਈ ਗੁਲਾਬੀ (ਸਾਂਤਨੀ ਰਾਮਪੁਰੇ ਵਾਲੀ) ਮਾਯਾ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਬੋਜੇ ਰੂਪਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤੇ । ਓਧਰ ਮਾਤਾ ਤਾਬੋ ਨੂ ਪਤਾ ਲਗਾ ਕਿ ਕਾਕੇ ਨੂ ਕਿਧਰ ਲੈ ਗਏ ਹਨ । ਲਭਭਦੇ ਫਿਰਦੇ ਨੇ ਕਿਤੇ ਲਭਭਦੇ ਨਹਿਂ । ਆਂਹਦੀ ਹੈ ਜੇਹੜੇ ਸਿਖ ਆਏ ਸੀ ਓਕਾਕੇ ਨੂ ਲੈ ਗਏ ਹਨ । ਮਾਤਾ ਤਾਬੋ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂ ਗਾਲਾਂ ਕਢੂਦੀ ਹੈ । ਆਪ ਦੇ ਦਿਓਰਾਂ ਜੇਠਾਂ ਨੂ ਵੀ ਗਾਲਾਂ ਕਢੂਦੀ ਹੈ । ਆਖਦੀ ਹੈ, ਭਜ੍ਝੋ, ਜਾਓ ਛੇਤੀ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂ ਲਭਭੋ ਤੇ ਪੁਚਛੋ ਕਿ ਸਾਡੂ ਬਚਚਾ ਚੁਕਕ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਹਨ । ਘਰ ਵਿਚ ਰੈਲਾ ਪਿਆ ਹੈ । ਰੰਗ ਸਿੱਘ ਹਜ਼ਾਰਾ ਸਿੱਘ ਢਾਗਾਂ ਫੜ ਕੇ ਰਾਹਾਂ ਬਲ ਤਧਾਰ ਹੋਏ ਹਨ । ਓਧਰ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਹੋਰਾਂ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤਦਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਏਨਾਂ ਨੂ ਘਵਿੰਡ ਛੱਡ੍ਹ ਆਓ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਨੂ ਚੁਕਕ ਕੇ ਸਿਖ ਲੜ੍ਹ ਆਂਦੇ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੌਹਲ ਸਿੱਘ ਦੇ ਮੋਹੂ ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਹਨ । ਸਿਖ ਘਰ ਲੈ ਆਏ ਹਨ । ਅਗੇ ਸਾਰੇ ਤਡੀਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਦੋਂ ਔਣਗੇ । ਮਾਈ ਤਾਬੋ ਤੇ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂ ਕਠੋਰ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੂ ਬਚਚੇ ਨੂ ਕਿਧਰ ਲੈ ਗਏ ਸੋ । ਸਿਖ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤੁਹਾਡੂ ਭਾਣੇ ਅੰਭਾਣੇ ਹਨ ਤੇ ਸਾਡੂ ਤਾਂ ਪਰਿਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੈ । ਅਸੀਂ ਆਪਦੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਨਨ ਕੇ ਖਢੂਧਾ ਸੀ, ਓਹ ਆਖਦੇ ਸੀ ਲਿਆਓ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਏ । ਜਿਸ ਕੇਲੇ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਤੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਲਿਆ ਓਸੇ ਕਤ ਅਸੀਂ ਲੈ ਆਏ ਹਾਂ । ਭਾਈ ਜਵਾਂ ਸਿੱਘ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈ ਜੀ ਸਿਖ ਭਾਵੇਂ ਕਿਤੇ ਏਨਾਂ ਨੂ ਚੁਕਕ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣ ਤੁਸਾਂ ਖੋਟਾ ਬਚਨ ਨਹਿਂ ਬੋਲਣਾ । ਜੇਹੜਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਰਾਤਾਂ ਮਿਟ੍ਹਾਈਆਂ ਦੀਆਂ ਸਨ, ਮਾਯਾ ਦੀ ਭੇਟਾ ਸੀ ਜੀ ਓਹ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਭਾਈ ਜਵਾਂ ਸਿੱਘ ਨੂ ਦੇ ਦਿੱਤੀਆਂ । ਗਰੀਬ ਮਾੜੇ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਯਾ ਹੈ ਨੌ ਨਿਧੀ ਤੇ ਬਾਰਾਂ ਸਿਧੀ ਵਰਤ ਗੱਈ ਹੈ । ਘਰ ਵਿਚ ਵੀ ਕਡੇ ਅਤੁਟ ਭੰਡਾਰੇ ਵਰਤਣ ਲਗ ਪੇ ਹਨ ਜੀ । ਭਾਈ ਜਵਾਂ ਸਿੱਘ ਸਿਕਖਾਂ ਦਾ ਕਡਾ ਆਦਰ ਮਾਣ ਕੀਤਾ । ਸਿਖ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਭਾਈ ਜਵਾਂ ਸਿੱਘ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂ ਤੋਰਨ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਨੂ ਅਕਖਾਂ ਨਹਿਂ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਨਹਿਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਵੀ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹਿਂ ਸਮਝਾਦੇ । ਸਿਖ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂ ਏਨਾਂ ਵਾਜ ਮਾਰੀ, ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤੇ ਤੇ ਸਾਨੂ ਵੀ ਸੁਰਤ ਆ ਗੱਈ । ਹੁਣ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕਰਨ ਤੇ ਸਾਥੋਂ ਕੋਈ ਵਧ ਘਟ੍ਟ ਬਚਨ ਨਾ ਨਿਕਲੇ । ।

* ਸਾਂਤ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਨੂ ਲਿਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ *

ਸਾਂਤ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਾਂਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਘਵਿੰਡ ਦੀਆਂ ਪਰਕਮਾਂ ਲੜ੍ਹਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਆਂਹਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧਨਨ ਏ ਨਾਗਰ ਹੈ ਜਿਥੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਯਾ ਹੈ । ਜਧੋਂ ਜਧੋਂ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਪਿੱਣਾਂ ਵਿਚ ਹੋਕਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਤਧੋਂ ਤਧੋਂ ਸੁਰਤ ਖੁਲ੍ਹਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਂਸਾਰ ਨੂ ਮਾਯਾ ਪਾਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਸੁਰਤ ਨਹਿਂ ਔਣ ਦੇਂਦੇ । ਸਾਂਤ ਵੀ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀ

ਹੈ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਕਿਲਕੁਲ ਪਢੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੀ । ਲਿਖਾਰਾ ਸਿੱਘ ਭਾਗਲੀ ਬਾਲਾ ਸਿਖ ਪਛਿਆ ਹੋਯਾ ਸੀ, ਇਕ ਨੇਤ੍ਰ ਸੀ । ਬਾਬੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਕਨਨ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਸੀ । ਜਿਸ ਤ੍ਰਾਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਕਨਨ ਵਿਚ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦੇਂਦੇ ਸਨ ਆਂਸੇ ਤ੍ਰਾਂ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਲਿਖਾਰਾ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਨੂੰ ਬਚਨ ਦਸ਼ਾ ਕੇ ਲਿਖਾਈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਬਹੁਤ ਜੋਰ ਨਾਲ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਤੇ ਲਿਖਾਰਾ ਸਿੱਘ ਤੋਂ ਲਿਖਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਯਾ ਕਿ ਸਤਾ ਤੂੰ ਆਪ ਕਲਮ ਫਡੇ । ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਜੋਤ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਤਾਂ ਅਨਪਢੇ ਹਾਂ । ਆਦੋਂ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਭਾਗਲੀ ਪਿਣਡ ਦੇ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਇਹ ਲਿਖਾਈ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਘਵਿੰਡ ਖੇਡ ਰਹੇ ਹਨ । ਇਹ ਹਨ ਪੂਰੇ ਗੁਰਾਂ ਦੀਆਂ ਵਡਿਆਈਆਂ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇਹ ਕਰ ਕੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀਂਦੇ, ਜੋਤ ਨਾਲ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਤਾ ਕੇਸੀ ਝਾਣਾਨ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਕ੍ਰੂਹੇ ਢੋਹ ਕੇ ਅੰਦਰ ਬੈਹ ਜਾ । ਜਿਸ ਤ੍ਰਾਂ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦਾ ਬਚਨ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਹੋਯਾ, ਆਂਸੇ ਤ੍ਰਾਂ ਕੀਤਾ । ਕ੍ਰੂਹੇ ਢੋਏ ਹਨ ਤੇ ਅੰਦਰ ਹਨੇਰਾ ਹੈ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਜੋਤ ਨੇ ਆਣ ਕੇ ਇਕ ਦਸ ਰੁਸ਼ਨਾਈ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਤ੍ਰਾਂ ਗੈਸ ਜਗਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜਮੀਨ ਤੇ ਕੀਡੀ ਤੁਰੀ ਜਾਂਦੀ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਜੀ । ਜੋਤ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਿਆਂ ਹੀ ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੇ ਕਿਵਾਡੇ ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ । ਦਸਵੇਂ ਦਵਾਰ ਦੀ ਸੁਰਤ ਖੁਲ੍ਹਣ ਨਾਲ ਦੇਹ ਬਡੀ ਤਜਲੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ । ਹਥਥ ਵਿਚ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਕਲਮ ਫਡੀ ਹੋਈ ਸੀ । ਜੋਤ ਦੇ ਚਾਨਣ ਨਾਲ ਦਬਾ ਦਬ ਲਿਖਾਈ ਕਰੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਾਂ ਨੂੰ ਪੈਹਲੀ ਕਰਾਮਾਤ ਵਖਾਈ ਹੈ । ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਜ਼ਾਨ ਬਖ਼ਿਸ਼ਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਬਚਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਤਾਂ, ਜੇਹੜਾ ਤੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਆਂਗੇ ਸਤ ਕਰ ਕੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਜਿਥੇ ਕਹਾਂਗੇ ਜਾਣਾ ਹੋਵੇਗਾ । ਸਾਡੇ ਸਿਕਖਾਂ ਵਿਛਡਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹੋਂ ਫਡੇ ਕੇ ਚਰਨੀ ਲੈਣਾ ਹੋਵੇਗਾ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਿਨ੍ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਤਾ ਜੋ ਅਟੂਸਥ ਤੀਰਥ ਹਨ ਆਨਾਂ ਦੀ ਸਤਿਆ ਅਸਾਂ ਖਿਚ ਲੈਣੀ ਹੈ । ਜੋ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਤੇ ਧਾਮ ਬਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਸਾਰਾਂ ਦੀ ਸਤਿਆ ਅਸਾਂ ਖਿਚ ਲੈਣੀ ਹੈ । ਜੋ ਦੇਵੀਆਂ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਹਨ ਆਥਰੇ ਆਥਰੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਤੈਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ । ਜੋ ਤੀਰਥ ਹਨ ਆਥਰੇ ਵੀ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ । ਸਾਡੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਤੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ । ਅਸੀਂ ਖਿਜਰ ਖਵਾਜਾ ਦੀ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਮੇਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣੀ ਹੈ । ਅਸਾਂ ਕੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਵਿਚੋਂ ਸਤਿਆ ਖਿਚ ਲੈਣੀ ਹੈ । ਸਾਰੀਆਂ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਅਸਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਤੇ ਸਾਡੀ ਮੇਹਰ ਨਾਲ ਤੀਰਥਾਂ ਦੀ ਮਜ਼ਾਤ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ । ਅਸਾਂ ਹੁਣ ਪਾਪੀਆਂ ਦਾ ਖੈ ਕਰ ਕੇ ਸਤਿਜੁਗ ਲਾਵਾਂਗੇ । ਸਾਡੇ ਸਿਕਖਾਂ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਬਚਨ ਲਿਖਣੇ ਹੋਣੇ ਤੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਸ਼ਰਨ ਲੈਣਾ ਹੋਵੇਗਾ । ਇਹ ਸਾਰਾ ਹੁਕਮ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਹਥਥ ਵਿਚ ਕਲਮ ਫਡਾ ਦਿੱਤੀ ਆਂਸ ਵਕਤ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਤੁਮਰ ਇਕ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ । ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ਹਾਂ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਖੇਡ ਕਰਨ ਤੋਂ । ।

* ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬਾਲ ਲੀਲਾ *

ਜਦੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਢਾਈ ਕੁ ਸਾਲ ਦੇ ਹੋਏ ਹਨ ਤੇ ਕੁਕੜਾਂ ਕਬੂਤਰਾਂ ਦਾ ਬਡਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਜਿਥੇ ਕੁਕੜ ਕੇਖਣਾ ਆਹੋ ਈ ਮਾਂਗਣਾ ਤੇ ਸਿਕਖਾਂ ਕੁਛੜ ਚੁਕਕੀ ਫਿਰਨਾ । ਜੋ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਸਨਾ ਵਿਚੋਂ ਬਚਨ ਕਹੁਣਾ ਆਹੋ ਸਿਕਖਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਤੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਜਿਥੇ ਚੰਗਾ ਕੁਕੜ ਕਬੂਤਰ ਕੇਖਣਾ ਆਹੋ ਲਿਆ ਕੇ ਦੀਨ ਦਿਨ ਨੂੰ ਖੇਡਣ ਵਾਸਤੇ ਦੇਣਾ । ਜਿਸ ਆ ਕੇ ਮਾਂਗਣਾ ਆਂਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ੈਹਨਸ਼ਾਹ

ਫੜਾ ਦੇਣਾ । ਘਰਿਨਡ ਨਗਰ ਵਿਚ ਇਕ ਮਜ਼ਬੀ ਸਿਖ ਸੀ ਤੇ ਆਹ ਸਾਧਾਂ ਦਾ ਭੇਖ ਧਾਰ ਕੇ ਮਗਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ । ਜੀਅਂ ਜਾਂ ਵਾਲਾ ਸਾਧ ਸੀ ਤੇ ਓਸ ਸਾਧ ਨੇ ਚਿਟਾ ਕੁਕੜ ਰਕਖਿਆ ਹੋਯਾ ਸੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰਨ ਵਾਲੇ ਖੈਹੜੇ ਪੈ ਗਏ, ਕਿ ਅਸਾਂ ਚਿਟਾ ਕੁਕੜ ਜਰੂਰ ਲੈਣਾ ਹੈ । ਬਾਬੇ ਜਵਾਂ ਸਿੱਘ ਜਾ ਕੇ ਮਜ਼ਬੀ ਸਾਧ ਨੂੰ ਆਕਖਿਆ ਕਿ ਸਾਧਾ ਏਹ ਕੁਕੜ ਸਾਨੂੰ ਮੁਲ ਦੇ ਦੇ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਹੁਤ ਖੈਹੜੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ । ਚੂਢਾ ਸਾਧ ਬੋਲਿਆ ਕਿ ਏਹ ਮਹਾਰਾਜ ਅਕਖਵਾਂਦੇ ਹਨ ਸਾਰੀ ਨਗਰੀ ਸਾਡੀ ਸੋਨੇ ਦੀ ਕਰ ਦੇਣ ਤੇ ਕੁਕੜ ਲੈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਤੇ ਅਸਾਂ ਮੁਲ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ । ਚੂਢੇ ਫਕੀਰ ਦੀ ਜਿਦ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਸੁਣੀ ਤੇ ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਏ ਹਨ ਜੀ । ਕੋਰੀਆਂ ਵਾਲਾ ਬੌਹਲ ਸਿੱਘ, ਭਾਂਗਾਲੀ ਵਾਲਾ ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੱਘ, ਲਿਖਾਰਾ ਸਿੱਘ ਕੋਰੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਬੁਢਾ ਸਿੱਘ ਰਾਮਪੁਰ ਦਾ, ਦੇਵਾ ਸਿੱਘ ਪਠਾਣਕਾਂ ਵਾਲਾ ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਘਰਿਨਡ ਆਏ ਹਨ । ਆਣ ਕੇ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਪਰਕਮਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ । ਜੋ ਪੁਜਿਆਂ ਪ੍ਰੂਜਾ ਭੇਟਾ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਸਾਰੇ ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਪੁਚਛਦੇ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੁਕੜਾਂ ਤੇ ਕਬੂਤਰਾਂ ਦੇ ਲਾਲਚ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹਨ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਿਕਖਾਂ ਨਾਲ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਚੂਢਾ ਸਾਧ ਸਾਨੂੰ ਕੁਕੜ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ । ਬੜਾ ਚਿਟਾ ਸੋਹਣਾ ਚਿਟਾ ਕੁਕੜ ਹੈ । ਸਿਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀਨ ਦਿਵਾਲ ਅਸੀਂ ਕੁਕੜ ਲੈ ਲਵਾਂਗੇ । ਜੋ ਮੁਲ ਸੂਹੋਂ ਮੰਗ੍ਹ ਦੇ ਦਿਆਂਗੇ । ਸਾਰੇ ਇਕਠੇ ਹੋ ਕੇ ਗਏ ਹਨ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਨਗਰ ਦੇ ਵਾਸੀ ਕੇਖਣ ਵਾਸਤੇ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਚੂਢਾ ਕੁਕੜ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ । ਬੌਹਲ ਸਿੱਘ ਦੇ ਮੋਝੇ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਚੂਢੇ ਦੇ ਘਰ ਚਲੇ ਹਨ । ਜਾ ਕੇ ਸਿਖ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੱਤ ਜੀ ਜਿਨ੍ਹੇ ਪੈਸੇ ਮੰਗੋਗੇ ਦੇ ਦਿਆਂਗੇ ਤੇ ਕੁਕੜ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ । ਚੂਢਾ ਸਾਧ ਬੋਲਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਏਹ ਮਹਾਰਾਜ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਕਖਵਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਾਰੀ ਨਗਰੀ ਸੋਨੇ ਦੀ ਕਰ ਦੇਣ ਤੇ ਕੁਕੜ ਲੈ ਜਾਣ । ਸਿਖ ਆਖਦੇ ਹਨ ਸਾਧਾਂ ਕਰਾਮਾਤ ਕੇਖਣੀ ਕਹਰ ਦਾ ਨਾਂ ਹੈ ਤੇ ਅਸੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਖ ਸਕਦੇ ਕਰਾਮਾਤ ਕਖਾਓ । ਸਿਖ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਕੁਕੜ ਦੇ ਨਾਲ ਮਾਧਾ ਤੋਲ ਕੇ ਦੇ ਦਿਆਂਗੇ ਤੇ ਦੇ ਦਿਓ । ਸਾਧ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਮਨ ਨਦਾ । ਸਿਖ ਆਂਹਦੇ ਨੇ ਪਕਕੇ ਮਕਾਨ ਪਵਾ ਲੈ, ਖੂਹਾ ਲਵਾ ਲੈ, ਤੇ ਦੀਨ ਦਿਵਾਲ ਸਾਡੇ ਨੂੰ ਕੁਕੜ ਦੇ ਦੇ । ਚੂਢਾ ਨਹੀਂ ਮਨਦਾ । ਸਿਖ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਧਾਂ ਚਾਰ ਵਿਗੇ ਜੜੀਨ ਲੈ ਲੈ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਇਕ ਸਿਖ ਸਾਰੀ ਤੁਮਰ ਤੇਰੇ ਨੌਕਰ ਰੈਹਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਪਿਣਡਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮਾਂ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਖੁਆਵਾਂਗੇ । ਚੂਢਾ ਨਹੀਂ ਮਨਨਾ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਾ ਕਰੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਨਾ ਕਰੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰਿਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਚਲੋ ਚਲੀਏ, ਅਸਾਂ ਹੁਣ ਕੁਕੜ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਵਾਬ ਦੇ ਕੇ ਆ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਸਾਰੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਧਨਨ ਧਨਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਸਿਕਖਾਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਚੂਢੇ ਨੇ ਵੀ ਜਿਦ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ । ਕੋਈ ਦਿਨ ਪਾ ਕੇ ਆਂਸ ਚੂਢੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਬੰਸ ਬੀਮਾਰੀ ਨਾਲ ਗੁਜਰ ਗਿਆ ਹੈ । ਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਧਕਕੇ ਖਾਂਦਾ ਤੇ ਰੋਂਦਾ ਪਿਟਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ । ਫਿਰ ਚੂਢਾ ਕੁਕੜ ਲੈ ਕੇ ਆਪੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਘਰ ਆਯਾ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਿਆ ਸਾਧਾ ਏਥਥੋਂ ਕੁਕੜ ਚੁਕਕ ਲੈ, ਅਸਾਂ ਕੁਕੜ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਦੇ ਚਾਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਏਨੂੰ ਝਿੜਕੋ, ਏਥਥੋਂ ਕੁਕੜ ਲੈ ਜਾਵੇ ਹੋਰ ਵੀ ਲੋਕੀ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਖਾਨਾ ਖਰਾਬ ਕਰਾ ਕੇ ਤੇ ਹੁਣ ਕੁਕੜ ਲੈ ਕੇ ਆਯਾ ਹੈ । ਫੇਰ ਬਦੋ ਬਦੀ ਚੂਢਾ ਕੁਕੜ ਕੇਵਹੜੇ ਵਿਚ ਸੁਟ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਜਦੋਂ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਸ਼ਰਨ ਲਗਾ ਹੈ ਤਉ ਦੀ ਤੁਮਰ ਤੁਸ ਵਕਤ ੨੫ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਤੁਮਰ ਆਂਸ ਵਕਤ ੨੧ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ । ਪੈਹਲੇ ਸਿਕਖਾਂ ਕੋਲਾਂ ਏਹ ਬਚਨ ਸੁਣੇ ਹਨ, ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਮਹਿੰਮਾ ਲਿਖਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੀ । ।

＊ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿਮਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜਾਣਾ *

ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਛੋਟੀ ਤੁਮਰ ਸੀ ਤੇ ਰਸਨਾ ਨਾਲ ਘਟ ਹੀ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਸੀ । ਜੋਤ ਨਾਲ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਬਚਨ ਦਸ਼ਦੇ ਹਨ ਜੀ । ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਕਿ ਅਸਾਂ ਹਰਿਮਦਰ ਜਾਣਾ ਹੈ । ਅਮ੃ਤਸਰ ਵਡਾ ਦਰਬਾਰ ਜੇਹੜਾ ਹੈ, ਆਹਦਾ ਨਾਮ ਹਰਿਮਦਰ ਸਾਹਿਬ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸਤਾ ਅਸੀਂ ਨਿਹਕਲਕਂ ਅਵਤਾਰ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਆਏ ਹਾਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ । ਆਪਣੇ ਧਾਮ ਤੇ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜੇਹੜਾ ਬਚਨ ਹੈ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਆਵਣਗੇ । ਸਾਂਗਤਾਂ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਸਮੇਤ ਅਮ੃ਤਸਰ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਸਾਂਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਅਮ੃ਤਸਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਹੁੰਚੇ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਮੋਢੇ ਤੇ ਚੁਕਕਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ ਜੀ, ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨਾਲ ਹਨ । ਦਰਸ਼ਨੀ ਡਿਤਡੀ ਲਾਂਘ ਕੇ ਸਿਥੇ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਮੰਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਤੱਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਬਹਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੀ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਯਾ, ਸਾਰੇ ਹੋਕਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਏਹ ਨਿਹਕਲਕਂ ਅਵਤਾਰ ਹਨ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਅਮਾਮ ਮੈਹਦੀ ਹਨ । ਏਹੋ ਹਰਿ ਜੀ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜ਼ਜ ਆਪਣੇ ਧਾਮ ਤੇ ਆਪ ਸੁਹਾਏ ਹਨ । ਹਰਿ ਜੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਆਏ ਹਨ । ਪੂਰੇ ਬਚਨ ਗੁਰ ਅੰਜਨ ਦੇ ਕਰਾਏ ਹਨ ਜੀ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪੁਜਾਰੀਓ ਫੈਹ ਕੇ ਚਰਨੀ ਪੈ ਜਾਓ ਤੇ ਭੁਲਲਾਂ ਬਕਾਂ ਲਾਓ । ਏਹ ਦਰਬਾਰ ਰੈਹਣਗੇ ਨਹੀਂ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਕਰਾਮਾਤ ਖਿਚਚ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਗੇ ਜੀ । ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਮਨਨਿਆਂ ਨਹੀਂ ਤੇ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਧਕਕੇ ਮਾਰੇ ਤੇ ਆਕਖਿਆ ਚੁਕਕ ਲੈ ਏਥਰੋਂ, ਇਕ ਬਾਲ ਨੂੰ ਤੂੰ ਮੰਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਤੱਤੇ ਲਿਆ ਬਿਠਾਯਾ ਹੈ । ਫੇਰ ਸਿਖ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਚੁਕਕ ਕੇ ਲੈ ਆਏ ਹਨ ਤੇ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਬੁੰਗੇ ਕੋਲ ਆ ਬੈਠੇ ਹਨ ਜੀ । ਓਥੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੈਠ ਗਏ ਹਨ । ਸਾਂਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਾਂਗਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਧਾਮ ਤੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤੇ ਕੁਤਤਿਆਂ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਸਾਨੂੰ ਧਕਕੇ ਮਾਰੇ ਹਨ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੋਤ ਸਰੂਪੀ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਂਤ ਅਸੀਂ ਏਨ੍ਹਾਂ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਦਾ ਜਨਮ ਦੇਣਾ ਹੈ । ਏਹ ਪੁਜਾਰੀ ਅਮ੃ਤਸਰ ਦੇ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਹੋ ਕੇ ਸ਼ਹਰ ਦੇ ਖੋਲਲਿਆਂ ਵਿਚ ਵਿ਷ਟਾ ਖਾਂਦੇ ਫਿਰਨਗੇ ਜੀ । ਅਜ਼ਜ ਅਸੀਂ ਅਮ੃ਤਸਰ ਦੀ ਕਰਾਮਾਤ ਖਿਚਚ ਲੈਣੀ ਹੈ । ਮੈਂ ਪਹਿਲੂਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਣ੍ਹੂ ਭਗਵਾਨ ਹਾਂ ਜੀ । ਮੈਂ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਸਤਜੁਗ ਵਿਚ ਮੈਂ ਹਾਂਸਾ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਦਾ ਸੀ, ਤ੍ਰੇਤੇ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਰਾਮ ਜੀ ਸਾਂ । ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਤਾਰਨ ਨੂੰ ਤੇ ਦੁ਷ਟਾਂ ਦੇ ਸੰਘਾਰਨ ਨੂੰ ਹਾਂ ਜੀ । ਦੁਆਪਰ ਵਿਚ ਕੁਝ ਮਹਾਰਾਜ ਅਕਰਖਵਾਯਾ ਹੈ । ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਜੈ ਦੁ਷ਟਾਂ ਦੀ ਖੈਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੀ । ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਨਿਹਕਲਕਂ ਅਵਤਾਰ ਘਨਕ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਧਾਰਦਾ ਹੈ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਣ੍ਹੂ ਨਾਮ ਰਕਖਾਯਾ ਹੈ ਜੀ ਤੇ ਅਜ਼ਜ ਆਪ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਆਏ ਹਾਂ । ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਧਕਕੇ ਮਾਰੇ ਹਨ । ਏਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚੂਹਫ਼ਿਆਂ ਕੋਲਾਂ ਮਰਵਾਵਾਂਗਾ ਜੀ । ਕੋਹੜੀਆਂ ਕੁਝਾਂ ਦੀਆਂ ਜੂਨਾਂ ਪੈਣਗੇ ਤੇ ਰਾਮਦਾਸ ਦੀ ਨਗਰੀ ਹੁਣ ਥੇਹ ਹੋ ਜਾਏਗੀ । ਜੋ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਧਾਮ ਨੇ ਸਾਰੇ ਮਲੀਆ ਮੇਟ ਕਰ ਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ਜਧ ਕਰਾਵਾਂ ਗਾ । ਜਿਸ ਤਹਾਂ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਆਂਦੇ ਤਰਾਂ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੇ ਸਰਾਪ ਲਿਖ ਦਿੱਤੇ । ਫੇਰ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਸਾਂਤ ਸਾਡੇ ਨਾਂ ਦੀ ਡੌਂਡੀ ਪਿਟਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਰ ਵਿਚ । ਸਾਂਤ ਨੇ, ਬਜਾਰ ਬਜਾਰ ਵਿਚ ਗਲੀ ਗਲੀ ਵਿਚ ਢੋਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਨਿਹਕਲਕਂ ਅਵਤਾਰ ਪਹਿਲੂਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬੁੰਗੇ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਹਨ । ਜਿਸ ਮਾਈ ਭਾਈ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨੇ ਹੋਣ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਦਾ ਜਨਮ ਸੁਫਲਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਨਾਮ ਰਕਖਾਯਾ ਹੈ ਤੇ ਗੜ ਗਰੀਬ ਦਾ ਤਥਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਹਾਰਾਜ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਦਾ ਹੈ । ਘਵਿਨਡ ਪਿਣਡ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਦਾ ਹੈ ਜੀ । ਸਾਰਾ ਸ਼ਹਰ ਹੁਮ ਹੁਮਾ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾ ਨੂੰ ਆਏ ਹਨ ਜੀ । ਓਥੇ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ

ਕਿ ਸਤਾ ਜਿਨਾਂ ਮਰੀ ਹੋਕਾ ਦੇ, ਅਸੀਂ ਇਕ ਵੀ ਜੀਅ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸ਼ਰਨ ਲਗਣ ਦੇਣਾ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਸਾਰਾ ਸ਼ਹਰ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਯਾ ਹੈ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਬੂਤਰ ਫੱਡ ਕੇ ਮੂਹਂ ਨਾਲ ਖੰਬ ਪੁਟ੍ਠਣ ਲਗ ਪਏ ਹਨ ਜੀ । ਜੇਹੜੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਏ ਸਨ ਆਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਬੱਡੇ ਕਰੈਹਤੇ ਗਏ, ਸਾਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਟੁਟ ਗਿਆ ਜੀ । ਆਕਖਣ ਲਗੇ ਕਿ ਐਵੇਂ ਏਸ ਸਾਥ ਨੇ ਢੰਗ ਬਣਾਯਾ ਹੋਯਾ ਹੈ । ਜੇ ਪਰਿਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਕਰ ਹੁੰਦੇ ਤੇ ਕਬੂਤਰਾਂ ਦੇ ਖੰਬ ਖੋਹੁੰਦੇ ? ਸਾਰੀ ਦੁਨਿਆਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟਾਲ ਛੁੱਝੀ, ਸ਼ਰਨ ਨਹੀਂ ਲਗਣ ਦਿੱਤੀ ਏ । ਵਿਹਾਰ ਅਮ੃ਤਸਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਭੁਗਤਾਧਾ ਹੈ ਜੀ ਫੇਰ ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਘਨਕਪੁਰੀ ਵਿਚ ਆ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ।

＊ ਸਾਖੀ ਰਾਮ ਪੁਰੇ ਦੀ ਚਲੀ ਮਾਈ ਗੁਲਾਬੀ ਸਤਨੀ ਦੀ ＊

ਇਕ ਰਾਮ ਪੁਰੇ ਦੀ ਸਤਨੀ ਸੀ । ਆਓਸ ਦੀ ਇਕ ਲੱਡੀ ਪੰਜੀ ਸਾਲ ਦੀ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਨਾਂ ਨਿਧਾ ਸੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਤੁਮਰ ਆਓਸ ਵਕਤ ੫ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ । ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ । ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹਨ ਜੀ । ਮਾਈ ਸਤਨੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸੰਗਤੇ ਮੈਂ ਆਪ ਦੀ ਲੱਡੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਮਥਥਾ ਟੇਕਦੀ ਹਾਂ । ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਬਚਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਨਨਦਪੁਰ ਜਾ ਕੇ ਪਰਵਾਨ ਕਰਾਂਗੇ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਤੇ ਮਾਈ ਸਤਨੀ ਨੂੰ ਬਚਨ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਅਨਨਦਪੁਰ ਜਾ ਕੇ ਤੁਹਾਨ੍ਹੀ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰਾਂਗੇ । ਸਤਨੀ ਰਾਮਪੁਰੇ ਗੁਰੂਦਵਾਰੇ ਵਿਚ ਸਿਕਖਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੀ ਹੈ । ੫੦ ਵਿਗੇ ਗੁਰੂਦਵਾਰੇ ਦੀ ਜਮੀਨ ਸੀ । ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਘਵਿਨਡੋਂ ਰਾਮਪੁਰਾ ਹੈ ਤੇ ਸਤਨੀ ਰੋੜ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਥਾਲ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਕਾ ਕੇ ਲਿਐਂਦੀ ਹੈ ਜੀ । ਸਤਨੀ ਦਿਲ ਵਿਚ ਦਲੀਲ ਧਾਰੀ ਕਿ ਮੈਂ ਗੁਰੂਦਵਾਰੇ ਖੂਹ ਲਵੈਣਾ ਹੈ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸਦ ਕੇ ਟਕਕ ਲਵਾਈਏ ਜੀ । ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਜਿਆਦਾ ਰਾਮਪੁਰੇ ਰੈਹਦਾ ਸੀ । ਮਾਈ ਸਤਨੀ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਮੈਂ ਖੂਹਾ ਲਵੈਣਾ ਹੈ । ਦਿਨ ਕਰ ਕੇ ਟਪ ਲਾ ਕੇ ਮੇਹਰ ਕਰ ਦਿਓ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਛੋਟੀ ਦੇਹ ਸੀ ਤੇ ਦੇਹ ਕਰਕੇ ਬਚਨ ਬਿਲਕੁਲ ਘਟ ਕਰਦੇ ਸੀ ਜੀ । ਸਤ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਬਾਬਾ ਘੋੜੇ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਚੜਾ ਲੈ ਤੇ ੫ ਸਿਖ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਚਲੋ, ਅਸੀਂ ਸਤਨੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੀ । ਨਾਲ ਸਿਖ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਚਾਚਾ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਸਾਰੇ ਰਾਮਪੁਰੇ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਗੁਰੂਦਵਾਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਸਤਨੀ ਦੂਰੋਂ ਵੇਖ ਕੇ ਆਣ ਕੇ ਫੈਂਦੇ ਕੇ ਚਰਨੀ ਪੈ ਗੱਈ ਹੈ ਜੀ । ਚਰਨ ਚੁੰਮ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਤੇ ਘੋੜੇ ਤੇ ਬੈਠ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਰਕਮਾਂ ਲੈਣ ਲਗ ਪਈ ਹੈ ਜੀ । ਆਓਸ ਵਕਤ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਮੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਮਾਂਦੀ । ਘੋੜੇ ਦੀ ਵਾਗ ਫੱਡ ਕੇ ਗੁਰੂਦਵਾਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੈ ਗੱਈ ਹੈ । ਸਤਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਆਦਰ ਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਪਲੱਬ ਵਿਛਾ ਕੇ ਤਪਰ ਬਹਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਚਰਨ ਝਾੜੇ ਹਨ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਅਗੇ ਰਕਖੇ ਹਨ । ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਆਦਰ ਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਆਓਸ ਵਕਤ ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਧਨਨ ਧਨਨ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਨ ਨਿਹਕਲਕਾਂ ਅਵਤਾਰ ਪਰਿਪੂਰਨ ਸਿੱਧ ਪਰਮੇਸ਼ਕਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਏ ਹਨ ਜੀ । ਆਓਸ ਵਕਤ ਸਣੇ ਮਲਾਈ ਮਿਸ਼੍ਰੀ ਪਾ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਦੁਧ ਛਕਾਇਆ ਹੈ । ਆਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਤਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਸਾਰੇ ਸਿਕਖਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਮਾਨ ਬੜਾ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਆਓਸ ਵੇਲੇ ਧਿਐਲੀ ਦੇ ਕਡਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਾਹਾਂ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ । ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਤਾਹਾਂ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਥਾਲ ਲਗਾ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਛਕਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ । ਸੰਗਤਾਂ ਵੀ ਛਕ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਭੇਟਾ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਰਕਖੀ ਗੱਈ ਹੈ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਤਾਂ ਚਲ ਸਤਨੀ ਦੇ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਕਰੀਏ, ਖੂਹਾ

ਲਵਾਈਏ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਘੋੜੇ ਤੇ ਚਢ੍ਹ ਕੇ, ਸਾਰੀ ਸਾਂਗਤ ਨਾਲ, ਅਗੇ ਅਗੇ ਸਾਂਤਨੀ, ਖੂਹ ਵਾਲੀ ਜਗਾ ਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਹੋਰ ਨਗਰ ਦੇ ਵਾਸੀ ਵੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ ਜੀ । ਸਾਂਤਨੀ ਆਪ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਖਲੋ ਗਈ ਹੈ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਦਸ਼ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਆਹ ਮੇਰੇ ਖੇਤ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਂਤਨੀਏ ਸਾਰੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਚਰਨ ਪਵਾ । ਅਗੇ ਸਾਂਤਨੀ ਤੁਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਘੋੜੇ ਤੇ, ਸਾਰੀ ਸਾਂਗਤ ਨਾਲ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਓਸ ਵਕਤ ੫ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਸੀ ਜੀ । ਜੇਹੜੀ ਜਗਾ ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੀ ਸੀ ਆਥੇ ਆਪੇ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਲਮਕ ਕੇ ਤਤਰ ਬੈਠੇ ਹਨ ਤੇ ਸਾਰੀ ਸਾਂਗਤ ਆਥੇ ਨਾਲ ਹੀ ਖਲੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਘਾਹ ਖੋਤਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਇਕ ਜ਼ਿਮੰਦਾਰ ਦੇ ਹਥ ਵਿਚੋਂ ਰਸ਼ਾ ਫੜ ਕੇ ਓਸ ਵਕਤ ੫ ਟਪ ਰਸ਼ਾ ਦੇ ਮਾਰੇ ਅਤੇ ਆਸ ਕੇਲੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਸਨਾ ਨਾਲ ਵਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਏਸ ਖੂਹੇ ਦਾ ਨਾਮ ਅਮ੃ਤ ਕੁਣਡ ਹੋਵੇਗਾ । ਏਥੇ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਤਲਾ ਬਣੇਗਾ । ਤਲਾ ਏਥੇ ਏਡਾ ਬਣੇਗਾ ਕਿ ਮੀਲ ਦੀ ਇਕ ਬਾਹੀ ਹੋਵੇਗੀ । ਜੇਹੜਾ ਇਕ ਫੇਰਾ ਪਰਕਰਮਾ ਦਾ ਲਿਆਕੇਗਾ ਚਾਰ ਮੀਲ ਪੈਂਡਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ । ਨੇਜੇ ਜਿਡੀ ਤੱਚੀ ਦਵਾਰ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਹੋਵੇਗੀ । ਇਕ ਦਰਵਾਜਾ ਰਕਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ । ਤਗਣ ਆਥਰਣ ਤਾਈ ਸਾਂਗਤਾਂ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਯਾ ਕਰਨਗੀਆਂ ਜੀ । ਏਹ ਵਰ ਦੇ ਕੇ ਫੇਰ ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਿਨ ਅਥੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵਰਤਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਆਪ ਦੇ ਨਗਰ ਘਨਕਾ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੀ । ।

* ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬਾਲ ਉਮਰ ਵਿਚ ਵਾਹ *

ਛੋਟੀ ਦੇਹ ਵਿਚ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਡੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਪਰਵਾਨ ਕਰਦੇ ਸੀ । ਬੜੇ ਦਿਨਾਲੂ ਸਨ ਜੀ । ਓਸ ਵਕਤ ਮੇਰੇ ਸ਼ੈਹਨਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੈਹਨਸ਼ਾਹ ਏਹ ਧਾਰਨ ਰਕਖੀ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਦੁਖ ਦਲਿਦ੍ਰ ਵਾਲਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਓਸ ਵਕਤ ਕਚਚਾ ਤੰਦ ਲੈ ਕੇ ਤੇ ਗੱਢਾਂ ਦੇ ਕੇ ਚੁਪ ਕਰ ਕੇ ਫੜਾ ਦੇਂਦੇ ਸੀ ਤੇ ਦਿਆ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜੀ । ਨਜ਼ਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਿਹਾਲ ਕਰਦੇ ਸੀ । ਧਾਗੇ ਨਾਲ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਧਾਗੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਡੀ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਈ ਆ । ਫੇਰ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਸਾਂਤਾ ਅਸਾਂ ਹੁਣ ਅਨਨਦਪੁਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤੇ ਸਾਰੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਕਰ ਦੇ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਤ ਬਚਨ ਮੰਨ ਕੇ ਵਿਸਾਖ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਸਾਰੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨਾਲ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ ਜੀ । ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਕਰਾਏ ਤੇ ਮਕਾਨ ਲੈ ਕੇ ਸਿਕਖਾਂ ਸਮੇਤ ਅਨਨਦਪੁਰ ਬੈਠੇ ਹਨ ਜੀ । ਸਾਂਤਨੀ ਰਾਮ ਪੁਰੇ ਵਾਲੀ ਵੀ ਸਾਂਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨਨਦਪੁਰ ਹੈ ਜੀ । ਆਥਰਥਾਂ ਚਿਟ੍ਠੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਘਵਿੰਡ ਘਲਲੀ ਕਿ ਜੰਬ ਬਣ ਕੇ ਅਨਨਦਪੁਰ ਆਓ ਤੇ ਨੌਂ ਨਿਧਾਂ ਦੇ ਫੇਰੇ ਲੈ ਜਾਓ । ਫੇਰ ਜੇਠ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਘਵਿੰਡਾਂ ਸਾਰੇ ਚਾਚੇ ਤਾਏ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਸਮੇਤ ਜੰਬ ਬਣ ਕੇ ਗਏ ਹਨ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਅਨਨਦਪੁਰ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਾਹ ਦਾ ਸਾਰਾ ਵਿਹਾਰ ਦਸ਼ਦਾ ਹੋਯਾ ਸੀ ਜੀ । ਓਸੇ ਤ੍ਰਾਂ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਰਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਉਮਰ ੫ ਸਾਲ ਦੀ ਤੇ ਨੌਂ ਨਿਧਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ੨੫ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ । ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਤਵਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਗਰੀਬ ਗੁਰਬਾ ਸਭ ਅਨਦ ਪ੍ਰਸਨਨ ਹੋ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਤਵਾਰ ਹੈ । ਸਾਂਤਨੀ ਓਸ ਵਕਤ ਬਹੁਤ ਮਾਧਾ ਭੇਟਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੀ । ਸਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਖੋਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜੀ । ਸਾਂਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਾਂਗਤ ਨੂੰ ਬਚਨ ਦਸ਼ਦੇ ਹਨ ਕਿ ਏਸ ਵਕਤ ਦੇਵੀਆਂ ਦੇਵਤੇ ਫੁਲ ਬਰਸਾ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਓਸ ਵਕਤ ਕੁਕੜ ਭਣਡਾਰੀ ਵੀ ਆਯਾ ਹੈ । ਅਨਨਦਪੁਰ ਵਿਚ ਧਨ ਧਨ ਤੇ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਾਂਤਾ

ਅਨਦ ਪੁਰ ਵਿਚ ਗਲੀ ਗਲੀ ਵਿਚ ਢੰਡੋਰਾ ਫੇਰ ਦੇ । ਅਸੀਂ ਐਸੀ ਮਾਯਾ ਪਾਵਾਂਗੇ, ਕਿਸੇ ਜੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਤਠਣ ਦੇਣਾ । ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੱਘ ਨਹੀਂਗੇ, ਕਚੀ ਵਢਾਂਗੇ, ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਪਕਾ ਕੇ ਵਢਾਂਗੇ । ਬਾਰਾਂ ਕੋਹਾਂ ਵਾਲਾ ਬਚਨ ਸਤ ਕਰਾਂਗੇ । ਸਤਨ ਨੇ ਸਤ ਬਚਨ ਮਨਨ ਕੇ ਤੇ ਨੀਲਾ ਚੋਲਾ ਰੱਗਯਾ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾਯਾ ਤੇ ਗਲੀ ਗਲੀ ਵਿਚ ਢੰਡੋਰਾ ਫਿਰਵਾਯਾ । ਢੋਲ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੇ ਬਾਲ ਬਿਰਥ ਗਲੀ ਵਿਚ ਆਂਦੇ ਹਨ । ਸਤਨ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲੋਕੋ ਏਹ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਿਹਕਲਕ ਅਵਤਾਰ ਘਵਿਨਡ ਪਿੱਡ ਵਿਚ ਆਏ ਹਨ । ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਜਿਹੜੀ ਤੇ ਦੁ਷ਟਾਂ ਦੀ ਖੈਹ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ । ਕਲਗੀਧਰ ਅਵਤਾਰ ਕੀ ਏਹੋ ਹਨ । ਮੁਸਲਮਾਨੋ ਭਾਈ ਏਹ ਤੁਹਾਡੇ ਅਮਾਮ ਮੈਹਦੀ ਕੀ ਏਹੋ ਹਨ । ਢੈਹ ਕੇ ਚਰਨੀ ਪੈ ਜੋ ਫੇਰ ਕੇਲਾ ਹਥਥ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ । ਸਤਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੋਕਾ ਸਾਰੇ ਪਿੱਡ ਵਿਚ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਐਸੀ ਮਾਯਾ ਪਾਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਏਸ ਪਾਸੇ ਲਗਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸਾਰੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੋਕਿਂ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਤਨ ਨੇ ਅੱਖੋਂ ਖਾਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾਯਾ ਹੋਯਾ ਹੈ । ਏਸ ਤੋਂ ਏਹ ਅਨਨਦਪੁਰ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਖੇਡ ਰਚੀ ਸੀ । ।

* ਦੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਨ ਭੇਟਾ ਬੰਦ ਕਰਾਤਣੀ *

ਫੇਰ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਕਿ ਸਤਨਾ ਅਸਾਂ ਹੁਣ ਨੈਣਾਂ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ । ਸਤਨ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਤੇ ਨਾਲ ਸਾਂਗਤਾਂ ਨੈਣਾਂ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਤੇ ਕਰਾਮਾਤ ਸਾਰੀ ਖਿਚਚ ਕੇ ਲੈ ਆਏ ਹਨ ਜੀ । ਏਹ ਜੇਹੜਾ ਬਾਹ ਨੌਂ ਨਿਧਾਂ ਨਾਲ ਹੋਯਾ ਹੈ, ਏਸ ਦੀ ਗਤਿ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਜੀ । ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਨਿਨਦਿਆ ਕਰੈਣ ਵਾਸਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਹ ਖੇਡ ਰਚੀ ਸੀ । ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਖੇਡ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੀ । ਫੇਰ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਲਿਖਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਛਲੋਟੇ ਹੁੰਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਤਨਾ ਦੇਵੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤੂੰ ਲਿਓਣਾ ਹੈ । ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਜਾਕੋਂਗਾ ਆਥਰਥਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪੇ ਕਰਾਮਾਤ ਖਿਚਚੀ ਆਵਾਂਗੇ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਘਨਕਾ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਆ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਿਕਖਾਂ ਸਮੇਤ ਅਨਨਦਪੁਰ ਹਨ ਜੀ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਕਿ ਸਤਨਾ ਸਾਰੀਆਂ ਦੇਵੀਆਂ ਬਨ੍ਹ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਢੀਣੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜੀ । ਸਤਨਾ, ਦੇਵੀਆਂ ਦੇ ਧਾਮ ਤੱਤੇ ਤੈਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਕੇਗਾ । ਸਤਨਾ, ਤੇਰੇ ਹਥਥ ਅਸਾਂ ਕਲਮ ਫਡਾਈ ਹੈ, ਕਲਮ ਦੀ ਮਾਰ ਨਾਲ ਸਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਨ ਭੇਟਾ ਖੋਹਣੀ ਹੈ ਜੀ । ਆਪ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਘਵਿਨਡ ਬੈਠੇ ਹਨ ਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਲਿਖਤ ਅਨਨਦਪੁਰ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੇ ਹਥਥੀਂ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਜੀ । ਲਿਖਾਈ ਹੋ ਰਹੀ ਅਸਾਂ ਸਰਕਤ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਭੇਖਾਂ ਦੀ ਸੜਤਾ ਖਿਚ ਲੈਣੀ ਹੈ । ਇਕ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਨ ਭੇਟਾ ਨਾ ਰਹੇਗੀ । ਅਗੇ ਅਸੀਂ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਹਥਥਾਂ ਨਾਲ ਲਡਦੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਹਥਥਾਂ ਨਾਲ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਜੋ ਕਰਾਂਗੇ ਜੋਤ ਨਾਲ ਕਰਾਂਗੇ । ਧੌਣਾਂ ਤੋਂ ਫੜ ਫੜ ਰਾਜੇ ਰਾਣੇ ਬਨ੍ਹ ਕੇ ਮਾਰ ਦੇਣੇ ਹਨ ਜੀ । ਗੱਡਾਂ ਦਾ ਤੁਧਾਰ ਕਰਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਦੁਨਿਆਂ ਤੇ ਮਾਸੀ ਸ਼ਰਾਬੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰੈਹਣ ਦੇਣਾ । ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਤੂੰ ਜਾਵੇਗਾ ਅਸੀਂ ਆਥਰਥਾਂ ਆਥਰਥਾਂ ਸੜਤਾ ਖਿਚਚ ਲਵਾਂਗੇ । ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਤਿ ਬਚਨ ਮਨ ਕੇ ਦੇਵੀਆਂ ਕੋਲ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਦੇਵੀਆਂ ਜੋਤ ਸਰੂਪੀ ਅਨਨਦਪੁਰ ਆਈਆ ਹਨ ਜੀ । ਅਨਨਦਪੁਰ ਵਿਚ ਇਕ ਲਡਕੀ ਸੀ । ਦੇਵੀ ਲਡਕੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਲਲਕਾਰੇ ਮਾਰੇ ਹਨ ਜੀ । ਮਾੜੇ ਦੇਸ ਦੇ ਕਾਹਨ ਸਿੱਘ ਭਾਂਗਲੀ ਵਾਲੇ ਦੀ ੧੦ ਸਾਲ ਦੀ ਲਡਕੀ ਸੀ ਜੀ । ਆਥਰਥਾਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੀ ਬਚਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਤਨਾ ਸਾਡੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਨ ਭੇਟਾ ਬਨ੍ਹ । ਸਤਨ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ

ਕਿਸੇ ਦੀ ਪ੍ਰੂਜਾ ਨਹੀਂ ਰੈਹਣੀ । ਦੇਵੀ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਲ ਬਚਨ ਕੀਤੇ ਕਿ ਸਤਾ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੂਜਾ ਨਾ ਕਬਧੀ ਤੇ ਮੈਂ ਏਸ ਬੀਬੀ ਦਾ ਸਿਰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੀ । ਸਤਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸਾਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ । ਆਂਸ ਲੱਡਕੀ ਦੀ ਦੇਹ ਛੁਫ਼ ਗਈ ਤੇ ਦੇਵੀ ਦੀ ਜੋਤ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ । ਮਥਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਆਂਸ ਬੀਬੀ ਦਾ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਸ਼ੱਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕੀਤੀ ਤੇ ਆਂਸ ਬੀਬੀ ਦਾ ਜਰਮ ਖੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਦੁਆਬੇ ਵਿਚ ਇਕ ਸਿਖ ਸੀ, ਆਂਸ ਦੇ ਘਰ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋ ਕੇ ਦੇ ਦਿੱਤਾ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਂਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਰਕਖ ਦਿੱਤਾ । ਦੀਨ ਦਿਆਲਾਂ ਨੇ ਏਝੀ ਦਿਆ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਕਤ ਦੇਵੀਆਂ ਦੀ ਲਿਖਤ ਪੈ ਗਈ ਦੇਵੀਆਂ ਪਹਾੜਾਂ ਤੋਂ ਹਿਲ ਉਠੀਆਂ । ਮਾੜੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਛੋਟੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਲੱਡਕੀਆਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਪਿਣਡਾਂ ਵਿਚ ਫਿਰਨ ਲਗ ਪਈਆਂ । ਕੋਈ ਆਖੇ ਮੈਂ ਜਵਾਲਾ ਦੇਵੀ ਆਂ, ਕੋਈ ਆਖੇ ਮੈਂ ਫਲਾਣੀ ਆਂ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਲਭਦੀਆਂ ਫਿਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਛੂ ਅਛੂ । ਨਾਲ ਢੋਲਕੀਆਂ ਛੈਣਿਆਂ ਵਾਲੇ, ਨਾਲ ਨਾਲ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਵਖੌਣ ਲਗ ਪਈਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਲਭਦੀਆਂ ਘਵਿੰਡ ਪਿਣਡ ਵਿਚ ਆ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਦੇਵੀਆਂ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਸਾਰਾ ਪਿਣਡ ਬੈਠਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ਜੀ । ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਿਖਾਂ ਸਮੇਤ ਵਿਚ ਜਾ ਬੈਠੇ ਹਨ ਜੀ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਭੇਟਾ ਪਢ਼ਦੇ ਹਨ ਦੇਵੀਆਂ ਅਸਥਾਨ ਵਿਚ ਵੜ ਕੇ ਲਲਕਾਰੇ ਮਾਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆਵਾਨ ਵਿਚ ਜਾ ਬੈਠੇ ਹਨ ਤੇ ਦੇਵੀਆਂ ਖੇਡਣਾਂ ਹਟ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੋਤ ਨਹੀਂ ਔਣ ਦਿੱਤੀ । ਦੇਵੀਆਂ ਦੇ ਭਗਤ ਬਹੁਤ ਭੇਟਾ ਪਢ਼ ਰਹੇ ਹਨ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪੌਣ ਨਹੀਂ ਔਣ ਦਿੱਤੀ । ਸਖਣੀਆਂ ਕਨ੍ਯਾਂ ਬੈਠੀਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਦੁਨੀਆਂ ਸਾਰੀ ਆਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੇਵੀਆਂ ਖੇਡਦੀਆਂ ਬੜਾ ਸੀ ਹੁਣ ਕੀ ਗਲਲ ਹੋ ਗਈ ਖੇਡਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜੀ । ਆਈਆਂ ਤਾਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਫੂਂਡਣ ਸੀ, ਪਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਸ਼ਸਣ ਨਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਣਾਵੇ ਸੋ ਜਨ ਜਾਣੇ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਬਾਗੈ ਤੇ ਸਿਕਖਾਂ ਤੋਂ ਬਾਗੈ ਪਿਣਡ ਨੂੰ ਕੀ ਕੋਈ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਵਾਲੀ ਏਸ ਨਗਰ ਵਿਚ ਅਕਤਾਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਤਾ ਜੇ ਅਜਜ ਦੇਵੀਆਂ ਫੈਹ ਕੇ ਚਰਨੀ ਪੈ ਜਾਦੀਆਂ, ਤੇ ਅਜਜ ਏਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੂਜਾ ਭੇਟਾ ਬਨਨ ਦੇਣੀ ਸੀ । ਏਨ੍ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਲਭਭਾ ਨਹੀਂ । ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਲਿਖਤ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਦੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰੂਜਾ ਭੇਟਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਆ । ਲਿਖਤ ਪਾ ਕੇ ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਂਗ ਸਮੇਤ ਘਰ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤਡ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਦੇਵੀਆਂ ਫੇਰ ਲਲਕਾਰੇ ਮਾਰਨ ਲਗੀਆਂ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਰ ਵਰਹੀ ਦੇਣ ਲਗੀਆਂ । ਦੇਵੀਆਂ ਤੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਾਲੀ ਦੇ ਖਾਲੀ ਰੈਹ ਗਏ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੁਰਤ ਨਹੀਂ ਔਣ ਦਿੱਤੀ । ਏਹ ਛੋਟੀ ਦੇਹ ਕਰ ਕੇ ਦੇਵੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰਾਮਾਤ ਵਖਾਈ ਹੈ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਰਖ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ । ੧੫ ਦਿਨ ਦੇਵੀਆਂ ਘਵਿੰਡ ਪਿਣਡ ਵਿਚ ਫਿਰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਖੇਡਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਕਿਸੇ ਪਛਾਤਾ ਨਹੀਂ । ਫੇਰ ਦੇਵੀਆਂ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਥਾਈ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਪਛਾਨਣ ਵਾਸਤੇ ਮਾੜੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਦੇਵੀਆਂ ਦੀ ਜੋਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਸੀ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲਭਭੇ ਨਹੀਂ । ਫੇਰ ਜੋਤ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ ਜੀ । । ।

* ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦਿਲਲੀ ਜਾ ਕੇ ਬਾਣੀ ਲਿਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ *

ਸਾਡੇ ਤਿਨ੍ਹ ਸਾਲ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਲਿਖਾਈ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ । ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਸਾਹਿਬ, ਫੇਰ ਦਿਲਲੀ ਜਾ ਕੇ ਛੇਂ ਮਹੀਨੇ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਲ ਲਿਖਾਈ ਹੋਈ ਹੈ । ਦਿਲਲੀ ਆਂਸ ਗੁਰੂਦਾਰੇ ਵਿਚ ਲਿਖਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਦਾ ਸੀਸ ਕਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ । ਏਝੀ ਸਖ਼ਲ ਲਿਖਾਈ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਸਤਾਂ ਨੂੰ ਗਗਾਹੀ ਕੀ ਛਕਣ ਦਾ ਟਾਈਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮਿਲਦਾ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਬੈਠ੍ਹਿਆਂ ਬੈਠ੍ਹਿਆਂ ਪੈਰਾਂ

ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਲਾਹੂ ਨਿਕਲਦਾ ਸੀ ਤੇ ਰੇਸਾ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ । ਸਿਖ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਫੁਲਕਾ ਛਕੌਂਦੇ ਸੀ । ਤੇ ਆਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਲਮ ਰਕਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹਿੰਦਾ ਸੀ । ਸਿਕਖਾਂ ਰੂਈ ਦੀਆਂ ਗਵੀਆਂ ਚਰਨਾਂ ਥਲਲੇ ਰਕਖਣੀਆਂ । ਓਹ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਿਜ ਜਾਣੀਆਂ, ਤੇ ਫੇਰ ਹੋਰ ਰਕਖਣੀਆਂ । ਏਹ ਛਿੰਦੀ ਮਹੀਨੇ ਲਿਖਾਈ ਜੇਹੜੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਸਟੇ ਹੋਈ ਹੈ । ਆਪ ਤਾਂ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਘਵਿਨਡ ਪਿਣਡ ਵਿਚ ਖੇਡ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਲਿਖਾਈ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੇ ਹਥਥੀਂ ਦਿਲਲੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ । ਏਹ ਹੈ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ । ਲਿਖਤ ਏਹ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਲਜੁਗ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰ ਕੇ ਸਤਯੁਗ ਲਿਆਵਾਂਗੇ । ਪਾਪੀਆਂ ਦੀ ਖੈ ਕਰਾਂਗੇ, ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਜੈ ਕਰਾਂਗੇ । ਛੇਹ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਬਾਦ ਫੇਰ ਜੋ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤੇ ਬਚਨ ਸਤਾਂ ਲਿਖਦੇ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਕਲਮ ਰਕਖ ਦੇਂਦੇ ਸੀ । ਫੇਰ ਸਾਰੀ ਸਿਕਖੀ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਸਾਰੇ ਘਰੋਂ ਘਰੀਂ ਚਲੇ ਜਾਓ । ਮਹਾਰਾਜ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਤਾਂ ਜਿਥਥੋਂ ਜਿਥਥੋਂ ਅਸੀਂ ਆਖਾਂਗੇ, ਜਾ ਕੇ ਸਾਡੇ ਸਿਖ ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਕੇ ਲਿਆ ਕੇ ਸਾਡੇ ਚਰਨੀ ਲੈਣੇ । ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਸਿਖ ਅਸਾਂ ਹੁਣ ਆਪ ਵਾਜ ਮਾਰ ਕੇ ਜਗੈਣੇ ਹਨ ਜੀ । ਫੇਰ ਸਤਾਂ ਨੂੰ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਹੁਕਮ ਹੋਯਾ ਓਸੇ ਤਰਾਂ ਸਤ ਬਚਨ ਮਨਨ ਕੇ ਤੁਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਜੀ । ।

＊ ਹਰੀ ਮਕਈ ਦਾ ਸਡ ਜਾਣਾ ＊

ਸੌਣ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਜਵਦ ਸਿੱਘ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਕਈ ਬੀਜਣ ਦੀ ਤਧਾਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਛਲਲੀਆਂ ਮਕਈ ਦੀਆਂ ਭੋਰੇ, ਮਕਈ ਬੀਜਣੀ ਜੇ । ਛਲਲੀਆਂ ਭੋਰ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖੇਡਦੇ ਖੇਡਦੇ ਆਏ ਹਨ । ਤੇ ਆਣ ਕੇ ਛਲਲੀ ਹਥ ਵਿਚ ਫੜ ਲਈ ਹੈ । ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਤਾ ਹੋਰੀਂ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਏਹ ਮਕਈ ਬੀਜਣੀ ਹੈ, ਫੇਰ ਛਲਲੀਆਂ ਲਣਗੀਆਂ ਤੇ ਫੇਰ ਭੁਨਨ ਕੇ ਚਬਕਾਂ ਕਰਾਂਗੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਿਦੇ ਪੈ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਅਸਾਂ ਹੁਣੇ ਛਲਲੀ ਭਨਨੀ ਹੈ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਖੈਡੇ ਪੈ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਦਾਦੀ ਗੁਸ਼ਸੇ ਹੁਣ੍ਹੀ ਹੈ । ਕਿ ਕਿਧੋ ਰੁਵਾਂਦੇ ਜੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਚੇ ਵਰਚੌਣ ਦੀ ਜਾਚ ਨਹੀਂ ਗੀ । ਆਜ਼ਾਂ ਆਂਸ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਛਲਲੀ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਿਨ ਚੁਲਲੇ ਵਿਚ ਦੱਬ ਆਏ ਜੀ । ਆਪ ਫੇਰ ਬਾਹਰ ਬਚਚਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ਮਾਤਾ ਨੇ ਆਂਸ ਵਕਤ ਛਲਲੀ ਚੁਲਲੇ ਵਿਚੋਂ ਕਢ ਲਈ ਤੇ ਤੁਕਕਾ ਚੁਲਲੇ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫੇਰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਬਾਦ ਖੇਡ ਕੇ ਆਏ ਹਨ ਤੇ ਆਣ ਕੇ ਛਲਲੀ ਮਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੀ ਛਲਲੀ ਮੁਜ ਗਈ ਹੋਣੀ ਆ, ਦਿਓ । ਮਾਤਾ ਨੇ ਤੁਕਕਾ ਕਢ੍ਹੁ ਕੇ ਵਖਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਛਲਲੀ ਤਾਂ ਸਡ ਗਈ, ਲੌ ਕੇਖ ਲੌ, ਤੁਕਕਾ ਕੀ ਸਡ ਗਿਆ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਥ ਤੇ ਹਥ ਮਾਰ ਕੇ ਆਂਸ ਵਕਤ ਹਸ਼ਸ ਪਏ ਹਨ ਕਿ ਸਾਰੀ ਸਡ ਗਈ ਹੈ । ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀ ਸਡ ਗਈ ਹੈ । ਆਂਸ ਵਕਤ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਆਕਰਖਾ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਸਾਂ ਤੁਕਕਾ ਪਾਯਾ ਸੀ ਤੇ ਛਲਲੀ ਕਢ ਲਈ ਹੈ । ਸਗੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਦਾਦੀ ਆਂਸ ਵਕਤ ਬਚਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਗਾਣਾ ਵਰਚਾ ਲਈ ਦਾ ਹੈ । ਬਚਚੇ ਦੀ ਕੇਹੜੀ ਗਲਲ ਹੈ । ਫੇਰ ਖੇਤ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਮਕਈ ਬੀਜੀ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਤੁਗੀ, ਗੋਡੇ ਗੋਡੇ ਜੇਹੜੀ ਹੋ ਗਈ ਜੀ । ਇਕ ਦਿਨ ਤਕਾਲੀ ਖੇਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜਵਦ ਸਿੱਘ ਆਯਾ ਤੇ ਕੈਹਣ ਲਗਾ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਮਕਈ ਹੈ । ਲੈਹ ਲੈਹ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ । ਸਕੇਰੇ ਤਠ ਕੇ ਖੇਤ ਨੂੰ ਗਏ ਤੇ ਆਂਸ ਵਕਤ ਇਕ ਤੀਲਾ ਕੀ ਹਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਸਾਰੀ ਸਡ ਗਈ ਹੈ । ਸਾਰੀ ਮਕਈ ਸੁਕਕੀ ਕੇਖ ਕੇ ਭਾਈ ਜਵਦ ਸਿੱਘ ਦੀਆਂ ਅਕਰਖਾਂ ਹਞ੍ਚ੍ਚ ਕਿਰ ਗਈਆਂ ਹਨ । ਦਿਲ ਵਿਚ ਦਲੀਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰਾਂਗਾ । ਬੜੀ ਔਕਰਖਾਈ ਹੋਵੇਗੀ । ਮਕਈ ਬੀਜਣ ਦੀ ਰੂਤ ਲਾਂਘ ਗਈ ਹੈ । ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਆਲ ਲਾਂਘੇਗਾ ਜੀ । ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਕੇ ਘਰ ਆ ਬੈਠਾ ਹੈ ।

ਘਰ ਦੇ ਕੇਖ ਕੇ ਪੁਚਛਦੇ ਹਨ ਕੀ ਗਲਲ ਹੈ ਅਜ਼ਜ ਕਡੇ ਉਦਾਸ ਕੈਠੇ ਜੇ । ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਕਈ ਤਾਂ ਇਕ ਰਾਤ ਵਿਚ ਸਡ ਗਈ ਹੈ ਤੇ ਸਾਰਾ ਸਿਆਲ ਕੀ ਖਾਵਾਂਗੇ । ਸਾਰਾ ਟਬਕਰ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ । ਜਵਾਂ ਸਿੱਧ ਜੀ ਪੁਚਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸਾਂ ਕੋਈ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਬਚਨ ਵਧ ਘਟ੍ਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ । ਮਾਤਾ ਹੋਰੀਂ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਗਲਲ ਆਖੀ, ਜਦੋਂ ਮਕਈ ਭੋਰਦੇ ਸਾਂ ਆਓਂਦੇ ਛਲਲੀ ਮਾਂਗਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਛਲਲੀ ਦਿੱਤੀ । ਚੁਲਲੇ ਵਿਚ ਦਬ ਕੇ ਖੇਡਣ ਚਲੇ ਗਏ ਤੇ ਅਸੀਂ ਛਲਲੀ ਕਢ ਲਈ ਤੇ ਤੁਕਕਾ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਖੇਡ ਕੇ ਆਏ ਤੇ ਛਲਲੀ ਮਾਂਗੀ ਆਂਸ ਵਕਤ ਤੁਕਕਾ ਕਢ ਕੇ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਆਕਖਿਆ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਛਲਲੀ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਸਡ ਗਈ । ਆਂਸ ਵਕਤ ਹਥ ਤੇ ਹਥ ਮਾਰ ਕੇ ਹਸ਼ਸ ਪਏ ਤੇ ਆਖਣ ਲਾਗੇ ਸਾਰੀ ਸਡ ਗਈ, ਅਸੀਂ ਕੀ ਏਹੋ ਹੁੰਗਾਰ ਦੇਂਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਰੀ ਸਡ ਗਈ ਹੈ । ਜਵਾਂ ਸਿੱਧ ਆਂਸ ਵਕਤ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤੁਸਾਂ ਆਪ ਹੀ ਅਕਾਲ ਪਵਾ ਲਿਆ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਹੁਣ ਕੀ ਅਕਖਤਿਆਰ ਹੈ । ਫੇਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲਿਆ ਕੇ ਜਵਾਂ ਸਿੱਧ ਗਲਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੀਨ ਦਿਨ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਨ ਕਿਰਪਾਲੂ ਸਾਡੇ ਤੇ ਦਿਨ ਕਰੋ, ਸਾਡੇ ਨਿਕਕਾ ਜੀਆ ਜਾਂ ਆ, ਸਿਆਲ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਿਤਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਫੇਰ ਬੀਜ ਦਿਓ ਪਛੇਤਰੀ ਮਕਈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਨਨ ਕੇ ਫੇਰ ਬੀਜ ਦਿੱਤੀ । ਮਕਈ ਬਹੁਤ ਹੋਈ । ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਚਾਰ ਇਕ ਇਕ ਟਾਂਡੇ ਨੂੰ ਛਲਲੀਆਂ ਲਗੀਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਸਾਰਾ ਸਿਆਲ ਮੁਕਕੀ ਨਹੀਂ, ਏਡੀ ਬਰਕਤ ਪਾਈ ਹੈ ਜੀ । ਨਿਕਕੀ ਦੇਹ ਕਰ ਕੇ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ, ਕਿਧੋਕਿ ਸਾਨੂੰ ਏਨਾਂ ਦੀ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਆਂਦੀ ਤੇ ਅਸੀਂ ਹਰ ਵਕਤ ਏਹਨਾਂ ਨਾਲ ਵਲ ਛਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ । ਆਪ ਦਾ ਕੀਤਾ ਅਸੀਂ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ । ਪੁਤ੍ਰ ਕਰ ਕੇ ਸਚਚ ਝੂਠ ਮਾਤਾ ਹੋਰੀਂ ਬੋਲ ਦੇਂਦੇ ਸਨ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਸਾਡੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਭਗਤ ਹੀ ਸਾਡੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਆਂਦੇ ਹਨ ਜੀ । ਸਾਡੇ ਜੇਹੜੇ ਸਿਖ ਹਨ ਸੁਰਤ ਨਹੀਂ ਮਾਂਗਦੇ, ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਹੋਰ ਮਾਂਗਾਂ ਮਾਂਗਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਦੁਧ ਦੀ, ਕੋਈ ਪੁਤ ਦੀ । ਸਿਖ ਨਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਲਭਭ ਸਕਦੇ, ਅਸੀਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਭਾਲ ਭਾਲ ਕੇ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਮਿਲਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ । ।

* ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਕੋਠੇ ਤੋਂ ਗਿਰਨਾ *

ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਨਾਮ ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਸੀ । ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿਚ ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਜਾਮਾ ਸੀ । ਸਾਂ ਤਾਂ ਸਾਂ ਮਾਂਗੀ ਦੀਨ ਦਿਨ ਰਾਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਾਵਾਂ, ਸੁਰਤ ਨਹੀਂ ਮਾਂਗੀ ਏ । ਖਡਾਂਦੀ ਤਾਂ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ, ਭੈਣ ਭਰਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਮੋਹ ਹੈ । ਅਵਤਾਰ ਕਰ ਕੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਭੇਤ ਪਾਯਾ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਸਾਲ ਦੇ ਸੀ, ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਖਡੇਂਦੀ ਹੈ ਕੋਠੇ ਤੇ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਿਉਂ ਹਥਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਥਲਲੇ ਆਣ ਪਏ । ਥਲਲੇ ਕੱਡਿਆਂ ਦੀ ਪੰਡ ਪੈਂਡੀ ਸੀ, ਆਹਦੇ ਵਿਚ ਆ ਡਿਗੇ । ਦੀਨ ਦਿਨ ਦੇਹ ਕਰ ਕੇ ਬੜੇ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਨ ਤੇ ਜੀਆਂ ਦੇ ਕੀ ਅਕਖਤਿਆਰ ਹੈ । ।
ਹੋਧਾ

* ਬਕਾਲਾ ਸਿੱਧ ਤੇ ਮੇਹਰ ਕਰਨੀ *

ਤਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਿਸ ਵਕਤ ਛੇ ਸਾਲ ਦੇ ਸਨ ਤੇ ਸਿਖ ਕੀ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਏ ਹਨ । ਬਲਾਕਾ ਸਿੱਧ ਕਲਸੀਆਂ ਦਾ ਸਿਖ ਸੀ । ਘਵਿਨਡੋਂ ਇਕ ਮੀਲ ਪੈਂਡਾ ਸੀ । ਬੜਾ ਦਰ੍ਦ ਦੁਖਾਂ ਤਕਲੀਫਾਂ ਦਾ ਬੇਰੇਧਾ ਹੋਯਾ ਸੀ । ਸਰੀਰ ਹਿਲਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਦਵਾ ਦਾਰੁ ਕਰ ਕੇ ਥਕ ਬੈਠਾ ਸੀ । ਆਪਣਿਆਂ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਖੌਂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਲੈ ਚਲੇ । ਤਸ ਸਿਖ ਦੇ ਚਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਸਨ, ਆਸਾ ਸਿੱਧ ਚੇਤ ਸਿੱਧ ਸੋਹਣ ਸਿੱਧ ਮੋਹਣ

ਸਿੱਘ । ਉਸ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਓਹਨੂੰ ਚੁਕਕ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚੁਨਾਂ ਵਿਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਜਿਸ ਕੇਲੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਘਰ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਚਲਲਿਆ ਗਿਆ, ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੋਯਾ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਂਸ ਵਕਤ ਖੇਡ ਰਹੇ ਹਨ । ਸੌਣ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਅਕਕਾਂ ਨਾਲ ਖਖੜੀਆਂ ਲਗੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਪਾਣੀ ਸਿਕਖਾਂ ਤੋਂ ਮੰਗਾ ਕੇ ਖਖੜੀਆਂ ਨੂੰ ਮੋਰੀਆਂ ਕਰ ਕੇ ਪਚਕਾਰੀਆਂ ਬਣਾ ਬਣਾ ਕੇ ਖੇਡ ਰਹੇ ਹਨ । ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਵਾਰੀ ਆ । ਜੇਹੜੇ ਸਿਖ ਨੂੰ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸਿਖ ਸਤ ਬਚਨ ਮਨਨ ਕੇ ਤੁਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ । ਫੇਰ ਬਾਬੇ ਬਲਾਕਾ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਮੇਰੇ ਚੋਜੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੇ ਕਿ ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਵਾਰੀ ਹੈ, ਤੂਂ ਪਾਣੀ ਲਿਆ । ਬਾਬਾ ਬਲਾਕਾ ਸਿੱਘ ਅਜੇ ਸੂਹਿਆਂ ਆਖਣ ਹੀ ਲਗਾ ਸੀ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਜੁਡਿਆ ਹੈ । ਮੈਥਥੋਂ ਤੁਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ । ਆਂਸ ਵਕਤ ਬਾਬੇ ਬੌਹਲ ਸਿੱਘ ਸੂਹਿਆਂ ਅਗੇ ਹਥ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸਤ ਬਚਨ ਮਨਨ, ਤੇਰੇ ਤੇ ਮੇਹਰ ਕਰਨ ਲਗੇ ਹਨ । ਬਾਬੇ ਬਲਾਕਾ ਸਿੱਘ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਅਰੰਝ ਕੀਤੀ ਸਤਿ ਬਚਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਜਲ ਲਿਐਂਦਾ ਹਾਂ । ਆਂਸ ਵਕਤ ਇਕ ਸਿਖ ਨੇ ਪਾਣੀ ਲਿਆ ਕੇ ਬਾਬੇ ਬਲਾਕਾ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਫਡਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਉਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਜਲ ਫਡਾ ਦਿੱਤਾ । ਦੀਨ ਦਿਨ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ । ਤਿੰਨ ਕੇਰਾਂ ਬਾਬੇ ਕੋਲੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਲ ਮੰਗਾਇਆ । ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਖ ਲਿਆ ਦੇਣ ਤੇ ਬਾਬਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਫਡਾ ਦੇਵੇ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਉਸ ਵਕਤ ਜੇਹੜੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਜੂੜ ਪਾਏ ਸੀ ਦਿਤੀ । ਨੈਣ ਪ੍ਰਾਣ ਹਿਲਣ ਲਗ ਪਏ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, ਬਾਬਾ ਬਲਾਕਾ ਸਿੱਘ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਵਿੰਦਾਂ ਫੇਰ ਰਾਜੀ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਜ਼ਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਿਹਾਲ ਹਨ ਜੀ, ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਦੇ ਹਨ । ਪਰ ਏਸ ਜਾਮੇ ਵਿਚ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਿੱਫ਼ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰਨ ਆਏ ਹਨ ਜੀ । ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਿਖ ਆਪ ਦੇ ਨੈਣੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੁਰ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆ ਹੈ ਜੀ ।

＊ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਸਫ਼ੂ ਲਗਣੀ ＊

ਇਕ ਸਮੇਂ ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਤੇ ਬੇਬੇ ਬੁਢ੍ਹੇ (ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਭੂਆ ਲਗਦੀ ਸੀ) ਖੇਤ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਨਾਲ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ । ਨਹਰ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਇਕ ਡਲ ਦੇ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਨੇ ਇਕ ਰਾਈ ਕੋਲੋਂ ਬਾਗ ਲਵਾਇਆ ਸੀ । ਓਹ ਪਹੇ ਦੇ ਤੱਤੇ ਬਾਗ ਸੀ । ਰੋਟੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਅਗੇ ਅਗੇ ਤੇ ਮਗਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਇਕ ਫੁਲ ਬਾਗ ਵਿਚੋਂ ਤੋੜ੍ਹ ਲਿਆ । ਜਿਸ ਕੇਲੇ ਫੁਲ ਤੋੜ੍ਹਿਆ, ਰਾਈ ਪਾਪੀ ਨੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਦਾਤਰੀ ਮਾਰੀ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸਿਰ ਵਿਚ ਖੁਕ੍ਕ ਗਿਆ । ਆਂਸ ਕੇਲੇ ਲਹੂ ਲੁਹਾਣ ਹੋਏ ਤੇ ਰੋਂਦੇ ਹਨ । ਦੋਵੇਂ ਜਣੀਆਂ ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਤੇ ਭੂਆ ਬੁਢ੍ਹੇ ਪਛਾਂਹ ਆ ਕੇ ਰਾਈ ਦੇ ਗਲ ਪੈ ਗਿਆਂ ਹਨ । ਰੌਲਾ ਪੈ ਗਿਆ ਤੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਰਾਈ ਨੂੰ ਫਿਟਕਾਂ ਪਾਈਆਂ ਕਿ ਮਰਵਾ ਤੂਂ ਇਕ ਫੁਲ ਪਿਚਲੇ ਬਚਚੇ ਨੂੰ ਲਹੂ ਲੁਹਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ । ਲਾਗੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਨਹਰ ਸੀ ਦੋਨਾਂ ਜਾਣੀਆਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕਪਡੇ ਧੋਤੇ ਤੇ ਸਿਰ ਧੋਤਾ ਤੇ ਚੁਪ ਕਰਾਇਆ । ਖੇਤ ਜਾ ਕੇ ਅਨੰ ਪਾਣੀ ਛਕਾਇਆ ਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦਸ਼ਸਥਾ ਕਿ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸਫ਼ੂ ਲਗ ਗਿਆ ਹੈ । ।

＊ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਘਵਿੰਡ ਵਿਚ ਮੰਗਣ ਜਾਣਾ ＊

ਏਹ ਬਚਨ ਹੈ ਜਦ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ੮-੧੦ ਸਾਲ ਦੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । ਤੇ ਮਾਲ ਢਾਡਾਂ ਚਾਰਨ ਲਗ ਪਏ ਹਨ ਜੀ । ਸਤਨੀ ਰਾਮਪੁਰਿਆਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਥਾਲ ਰੋੜ ਲਵਾਂ ਕੇ ਲਿਐਂਦੀ ਸੀ । ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਪੈਂਡਾ ਸੀ ਘਵਿੰਡਾਂ । ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਈ ਥਾਲ ਲਈ ਆਂਦੀ ਸੀ ਤੇ ਘਵਿੰਡ ਦੇ ਇਕ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਨੇ ਡਾਂਗ ਮਾਰ ਕੇ ਥਾਲ ਭਨ ਦਿੱਤਾ । ਕੇਖੋ ਘਵਿੰਡ ਦੇ ਐਸੇ ਪਾਪੀ ਸਨ, ਆਪ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ

ਜੋਗੇ ਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਆਈਆ ਨੂੰ ਡਾਗਾਂ ਮਾਰਦੇ ਸਨ ਜੀ । ਏਹਨਾਂ ਦੇ ਕੀ ਅਕਖਤਿਆਰ ਹੈ, ਸਰਾਫੇ ਜੂ ਗਏ । ਸਰਾਫਿਆਂ ਦੀ ਮਤ ਮਾਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਅਟੂ-ਦਸ਼ਸ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਨ ਜਦੋਂ ਘਵਿੰਡ ਪਿੱਣ ਵਿਚ ਮਂਗਣ ਚਢੇ ਸੀ । ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਕਿ ਸੰਤਾ ਅਸਾਂ ਘਵਿੰਡ ਪਿੱਣ ਵਿਚ ਮਂਗਣ ਚਢਨਾ ਹੈ । ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਨਨਿਆ ਤੇ ਘਵਿੰਡ ਨੂੰ ਵਰ ਕਰੁਹੀ ਦਿਆਂਗੇ ਨਹਿਂ ਤੇ ਘਵਿੰਡ ਨੂੰ ਸਰਾਫ ਦੇ ਦਿਆਂਗੇ ਜੀ । ਵੱਡਾ ਨੀਲਾ ਚੋਲਾ ਸੰਤਾਂ ਵਾਲਾ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਓਸ ਵਕਤ ਪੈਹਨ ਲਿਆ ਹੈ । ਅਗੇ ਅਗੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਮਗਰ ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਹਨ ਜੀ । ਗਲੀ ਗਲੀ ਤੇ ਘਰ ਘਰ ਅਲਖ ਜਗਾਈ ਹੈ । ਤੇ ਮਗਰ ਸੰਤ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਏਹ ਨਿਹਕਲਕਂ ਅਵਤਾਰ ਮਂਗਣ ਚਢੇ ਹਨ । ਜੋ ਪੁਜਦਾ ਸਰਦਾ ਦਾਨ ਦਿਆਂਦੇ ਤੇ ਮੂਹਾਂ ਮਹੀਆਂ ਮੁਰਾਦਾਂ ਲਾਂਦੇ ਜੀ । ਸੱਤ ਪਤੀਆਂ ਘਵਿੰਡ ਪਿੱਣ ਵੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਖੈਰ ਨਹਿਂ ਪਾਈ । ਸੰਤ ਨਾਲ ਨਾਲ ਹੋਕਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਪਲੰਘ ਡਾਹ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਵੇ ਤੇ ਮੂੰਹ ਮਹੀਆਂ ਮੁਰਾਦਾਂ ਪਾਵੇ । ਕਿਸੇ ਨਹਿਂ ਛਕਾਯਾ । ਹੋਕਾ ਦੇ ਕੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੰਤਾਂ ਸਮੇਤ ਘਰ ਆ ਗਏ ਹਨ । ਪਿੱਣ ਖਾਲੀ ਦਾ ਖਾਲੀ ਰੈਹ ਗਿਆ । ਕਿਸੇ ਸੇਵਾ ਨਹਿਂ ਕੀਤੀ । ਇਕ ਮਾਈ ਨੇ ਨਗਰ ਵਿਚੋਂ ਫਕਕਾ ਦਾਣੇ ਪਾਏ ਹਨ । ਓਹ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆ ਕੇ ਕੁਕੜਾਂ ਕਬੂਤਰਾਂ ਅਗੇ ਪਾ ਦਿੱਤੇ ਹਨ । ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇਹ ਕਰ ਕੇ ਹੋਰ ਹਨ ਜੋਤ ਸਰੂਪੀ ਹੋਰ ਹਨ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸੰਤ ਆਣ ਕੇ ਘਰ ਬੈਠੇ ਹਨ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸੰਤਾ ਘਵਿੰਡ ਪਿੱਣ ਥੇਹ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ । ਜੇਹੜਾ ਮਰਿਆ ਕਰੇਗਾ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਹੋ ਜਾਧਾ ਕਰੇਗਾ । ਘਵਿੰਡ ਪਿੱਣ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਰੰਗ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਕਾ ਚਾਚਾ ਸੀ । ਓਹਨੂੰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੁਰਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ । ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਦਿੱਤਾ ਸੰਤਾ ਜੇਹੜੇ ਸਕੇ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸਾਨੂੰ ਸੰਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਰੜਜ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕੌਣਗੇ ਤੇ ੫੦੦ ਮਣ ਅਨਾਜ਼ ਸਾਲ ਵਿਚ ਇਕ ਘਰ ਨੂੰ ਲਿਖ ਦਿਆਂਗੇ । ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਯਾ ਕਿਸੇ ਨਹਿਂ ਤੇ ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਆਪ ਸਾਰਾਂ ਸ਼ਰੀਕਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਰਜਿਆ ਹੈ । ਆਪ ਤਾਂ ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਦੇਹ ਕਰ ਕੇ ਬਚਨ ਨਹਿਂ ਕਰਦੇ । ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਸੀ । ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਤ ਬਚਨ ਮਨ ਕੇ ਓਹ ਭੁਗਤਾਈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਧਾਰ ਹੋਯਾ, ਸਾਰੇ ਸ਼ਰੀਕ ਛਕਣ ਆਏ ਤੇ ਹਥਥ ਧੁਆਏ ਹਨ । ਓਸ ਵੇਲੇ ਸੰਤ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਈ ਤੁਸਾਂ ਸਾਰਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਯਾ ਸੀ ? ਸ਼ਰੀਕ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਨਹਿਂ । ਸੰਤ ਆਖਦੇ ਹਨ ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਨਹਿਂ ਛਕਾਯਾ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਛਕਣ ਆਏ ਜੋ । ਸਾਰੇ ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ ਨਰਾਜ਼ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਸਦ ਕੇ ਇੜਜਤ ਲਾਹੀ ਹੈ । ਸਾਰੇ ਗੁਸ਼ੇ ਹੋ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਵਰ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਗਾਲਾਂ ਕਢ ਕੇ ਸਰਾਫ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ ਜੀ । ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ੫੦੦ ਜਾਮਾਂ ਭੂਤ ਦਾ ਲਿਖਾਯਾ ਹੈ ਜੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਕਿਆ ਪਿਆ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਅਸੀਂ ਜਨਮ ਦਵਾ ਕੇ ਏਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਖਾਵਾਂਗੇ ਨਾ । ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਹੋ ਕੇ ਮਲ ਮੂਰਤਰ ਖਾਂਦੇ ਫਿਰਨਗੇ । ਘਵਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਏਹ ਖਵੜੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਖਵੜੀ ਹੈ ਜੀ । ।

＊ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਆਪਣੇ ਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣਾ *

ਭੰਗਾਲੀ ਵਾਲਾ ਕਾਹਨ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਿਕਖ ਸੀ । ਉਸ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁਤ੍ਰ ਸਨ । ਦਿਨ ਦਿਨ ਸਿੱਘ ਕਛਾਲ ਸਿੱਘ ਭਾਗ ਸਿੱਘ । ਦਿਨ ਦਿਨ ਸਿੱਘ ਦਾ ਨਾਮ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫੇਰ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਘ ਰਕਖਾਯਾ ਸੀ । ਓਹ ਛੋਟੇ ਹੁੰਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਬੜਾ ਖਡੌਦਾ ਰਿਹਾ । ਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਹਰ ਵਕਤ ਮੋਡਿਆਂ ਤੇ ਚੁਕਕੀ ਫਿਰਦਾ ਸੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਘ ਸਾਡਾ ਘੋੜਾ ਹੈ । ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸੀ । ਓਹ ਵੀ ਹਰ ਵਕਤ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਰੈਹਦਾ

ਸੀ । ਜੇ ਭੰਗਲੀ ਜਾਣ ਤੇ ਨਾਲ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਈ ਕੁ ਦਿਨ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਘਰੀਂ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਂਦੇ ਰੈਹਦੇ ਸਨ ਜੀ । ਘਵਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਭੰਗਲੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਥ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਘੋੜਾ ਰਕਖਿਆ ਹੋਯਾ ਸੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਓਹਨਾਂ ਮਾਪਧਾ ਨਾਲ ਪਧਾਰ ਨਹਿੰਂ ਸੀ ਰਕਖਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨਾਲ ਰਕਖਦੇ ਸੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰ ਕਕਤ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਥ ਨੂੰ ਨਾਲ ਰਕਖਦੇ ਸੀ । ਇਕ ਦਿਨ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਹਰ ਤੇ ਨੌਂਧ ਲਗੇ । ਨਹਰ ਦੇ ਵਿਚ ਝਾੜੀਆਂ ਦੇ ਬੂੰਜੇ ਬੜੇ ਸੀ । ੧੦ ਜਾਂ ੨੦ ਵਾਗੀ ਰੋਜ਼ ਨਹਰ ਵਿਚ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ । ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਿਚ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਫਡਨ ਫਡਨ ਖੇਡਦੇ ਸਨ ਜੀ । ਜਿਸ ਕਕਤ ਇਕ ਮੁੰਡਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਫਡਨ ਲਗਾ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਹਰ ਵਿਚਕਾਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿਚ ਵੜ ਗਏ ਹਨ । ਓਹ ਮੁੰਡਾਂ ਆਂਹਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਨਹਰ ਤੱਤੇ ਆਓਗੇ ਓਦੋਂ ਫਡਾਂਗਾ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਝਾੜੀ ਵਿਚਕਾਂ ਦੋ ਸਧਾ ਕਾਲੇ ਨਾਗ ਹਥਿਆਂ ਵਿਚ ਫਢ ਲਏ ਹਨ । ਕਾਲੇ ਨਾਗ ਜਿਸ ਕਕਤ ਲੈਈ ਆਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਓਸ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਲਲਕਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਫਢ ਕੇ ਕਥਾ । ਜਿਸ ਕੇਲੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਹਥਿਆਂ ਵਿਚ ਸਧਾ ਕੇਖੇ ਹਨ ਡਰਦੇ ਮਾਰੇ ਤਰਕੇ ਨਹਰੋਂ ਪਾਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਮਹਾਰਾਜ ਪਟਡੀ ਤੇ ਖਲੋਤੇ ਹਨ । ਮੁੰਡੇ ਡਰਦੇ ਮਾਰੇ ਨਾ ਨਹਰ ਵਿਚ ਵੜਦੇ ਹਨ ਤੇ ਨਾ ਲਾਗੇ ਆਂਦੇ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਐਕੇ ਡਰਦੇ ਜੇ, ਸਧਾ ਤੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਹਨ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲਕ ਨਾਲ ਦੋਵੇਂ ਨਾਗ ਬਧਦੇ ਹਨ ਤੇ ਨਹਰ ਦੀ ਪਟਡੀ ਤੇ ਤੁਰੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ । ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖੇਡ ਮਲ ਕੇ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਮਹਿੰਮਾ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ । ।

* ਖਰਬੂਜਯਾਂ ਦੀ ਖੇਡ *

ਇਕ ਦਿਨ ਹਾਫ਼ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਖਰਬੂਜੇ ਪਕਕੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪੰਡ ਖਰਬੂਜਯਾਂ ਦੀ ਸਿਕਖਾਂ ਤੋਂ ਤੁਝਾ ਕੇ ਨਹਰ ਤੇ ਲੈ ਆਂਹਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਹਰਾਂ ਪਾਰ ਖਰਬੂਜੇ ਸੁਣ੍ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਨਾਲ ਦੇ ਵਾਗੀਆਂ ਨੂੰ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜੋਰ ਨਾਲ ਖਰਬੂਜੇ ਸੁਣ੍ਹੇ, ਨਹਰਾਂ ਪਾਰ । ਤੁਹਾਥਿਆਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਹਿੰਂ । ਵਾਗੀਆਂ ਸਮੇਤ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਹਰਾਂ ਪਾਰ ਸੁਣ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ । ਆਪ ਦੀਨ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਦੁਪੈਹਰੇ ਨਹਰ ਤੇ ਏਹ ਖੇਡ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ । ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਘਵਿੰਡ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਲਿਖਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਥ ਅਜ਼ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਤੇ ਪਾਰ ਗੋਲੇ ਸੁਣ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ । ਅਗਮ੍ਮੀ ਗੋਲੇ ਹਨ । ਬਚਨ ਲਿਖਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਲਕਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਰਾਜ ਅਸਾਂ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ । ਹੁਣ ਮਾੜੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਅੰਗੋੜਾ ਨਾ ਰੈਹਣਗੇ । ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ । ਏਹ ਮੇਰੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਦਿਨਾਲੂ ਕਿਰਪਾਲੂ ਦੀਆਂ ਲੀਲਾਂ ਹਨ ਜੀ । ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਏਕੋਂ ਬਚਚੇ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ਖਰਬੂਜੇ ਸੁਣ੍ਹ ਸੁਣ੍ਹ ਕੇ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਵਲੈਤ ਫਨਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜੀ । ਸਤਾਂ ਨੂੰ ਲਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਅੰਗੋੜਾਂ ਦਾ ਦਾਰੂ ਸਿਕਕਾ ਸਭ ਮਿਟ੍ਟੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਏਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਲੈਣਾ ਨਾ ਮਿਲੇਗਾ । ਏਸ ਮਾੜੇ ਵਿਚਕਾਂ ਕਢ ਦਿੱਤੇ ਹਨ । ਸਖਣੀ ਹਥਥੀਂ ਤੁਰ ਜਾਣਗੇ ਤੇ ਜੋ ਰਜਵਾਡੇ ਹਨ, ਸਾਰਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਖੁਸ਼ ਜਾਣਗੇ । ਇਕ ਹਲ ਦੀ ਪੈਲੀ ਹਰ ਇਕ ਕੋਲ ਰਹ ਜਾਵੇਗੀ । ਮਹਾਰਾਜ ਸਤਾਂ ਤੋਂ ਲਿਖਾਈ ਕਰਕਾ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸਾਂ ਗਤਿਆਂ ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆਂ ਹੈ । ਕਲਜੁਗ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰ ਕੇ ਸਤਜੁਗ ਲਿਓਣਾ ਹੈ । ਅਸੀਂ ਏਸ ਧਰਤੀ ਤੱਤੇ ਪਾਪੀ ਰਾਜਾ ਕੋਈ ਨਹਿੰਂ ਰੈਹਣ ਦੇਣਾ । ਏਸਾ ਜੋਤ ਸਰੂਪੀ ਕਹਰ ਵਰਤਾਵਾਂਗੇ ਤੇ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਵਧਾਵਾਂਗੇ ਸਭ ਆਪੇ ਹੀ ਲੜ੍ਹ ਲੜ੍ਹ ਮਰ ਜਾਣਗੇ । ਸਤਾਂ ਨੂੰ ਬਚਨ ਲਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਕਲਜੁਗ ਦੀਆਂ ਜਡਾਂ ਪੁਣ੍ਹ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ । ਅਗੇ ਅਸੀਂ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਹਥਥੀਂ ਲੜ੍ਹਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਤੇ ਹੁਣ ਅਸਾਂ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਮਾਰ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਸੋਧਣੀ ਹੈ । ਮੈਂ ਨਰ ਅਵਤਾਰ ਹਾਂ । ਮੈਂ ਜੋਤ ਨਾਲ ਬਨ੍ਹ

ਕੇ ਰਾਜੇ ਰਾਣੇ ਮਾਰ ਦੇਣੇ ਹਨ ਜੀ । ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਲਜੁਗ ਦੀ ਅਲਖ ਮੁਕਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜੀ । ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਲਿਖੇ ਬਚਨ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਏਸ ਖੇਡ ਦੀ ਕੋਈ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਣਾਂਦੇ ਹਨ ਆਹੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ । ।

* ਤੀਰਥ ਅਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਸੱਤਿਆ ਖਿਚਣੀ *

ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਬਚਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਤਾ ਨੈਣਾਂ ਦੇਵੀ ਜਾ ਕੇ ਆਥਰਥਾਂ ਸੱਤ ਮੁਠਾਂ ਹੋਮ ਵਿਚਚਾਂ ਸੁਵਾਹ ਦੀਆਂ ਲਿਓਣੀਆਂ ਹਨ । ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਦੇਵੀਆਂ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਹਨ ਸਾਰੇ ਥਾਈ ਇਕ ਵਾਰੀ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਤ ਬਚਨ ਮਨ ਕੇ ਨੈਣਾਂ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ । ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਹੋਯਾ ਕਿ ਸਤਾ ਦਿਲਲੀ ਜਾ ਕੇ ਲਿਖਾਈ ਕਰਨੀ ਹੈ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਹੋਰਾਂ ਪੰਜ ਸਿਖ ਨਾਲ ਖੱਡੇ, ਦਿਲਲੀ ਲਾਲ ਕਿਲੇ ਤੱਖ਼ਤ ਤੱਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਲਿਖਾਈ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਲਜੁਗ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਕੇ ਧਰਮੀ ਰਾਜ ਏਸ ਤੱਖ਼ਤ ਤੇ ਬੈਠਾਵਾਂਗੇ । ਆਹ ਰਾਜਾ ਸਾਡੇ ਨਾਂ ਦਾ ਸਿਕਕਾ ਚਲਾਵੇਗਾ । ਤਗਣ ਆਥਰਣ ਤਾਈ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ ਤੇ ਧਰਮ ਦਾ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ । ਆਹਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਝੂਠਾ ਗਵਾਹ ਤੇ ਝੂਠਾ ਬਕੀਲ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ । ਆਸ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਜੇਹੜਾ ਝੂਠਾ ਹੋਵੇਗਾ ਆਪਣੀ ਜਬਾਨੀ ਆਕਰਖਿਆ ਕਰੇਗਾ, ਜੀ ਮੈਂ ਝੂਠਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਸਜਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ । ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਸਤਜੁਗ ਵਿਚ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜੀ ।

ਫੇਰ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਕਿ ਸਤਾ ਖਵਾਜਾ ਖਿਜਰ ਦੀ ਸੱਤਿਆ ਜਾ ਕੇ ਲੈ ਆ । ਪੋਹ ਮਾਘ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ ਤੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਕਢਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦੀ ਦੇਗ ਸਿਰ ਤੇ ਚੁਕਾ ਕੇ ਦਰਯਾ ਵਿਚ ਖਲੋ ਕੇ ਤੇ ਕਢੇ ਤੇ ਮੰਨੀ ਸਿੱਘ ਬੈਠ ਕੇ ਲਿਖਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ । ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਖ ਜਲ ਵਿਚ ਖਲੋਤੇ ਰਹੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਚੁਕ ਕੇ । ਇਕ ਜਦੋਂ ਸੁਣ੍ਹ ਹੋ ਜੇ ਤੇ ਦੂਸਰਾ ਦਰਯਾ ਵਿਚ ਖਲੋ ਜੇ । ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਸਿਖ ਕਰਦੇ ਰਹੇ । ਬਾਬੇ ਹੁਰੀ ਲਿਖਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਅਜ਼ ਤੋਂ ਖਿਜਰ ਖਵਾਜਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਮਨੁੰਗਾ । ਅਸਾਂ ਸੱਤਿਆ ਖਿਚ ਲੈਈ ਹੈ । ਜੋ ਕੇਡੇ ਵਿਚ ਚਢਿਆ ਕਰੇਗਾ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਚੜਦਾ ਕਰੇਗਾ । ਕੋਰੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਈਦਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਿਕਖ ਸੀ । ਆਸ ਦੀ ਲਿਖਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਖਵਾਜਾ ਖਿਜਰ ਦੀ ਜਗਹ ਤੈਨੂੰ ਦਿਓਂਗੇ । ਜੋ ਦੇਵੀਆਂ ਦੇ ਤੱਤੇ ਹਨ ਸਭ ਤੱਖ਼ਤਾਂ ਤੋਂ ਲਾਹ ਦੇਣੇ ਹਨ ਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਿਖ ਬਿਠਾ ਦੇਣੇ ਹਨ । ਦਿਲਲੀ ਵਿਚ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਖੱਡਕ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਸੀ । ਆਸ ਦੇ ਘਰ ਲਿਖਾਈ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਲਿਖਵੈਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਾਰਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲਲੀ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਸੁਖ ਭੁਗੈਣਾ ਹੈ । ਦਿਲਲੀ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਸਿਖ ਮਾੜੇ ਦੇਸ ਨੂੰ ਆ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ।

* ਤਾਉਨ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਪੈਣੀ *

ਫੇਰ ਮਾੜੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਤਾਉਨ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਬਹੁਤ ਪੰਡੀ ਹੈ । ਆਸ ਵਕਤ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਬਾਰਾਂ ਜਾਂ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲ ਦੇ ਸਨ । ਆਦੋਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਵਡੂ ਭਰਾ ਫੌਜਾ ਸਿੱਘ ਸੀ । ਤਿੰਨ ਬੀਮਾਰੀ ਨਿਕਲ ਆਈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਵੀ ਬੀਮਾਰੀ ਨਿਕਲ ਆਈ । ਦੋ ਚਾਰ ਦਿਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਫੌਜਾ ਸਿੱਘ ਬੀਮਾਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰਮਾਨ ਆ ਗਿਆ ਤੇ ਫੌਜਾ ਸਿੱਘ ਦਾ ਸਰੀਰ ਛੁਡ ਗਿਆ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਫੌਜਾ ਸਿੱਘ ਦਾ ਸੱਕਾਰ ਕਰਕੇ ਆਏ ਹਨ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਬੀਮਾਰੀ ਨਿਕਲ ਆਈ ਹੈ । ਬਹੁਤ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ । ਇਕ ਰੰਗ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਚਾਚਾ ਸੀ । ਵਡੂ ਭਰਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੇਖ ਕੇ, ਰੰਗ ਸਿੱਘ ਬਹੁਤ ਵੈਰਾਗ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਆਸ ਵਕਤ ਰੰਗ ਸਿੱਘ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਸਚਚੇ

ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਹੈ ਤੇ ਮੇਹਰ ਕਰੋ ਕਖ਼ਾ ਲੌ । ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਭਰਾ ਆਪ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਰਖਾਂਗੇ । ਬੇਨਤੀ ਸੁਣਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਚੇਹਰਾ ਐਸ ਤ੍ਰਾਂ ਲਾਲੋ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿਸ ਤ੍ਰਾਂ ੧੦੦ ਸੂਰਜ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਹੋਵੇ । ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, ਲਿਆ ਰੰਗ ਸਿੱਘ ਜਲ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕਰਨ ਵਾਸਟੇ ਮੇਹਰ ਕੀਤੀ । ਇਕ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਚਾਚਾ ਆਸਾ ਸਿੱਘ ਸੀ । ਓਸ ਓਸ ਵਕਤ ਮੇਹਣਾ ਮਾਰਿਆ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਘਰ ਦਿਆਂ ਜੋਗੇ ਨਹੀਂ ਲੋਕਾਂ ਜੋਗੇ ਨੇ । ਓਸ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੁਸ਼ੇ ਨਾਲ ਜਲ ਭੁਵਾ ਕੇ ਮਾਰਿਆਂ ਤੇ ਆਪ ਤੁਟ੍ਠ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆ ਗਏ । ਕੋਈ ੩ ਜਾਂ ਚਾਰ ਘੰਟੇ ਬਾਦ ਭਾਈ ਜਵਾਂਦ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਰੀਰ ਛੜ੍ਹ ਦਿੱਤਾ । ਪਰਿਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਨਿੱਤ ਜਾਂਦਾ, ਓਹ ਖਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਏਡੂੰਬਿਮਾਰੀ ਓਸ ਵਕਤ ਪਈ ਸੀ ਪਿਣਡ ਵਿਚ ੫੦ ਜਾਂ ੬੦ ਰੋਜ਼ ਦੇਹ ਛੜ੍ਹਦੇ ਸਨ । ਬਾਬੇ ਜਵਾਂਦ ਸਿੱਘ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਓਸ ਵਕਤ ੧੩ ਸਾਲ ਦੇ ਸਨ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਇਕ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਸੀ ਤਥਾ ਨਾਮ ਬੀਬੀ ਨਾਮੋ ਸੀ ਤੇ ਬੀਬੀ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਇਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਭਰਾ ਸੀ । ਜਦੋਂ ਭਾਈ ਜਵਾਂਦ ਸਿੱਘ ਦੇਹ ਛੜ੍ਹੀ ਹੈ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਸੀ ਤੇ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ਠਾਕਰ ਸਿੱਘ ਸੀ । ਤਥਾ ਵਕਤ ਸੰਸਾਰੀ ਵਿਹਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਤਕਲੀਫ ਦੇ ਦਿਹਾੜੇ ਸਨ । ਕਿਧੋਕਿ ਛੋਟੀ ਤੁਮਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇਹ ਛੜ੍ਹ ਗਏ । ਮਾਈ ਤਾਬੇ ਵੀ ਕੁਛ ਤਕਡੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰੈਹਾਂਦੀ । ਆਈਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਤਾਬੇ ਚਕਕੀ ਪੀਹ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕੌਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ । ਓਸ ਵਕਤ ਖਰਾਸ ਬਿਲਕੁਲ ਹੈ ਨਹੀਂ ਸਨ ਤੇ ਨਾ ਮਸੀਨਾਂ ਸਨ । ਕਿਥੇ ਵਕਤ ਮਾਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਗ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਵੀ ਚਕਕੀ ਤੇ ਆਟਾ ਪੀਂਹੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ । ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਦ ਮਾਤਾ ਤਾਬੇ ਦਾ ਵੀ ਸਰੀਰ ਛੁਟ ਗਿਆ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਓਸ ਵਕਤ ੧੫ ਸਾਲ ਦੇ ਸਨ । ਬੀਬੀ ਨਾਮੋ ੧੨ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ । ਬੀਬੀ ਜਿਤਨਾ ਭੀ ਹੋ ਸਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਦਾ ਅਨੱਧ ਪਾਣੀ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਕਰੇ । ਸਿਖ ਆਣ ਕੇ ਆਪ ਭੰਗਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਪੈਲੀ ਬੀਜ ਜਾਂਦੇ ਸਨ । ਬਾਲਣ ਤੂਝੀ ਤੇ ਚਰ ਵੀ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਘਰਾਂ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲੜ੍ਹ ਆਂਦੇ ਸਨ । ਰੰਗ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਚਾਚਾ ਓਸ ਵਕਤ ਨੌਕਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ । ਤੇ ਓਹ ਫੇਰ ਨਾਵਾਂ ਕਟਾ ਕੇ ਆ ਗਿਆ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਓਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਭਤੀਜਾ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਪਰਿਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਵਿਖੌਂ ਭਗਵਾਨ ਕਰਕੇ ਜਾਣਦਾ ਰਿਹਾ । ਜਦੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਬੁਲੌਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਪਿਤਾ ਜੀ ਆਖਣਾ ਜਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਕਰਕੇ ਬੁਲੌਣਾ । ਭਤੀਜੇ ਵਾਲਾ ਸਾਕ ਦਿਲ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਆਪ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਬੁਰਕੀਆਂ ਦੇ ਦੇ ਕੇ ਪਾਲਿਆ ਸੀ । ।

* ਭੰਗਾਲੀ ਵਾਲਿਆਂ ਵਲੋਂ ਘੋੜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ *

ਭੰਗਾਲੀ ਵਾਲਿਆਂ ਸਿਕਖਾਂ ਦੀ ਘਰ ਦੀ ਵਹੇਰੀ ਪਾਲੀ ਹੋਈ ਸੀ । ਸਿਕਖਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਸਟੇ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਦੇ ਦਿੱਤੀ । ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰੀਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਖੇਤ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਖੇਤ ਬਨਨ ਦਿੱਤੀ ਹੈ । ਡਲ ਦੇ ਜ਼ਿਮਾਂਦਾਰ ਲਾਗੇ ਗਵਾਂਡ ਸਨ । ਓਨ੍ਹਾਂ ਘੋੜੀ ਚੁਰਾ ਲੜ੍ਹ, ਤੇ ਚੋਰਾਂ ਨੇ ਘੋੜੀ ਅਗਾਂਹ ਘਲਲ ਦਿੱਤੀ । ਕੋਈ ਦਿਨ ਪਾ ਕੇ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਘਰ ਭੰਗਾਲੀ ਪਿਣਡ ਲਿਖਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਓਸ ਪਿਣਡ ਵਿਚ ਇਕ ਬੀਬੀ ਦਾ ਬਾਹਰ ਹੈ । ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਘੋੜੀ ਜੜ੍ਹ ਨਾਲ ਜਾਬੀ ਲਿਆਂਦੇ ਹਨ, ਜੇਹੜੀ ਚੁਰਾਈ ਗਈ ਸੀ । ਓਹ ਘੋੜੀ ਨੀਗਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸੀ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿਖਾਂ ਭੰਗਾਲੀ ਵਾਲਿਆਂ ਘੋੜੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਸਿਆਣ ਲੜ੍ਹ ਤੇ ਪਿਣਡ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵੀ ਸਿਆਣ ਲੜ੍ਹ । ਸਾਰਿਆਂ ਆਖਿਆਂ ਏਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਾਲੀ ਘੋੜੀ ਹੈ ਜੇਹੜੀ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ । ਕਾਹਨ ਸਿੱਘ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਦੇਵਾ ਸਿੱਘ ਸੀ । ਓਨ ਜਾ ਕੇ ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਵਾਗਾਂ ਫੜ ਲਿਆ । ਸਾਂਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਏਹ

ਨੀਗਰ ਦੇ ਥਲਲੇ ਘੋੜੀ ਹੈ ਫੜ੍ਹੇ ਨਾ । ਨੀਗਰ ਜੇਹੜਾ ਹੁੰਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਫੇਰ ਸਿਖ ਜਾ ਕੇ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਘੋੜੀ ਪਿਣਡੋਂ ਜਾ ਘਲਲਾ ਦਿਓ ਜੇ । ਸਤਨੀ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਸਾਰ ਸੀ । ਓੜ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਰੂਪ ਜਾਣ ਕੇ ਘੋੜੀ ਨੀਗਰ ਦੇ ਥਲਲਿਆਂ ਨਹੀਂ ਕਢੂਆਈ । ਘੋੜੀ ਚਰੈਣ ਵਾਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ, ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਖ ਵਿਖੜ੍ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਹੈ । ਜਾਜੀਆਂ ਵੀ ਕਰਾਰ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਘੋੜੀ ਨਹੀਂ ਘਲਲੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗਲਲ ਦਾ ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਭਾਂਗਲੀ ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਖ ਹੋਰਾਂ ਬਗੀ ਘੋੜੀ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਘਲਲ ਦਿੱਤੀ । ਓਦੋਂ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ੧੫-੧੬ ਸਾਲ ਦੇ ਹਨ ਜੀ । ।
ਵਾਲਿਆਂ

＊ ਪਠਾਣਕੇ ਵਾਲੇ ਦੇਵਾ ਸਿੱਖ ਦੀ ਸਾਖੀ ＊

ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਿਕਖ ਮਸ਼ਤਾਨੇ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੀ । ਪਠਾਣਕੇ ਪਿਣਡ ਘਵਿੰਡਿਆਂ ਤਿਨ੍ਹ ਮੀਲ ਹੈ । ਔਥੇਥਾਂ ਦਾ ਨੰਬਰਦਾਰ ਇਕ ਦੇਵਾ ਸਿੱਖ ਸਿਖ ਸੀ ਜੀ । ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਖ ਪਠਾਣਕੀ ਲਿਖਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਦੇਵਾ ਸਿੱਖ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਸ਼ਤ ਰੈਹੰਦਾ ਸੀ । ਦੇਵਾ ਸਿੱਖ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਮਸ਼ਤ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਮਸ਼ਤ ਕਰਨ ਤਾਂ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਂਸ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਛੜ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਦੇਵਾ ਸਿੱਖ ਨੰਬਰਦਾਰ ਨੂੰ ਪਕਡ ਲਿਆ । ਐਸਾ ਮਸ਼ਤਾਨਾ ਹੋਯਾ ਕਿ ਕੋਈ ਸਰੀਰ ਦੀ ਸੁਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹੀ । ਕਰਾਮਾਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਕੇਂਹਦਾ ਕੇਂਹਦਾ ਆਪ ਦੀ ਸੁਧ ਬੁਧ ਭੁਲਾ ਬੈਠਾ । ਜੋ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਸੀ ਸਭ ਆਹਨੂੰ ਭਿਟ੍ਟ੍ਹ ਨਜ਼ਰ ਆਂਦਾ ਹੈ । ਜੋ ਖੂਹਾਂ ਦੇ ਜਲ ਹਨ ਆਹ ਵੀ ਆਹਨੂੰ ਭਿਟ੍ਟ੍ਹ ਨਜ਼ਰ ਆਂਦੇ ਹਨ ਜੀ । ਦੋ ਮੀਲ ਪਠਾਣਕਿਆਂ ਤੋਂ ਨਹਰ ਸੀ ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਟੈਮ ਨਹਰ ਤੋਂ ਜਲ ਲਿਆ ਕੇ ਪੰਦਾ ਸੀ । ਜੇ ਨੂੰ ਪੁੱਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਆਹ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਭਿਟ੍ਟ੍ਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ । ਆਪਣੀ ਹਥੀਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਪਕਾ ਕੇ ਛਕਦਾ । ਠਾਣੇਦਾਰਾਂ ਤੇ ਤਸੀਲਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਕਚੈਹਰੀ ਵਿਚ ਗਲਾਂ ਕਢ੍ਹੇ । ਕਮਲਾ ਕਮਲਾ ਕਰਕੇ ਲੋਕੀਂ ਗਲਾਂ ਕਢੁਣ । ਦਿਨੇ ਮਸਾਲ ਜਗਾ ਕੇ ਲਹਾਹੌਰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਲੱਈ ਫਿਰੇ । ਲਹਾਹੌਰ ਸ਼ਹਰ ਵਿਚ ਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਾਂ ਵੀ ਦੁਹਾਈ ਦੇਂਦਾ ਫਿਰੇ, ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਯਾ ਹੈ । ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ, ਮਡੀਆਂ ਬਣਾ ਕੇ ਲਕਡੀਆਂ ਕਠੀਆਂ ਕਰਕੇ ਤੇ ਅਗ ਲਾ ਕੇ ਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਨਾਂ ਲੈ ਕੇ ਸਿਆਪਾ ਕਰਦਾ ਤੇ ਬਚਨ ਕਰਦਾ, ਜੋ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸਾਰੇ ਮਾਰੇ ਜਾਣਗੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹੋਕਾ ਦੇਂਦਾ ਸੀ । ਲੋਕ ਏਸ ਰਾਜ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਮਝਦੇ । ਕਮਲਾ ਕਮਲਾ ਆਂਹਦੇ ਸੀ ਤੇ ਝੜ੍ਹਾਂ ਫੀਮਾਂ ਮਾਰਦੇ ਸੀ । ਰਾਤ ਦਿਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਨਾਮ ਬੜਾ ਜਪਦਾ ਸੀ । ਦੋਹੀਂ ਹਥੀਂ ਸਿਮਰਨੇ ਫੇਰਦਾ ਸੀ । ਸਤਨੀ ਸਿੱਖ ਨੇ ਬੁਲੈਣਾ, ਦੇਵਾ ਸਿੱਖ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ । ਅਗਗੋਂ ਬਚਨ ਕਰਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਭਿਟ੍ਟ੍ਹ ਹੋ ਗਏ ਜੇ । ਆਖੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੀ ਭਿਟ੍ਟ੍ਹ ਹੋ ਗਏ ਨੇ ਸੰਸਾਰੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵਰਤ ਕੇ । ਜੇ ਕਿਸੇ ਸਿਕਖ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਕਵੌਣਾ ਤੇ ਅਗਗੋਂ ਆਖਣਾ, ਸਿਕਖਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਭਿਟ੍ਟ੍ਹ ਹੋ ਗਏ ਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵਰਤ ਕੇ । ਕਰਾਮਾਤ ਲੈਂਦਾ ਲੈਂਦਾ ਆਪ ਦੀ ਸੁਰਤ ਵੀ ਗੁਵਾ ਬੈਠਾ । ਐਸਾ ਮਸ਼ਤਾਨਾ ਹੋਯਾ ਕਿ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਸਭ ਭਿਟ੍ਟ੍ਹ ਤੇ ਜੂਠੀ ਦਿਸ਼ਾ ਰਹੀ ਹੈ । ।

＊ ਮਾਈ ਗੁਲਾਬੀ ਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸਾਖੀ ＊

ਸਤਨੀ (ਮਾਈ ਗੁਲਾਬੀ) ਦਾ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੈਹੰਦਾ ਸੀ । ਮਾਯਾ ਵੀ ਸਤਨੀ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸੀ । ਮਾਯਾ ਕਰ ਕੇ ਮਨ ਭੌਂਦੀ ਸੇਵਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਸਿਕਖਾਂ ਦੀ ਕਰਦੀ ਸੀ । ਸਤਨੀ ਸਿੱਖ ਵੀ ਲਿਖਾਈ ਬਹੁਤੀ ਰਾਮਪੁਰੇ ਸਤਨੀ ਕੋਲ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਮਾਈ ਸਤਨੀ ਦੇ ਦੋ ਪੁਤ੍ਰ ਸਨ । ਇਕ ਦਾ ਨਾਮ ਬੁਧ ਦਾਸ ਤੇ ਇਕ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਧ ਦਾਸ । ਆਹ ਗੈਰਤ ਕਰਨ ਲਗ ਪਏ ਕਿ ਸਾਰਾ

ਪੈਸਾ ਸਤ ਨੂੰ ਖੁਵਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਸਤਨੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਪਰਾਗਦਾਸ ਸਾਥ੍ਹੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ । ਓਹ ਗੁਜਰ ਗਿਆ ਸੀ । ਉਸ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਏਸੇ ਪਾਪੀ ਸਨ ਕਿ ਓਹਨਾਂ ਗਲ ਘੁਟ ਕੇ ਮਾਈ ਗੁਲਾਬੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ । ਜਿਸ ਮਾਯਾ ਤੋਂ ਲੜ੍ਹ ਕੇ ਆਨ੍ਹਾਂ ਆਪ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆਂ ਸੀ ਆਂਸੇ ਮਾਯਾ ਨੇ ਫੇਰ ਡੱਗ ਮਾਰੇ । ਸੁਧ ਦਾਸ ਨੂੰ ਬੁਧ ਦਾਸ ਨੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ । ਬੁਧ ਦਾਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫਾਹੇ ਲਾ ਦਿੱਤਾ । ਓਹੋ ਮਾਯਾ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਪਧ ਵਾਗੁੰ ਲੜ੍ਹ ਗਈ ਹੈ । ਜੇਹੜੀਆਂ ਆਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਘਰੀਂ ਸਾਧਨੀਆਂ ਸਨ, ਓਹ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰਾਂ ਦੇ ਘਰੀਂ ਜਾ ਬੈਠੀਆਂ ਹਨ । ਓਸ ਗੁਰੂਦਾਰੇ ਵਿਚ ਸਤਨੀ ਦੇ ਮਾਰਨ ਦਾ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਤਜਾੜ੍ਹ ਹੋ ਗਏ । ਸਾਂਗਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਏਹ ਮਹਿੰਮਾ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਲਿਖੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਸਾਂਗਤ ਦੀ ਮੇਹਰ ਨਾਲ ।

* ਰਾਮਪੁਰੇ ਦੇ ਬੁਢਾ ਸਿੱਖ ਸਿਖ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਦੇਹ ਛਿੜਣਾ *

ਰਾਮਪੁਰੇ ਦਾ ਬੁਢਾ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਸੀ । ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਬਡਾ ਹੱਸੀਲਾ ਰਸੀਲਾ ਸੀ । ਘਰ ਵਿਚ ਬਡੀ ਗਰੀਬੀ ਸੀ । ਮਨ ਭੌਂਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰ ਸਕਦਾ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਾਮ ਪੁਰੇ ਬੁਢਾ ਸਿੱਖ ਦੇ ਘਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ਕਤੇ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ । ਪੈਲੀ ਉਸ ਦੀ ਵਤ ਆਈ ਸੀ । ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਤੁਧਾਰਾ ਪੈਲੀ ਵਿਚ ਬੀਅ ਪੌਣ ਵਾਸਤੇ ਕਣਕ ਦਾ ਆਂਦਾ ਹੈ । ਗਲੀ ਵਿਚ ਬੀਅ ਚੁਕ ਕੇ ਤੁਰਧਾਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਗੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਿਕਖਾਂ ਸਮੇਤ ਮਿਲ ਪਏ ਹਨ ਜੀ । ਬੀਅ ਗਲੀ ਵਿਚ ਰਕਖ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਚਰਨੀ ਫੈਹ ਕੇ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ । ਸਾਰੇ ਸਿਕਖਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਐਨਾ ਖੁਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਧੰਨ ਦਿਹਾੜਾ ਅਜ਼ਜ ਹੈ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਹਨ ਜੀ । ਗਰੀਬ ਦੀ ਗਸ਼ੀ ਚਿੰਤਾ ਸਾਰੀ ਤਡ ਗਈ ਹੈ । ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੌਣ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਘਟਾਂ ਕੇਖ ਕੇ ਮੌਰ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਚੰਨਦ੍ਰਮਾ ਨੂੰ ਕੇਖ ਕੇ ਚਕੋਰ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਅਤੰਤਰਯਾਮੀ ਦੀਨ ਦਿਵਾਲ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਸਿਖ ਖੁਸ਼ ਹੋਯਾ ਹੈ । ਅਗੇ ਅਗੇ ਲਗਗ ਕੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਪਲੱਘ ਢਾਹ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਤੱਤੇ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਸਿਕਖਾਂ ਦਾ ਬਡਾ ਆਦਰ ਮਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਬਹਾ ਕੇ ਓਹੋ ਬੀਅ ਵਾਲੀ ਕਣਕ ਦੀ ਪੰਡ ਲੈ ਕੇ ਹਵ੍ਹੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਰਸਦ ਲਿਆ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਭੋਜਨ ਤਾਹਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਬਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਪਢਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜ਼ਜ ਕੀਡੀ ਦੇ ਘਰ ਨਰੈਣ ਆਏ ਹਨ ਜੀ । ਓਸ ਵਕਤ ਸਿਖ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਤਸਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਏਨੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਚਢੀਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਜੇਹੜੀ ਸਿਖ ਦੇ ਘਰਾਂ ਸਿਖਣੀ ਸੀ ਓਹ ਓਸ ਵਕਤ ਸਡ ਬਲ ਕੇ ਕੋਲਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਜੀ । ਨਾਲੇ ਅਨੱਨ ਪਾਣੀ ਕਰਦੀ ਫਿਰਦੀ ਹੈ ਨਾਲੇ ਸਡ੍ਹਾਂ ਬਲ੍ਹਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੀ । ਜੇਹੜਾ ਕਮਮ ਸਿਖ ਦਸ਼ਦਾ ਹੈ ਓਹ ਮਨਦੀ ਨਹੀਂ ਜੀ । ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੀ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਾਹਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੀ । ਸਿਖ ਨੇ ਆਣ ਕੇ ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ । ਪ੍ਰਸਾਦ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਯਾ । ਹੌਲੀ ਜਹੀ ਆਂਹਦਾ, ਭਲੀਏ ਲੋਕੇ, ਤੂਂ ਅਨੱਨ ਪਾਣੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਦਾਲ ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਹੈ । ਓਹ ਆਂਹਦੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਪਾਂਦੇ, ਦਾਲ ਪਤਲੀ ਆ । ਸਿਖ ਨੇ ਓਸ ਵਕਤ ਸਤ ਬਚਨ ਮਨਨ ਕੇ ਦਾਲ ਸਿਰ ਵਿਚ ਤਜੀ ਤਜੀ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ । ਓਹ ਓਸੇ ਵਕਤ ਪਿਣ ਤੇ ਰੋਣ ਲਗਗ ਪਈ ਹੈ ਜੀ । ਸਿਖ ਆਖਣ ਲਗਗੇ ਬੁਢਾ ਸਿੱਖ ਬਡਾ ਮਾਡਾ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਬੇਬੇ ਨੂੰ ਸਾਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਓਹ ਆਂਹਦਾ ਹੈ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਸਾਂ ਸਤ ਬਚਨ ਮਨਣਾ ਹੈ । ਮੈਂ ਆਕਖਧਾ ਸੀ ਦਾਲ ਪਤਲੀ ਹੈ ਤੇ ਏਨ ਆਕਖਧਾ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਪਾ ਦੇ ਅਸਾਂ ਪਾ ਦਿੱਤੀ । ਓਸ ਵਕਤ ਹੋਰ ਭਾਜੀਆਂ ਤਾਹਾਂ ਆਨ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਨਾਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੀ । ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾ ਕੇ ਪੁਜ ਆਈ ਮਾਯਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਨਾਲੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀਆਂ ਪਕੜਮਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨਾਲੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਸਿਖ ਆਂਹਦੇ ਹਨ, ਬੁਢਾ ਸਿੱਖ ਪੈਲੀ ਨਾ

ਸੁਕ ਜਾਂਦੀ ਹੋਵੇ । ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤਾਂ ਜੁਗ ਜੁਗਤਰ ਅਜ ਦੀ ਪੈਲੀ ਬੀਜੀ ਹੋਈ ਖਾਣੀ ਹੈ । ਆਂਹਦਾ ਹੈ ਸਿਖਖੇ ਏਹ ਵਕਤ ਤਾਂ ਅਗੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਭਿਆ, ਜੇਹੜਾ ਅਜ਼ਜ ਦਿਹਾੜਾ ਹੈ, ਧਨਨ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਤੇ ਪਕਿਤ੍ਰ ਉਚਚੀ ਸੁਚਚੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਹਨ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫੇਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵਰਤਾ ਕੇ ਸਿਖਖ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਤੋਰਨ ਆਯਾ ਹੈ ਤੇ ਪਿਛਾਂਹ ਸੁੜਨ ਨੂੰ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ । ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਪੈਂਡਾ ਘਵਿੰਡ ਤਕ ਨਾਲ ਹੀ ਆ ਗਿਆ ਹੈ । ਘਵਿੰਡ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈ ਕੇ ਰਾਮ ਪੁਰੇ ਗਿਆ ਹੈ ।

ਕੋਈ ਦਿਨ ਪਾ ਕੇ ਬੁਢਾ ਸਿੱਘ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਐਸਾ ਬਿਮਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਘੜੀ ਹੈ ਕਿ ਪਲ ਹੈ । ਨਗਰ ਦੇ ਲੋਕ ਬੁਡੇ ਕੇਖਣ ਵਾਲੇ ਆਂਹਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੁਢਾ ਸਿੱਘ ਦਾ ਪੁੱਤ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੈ । ਅੰਗ ਸਾਕ ਵੀ ਬੀਮਾਰ ਸੁਣਕੇ ਆਏ ਹਨ । ਬੁਢਾ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਭਾਣਾ ਕੋਈ ਮੇਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਜੋ ਹੋਣਾ ਹੈ ਹੋ ਕੇ ਰੈਹਣਾ ਹੈ । ਓਸ ਵਕਤ ਬੁਢਾ ਸਿੱਘ ਦੀ ਜਨਾਨੀ ਮੇਹਣੇ ਮਾਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜ਼ਜ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇਖ ਲਵਾਂਗੀ, ਜੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਬਚਾਵੇਗਾ । ਅਗੋਂ ਬੁਢਾ ਸਿੱਘ ਆਂਹਦਾ ਹੈ ਮਾਡਿਆਂ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀਏ ਮੇਰੇ ਤੇ ਪਰਿਪੂਰਨ ਸੋਲਾਂ ਕਲਾ ਸ਼ੁੱਧੂਰਨ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਹਨ । ਤੂੰ ਜੇਹੜਾ ਬੋਲ ਕਫਿਆ ਹੈ ਮੈਥਥੋਂ ਸ਼ਹਾਰਧਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ । ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਜਸ਼ਨ ਮਰਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਣਧਾ ਹੈ ਮੈਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਖਾਂ ਏਸ ਭਾਣੇ ਨੂੰ ਡਕ ਦਿਓ । ਓਸ ਵਕਤ ਸਿਖਣੀ ਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਦੋ ਚਾਰ ਬਚਨ ਕਠੋਰ ਬੋਲੇ ਹਨ । ਓਸ ਕੇਲੇ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਸਿਖ ਤੁਹੁੰ ਕੇ ਘੜੇ ਕਿਚੋਂ ਜਲ ਲੈ ਕੇ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਲਗ ਪਿਆ ਹੈ । ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਚਾਦਰ ਤਾਣਕੇ ਲੰਮ੍ਮ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਭਾਗੀਏ ਤੂੰ ਮੇਹਣੇ ਨਾ ਮਾਰ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਸਰੀਰ ਛੁਡ੍ਹ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਤੇਰਾ ਪੁੱਤ ਰਾਜੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਜੀ ਮਾਡਿਆਂ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਹਥਿਆਂ ਤੇ ਸਰੋਂ ਜ਼ਮੌਦੇ ਨੇ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਬੁਢਾ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਈ । ਬੁਢਾ ਸਿੱਘ ਦਾ ਸਰੀਰ ਛੁਟ ਗਿਆ ਤਸ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਰਾਜੀ ਹੋ ਗਿਆ । ਸਿਖ ਕੋਲਿਆਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਮੇਹਣੇ ਕਵਜਦੇ ਸ਼ਹਾਰੇ ਨਹੀਂ ਗਏ ਤੇ ਸਰੀਰ ਛੁਡ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਫੇਰ ਘਰ ਵਿਅਂ ਤੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਰਲ ਕੇ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋ ਕੇ ਕੋਈ ਖੋਟਾ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਕਢੁਣਾ ਚਾਹੀਦਾ । ਹਰ ਵਕਤ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਕੋਲਿਆਂ ਮੇਹਰ ਮਾਂਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੀ । ।

＊ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਭੈਣ ਬੇਬੇ ਠਾਕਰੀ ＊

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਿਨ ਦਿਨ ਕਿਰਪਾਲੂ ਦੀ ਕਡੀ ਭੈਣ ਠਾਕਰੀ ਸੀ । ਓਹ ਗਾਗੇ ਪਿਣਡ ਵਾਹੀ ਹੋਈ ਸੀ । ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬਹੁਤ ਕਰਦੀ ਸੀ ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਘਰ ਵਿਚ ਅਵਤਾਰ ਦੀ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਜੀ । ਤਸ ਦੇ ਘਰ ਪੁਤ੍ਰ ਸੀ ਦੋ ਢਾਈ ਸਾਲ ਦਾ । ਤਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਵਿੰਡ ਪਿਣਡ ਆਈ ਹੋਈ ਹੈ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ । ਤਸ ਵਕਤ ਬਚਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰ ਗੁੰਦ ਕੇ ਛੱਡੇ ਬਹੁਤ ਲੋਕੀ ਪੈਂਦੇ ਸਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਛੱਡਾ ਬਣਵਾ ਕੇ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਠਾਕਰੀਏ ਜਿਦਣ ਅਸੀਂ ਆਖਾਂਗੇ ਓਸ ਦਿਨ ਕਾਕੇ ਦੇ ਸਿਰ ਪਾਵੀਂ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਹ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਓਸੇ ਵਕਤ ਬਚੇ ਨੂੰ ਨੁਹਾ ਕੇ ਸਿਰ ਗੁੰਦਣ ਲਗ ਪਈ ਹੈ । ਮੁੰਡਾ ਓਸ ਵਕਤ ਬਹੁਤ ਰੋਂਦਾ ਹੈ । ਲਤਾਂ ਵਿਚ ਘੁਟ ਕੇ ਦਬਾ ਦਬ ਮੀਡੀਆਂ ਗੁੰਦ ਰਹੀ ਹੈ ਜੀ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਬਚਾ ਹਿਲਦਾ ਹੈ ਓਸ ਵਕਤ ਦੋ ਚਾਰ ਧਫਰ ਵੀ ਮਾਰੇ ਹਨ । ਓਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਜਾਣੀ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਬਾਹਰੋਂ ਆ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਠਾਕਰੀਏ ਅਸਾਂ ਆਖਿਆਂ

ਸੀ ਜਿਦਣ ਅਸੀਂ ਆਖਾਂਗੇ ਓਦਣ ਪਾਵੀਂ, ਤੂਂ ਹੁਣੇ ਲਗ ਪਈ ਹੈਂ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕੇਖ ਕੇ ਕਾਕੇ ਸਗੋਂ ਜਿਆਦਾ ਰੈਲਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਨੂੰ ਛੁਡਾ ਲੈਣਗੇ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲਿਆਂ ਰੋਂਦਾ ਕੇਖ ਕੇ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਕਾਕੇ ਨੂੰ ਗੋਦ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਬਾਹਾਂ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਆਖਦੇ ਹਨ। ਠਾਕਰੀ ਛੁਡ੍ਹੇ ਰੁਵਾ ਨਾ, ਫੇਰ ਸਿਰ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ। ਔਸ ਵਕਤ ਠਾਕਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਭਜ ਕੇ ਪਈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਏਨ੍ਹਾਂ ਗਲਲਾਂ ਨਾਲ, ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਏਹਦਾ ਕੁਛ ਵਿਗੜ ਚਲਲਿਆ। ਤੁਸਾਂ ਸਗੋਂ ਏਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਛੁਡਿਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮੁੰਡਾ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ। ਰੋਂਦਾ ਤੇ ਰੋਣ ਦਿਧੋ। ਏਨੇ ਬਚਨ ਕਰ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹਥਿਆਂ ਮੁੰਡਾ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ ਜੀ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਔਸ ਵਕਤ ਗੁਸ਼ੇ ਨਾਲ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਚੰਗਾ ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੁੰਡਾ ਰੋਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਘੜੀ ਪਲਲ ਤਾਈ ਤੂਂ ਰੋਵੇਂਗੀ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਔਸ ਬਚਚੇ ਨੂੰ ਕਾਲੇ ਨਾਗ ਵਾਗੂੰ ਲਡ ਗਿਆ ਹੈ। ਏਨ੍ਹਾਂ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਠਾਕਰੀ ਭਰਾ ਵਾਲਾ ਸਾਕ ਜਾਣ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹਥ ਛਿਣਕ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜੀ। ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਰ ਕੇ ਸਾਰ ਹੁੰਦੀ ਤੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਫੈਂਹ ਕੇ ਚਰਨੀ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਤੇ ਭੁਲਲਾਂ ਬਰਖਾਂ ਲੈਂਦੀ। ਬਚਾ ਰੋਣਾਂ ਚੁਪਧ ਕਰ ਗਿਆ ਹੈ ਅਕਖਾਂ ਮੀਟ ਲਈਆਂ ਤੇ ਗੋਡੂ ਤੇ ਧੌਣ ਸੁਫ਼ੂ ਦਿੱਤੀ। ਠਾਕਰੀ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕਿ ਸੌਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਦਬਾ ਦਬ ਸਿਰ ਕਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਸਿਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਸੁਤਾ ਹੈ ਫੇਰ ਜਾਗ ਪਿਆ ਤੇ ਰੋਵੇਗਾ। ਸਿਰ ਕਰਕੇ ਤੇ ਫੇਰ ਸੁਤੇ ਪਏ ਨੂੰ ਮੋਢੇ ਲਾ ਲਿਆ ਹੈ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਤਾਈਆਂ ਚਾਚੀਆਂ ਨੂੰ ਵਖੌਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜ਼ਜ ਕਾਕੇ ਦਾ ਸਿਰ ਗੁੰਦਿਆਂ ਹੈ ਛੱਭਾ ਪਾ ਕੇ, ਨਾਲੇ ਪਤਾਸੇ ਵੰਡਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਜਨਾਨੀਆਂ ਤੁਠੂ ਕੇ ਪਧਾਰ ਦੇਣ ਲਗੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਕਾਕੇ ਦੀ ਧੌਣ ਕਦੀ ਏਧਰ ਡਿਗ ਪਏ ਕਦੇ ਆਂਦੇ ਡਿਗ ਪਏ। ਪ੍ਰਾਣ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਗੁਜਰੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਮੋਢੇ ਲਾਈਆਂ ਫਿਰਦੀ ਹੈ। ਕੇਖ ਕੇ ਸਾਰੀਆਂ ਜਨਾਨੀਆਂ ਰੋਣ ਲਗ ਪਈਆਂ ਹਨ। ਰੈਲਾ ਪੈ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਰੈਲਾ ਸੁਣ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੀ ਘਰ ਨੂੰ ਆ ਗਏ ਹਨ ਜੀ। ਘਰ ਘਰ ਏਸ ਗਲਲ ਦੀ ਬੜੀ ਚੱਚਾ ਹੋਈ ਕਿ ਭੰਈ ਜੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਡੂ ਸਮਰਥ ਨਾ ਹੋਣ ਤੇ ਸਿਖ ਕਿਉਂ ਮਥੇ ਟੇਕਣ। ਮਾਈ ਭੰਗਾਲੀਆਂ ਸੱਤਾਂ ਕੋਹਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲਿਆ ਕੇ ਛਕੌਂਦੀ ਹੈ। ਘਵਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਈ ਭੰਗਾਲੀ ਵਾਲੇ ਅੰਬਾਣੇ ਨਹੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇਕ ਪੁਤ੍ਰ ਆਪਣਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਖ ਅਠੂ ਪਹਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਨਾਲੇ ਮਾਈ ਗੁਲਾਬੀ ਸਾਂਤਨੀ ਰਾਮ ਪੁਰੇ ਵਾਲੀ ਰੋੜ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਥਾਲ ਲੁਵਾ ਕੇ ਲਿਅੜੀ ਹੈ। ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਧਨਨ ਧਨਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਮਰਥ ਦੇ ਅਗੇ ਜੇਹੜਾ ਬਚਨ ਮੋਡ੍ਹਨਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਮਾੜਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬਹੁਤ ਬੇਨਤੀਆਂ ਤੇ ਮਿੰਨਤਾਂ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਗਨ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਗਾਗੇ ਵੀ ਬੰਦਾ ਚਲਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਾਕਾ ਗੁਜਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਾਂਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਮਰਥ ਦੇ ਕੋਲ ਰੈਹਣਾ ਵੀ ਇਕ ਬੜੀ ਕਠਨ ਤਪਸ਼ਾ ਹੈ। ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੋਲ ਧਨਨ ਧਨਨ ਤੇ ਸਤ ਸਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਛੋਟੇ ਭੈਣ ਭਰਾ ਕਰ ਕੇ ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਬਹੁਤ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਦੋ ਚਾਰ ਵੇਰਾਂ ਆਣ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਜਰੂਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਵੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਕੋਈ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਬਿਨਾਂ ਪੁਛਿਆਂ ਭੈਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦੇ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵਕਤ ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਜਾਮਾ ਸੀ ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਦਾ। ਏਹ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਪਰਿਪੂਰਨ ਸਨ। ਔਸ ਵਕਤ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਭੈਣ ਬਣੀ ਹੈ ਜੀ। ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਭੈਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੀ ਆਂਦੇ ਹਨ ਜੀ। ਬੀਬੀ ਵਿਚ ਗੁਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਸੀ ਔਸ ਗੁਸ਼ੇ ਕਾਰਨ ਏਹ ਵਿਹਾਰ ਭੁਗਤਾਵਾ ਸੀ। ਗੁਸ਼ਾ ਤੇ ਮਾਣ ਵਾਲਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲਿਆਂ ਕੁਛ ਖਵਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਏਥੇ ਨਿਰਮਾਣ ਰਹਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੀ।।।

*** ਸਾਖੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ
ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਵਰਤਮਾਨ ਬਚਨ ਲਿਖੌਰੈ ***

ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਤੁਮਰ ਹੁਣ ੧੭ ਵਰੇ ਦੀ ਹੈ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਘ ਹਰ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ । ਘੋੜੀਆਂ ਦੇ ਥਾਂ ਘੋੜੀਆਂ ਹਨ । ਜੇਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਉਸੇ ਵਕਤ ਸਿਕਖ ਹਾਜ਼ਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੀ । ਕੋਰੀਆਂ ਵਾਲਾ ਬੌਹਲ ਸਿੱਘ ਤੇ ਈਦਾ ਦੋ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਰੈਹਦੇ ਹਨ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਜਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਹੁਣ ਜੋਰ ਕਰਨ ਘੁਲਣ ਵਾਲੇ ਖ਼ਾਲ ਰਕਖਦੇ ਹਨ ਜੀ । ਘਵਿੰਡ ਦਾ ਸਰੈਣ ਸਿੱਘ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਘੁਲਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਹਦੇ ਨਾਲ ਮੁਹਫ਼ਤ ਬੜੀ ਕਰਦੇ ਸੀ । ਸਰੈਣ ਸਿੱਘ ਨਾਲ ਏਡ੍ਹਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਖੁਰਾਕ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕੋਲਾਂ ਖੁਵੈਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ । ਪੀਪੇ ਘਯੋ ਦੇ ਖਰੀਦ ਦੇਣੇ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪ ਬਦਾਮ ਪੀਣੇ ਆਂਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੂੰ ਛਕੌਰੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਉਸ ਵਕਤ ਤੇਲ ਮਲਣ ਕਰਕੇ ਕਪੜੇ ਤੇਲ ਨਾਲ ਕੁਛ ਮੈਲੇ ਰਕਖਦੇ ਹਨ । ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਲਵਾਨ ਰਕਖਦੇ ਹਨ । ਸਿਕਖਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਏਹ ਪਰਿਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸੋਲਾਂ ਕਲਾਂ ਸਮਰਥਥ ਹਨ । ਸਿਕਖਾਂ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕੀਤੀ ਆਪ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਖੇਡ ਮਲ ਰਹੇ ਹਨ । ।

ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਲਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਸੰਤਾ ਦਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਰਕਾਬ ਗੰਜ ਹੈ । (ਜਿਥੇ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਦੇ ਧੱਡ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਹੋਯਾ ਸੀ) ਰਕਾਬ ਗੰਜ ਕੋਲ ਸੁਝੀ ਜਗਾ ਪਈ ਹੈ । ਸੰਤ ਨੂੰ ਬਚਨ ਹੋਯਾ ਕਿ ਸੰਤਾ ਕਰਮਾਂ ਮਾਰਕੇ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਲਾ ਦੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇਹ ਕਰਕੇ ਘਵਿੰਡ ਬੈਠੇ ਹਨ । ਜੋਤ ਕਰਕੇ ਏਹ ਵਿਹਾਰ ਦਿਲੀ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਥਾਣੀਂ ਭੁਗਤਾ ਰਹੇ ਹਨ । ਜੋ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਯਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਲਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਉਥੇ ਸੰਤਾਂ ਲਿਖਾਈ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਕਿਲਾ ਪਤਥਰ ਦਾ ਬਣੇਗਾ । ਤੇ ਅਠੁ ਅਰਥ ਰੂਪੈਧਾ ਲਗੇਗਾ । ਏਸ ਕਿਲੇ ਵਿਚ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਰਿਹਾ ਕਰਨਗੇ ਤੇ ਨਾਲ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਿਕਖ ਰਿਹਾ ਕਰਨਗੇ । ਮੀਲ ਮੀਲ ਤੇ ਸਿਕਖਾਂ ਦੀਆਂ ਕੋਠੀਆਂ ਪੈ ਜਾਣਗੀਆਂ । ਦਿਨੇ ਸਿਖ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਰਿਹਾ ਕਰਨਗੇ ਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਦੀਆਂ ਕੋਠੀਆਂ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਬਵੰਜਾ ਸਾਲ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਘਵਿੰਡ ਪਿਣਡ ਵਿਚ ਰੈਹਣਗੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੋਤ ਸਰੂਪੀ ਸਾਰੇ ਰਾਜੇ ਰਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਡੇਗ ਦੇਵੇਗ ਜੀ । ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ ਮੈਂ ਆਪ ਲੜਾਂਗਾ ਨਾ ਸਿਖ ਲੜਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਧਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸਾਧ ਲਵਾਂਗਾ ਜੀ । ਮੇਰੇ ਏਸੇ ਹਥਧਾਰ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਝਲਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ । ਮੈਂ ਜੋਤ ਰੂਪ ਰਾਜੇ ਭੇਡ ਭੇਡ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿਯਾਂਗਾ । ਵਡੂ ਵਡੂ ਮੰਹ ਪਾ ਕੇ, ਹਢ ਲਿਯਾ ਕੇ, ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਜੀਵ ਨਾਸ ਕਰ ਦਿਯਾਂਗਾ । ਬਵੰਜਾ ਸਾਲ ਘਵਿੰਡ ਵਿਚ ਰਹ ਕੇ ਫੇਰ ਚਰਨ ਚੁਕਕ ਕੇ ਦਿਲੀ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਹੈ । ਏਸਾ ਸਾਂਗ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੈ ਕੋਈ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ । ।

ਪਰਿਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਣਾਵੇ ਸੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ । ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਕਲਮ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਛ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਜੀ । ਮੈਂ ਨਰ ਨਰਾਧਨ ਅਵਤਾਰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਹਾਂ ਜੀ । ਨਿਹਕਲਿੰਕ, ਅਮਾਮ ਮੈਂਹਦੀ ਵੀ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਜੀ । ਮੈਂ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਦਾ ਹਾਂ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਹਨ । ਚਾਰ ਜਾਮੇ ਅਸੀਂ ਆਨੇ ਹਾਂ । ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਭੀਡ ਬਣੇ ਉਸ ਵਕਤ ਜੋਤ ਸਰੂਪੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਭੀਡ ਕਟ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ । ਸਤਜੁਗ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਹੱਸਾ ਅਵਤਾਰ ਸਾਂ । ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਅਸਾਂ ਰਾਮ ਜੀ ਅਕਖਵਾਯਾ । ਕ੃ਣ ਮਹਾਰਾਜ ਅਕਖਵਾਕੇ, ਅਸਾਂ ਬਹੁਤ ਲੀਲਾ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਹੁਣ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਧਾ ਹੈ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਨਾਮ ਰਕਖਾਯਾ ਹੈ । ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਏਹ ਸਾਰੀ

ਲਿਖਿਆ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ । ਦੇਹ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਮਗਨ ਰੱਹਦੇ ਹਨ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਲਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਤਾਂ ਘਵਿਨਡ ਪਿੱਡ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪਛਾਣੇਗਾ ਨਹੀਂ । ਏਹ ਬਚਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੇ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕੇ ਪਿੱਡ ਘਵਿਨਡ ਦੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ਕਰਨਗੇ । ਚੋਰੀਆਂ ਵੀ ਸਾਡੇ ਨਾਂ ਲੌਣਗੇ । ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪਛਾਣੂੰ ਨਾ । ਝੜਾਂ ਫੀਮਾਂ ਵੀ ਮਾਰਨਗੇ । ਸਾਨੂੰ ਲੁਫ਼ਟ ਠਗਣਗੇ ਵੀ ।

ਏਸ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ੧੯ ਸਾਲ ਦੇ ਹਨ । ਤੇ ਘਵਿਨਡ ਕੋਈ ਚੋਰੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਲੋਕੀ ਆਖਣ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਸਨ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਹੋਣੇ ਨੇ । ਕਾਰਨ ਏਹ ਕਿ ਜੇ ਕੈਦ ਨਾ ਹੋਣਗੇ ਤੇ ਪੈਸੇ ਤਾਂ ਲੌਣਗੇ ਹੀ । ਏਹੀ ਬੇਈਮਾਨੀ ਦੁਨਿਆਂ ਦੀ ਸੀ । ਪਿੱਡ ਵਿਚ ਇਕ ਲਹਨਦੇ ਪਾਸੇ ਚੋਰੀ ਹੋਈ ਸੀ । ਤਥ ਵਿਚ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਲਗਦਾ ਹੈ । ਚੋਰ ਤਾਂ ਆਖਣ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤੇ ਲੋਕਿਂ ਆਖਿਂ ਜਾਣ ਨਾਲ ਨੇ । ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾ ਤੇ ਸੁਣ ਕੇ ਉਸੇ ਵਕਤ ਆਏ ਹਨ ਜੀ । ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਆਕਖਿਆ ਠਾਣੇਦਾਰ ਸੋਚ ਕੇ ਹਥ ਪਾਈ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਹੈਂਗੇ ਹਾਂ । ਕੋਈ ਬਚਨ ਵਧਦੇ ਘਟ ਹੋਯਾ ਤੇ ਆਪ ਜਾਣੇਗਾ । ਠਾਣੇਦਾਰ ਝਿੜਕ ਕੇ ਪਿਚਾਂਹ ਹਟ ਗਿਆ । ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਗਲ ਨਹੀਂ ਪਿਆ ਜੀ । ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ੩੦ ਰੂਪਏ ਠਾਣੇਦਾਰ ਨੂੰ ਬੁਕਕਲ ਵਿਚ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜੀ । ਠਾਣੇਦਾਰ ਫੇਰ ਪਿੱਡ ਦਿਯਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗਲਾਂ ਕਢਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚੋਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਦੁਨਿਆਂ ਮਨੁਦੀ ਹੈ । ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗਬਰੂਆਂ ਨਾਲ ਫਿਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਲੋਕ ਕੇਖ ਨਹੀਂ ਸਖਾਦੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਦੇਹ ਐਡੀ ਜਵਾਨ ਹੈ ਕਿ ੧੯ ਹਥ ਛਾਲ ਮਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੀ । ਜੋ ਜੋਤ ਨਾਲ ਬਚਨ ਲਿਖਾਏ ਹਨ ਓਹੋ ਭੁਗਤਦੇ ਹਨ ਜੀ । ਏਹ ਸਾਰੇ ਬਚਨ ਮੇਰੇ ਅਕਖਿਂ ਕੇਖੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੀ, ਪੁਰਾਣੇ ਸਿਕਖਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣੇ ਹਨ ਜੀ । ।

* ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਤੇ ਤੇਜਾ ਨੂੰ ਚਰਨੀ ਲਾਣਾ *

ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਦਾ ਚਾਚਾ ਬਾਜ ਸਿੱਘ ਸੀ । ਓਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਿਕਖ ਸੀ । ਤਥ ਦੇ ਘਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਆਂਦੇ ਸਨ ਜੀ । ਤਥ ਦੇ ਘਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਹਨ । ਸਾਡੇ ਘਰ ਤਥ ਵਕਤ ਚਾਰ ਮੜਾਂ ਸੂਈਆਂ ਸਨ । ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਕੋਈ ਸਾਧੂ ਆਵੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਭਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਸੀ । ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਚਾਚੇ ਦੇ ਘਰ ਆਏ ਹਨ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਦੀ ਮਾਈ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਕਖਿਆ ਕਿ ਤੇਰੇ ਭਰਾ ਦੇ ਘਰ ਸਤ ਆਏ ਨੇ, ਦੁਧ ਛਕਾ ਆ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਣੇ ਮਲਾਈ ਦੁਧ ਪਾ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ ਜੀ । ਦੁਧ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਜੀ ਅਗੇ ਜਾ ਕੇ ਰਕਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੀ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਬਾਜ ਸਿੱਘ ਏਹ ਤੇਰਾ ਕੀ ਲਗਦਾ ਹੈ । ਤਥ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਦਾ ਪੁੱਤ ਭਰਾ ਹੈ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭਾਈ ਅਸਾਂ ਤੇਰਾ ਦੁਧ ਨਹੀਂ ਛਕਣਾ । ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਤਥ ਵਕਤ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬਾਬਾ ਜੀ ਗੁਹਸ਼ੀਯਾਂ ਦਾ ਕਮਮ ਆ ਸਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਸਤਾਂ ਦਾ ਕਮਮ ਆ ਮੇਹਰ ਕਰਨੀ । ਬਾਬੇ ਹੋਰਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ ਜੀ । ਓਹ ਆਖਣ ਲਗਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਸਮੜ ਨਹੀਂ ਆਈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ । ਬੌਹਲ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਆਂਸ ਵਕਤ ਕੋਲ ਸੀ । ਹੋਰ ਵੀ ਸਿਖ ਨਾਲ ਸਨ । ਫੇਰ ਬੌਹਲ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਘਵਿਨਡ ਪਿੱਡ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਨਿਹਕਲਕ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ । ਏਨਾਂ ਸਤਾਂ ਨੂੰ ਚਾਨਣ ਹੈ, ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੁਂਦੀ ਹੈ । ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੀ । ਸਾਡੇ ਏਹ ਗੁਰੂ ਹਨ । ਸਾਨੂੰ ਏਨਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲਾਯਾ ਹੈ ਜੀ । ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਢੈਹ ਕੇ ਚਰਨੀ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ । ਸਤਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸ਼ਾਰਨ

ਲੌਦੇ ਜੀ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਹੁਕਮ ਲੈ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਦੋਵਾਂ ਕੋਲਾਂ ਕਸਮ ਪਵਾਈ ਹੈ ਜੀ । ਉਸ ਵਕਤ ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪ ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਨਿਭਾਓਗੇ ਤੇ ਨਿਭ ਜੂ । ।

* ਚੁਤਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਲਵਤਿ ਸਿੱਘ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਘਰੋਂ ਬੀਬੀ ਬਸਤ ਕੌਰ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਵਿਸਾਖੀ ਦਾ ਦਿਹਾਡਾ ਸੀ ਜਿਦਣ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਰਨ ਲਾਯਾ ਸੀ । ਪੰਜ ਜੇਠ ਦਾ ਚਤਾਲੀਂ ਮੇਲਾ ਸੀ । ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਚੁਤਾਲਿਆਂ ਦਾ ਜਿਮੀਂਦਾਰ ਸੀ । ਉਸ ਦੀ ਜਨਾਨੀ ਬਸਤ ਕੌਰ ਦਾ ਮਾਲਵੇ ਵਿਚ ਭਾਈ ਕੀ ਡਰੋਲੀ ਦਾ ਜਨਮ ਸੀ । ਓਸ ਘਰ ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਵਰ ਵਰਹੀ ਸਨ ਜੀ । ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਦੀ ਜਨਾਨੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਕੜ ਰੱਹਦੀ ਸੀ । ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਤੇ ਲੋਕੀ ਆਖਣ ਕਿ ਕੁਝ ਚੰਬਡਿਆਂ ਹੋਯਾ ਹੈ । ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਨਨਦੀ ਸੀ ਤੇ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ । ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰਲੇ ਲੈਂਦੀ ਬਿਰਧ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਜੀ । ਮਫ਼ੀਅਾਂ ਮਸਸਾਣਾਂ ਨੂੰ ਮਨਨਦੀ ਫਿਰਦੀ ਹੈ । ਭੁਚਚਰ ਵਾਲੇ ਬਾਜ ਸਿੱਘ ਦੀ ਓਹ ਮਾਈ ਸਸ਼ਸ ਲਗਦੀ ਸੀ । ਬਾਜ ਸਿੱਘ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਅਗੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚਤਾਲੀ ਪਿਣਡ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ਸਸ਼ਸ ਲਗਦੀ ਹੈ ਤੇ ਬੀਮਾਰ ਰੱਹਦੀ ਹੈ । ਸਾਰੀ ਤੁਮਰ ਦੁਰਖ ਵਿਚ ਗੁਜਾਰੀ ਹੈ । ਦਿਆ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਚਰਨ ਪਾਓ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਬਾਜ ਸਿੱਘ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਚੁਤਾਲੀਂ ਪਿਣਡ ਵਿਚ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਆਨਾਂ ਕੀ ਜਾਂਦਿਆਂ ਦਾ ਆਦਰ ਮਾਣ ਬੜਾ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੈ । ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸੰਤਾ ਏਸ ਮਾਈ ਨੂੰ ਪਕੜ ਹੈ । ਸੰਤਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਾਜ ਸਿੱਘ ਏਹ ਬੇਬੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰੂਜੇਗੀ ਤਾਂ ਰਾਜੀ ਰਹੇਗੀ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਹਦੀ ਸੁਰਤ ਕੀ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਣਗੇ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਾਈ ਨੇ ਸਤ ਕਰਕੇ ਮਨ ਲਿਆ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੁਰਤ ਖੁਲ੍ਹ ਗਈ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਾਈ ਦੀ ਸੁਰਤ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀ ਹੈ, ਏਥੇ ਅਸਾਂ ਵੜ੍ਹਾ ਭਾਰੀ ਧਾਮ ਬਣੌਣਾ ਹੈ । ਆਥਰੇ ਫੇਰ ਲਿਖਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸੰਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਆਥਰੇ ਰੱਹਦੇ ਹਨ ਜੀ । ਉਸ ਮਾਈ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁਤ੍ਰ ਸਨ ਦੋ ਧੀਯਾਂ ਸੀ । ਇਕ ਧੀ ਭੁਚਚਰ ਸੀ । ਓਹ ਕੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲਗ ਪਈ ਹੈ । ਦੋ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲਗ ਪਏ ਹਨ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਬਗ ਸਿੱਘ ਤੇ ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਸੀ । ਭਾਵ ਉਸ ਮਾਈ ਦਾ ਸਾਰਾ ਬੰਸ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲਗ ਪਿਆ । ਕੋਈ ਦਿਨ ਪਾ ਕੇ ਆਥਰੇ ਮੇਲਾ ਰਚਿਆ ਗਿਆ । ਜੋ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਿਖ ਹੈ ਸਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚਿਟ੍ਠੀਆਂ ਪਾਈਆ ਗਈਆਂ ਕਿ ਚੁਤਾਲੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੈ । ੧੫ ਦਿਨ ਸਾਂਗਤ ਮੇਲੇ ਤੇ ਰਹੇਗੀ । ਜੇਠ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਮੇਲਾ ਹੈ । ਉਸ ਵਕਤ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਤੇਈਆਂ ਸਾਲ ਚਢਿਆ ਹੈ । ਜੇਠ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਦਿਲੀਆਂ ਸਾਂਗਤਾਂ ਕੀ ਆਈਆ ਹਨ । ਮਾਲਵੇ ਦੁਆਬੇ ਵਿਚੋਂ ਕੀ ਸਾਂਗਤਾਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਈਆ ਹਨ ਜੀ । ਸਾਰੀ ਸਿਕਖੀ ਆਈ ਹੈ । ਬੁਗੇ ਪਿਣਡ ਦਾ ਨੰਬਰਦਾਰ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਿਖ ਸੀ ਓਹ ਕੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣ ਕੇ ਆ ਗਿਆ । ਬੜੀ ਸਖ਼ਤ ਕਰਾਮਾਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚੁਤਾਲੀ ਵਰਤੀ ਸੀ । ਜੋ ਜੂਠਾ ਝੂਠਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਉਸੇ ਵਕਤ ਪਕੜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ । ਜੇ ਕੋਈ ਜੂਠਾ ਭਾਂਡਾ ਜਾਂ ਜੁੜੀ ਲੈ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਛਤ ਤੱਤੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਓਸੇ ਵਕਤ ਛਤ ਥਰ ਥਰ ਕਂਬਣ ਲਗ ਪੈਂਦੀ ਸੀ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਕੜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ । ਉਸ ਮਾਈ ਨੂੰ ਹਰ ਵਕਤ ਜੋਤ ਪਕੜ ਰਕਖਦੀ ਸੀ । ਘਵਿਣਡ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੋ ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਮਾਈ ਚੁਤਾਲੀਂ ਬੈਠੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਆਂਦਾ ਸੀ । ਜਦੋਂ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਣ ਲਗ ਪਿਆ ਮਾਈ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਮਾਣ ਹੋ ਗਿਆ । ਸਾਂਗਤ ਨਾਲ ਮਾਈ ਬਚਨ ਕਰਨ ਲਗ ਪਈ, ਕਿ ਮੇਰੇ ਪੇਕਿਆਂ ਨੂੰ ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਵਰ ਸੀ । ਓਹ ਮੇਰੇ ਤੇ ਦਿਆ ਹੈ । ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਜਸ ਗੌਂਦੀ ਸੀ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਘੜ ਯਾਦ ਰਕਖਦੀ ਸੀ । ਸਾਂਗਤਾਂ ਸਾਰਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ

ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆ ਗਈਆਂ ਹਨ । ਓਧਰਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਘ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਮਾਤਾ ਹੋਰੀਂ ਵੀ ਗੜ੍ਹੀ ਚਢ਼ਨ ਲਈ ਚਲ ਪਏ ਹਨ । ਸਾਂਗਤਾਂ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਅਗਗੋਂ ਵਾਂਡੀ ਲੈਣ ਲਈ ਤਧਾਰ ਹੋਈਆਂ ਹਨ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੜ੍ਹੀ ਪਛਡੇ ਗਏ ਸਨ । ਮਾਈ ਦੀ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਐਸੀ ਸੁਰਤ ਖੋਲੀ ਸੀ, ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਮਾਈ ਬਚਨ ਦਸ਼ੇ ਕਿ ਸਿਕਖਾਂ ਅਜੇ ਅਗਗੇ ਵਾਡੀ ਨਾ ਜਾਓ, ਅਜੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਸੂਰਾਂ ਵੀ ਗੜ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਚਢੇ ਹਨ । ਆਥ ਦਿਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਚਢੇ ਹਨ । ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਕੁਕੜ੍ਹ ਦੀ ਬਾਂਗ ਨਾਲ ਗੜ੍ਹੀ ਚਢ਼ਦੇ ਹਨ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਗੜ੍ਹੀ ਚਢੇ ਹਨ ਤੇ ਓਧਰ ਮਾਈ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਣ ਗੜ੍ਹੀ ਚਢੇ ਹਨ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਚੁਤਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲਾਗੇ ਗੜ੍ਹੀ ਆਈ, ਆਥ ਵਕਤ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਵੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਸਿਕਖਾਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਸਾਂਗਤਾਂ ਦੇ ਵਾਲੀ, ਐ ਗੜ੍ਹੀ ਵਿਚ ਆ ਰਹੇ ਹਨ । ਜਿਸ ਡਬਕੇ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਾਲੀ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਆਹ ਡਬਕੇ ਜੋਤ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਾਲ ਝਿਰਮਲ ਝਿਰਮਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੀ । ਸਾਂਗਤਾਂ ਨੇ ਆਕਖਿਆ ੫ ਸਿਖ ਘੋੜੀਆਂ ਲੈ ਜਾਓ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਦਰ ਮਾਨ ਨਾਲ ਲੈ ਆਓ ਜੀ । ਸਿਖ ਸਤ ਬਚਨ ਮਨੁ ਕੇ ਘੋੜੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ਹੋਰ ਸਾਂਗਤਾਂ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਥਾਲ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਤਧਾਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਰ ਵਿਚ ਬੁਮਣ ਕਰ ਕੇ ੧ ਦਾ ਟਾਈਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਤੇ ਫੇਰ ਚੁਤਾਲੇ ਪਿਣਡ ਵਿਚ ਆਏ ਹਨ । ਹੁਮ ਹੁਮਾ ਕੇ ਪਿਣਡ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਯਾ ਹੈ । ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਬਚੇ ਕੋਟੇ ਤੇ ਖੇਡ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਇਕ ਬਚਚਾ ਕੋਟੇ ਤੋਂ ਥਲਲੇ ਡਿਗ ਪਿਆ ਹੈ । ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਭਜ ਕੇ ਆਥ ਸੁੰਡੇ ਕਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ । ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਅਛਲ ਛਲਨ ਛਲ ਕਰਕੇ ਤੇ ਆਪ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਉਤਰ ਕੇ ਸਿਖ ਦੇ ਘਰ ਦਬਾ ਦਬ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਸਾਂਗਤਾਂ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚੋਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਈਆਂ ਸਨ ਤੇ ਦਬਾ ਦਬ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲਗ ਪਈਆਂ ਹਨ । ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਦੀਆਂ ਪੱਕ੍ਰਮਾਂ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣਾ ਜਨਮ ਸੁਫਲਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਨਾਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸ਼ਬਦ ਪਢਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਅਜ ਦੀ ਸੁਲਖਣੀ ਘੜੀ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ । ਸਾਂਗਤਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉੱਤਮ ਦਿਹਾੜਾ ਹਥਥ ਆਯਾ ਹੈ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਥਾਲ ਲੁਵਾ ਕੇ ਤੇ ਲਾਂਗਰ ਵਰਤੀ ਦਾ ਹੈ । ਸਾਂਗਤਾਂ ਛਕ ਛਕ ਕੇ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਸੰਸ਼ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ । ਜੇਹੜਾ ਸੁੰਡਾ ਕੋਠੇ ਤੋਂ ਡਿੱਗਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨੂੰ ਚੁਕ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਧਾਮ ਤੇ ਮਥਥਾ ਟਿਕਾਯਾ ਤੇ ਆਹ ਖੇਡਣ ਲਗ ਪਿਥਾ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਸੁੰਡੇ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾ ਕੇ ਕਿਸੇ ਪਿਣਡ ਦੇ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿੱਤੀ । ਲੋਕੀ ਆਖਣ ਲਗ ਪਏ ਕਿ ਚੰਗਾ ਮਹਾਰਾਜ ਆਯਾ ਔਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁੰਡਾ ਮਰ ਚਲਲਿਆ ਸੀ । ਏਸ ਤ੍ਰਾਂ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਿਨ ਦਿਨ ਕਿਰਪਾਲੂ ਆਪਣੀ ਸੰਸਾਰ ਕੋਲੋਂ ਨਿਨਦਿਆ ਕਰਾ ਰਹੇ ਸਨ । ਸਾਂਗਤਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹਨ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਲੱਬ ਤੇ ਹਨ ਤੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਰੁਗੇ ਛਕਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਏਸ ਤ੍ਰਾਂ ਸਾਂਗਤਾਂ ਵਿਚ ਸੋਹਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਸ ਤ੍ਰਾਂ ਤਾਰਧਾਂ ਵਿਚ ਚੰਨਦਰਮਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੀ । ਧਨੁ ਆਹ ਧਰਤੀ ਹੈ ਜਿਥੇ ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਿਨ ਚਰਨ ਪਾਏ ਹਨ । ।

ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਟ੍ਟ ਤੱਤੇ ਊਪਰ ਚਾਰ ਫੋੜੇ ਸਨ । ਸਾਂਗਤਾਂ ਰੁਗੇ ਛਕਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ । ਫੋੜੇ ਸਾਰੇ ਫਿਸ ਗਏ । ਸਾਰੀ ਚਾਦਰ ਤੇ ਲਤ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ ਹਨ । ਅਟੂ ਦਿਨ ਮੇਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਸਾਂਗਤ ਵਿਚ ਅਟੂ ਦਿਨ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਜਿਸ ਦਿਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਗਿਆਂ ਨੂੰ ਚਾਰ ਦਿਨ ਹੋਏ ਸਨ, ਸਾਂਗਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਦਿੱਤਾ ਅਸੀਂ ੨੧ ਸਾਲ ਗਰੀਬੀ ਵਾਲਾ ਬਾਣਾ ਪਹਿਨਿਆਂ ਹੈ । ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਤਾਇਆ ਨਹੀਂ । ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਅਜ ਤੋਂ ਮਾੜਾ ਕਪੜਾ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਣਾ ਤੇ ਅਟੂਂ ਪਹਿਰਿਆਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਦੀ

ਸਾਫ ਕਰਦਾ ਕਰਾਂਗੇ । ਬਾਬੀਵੇਂ ਸਾਲ ਵਿਚ ਸਤਿਜੁਗੀ ਚਿਟਾ ਬਾਣਾ ਰਾਜਧਾਨੀ ਪਹਿਨਣਾ ਹੈ । ਛੋਟੇ ਭੁਚਰਾਂ ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਹੈ । ਉਸ ਨੇ ਤਠ ਕੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਮੈਂ ਆਪ ਦੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਸੁਵਾ ਕੇ ਲਿਆਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰੋ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਸਿਖ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲਈ ਹੈ । ਸਿਖ ਨੇ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਜਾ ਕੇ ਬਨਾਰਸੀ ਪਗ, ਰੇਸ਼ਮੀ ਵਧੀਆ ਚਾਦਰ ਕੁਝਤਾ ਤੇ ਤਿਲੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਕਢਿਆ ਜੋੜਾ ਲੈ ਆਯਾ ਹੈ । ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਥਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਪੁਸ਼ਾਕ ਪਹਿਨ ਕੇ ਪਲੱਘ ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਓਸ ਵਕਤ ਬੁਗਿਆਂ ਵਾਲੇ ਸੁਂਦਰ ਸਿੱਘ ਨੇ ਘੋੜੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਭੇਟ ਕੀਤੀ । ਹੋਰ ਸੰਗਤ ਨੇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪੁੜਿਦੀ ਸਰਦੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੀ । ੧੪ ਸੌ ਰੂਪਧਾ ਓਸ ਵਕਤ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਭੇਟਾ ਹੋਈ ਹੈ ਜੀ । ਪਰਾਤਾਂ ਮਠਧਾਈ ਦੀਆਂ ਅਗੇ ਰਕਖੀਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਫੁਲਾਂ ਦੇ ਹਾਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾਏ ਹਨ । ਸੰਗਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਸੰਗਤਾਂ ਫੇਰ ਲੰਗਰ ਵਰਤੌਣ ਲਗ ਪਈਆਂ ਹਨ ਜੀ ।

ਚੁਤਾਲਿਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਖਰਬੂਜੇ ਪਕਕੇ ਸਨ ਤੇ ਲਿਆ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਫਾਡੀਆਂ ਕਰ ਕੇ ਪਰਾਤ ਭਰ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਰਕਖੀ ਹੈ ਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਾ ਰਹੇ ਹਨ । ਫੇਰ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ਖਰਬੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਫਾਡੀਆਂ ਵਾਲੀ ਪਰਾਤ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਲੱਘ ਤੇ ਰਕਖ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਮਾਹਵਿਅੋ ਇਕ ਘੁਮਿਆਰੀ ਸੀ ਸਿਥ ਪਧਰੀ, ਉਸ ਨੇ ਪਲੱਘ ਤੱਤੋਂ ਖਰਬੂਜੇ ਦੀ ਫਾਡੀ ਫਡ ਕੇ ਖਾ ਲਈ । ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਜੂਡੀ ਗਈ ਤੇ ਤੱਤਫਣ ਲਗ ਪਈ । ਮਛੀ ਵਾਗੂਂ ਤੱਤਫੇ ਤੇ ਨਾਲੇ ਸਪਧ ਦਾ ਭਯ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ । ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਹੈਰਾਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਪੁਛਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਗਲ ਹੈ । ਓਹ ਆਪਣੀ ਜਬਾਨੀ ਦਸ਼ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਪਲੱਘ ਤੋਂ ਚੋਰੀ ਖਰਬੂਜੇ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਖਾ ਲਿਆ ਹੈ । ਮਾਈ ਓਥੇ ਜੂਡੀ ਪਈ ਸੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸੰਗਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਏਸ ਨੂੰ ਭੁਲ ਕਖ਼ਾ ਦਿਓ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਓਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰੋਂ ਆ ਗਏ ਹਨ । ਸਿਖਾਂ ਰਲ ਕੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਲੇ ਪਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕਰੋ । ਮਾਈ ਗਰੀਬਣੀ ਨੂੰ ਕਖ਼ਾ ਦਿਓ, ਬੜੀ ਔਖੀ ਹੈ । ਜੀਵ ਹਰ ਵਕਤ ਭੁਲਣਹਾਰ ਹਨ ਤੇ ਆਪ ਕਖ਼ਾਣਯੋਗ ਜੋ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਓਹੋ ਖਰਬੂਜੇ ਦੀ ਫਾਡੀ ਲੈਣੀ ਹੈ । ਸਿਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ ਖਰਬੂਜਿਆਂ ਦੀ ਪਂਡ ਲਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਦੇ ਹਨ ਅਸਾਂ ਬਹੁਤੇ ਲੈਣੇ ਨਹੀਂ, ਓਹੋ ਫਾਡੀ ਲੈਣੀ ਹੈ । ਤਰਲੇ ਮਿੰਤਾਂ ਕਢੁ ਕੇ, ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਨਾਏ ਹਨ । ।

ਬੁਗਿਆਂ ਵਾਲਾ ਸੁਂਦਰ ਸਿੱਘ ਜਦੋਂ ਪੰਜਵੇਂ ਦਿਨ ਮੁੜ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਪਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਗਿਆ ਹੈ । ਉਸ ਦੀ ਭਰਜਾਈ ਗੁਸ਼ੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਏਨੇ ਦਿਨ ਤੂੰ ਕਿਥੇ ਲਾ ਕੇ ਆਯਾ ਹੈਂ । ਤੈਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਫਿਕਰ ਨਹੀਂ । ਸੁਂਦਰ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀਏ ਮੈਂ ਪਰਿਪੂਰਨ ਸੋਲਾਂ ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਖੌਲ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਆਯਾ ਹਾਂ । ਓਹ ਆਖਣ ਲਗੀ ਕੇਹੜਾ ਤੇਰਾ ਪਿਓ ਏਡੂ ਕਰਾਮਾਤੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਭਲਕੇ ਜਾ ਕੇ ਕੇਖ ਲਵਾਂਗੀ । ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਗਏ ਤੇ ਓਹ ਭੀ ਜੂਡੀ ਗਈ । ਕਢੂੰ ਵਾਗੂਂ ਅਡਿੰਗ ਰਹੀ ਹੈ । ਫੇਰ ਤਠ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ । ਮਾਡਾ ਬਚਨ ਬੋਲਣ ਵਾਲੀ ਭੁਲ ਕਖ਼ਾਈ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਬੜੇ ਦਿਆ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸਨ ਤੇ ਸਿਕਖਾਂ ਤੇ ਬੜੀ ਦਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਮਾਈ ਨੂੰ ਕਖ਼ਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਚਰਨੀ ਲਾ ਲਿਆ । ।

ਅਠੁ ਦਿਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚੁਤਾਲੀ ਰਹੇ ਸਨ । ਅਠੁ ਦਿਨ ਸ਼ਬਦ ਬਾਣੀ ਦੀ ਘਨਘੋਰ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ । ਇਕ ਮਾਈ ਘੁਮਿਆਰੀਵਾਂ ਪਿਣਡ ਦੀ ਸੀ ਤੇ ਕੀਰ ਸਿੱਧ ਗਗਗੇ ਬ੍ਰਾਏ ਵਾਲਾ ਏਹ ਦੋਵੇਂ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸਿਕਖੀ ਵਿਚ ਸਨ, ਫੇਰ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲਗੇ ਹਨ ਜੀ । ਮਾਈ ਮਸ਼ਟਾਨੀ ਤੇ ਦਿਲਲੀ ਦੀਆਂ ਬੀਬੀਆਂ ਗੋਪੀਆਂ ਦਾ ਕੇਵਲ ਕਰ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਪਲੱਬ ਦੇ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਰਾਸ ਮੰਡਲ ਪੌਂਦੀਆਂ ਹੁਂਦੀਆਂ ਸਨ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਬਿਛਨ ਪਦੇ ਪਢ਼ੀਆਂ ਹੁਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਲੱਬ ਦੀਆਂ ਪਕ੍ਰਮਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹੁਂਦੀਆਂ ਸਨ । ਅਠੁ ਦਿਨ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁਤਾਲੀ ਰੌਣਕ ਰਹੀ ਸੀ । ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਕੇ ਆਪ ਨਾਲ ਮਾਤਾ ਨੈਣੋਂ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਧ ਬਹਿੰਡ ਆ ਗਏ ਹਨ । ਮਗਾਰੋਂ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸੰਤਾਂ ਏਥੇ ਚੁਤਾਲੀਂ ੧੫ ਦਿਨਾਂ ਪਿਛੋਂ ਸੰਗਤ ਕਢੀ ਹੋਯਾ ਕਰੇਗੀ, ਮਸ਼ਸ਼ਾਯਾ ਤੇ ਪੁਨਨਿਆ ਵਾਲੇ ਦਿਨ । ਲਿਖਾਈ ਵਿਚ ਚੁਤਾਲਿਆਂ ਵਾਲੇ ਧਾਮ ਦਾ ਨਾਮ ਹਜੂਰ ਸਾਹਿਬ ਰਕਖਿਆ ਹੈ । ।

ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਬਹਿੰਡ ਪਿਣਡ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਿਆ ਹੈ । ਜਿਸ ਕਵਤ ਤੁਰੇ ਆਂਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਰਸ਼ਟੇ ਵਿਚ “ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਵਾਲਾ” ਪਿਣਡ ਆਯਾ ਹੈ । ਸੰਗਤਾਂ ਪੈਦਲ ਅਗੇ ਪਿਚਛੇ ਤੁਰੀਆਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ । ਰਸ਼ਟੇ ਵਿਚ ਇਕ ਡੱਡੀ ਉਤੇ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਰੇਝ ਦਾ ਪੇਡ੍ ਸੀ । ਸੰਗਤਾਂ ਛਾਂ ਕੇਖ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਬੈਹ ਗੈਈਆਂ ਹਨ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸੰਤਾਂ ਰੇਝ ਹੇਠਾਂ ਸੰਗਤ ਤਠਾ ਦੇ, ਏਸ ਦੀ ਤੁਮਰ ਮੁਕਕੀ ਹੋਈ ਹੈ । ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਸੰਗਤਾਂ ਤਠਾ ਕੇ ੧੦ ਕਰਮਾਂ ਆਂਹਦਾ ਹੈ ਤੇ ਰੇਝ ਗੜ੍ਹ ਗੜ੍ਹ ਕੇ ਡਿਗ ਪਿਆ, ਜੜਾਂ ਤੋਂ ਪੁਟਿਆ ਗਿਆ ਹੈ । ਏਹ ਕੌਤਕ ਕੇਖ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਧਨਨ ਧਨਨ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜਸ ਗਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਧਨਨ ਹੈ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਜੇਹੜਾ ਜੰਗਲਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਨਦੀਆਂ ਦਰਾਵਾਂ ਵਿਚ ਕੀ ਹਰ ਕਵਤ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੋ ਕੇ ਸਿਕਖਾਂ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੀ । ਏਥੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗਰੀਬ ਸਿਕਖਾਂ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰਨ । ।

* ਮਾਈ ਲਛਮੀ ਤੇ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਧ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਅਗੇ ਸੰਗਤ ਗਗਗੇ ਬ੍ਰਾਏ ਆ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ । ਕੀਰ ਸਿੱਧ ਦੇ ਘਰ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਡੇਰੇ ਲਾਏ ਹਨ ਜੀ । ਰਾਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਕੀਰ ਸਿੱਧ ਦੇ ਘਰ ਤਧਾਰ ਹੋਯਾ ਹੈ । ਬੜੀ ਮਹਿਸ਼ਮਾ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ । ਮਸ਼ਟਾਨੇ ਖੇਡ ਰਹੇ ਹਨ । ਕੀਰ ਸਿੱਧ ਦਾ ਭਤੀਜਾ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਧ ਤਸ ਦੇ ਘਰਾਂ ਮਾਈ ਲਛਮੀ ਨਾਮ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਦੀ ਕੋਵੇਂ ਜਣੇ ਸ਼ਰਨ ਪਏ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਿਆ ਕਰ ਕੇ ਸ਼ਰਨ ਲਾ ਲਾਏ ਹਨ । ਇਕ ਝਣਡਾ ਸਿੱਧ ਮੌਡਾਂ ਦਾ ਨਾਈ ਸਿਖ ਸੀ । ਸੌਹਾਰੇ ਘਰ ਏਥੇ ਗਗਗੇ ਬ੍ਰਾਏ ਰੈਹਾਂਦਾ ਸੀ । ਪਿਛਲਾ ਜਨਮ ਤਸਦਾ ਸੈਨ ਭਗਤ ਦਾ ਸੀ । ਆਂਸ ਕੀ ਬੜਾ ਸੰਗਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਾਯਾ । ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਧ ਕੀ ਦੂਸਰਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਕਲ ਕੇਖ ਕੇ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਬਾਬਾ ਜੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਸਾਡੇ ਘਰਾਂ ਸਕਵੇ ਛਕਿਓ ਜੇ । ਗਰੀਬ ਦੀ ਕੁਲਲੀ ਚਰਨ ਪਾ ਕੇ ਪਕਿਤ ਕਰਿਓ ਜੇ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਆਕਖਿਆ ਚੰਗਾ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਧ । ਘਰ ਆਣ ਕੇ ਲਛਮੀ ਨੂੰ ਆਕਖਿਆ ਕਿ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੀਏ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵਰਜ ਆਯਾ ਹਾਂ ਛੇਤੀ ਤਧਾਰ ਕਰ ਦੇ । ਆਂਸ ਆਖਣ ਲਗੀ ਸਤ ਬਚਨ ਜੀ । ਮਾਈ ਲਛਮੀ ਸਾਰੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਘਰ ਘਰ ਫਿਰੀ ਹੈ । ਕਿਤੋਂ ਆਟਾ ਤਧਾਰਾ ਨਹੀਂ ਲਭਿਆ । ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤਿ ਨੂੰ ਤਡੀਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਕ ਆਖਾਂ ਕਿਤੋਂ ਤਧਾਰਾ ਨਹੀਂ ਲਭਿਆ । ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਧ ਅਜੇ ਤੀਕ ਘਰ ਨਹੀਂ ਆਯਾ । ਮਾਈ ਲਛਮੀ ਜੀ ਭਿਆਣੀ ਭਾਂਡੇ ਟੋਂਹਦੀ ਫਿਰਦੀ ਹੈ ਜੀ । ਇਕ ਭਾਂਡੇ ਵਿਚਚੋਂ ਅਧ ਕੁ ਸੇਰ ਕਣਕ ਲਭਿਆ ਹੈ । ਇਕ ਟਾਕੀ ਪਲਲੇ ਚੌਲਾਂ ਦੇ ਵੰਡ ਇਕ ਦੋ ਮੁਢ੍ਹਾਂ ਬਦਥੇ ਹਨ । ਮਾਈ ਨੇ ਆਂਸ ਸਕਾਰ ਕੇ ਖੀਰ

ਰਿਨ ਲਈ। ਚੱਕੀ ਤੇ ਕਣਕ ਪੀਹ ਕੇ ੫ ਫੁਲਕੇ ਪਕਕਾ ਕੇ ਅੰਦਰ ਰਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਅੰਦਰ ਕਜ ਕੇ ਆਪ ਕੋਲ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਸੁਂਦਰ ਸਿੱਘ ਵਾਜ ਮਾਰੀ ਪਰਸਾਦ ਤਾਰ ਹੈ। ਮਾਈ ਲਛਮੀ ਆਕਥਿਆ ਜੀ ਤਾਰ ਹੈ। ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਕਿ ਸਿਕਖਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਆਪ ਵਰਤੌਣਾ ਹੈ। ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਆਪ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਰਤੌਣ ਨੂੰ ਤਾਰ ਹੋਏ ਹਨ ਤੇ ਚੌਕੇ ਨੂੰ ਸਾਂਗਤ ਸਮੇਤ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ। ਮਾਈ ਲਛਮੀ ਮਾਰੀ ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਖੁਰਲੀ ਵਿਚ ਲਗਮੀ ਜਾ ਪਈ ਹੈ। ਦਿਲ ਵਿਚ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਏਨੀ ਸਾਂਗਤ ਹੈ ਤੇ ੫ ਫੁਲਕਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਅਜ ਸਾਡੀ ਇੱਕ ਰਖਿਆ ਜੇ। ਦਿਲ ਵਿਚ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਓਥਰ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੇ ਤੇ ਆਪਣੀ ਚਾਦਰ ਲਾਹ ਕੇ ਤੱਤੇ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸਤਾਂ ਅਨਤਰਧਿਆਨ ਹੋ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਲਿਵ ਲਾ ਲਈ ਹੈ ਤੇ ਥਿਰ ਘਰ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਪਦਿਆ ਹੈ। ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਰਤਾਯਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਘਵਿਣਡ ਬੈਠੇ ਹਨ ਤੇ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਲਾਂਗਰ ਗਗਗੇ ਕ੍ਰੂਏ ਵਰਤਾ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ। ਸਾਂਗਤਾਂ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਨ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਗਰੀਬ ਗੁਰਬਾ ਜੋ ਕੋਈ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਸਾਰੇ ਛਕਕ ਰਹੇ ਹਨ। ਓਸ ਵਕਤ ਲਾਗੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਓਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਸੁਚੇ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਵਰਤਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਸੁਂਦਰ ਸਿੱਘ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ੫ ਪੁਤ੍ਰ ਤੱਨਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਸਾਂਗਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਯਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੀ। ਮਾਈ ਲਛਮੀ ਨੂੰ ਅਵਾਜ ਮਾਰੀ ਗਈ ਕਿ ਆਣ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕ ਲਵੇ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਦਾ ਥਾਲ ਲੁਵਾਯਾ। ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਾਰੀ ਸਾਂਗਤਾਂ ਨੂੰ ਰਝਾ ਕੇ ਤੇ ਆਪ ਛਕਦੇ ਹਨ। ਮਾਈ ਲਛਮੀ ਨੂੰ ਸਤ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਕਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਆਪਣਾ ਲਾਂਗਰ ਸਾਂਭਾਲ ਲਵੋ। ੫ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਤੇ ਚੌਲ ਆਂਸੇ ਤੱਥਾਂ ਪਏ ਨੇ। ਲਾਂਗਰ ਵਰਤਾ ਕੇ ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਾਂਗਤ ਵਿਚ ਬੈਹ ਗਏ ਹਨ। ਮਸ਼ਟਾਨੇ ਬਹੁਤ ਖੇਡ ਰਹੇ ਹਨ। ਓਸ ਕੇਲੇ ਮਸ਼ਟਾਨਿਆਂ ਦੀ ਦ੃਷ਟਿ ਖੋਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੋ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਵਰਤਣੀ ਹੈ ਮਸ਼ਟਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।।

ਸਤਾਂ ਗਗਗੇ ਕ੍ਰੂਏਂ ਕੂੰਚ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਓਥਰਾਂ ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਭੁਚਚਰ ਦਾ ਪੈਂਡਾ ਹੈ ਤੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਗਗਗੇ ਕ੍ਰੂਏਂ ਭੁਚਰ ਆ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜੀ। ਦਿਨ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਕਤ ਸਾਂਗਤਾਂ ਪਹੁੰਚੀਆਂ ਹਨ। ਏਸੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਦਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਸਾਂਗਤਾਂ ਵਿਚ ਨਿਰਾ ਸਤਜੁਗ ਲਗਾ ਹੋਯਾ ਸੀ। ਮਾਈ ਭਾਈ ਇਕ ਦ੍ਰੂਜੇ ਨੂੰ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਕੇਖਦੇ ਸਨ। ਸਾਂਗਤਾਂ ਭੁਚਚਰ ਖੂਹੇ ਤੇ ਅਛਨਾਨ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਜਲ ਕਹੁਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੀ। ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਖੋਹ ਖੋਹ ਕੇ ਇਕ ਦ੍ਰੂਜੇ ਦਾ ਬਸ਼ਟਰ ਧੋ ਰਹੇ ਸਨ ਜੀ। ਬੀਬੀਆਂ ਮਾਈਆਂ ਕੀ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਭੁਚਚਰ ਦੇ ਲੋਕ ਕੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਵਿਚ ਏਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਂਗਤ ਦੇ ਵਿਚ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੀ। ਸਾਂਗਤਾਂ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜੀ। ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਾਂਗਤਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਹਨ ਜੀ ਤੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਸ਼ਬਦ ਪਢ੍ਹ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜੀ। ਮਸ਼ਟਾਨੇ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ। ਬੜੀ ਮਾਂਗਲਾਚਾਰ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹੇ ਦਿਨ ਮੇਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਓਜ਼ਾਂ ਚਿਰ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਠੰਡ ਰਹੀ ਹੈ। ਧੁਪ ਇਕ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਲਗੀ। ਸਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਕਿ ਸਤਾਂ ਅਸਾਂ ਚਾਨਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਲੈਣ ਦੇਂਦੇ, ਅਗਮੀ ਚਾਨਣੀਆਂ ਲਾਵਾਂਗੇ ਤੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਵਿਚ ਠੰਡ ਵਰਤਾਵਾਂਗੇ। ਆਂਸੇ ਤੱਥਾਂ ਬਚਨ ਸਤ ਹੋਯਾ ਹੈ। ਦਿਲਲੀ ਦਾ ਸਿਖ ਇਕ ਅਧੂਧਿਆ ਨਾਮ ਦਾ ਸੀ। ਖੂਹੇ ਤੇ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਭੁਚਚਰ ਦੇ ਲੋਕ ਪੁਚਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਿਕਖਾ ਆਪ ਦਾ ਕੇਹੜਾ ਨਗਰ ਹੈ। ਆਹ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੀ ਮੇਰਾ ਪਿਣਡ ਦਿਲਲੀ ਹੈ। ਭੁਚਚਰ ਦੇ ਲੋਕ ਪੁਚਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੇਖ ਕੇ ਸਤ ਦੇ ਮਾਂਗ ਲਗੇ ਜੇ। ਆਹ ਦਸ਼ਸਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਸੌਹਰੇ ਮਨਨਦੇ ਨੇ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕੁਛ ਕੇਖਿਆ ਜੀ। ਮੇਰੀ ਵੌਹਟੀ ਆਪ ਦੇ ਮਾਪਧਿਆਂ ਨਾਲ ਆਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਾਲ ਰਾਖੀ ਵਾਸਤੇ

आया हां । ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸਤਾਂ ਵਿਚ ਕੀ ਕਰਾਮਾਤ ਹੈ ਜੀ । ਏਹ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਅਸ਼ਨਾਨ ਵੀ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਫੇਰ ਆਣ ਕੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠ ਗਿਆ ਹੈ ਜੀ । ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਬੈਠਣ ਦੀ ਦੇਰ ਹੈ ਆਸੇ ਕੇਲੇ ਪਕੜ ਹੋ ਗਿਆ । ਪਂਡ ਵਾਗ੍ਨੂੰ ਬਧਧਾ ਭੋਂ ਤੋਂ ਤੁਚਚਾ ਜਾ ਜਾ ਕੇ ਫਿਰ ਡਿਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ । ਗੇਂਦ ਵਾਗ੍ਨੂੰ ਬੁਡਕਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ । ਰੋਂਦਾ ਤੇ ਕੁਰਲਾਂਦਾ ਬੌਹਡੀ ਬੌਹਡੀ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਸਤਾਂ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਕੇਖੋ ਸਿਕਖੋ, ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਸਿਖ ਦੀ ਹਾਲਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਆਸੇ ਕੇਲੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਤਸ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹਥ ਧਰਿਆ ਹੈ ਤੇ ਓਹ ਜਮੀਨ ਤੇ ਵਜਣੋਂ ਹਵਟ ਗਿਆ ਹੈ । ਸਤਾਂ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਭਾਈ ਸਿਕਖਾਂ ਤੂੰ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਫਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈਂ, ਕੀ ਭੁਲਣਾ ਤੈਥਥਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ । ਆਸੇ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਖੂਹ ਤੇ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦਿਆਂ ਏਥਰੋਂ ਦੇ ਵਾਸੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤੇ ਮੈਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕੀਤੀ, ਆਸੇ ਭੁਲਣਾ ਵਿਚ ਮੈਂ ਫਡਿਆ ਗਿਆ ਹਾਂ ਜੀ । ਮੈਨੂੰ ਬਰਖਾ ਲਾਓ । ਕੋਈ ਸਿਖ ਵੀ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਨਿੰਦਿਆ ਚੁਗਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ, ਜੇਹੜਾ ਕੋਈ ਕਰਦਾ ਸੀ ਆਸੇ ਕੇਲੇ ਫਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੀ । ।

ਦਿਨ ਥੋੜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਾਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । ਦੀਵਾਨ ਹਵਟ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਨੂੰ ਲੰਗਰ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ ਜੀ । ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਰਤ ਕੇ ਫੇਰ ਸਾਂਗਤਾਂ ਸ਼ਬਦ ਕੀਤੀਨ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਬੱਡੀ ਸੋਹਣੀ ਰਚਨਾ ਬਣੀ ਹੈ । ੫ ਮੀਅਾਂ ਤੇ ਬਿਉ ਦੀ ਭਿੜੀ ਹੋਈ ਖੰਡ ਇਕ ਇਕ ਮੁਠੂ ਸਾਰੀ ਸਾਂਗਤ ਨੂੰ ਰੋੜ ਵਰਤਾਈ ਸੀ । ਤੇ ਫੇਰ ਬਦਾਮਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਦਾਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ । ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਂਗਤਾਂ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਬਣਿਆ ਰੈਹਦਾ ਸੀ । ਫੇਰ ਸਵੇਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕ ਕੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਘਵਿਣਡ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਨਾਲ ਸਾਂਗਤਾਂ ਦੇ ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਤੇ ਬਾਜ ਸਿੱਘ ਦਾ ਬੰਸ ਵੀ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਰੰਗ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਚਾਚਾ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਖਯਾਨਚੀ ਬਣਾਯਾ ਹੋਯਾ ਸੀ । ੧੫ ਸੌ ਰੂਪਧਾ ਭੇਟਾ ਜੇਹੜੀ ਸੀ ਆਹ ਰੰਗ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਫਡਾਈ ਗਿਆ ਸੀ । ਘਵਿਣਡ ਸਾਂਗਤਾਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣੇ ਤੋਥੇਖਾਨੇ ਵਿਚੋਂ ਲੰਗਰ ਤਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ । ਰੰਗ ਸਿੱਘ ਸਾਂਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦਾਲ ਰੋਟੀ ਛਕਣ ਵਾਸਟੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਲਿਖਾਈ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਖਯਾਨਚੀ ਸੂਮ ਹੈ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਰੰਗ ਸਿੱਘ ਨੇ ਫਰਦ ਪਢੀ ਹੈ ਆਸੇ ਵਕਤ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਦੋ ਸੌ ਰੂਪਧਾ ਅਗੇ ਰਕਖ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲਿਖਿਤ ਵਿਚ ਸੂਮ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰੋ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚਾਰ ਜੁਗ ਮੇਰਾ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਿਆ ਚਾਚਾ ਤੂੰ ਸਾਂਗਤਾਂ ਨੂੰ ਮਨ ਭੌਂਦੇ ਪਦਾਰਥ ਛਕਾਉਣੇ ਸੀ ਤੇ ਜਾ ਹੁਣ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਅਗੇ ਬੇਨਾਂਤੀ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਲਿਖਿਤ ਸਿਧਧੀ ਕਰਾ ਲਾ । ਸਤਾਂ ਨੇ ਆਹ ਲਿਖਿਆ ਹੋਯਾ ਕਾਗਤ ਪਾਇ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਆਕਖਿਆ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਵੇਂਗਾ ਆਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਿਖਿਤ ਹੋਜੂ । ਫੇਰ ਆਥਰੇ ਧਿਐਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤੇ ਤਸਮਈਆਂ ਤਾਰ ਹੋ ਗਿਆਂ । ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਤਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਸਾਂਗਤਾਂ ਵਿਚ ਸਤਾਂ ਬੱਡੇ ਮਾਇਲ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ । ਸਾਂਗਤਾਂ ਮਸ਼ਤਾਨੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਖੇਡ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਘਵਿਣਡ ਦੇ ਲੋਕ ਬੱਡੇ ਹੈਰਾਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਏਥਰੇ ਤਾਂ ਸਤਜੁਗ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦੀ ਸਾਂਗਤ ਹੈ ਤੇ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਮਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤ ਹਨ । ।

ਏਥਰੋਂ ਸਾਂਗਤ ਫੇਰ ਗਾਂਗੇ ਚਲੀ ਗਿਆ ਹੈ । ਆਥਰੇ ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਦੇ ਘਰ ਸਾਂਗਤਾਂ ਚਲੀਆਂ ਗਿਆਂ ਹਨ ਜੀ, ਤੇ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਵੀ ਹਨ । ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਸਤਾਂ ਅਗੇ ਬੇਨਾਂਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਚਚੇ ਸਾਹਿਬ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਆਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ । ਮੈਂ ਪੈਸੇ ਦੇਣ

ਨੂ ਤ्यਾਰ ਹਾਂ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਲੰਗਰ ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੀ । ਸਾਂਗਤਾਂ ਸ਼ਬਦ ਪਢ़ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਮਸ਼ਟਾਨੇ ਵਰ ਵਰੂਹੀ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ । ਰਾਤ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕ ਕੇ ਫੇਰ ਸ਼ਬਦ ਕੰਠਿਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਾਂਗਤਾਂ ਭਾਂਗਾਲੀ ਪਿਣਡ ਨੂ ਤਾਰ ਹੋ ਗਈਆ ਹਨ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਤਾਰ ਹੋਏ ਹਨ ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਜੀ ਜਦੋਂ ਦਾ ਮੇਰਾ ਕਾਕਾ ਗੁਜਰ ਗਿਆ ਹੈ ਸੁਡ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ । ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਬਰਖਾਣਹਾਰ ਗੁਰੂ ਜੇ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲਿਆਂ ਮੇਰੀ ਭੁਲਲ ਬਰਖਾ ਦਿਓ ਸਾਂਤ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਤੇ ਆਂਹਦੀ ਹੈ ਜੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਧੀ ਹੀ ਦੇ ਦੇਣ । ਉਸ ਵਕਤ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਿਨਾਲੂ ਕ੃ਪਾਲੂ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰਕੇ ਧੀ ਦਾ ਵਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਸਾਂਗਤਾਂ ਵਿਚ ਮੂਹੋਂ ਮਾਂਗੀਆਂ ਮੁਰਾਦਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਸਨ ਜੀ । ।

ਅਗੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਭਾਂਗਾਲੀ ਪਿਣਡ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ਚਾਰ ਦਿਨ ਭਾਂਗਾਲੀ ਰਹੇ ਹਨ । ਤਥੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਧ ਖੁਛਾਲ ਸਿੱਧ ਦੇ ਘਰ ਬੁੜੇ ਵਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਧ ਦੀ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਲਿਖਵਾਈ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਏਥੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਧਾਮ ਬਣੇਗਾ ਤੇ ਜੋ ਫਿਮਣੀ, ਫੋਡਾ, ਲੂਤ, ਚੰਬਲ, ਜੋ ਸਰੀਰ ਫੁਟੇ ਵਾਲਾ ਏਥੇ ਏਸ਼ਨਾਨ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਰਾਜੀ ਹੋਵੇਗਾ । ਖੁਛਾਲ ਸਿੱਧ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਲਿਖਤ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਂਧੂਆਂ ਦੇ ਗੁਰ ਹੋਵੋਗੇ, ਤੇ ਜੋ ਪੁਰਾਣੀ ਸਿਕਖੀ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ । ਚੁਤਾਲਿਆਂ ਵਾਲੇ ਧਾਮ ਤੇ ਮਸ਼ਸ਼ਾ ਪੁਨਨਿਆਂ ਨੂ ਸਾਂਗਤ ਆਯਾ ਕਰੇਗੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਂਗਤ ਸਮੇਤ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਚੁਤਾਲੀਂ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਜਦੋਂ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਪਿਛੋਂ ਸਾਂਗਤ ਜਾਣ ਲਗ ਪਈ, ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਹੋਰੀਂ ਆਥੇ ਲਿਖਵਾਈ ਕਰਿਆ ਕਰਨ ਜੀ । ਚੁਤਾਲਿਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬਾਬਾ ਜੀ ੧੫ ਦਿਨੀ ਏਥੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਔਣ ਲਗ ਪਈਆਂ ਹਨ ਜੀ ਤੇ ਸਾਡੀ ਇਕ ਜੋਗ ਦੀ ਵਾਹੀ ਹੈ । ਸਿਕਖੀ ਦਾ ਬੜਾ ਖਰੰਚ ਹੈ, ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ । ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਦਾਰ ਮਾਂਗਣੇ ਸਨ, ਲੰਗਰ ਦੀ ਸੋਚ ਕਰ ਕੇ ਤਲਟੀ ਬੇਨਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਏਡੂ ਸਮਰਥ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ੫ ਫੁੱਲਕੇ ਗਗ੍ਹੇ ਬ੍ਰੂਏ ਵਰਤਾ ਕੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਫੁੱਲਕੇ ਜਿਥੋਂ ਦੇ ਤ੍ਯੋਂ ਪਏ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਮਾਈ ਚੁਤਾਲਿਆਂ ਵਾਲੀ ਨੂ ਏਡੂ ਮਾਣ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਸਾਂਗਤਾਂ ਨੂ ਆਖਣ ਲਗੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੁਛ ਕਰਾਮਾਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂ ਤੁਸੀਂ ਦਿਯੋ ਤੇ ਬਾਕੀ ਮੈਂ ਦੇਵਾਂਗੀ । ਮੈਨੂ ਛੇਵੰਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਵਰ ਹੈ । ਫੇਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੁਛ ਤੁਝੁਣ ਲਗ ਪੈਣਗੇ । ਸਾਂਤ ਨਰਾਜ਼ ਹੋ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਕੇਵੇਂ ਤੂਂ ਏਹ ਕੀ ਬਚਨ ਆਕਖਿਆ । ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਾਮਾਤ ਨਾਲ ਮਹਾਰਾਜ ਅਕਖਵੌਣਗੇ ? ਸਾਨੂ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਕਿਥੋਂ ਮਿਲਿਆਂ ਹਨ ? ਬਹੁਤ ਸਾਂਤ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਆਂਸ ਵਕਤ ਖਫਾ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਖਣਡਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਤੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਾਲੀ ਤੇਰੀ ਕਰਾਮਾਤ ਨੂ ਤਡੀਕਦੇ ਹਨ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਕਰ ਕੇ ਚੁਤਾਲਿਆਂ ਵਾਲੇ ਨਰਾਜ਼ ਹੋਣ ਲਗ ਪਏ । ਏਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਲਿਖਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਾਂਤਾ ਅਜ਼ਜ ਤੋਂ ਏਥੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਨਾ ਆਤਣਗੀਆਂ । ਜੇ ਕੋਈ ਆਵੇਗਾ ਤੇ ਸੇਰ ਆਟਾ ਪਲਲੇ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇਗਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਪਕਕਾ ਕੇ ਛਕ ਜਾਏਅ ਕਰੇਗਾ । ਲਿਖਤ ਦੇ ਏਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਕੀ ਜਾਣੋਂ ਹਟ ਗਿਆਂ ਹਨ । ਜਿਥੇ ਮਾਈ ਨੂ ਅਠੂ ਪਹਰ ਦਰਸ਼ਨ ਸਪਣ ਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਆਥੇ ਡਰ ਔਣ ਲਗ ਪਏ । ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਭੈ ਆਣ ਲਗ ਪਿਆ । ਐਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪੇ ਕਿ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਜਾਂਗਲਾਂ ਵਿਚ ਹਾਂ ਤੇ ਮੈਨੂ ਸ਼ੇਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਜੀ । ਦਿਨੋਂ ਬੈਠੀ ਨੂ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪੇ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿਗਦੀ ਹਾਂ । ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਭਵਾਂ ਔਣ ਕਰਕੇ ਬਡੀ ਅਤਿ ਦੁਖੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੀ । ।

ਸਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਕਿ ਸਤਾਂ ਏਥੇ ਹੁਣ ਚਾਰ ਜਤੀ ਕਹੁਣੇ ਹਨ ਜੀ । ਜੇਹੜਾ ਗੁਹਸਥ ਵਿਚੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਰਹੇਜ ਕਰੇਗਾ, ਉਸਨੂੰ ਜਤੀਆਂ ਵਿਚ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ । ਮਾਈ ਚੁਤਾਲਿਆਂ ਵਾਲੀ ਦਾ ਪੁਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਸੀ । ਉਸ ਦੀ ਤੇ ਦੋ ਸਿਖ ਹੋਰ ਸਨ, ਏਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਤੀਆਂ ਵਿਚ ਲਿਖਤ ਪਾਈ । ਗੁਗ੍ਗੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਦਾ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ, ਓਸ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕੀ ਦਿਆ ਕਰੋ ਤੇ ਜਤੀਆਂ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਕਰ ਲਾਓ । ਸਤਾਂ ਆਕਖਿਆ ਸਿਕਖਾ, ਅਸੀਂ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਹਾਂ । ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਬਦੇ ਬਦੀ ਆਪਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਲਿਖਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਆਕਖਿਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਕੀ ਹਨ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਾਲਾਂ ਬਦੀ ਸਿਦਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ । ਦੂਜੇ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਦਿਆ ਨਾਲ ਸਿਦਕ ਰਹ ਗਿਆ ਤੇ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਦਾ ਸਿਦਕ ਟੁਢ੍ਹ ਗਿਆ । ਦੂਜੇ ਜਤੀਆਂ ਵਿਚ ਪਰਵਾਨ ਹੋ ਗਏ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਫਡਿਆ ਗਿਆ । ਐਸੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਕਡ ਕੀਤੀ ਮਢੀਆਂ ਮਸ਼ਸਾਣਾਂ ਵਿਚ ਤੁਰਿਆਂ ਫਿਰੇ ਤੇ ਕਂਧਾਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਂ ਮਾਰੇ । ਨਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਾ ਛਕਣ ਦੇਣ ਨਾ ਜਲ ਪੀਣ ਦੇਣ । ਰਾਤ ਦਿਨ ਭੌਂਦਾ ਫਿਰੇ ਮਾਈ ਲਛਮੀ ਨੂੰ ਕੀ ਪਕਡ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ । ਬਹੁਤ ਚੰਦਰੇ ਭਯ ਔਣ ਲਗਾ ਪਏ ਜੀ । ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕਰਨ । ਮਾਈ ਤਾਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਸੁਣ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਛੁੱਡ ਦਿੱਤੀ, ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੁੱਡਿਆ । ਰਾਤ ਦਿਨ ਭੁਕਖਾ ਤਿਹਾਇਆ ਰੈਹਣ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਸੁਕ ਗਿਆ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦੇਹ ਛੁੱਡ ਗਿਆ ਹੈ । ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਦਾ ਵੜ੍ਹਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬਾਹਰ ਭਰਤੀ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਤੋਪ ਦੇ ਗੋਲੇ ਨਾਲ ਤਡਾਯਾ ਗਿਆ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਤਾਂ ਏਹ ਜੇਹੜਾ ਮਾਈ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਸੀ ਏਸਦਾ ਪਿਛਲਾ ਜਾਮਾ ਗੁੰਗੂ ਨਮਕ ਹਰਾਮੀ ਦਾ ਸੀ । ਏਸ ਕਰ ਕੇ ਤੋਪ ਦੇ ਗੋਲੇ ਨਾਲ ਤਡਾਯਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਅਸੀਂ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤਰ ਲੇਖਾ ਨਹੀਂ ਛੁੱਡੇ । ਏਸ ਪਾਪੀ ਨੇ ਦਸ਼ਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੱਘ ਦੇ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਨੀਆਂ ਵਿਚ ਚਣਾਏ ਸਨ । ।

ਜੇਹੜਾ ਵੜ੍ਹਾ ਮੇਲਾ ਚੁਤਾਲੀ ਸੀ ਉਸ ਤੋਂ ਅਗੇ ੧੫ ਹਾਫ਼ ਨੂੰ ਫੇਰ ਚੁਤਾਲੀ ਮੇਲਾ ਸੀ । ਓਸ ਮੇਲੇ ਤੇ ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੀ ਗਏ ਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਕੀ ਗਈਆਂ ਹਨ । ਆਥੇ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਸਤਾਂ ਨੂੰ ਹੋਈ ਕਿ ਸਤਾਂ ਅਸਾਂ ਹੁਣ ਯੁਦ੍ਧ ਨੂੰ ਚੱਢਨਾ ਹੈ । ਬਾਬੇ ਹੋਰੀਂ ਆਥੇ ਪੀਹਤ ਬਣੇ ਹਨ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਹੋਰਾਂ ਯੁਦ੍ਧ ਦਾ ਗਾਨਾ ਬਧਧਾ ਹੈ ਸਜੇ ਹਥਿਆਂ ਨੂੰ । ਫੇਰ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਲਿਖਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ । ਮਹਾਰਾਜ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਲਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੁਣ ਅਸਾਂ ਜਾਂਗ ਲਾ ਦੇਣਾ ਹੈ । ਜੋ ਸਭ ਰਾਜੇ ਟੋਪੀਆਂ ਵਾਲੇ ਹਨ ਲੜ੍ਹ ਲੜ੍ਹ ਕੇ ਘਾਯਲ ਹੋ ਜਾਣਗੇ । ਜੋ ਅਸਾਂ ਨਹਰ ਤੱਤੇ ਖਲੋ ਕੇ ਖਰਬੂਜੇ ਸੁਫ਼ੂ ਕੇ ਗੋਲੇ ਚਲਾਏ ਸਨ ਆਹ ਹੁਣ ਭੁਗਤੇਗੀ । ਜੋ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਕਲਜੋਗਨਾਂ ਹਨ ਸਭ ਦਰਿਆਤੱ ਪਾਰ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਦੇਵੀਆਂ ਕੀ ਪਾਰ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਜੀ । ਲਿਖਤ ਪੈਣ ਦੀ ਡੇਰ ਹੈ ਹਾਫ਼ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਹੀ ਜਰਮਨ ਦਾ ਜਾਂਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ । ।

* ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਤੇ ਝੰਡਾ ਸਿੱਘ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰਨੀ *

ਜਿਸ ਵਕਤ ਚੁਤਾਲਿਆਂ ਵਾਲਾ ਮੇਲਾ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨ ਹੋਯਾ ਸੀ, ਜਲੋਦਿਆਂ ਸਟੇਸ਼ਨੋਂ ਦਿਲਲੀ ਤੇ ਦੁਆਬੇ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ, ਗੜ੍ਹੀ ਚੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ । ਮਾਝੇ ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਘਰੀਂ ਆ ਗਏ ਹਨ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਦੇ ਮਾਪੇ ਕੀ ਘਰ ਆ ਗਏ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਦੀ ਵਾਰੀ ਦਰਸ਼ਨਾ ਦੀ ਆ ਗਿਆ । ਇਕ ਆਸ ਦਾ ਬ੍ਰਾਟਾ ਸੀ ਤਿੰਨ ਦੇ ਹੇਠ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਬਰਾਜਮਾਨ ਹਨ ਜੀ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਪਰਕਰਮਾਂ ਕੀਤੀਆਂ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤਥ ਦਾਤਰੀ ਫਡ ਕੇ ਪਠਿਆਂ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ ਜੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਦਾਤਰੀ ਕੇਖ ਕੇ, ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਕੀ ਪਠਿਆਂ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਿਆ ਹੈ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲਾਂ ਵਾਤੀ ਮਹੀਨੇ

ਤੇ ਦਿਆ ਕਰ ਕੇ ਫੜਾ ਦਿੱਤੀ । ਆਪ ਅੰਬ ਥਲਲੇ ਆ ਗਏ ਜੀ । ਅਜੇ ਦੋ ਰੁਗ ਨਹੀਂ ਵਹੁ ਤੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਵਾਜ ਮਾਰ ਲਈ । ਹਾਡ਼ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮੁੜਕਾ ਆ ਗਿਆ ਰੁਗ ਛਕੌਦਾਂ ਪਸੀਨਾ ਹਥਥਾਂ ਨਾਲ ਲਗਾ ਜੀ । ਫੇਰ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਹਥ ਆਪ ਦੇ ਸੂਹੂ ਤੇ ਫੇਰੇ ਤੇ ਹਥਥਾਂ ਵਿਚੋਂ ਵਾਸਨਾ ਆਈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤਰ ਦੀ ਤੇ ਸੁਚੇ ਫੁਲਲ ਦੀ ਹੈ । ਸੂਹੂ ਤੇ ਹਥ ਫੇਰਨ ਨਾਲ ਪਿਚਲਾ ਜਨਮ ਸੁਕ ਗਿਆ ਤੇ ਨਵੇਂ ਜਰਮ ਵਾਗੂ ਸੁਰਤੀ ਤੇ ਜਾਨ ਬਖ਼ਿਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ । ਜੋ ਜੀਵ ਹਨ ਏਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁੜਕੇ ਵਿਚੋਂ ਬੋ ਆਵੇਗੀ । ਜੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਿਧ ਪਧਰਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਏਹ ਤਾਂ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ । ।

ਦਬਥੂ ਦਾ ਇਕ ਸੁਨਿਆਰਾ ਸਿਖ ਸੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਕੌਠਾ ਤੇ ਇਕ ਸੋਟੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਭੇਟਾ ਆਂਦੀ ਸੀ । ਇਕ ਪਾਂਡੋ-ਕਿਆਂ ਦਾ ਝਾਂਡਾ ਸਿੱਘ ਜ਼ਿਮੰਦਾਰ ਸੀ । ਸੁਨਿਆਰੇ ਰਾਮ ਸਿੱਘ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਬੱਡੀ ਮਿਤਰਾਈ ਸੀ । ਝਣਡਾ ਸਿੱਘ ਸੁਨਿਆਰੇ ਨੂੰ ਮਾਸ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਸੁਲਾ ਮਾਰੀ । ਰਾਮ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ, ਮੈਂ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲਗਾ ਹਾਂ । ਝਾਂਡਾ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਨਿਹਕਲਕ ਅਵਤਾਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਬਡੂਖੀ ਤੇ ਮਸ਼ਤੂਆਣੇ ਆਂਸ ਵਕਤ ਲਿਖਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ । ਉਸ ਝਣਡਾ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਕਖਿਆ ਜਦੋਂ ਬਾਬੇ ਹੋਰੀਂ ਔਣਗੇ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਰਨ ਪਵਾ ਦਿਆਂਗੇ । ਝਣਡਾ ਸਿੱਘ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਧੀਆਂ ਸਨ ਇਕ ਧੀ ਜਨਜਾਤੀ ਸੀ । ਆਂਸ ਦੇ ਘਰ ਕਾਕੀ ਹੋਈ ਹੈ । ਤਕਰੀਬਨ ੮ ਕੁ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ । ਉਸ ਨੂੰ ਨਵੌਣ ਲਗੇ ਤੇ ਵੇਖਿਆ ਸਰੀਰ ਸਪਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਏਹ ਵੇਖ ਕੇ ਬੜਾ ਦਿਲ ਵਿਚ ਗਸ਼ਤ ਪੈਦਾ ਹੋਯਾ ਕਿ ਕੀ ਗਲ ਬਣੀ । ਸਾਡੀ ਧੀ ਨੂੰ ਹੁਣ ਖੁਸਰੇ ਲੈ ਜਾਣਗੇ । ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਵਖਾਯਾ ਗਿਆ । ਓਨ੍ਹਾਂ ਵੀ ਆਕਖਿਆ ਏਹ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਗਲ ਹੈ, ਏਥੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕੁਛ ਕਰ ਸਕਦੇ । ਬੀਬੀ ਆਪ ਦੇ ਪੇਕੇ ਦਬਥੂ ਕਾਕੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਚਲੀ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੀ । ਰਾਮ ਸਿੱਘ ਨਾਲ ਝਣਡਾ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਕੀਤੇ । ਰਾਮ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ ਆਂਸ ਤਾਂ ਪਰਿਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹਨ, ਧਾਦ ਕਰਦਿਆਂ ਹੀ ਕਾਰਜ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ । ਰਾਮ ਸਿੱਘ ਝਾਂਡਾ ਸਿੱਘ ਤੇ ਨਾਲ ਬੀਬੀ ਲੈ ਕੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਕੋਲ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ਰਾਮ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਜੀ ਅਸੀਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਆਏ ਹਾਂ । ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪਣਾ ਬਚਨ ਸੀ ਦਸ਼ਸ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਆਕਖਿਆ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨਹੀਂ ਏਸ ਬੀਬੀ ਦੀ ਦੇਹ ਛੁਡਾ ਦਿਓ । ਸਾਨੂੰ ਬੱਡੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੈ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ ਦੇਹ ਛੁਡੌਣੀ ਕਿਧੋਂ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਅਗੇ ਏਹ ਕੇਹੜੀ ਗਲਲ ਹੈ । ਆਂਸ ਇਕ ਛਿਨ ਵਿਚ ਦਿਆ ਕਰ ਦੇਣਗੇ । ਆਂਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ । ਫੇਰ ਆਂਸ ਜਨਜਾਤੀ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਘਰਦਿਆਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਬਚਨ ਸੁਣਾਏ ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਦਿਲਿਆਂ ਤਾਰ ਹੋ ਪਏ ਕਿ ਸਵੇਰੇ ਘਵਿਨਡ ਜਾਣਾ ਹੈ । ਸਵੇਰੇ ਤ੍ਰਹਾਂ ਕੇ ਘੋੜੀਆਂ ਕਸ ਲਈਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਬੀਬੀਆਂ ਕਪਡੇ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ । ਬੀਬੀ ਆਪ ਆਪਣੇ ਕਪਡੇ ਪਾ ਕੇ ਕਾਕੀ ਨੂੰ ਪੈਣ ਲਗਾਉਂ ਹੈ, ਤੇ ਸਰੀਰ ਸਪਣਾ ਬਣਿਆ ਹੈ ਜੀ । ਵੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । ਸਾਰੇ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਜੀ ਤੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਛੇਤੀ ਜਾਓ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਘਰ ਕੈਨੂੰਹਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ਜੀ । ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਘਵਿਨਡ ਆ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਖਣਾ ਸੀ ਦਿਆ ਕਰ ਦੇਂਦੇ । ਅਸੀਂ ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਥ ਵਿਚ ਕਲਮ ਫੜਾਈ ਹੈ । ਏਹ ਕੇਹੜੀ ਵੱਡੀ ਗਲਲ ਸੀ, ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਮਾਂ ਮਾਂਗ ਕਰੋ । ।

＊ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਭੈਣ ਠਾਕਰੀ ਦੀ ਸਾਖੀ ＊

ਇਕ ਦਿਨ ਦੀ ਗਲਲ ਹੈ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਗਾਗੇ ਪਿਣਡ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਲਿਖਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ।

ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਥਥਾ ਨਹੀਂ ਟੇਕਣਾ । ਏਨਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਅਟੂ ਸਟੂ ਤੀਰਥ ਹਨ । ਸਿਖ ਆਹ ਹਨ ਜੇਹੜੇ ਏਸ ਬਚਨ ਤੇ ਚਲਣ ਜੀ । ਬੇਬੇ ਠਾਕਰੀ ਦੇਹ ਕਰਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੀ ਸੀ । ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਦੇਵੀ ਦਾ ਦਿਹਾੜਾ ਸੀ ਜੋਤ ਜਗੈਣ ਦਾ । ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਵੀ ਮਨਨਦੀ ਤੇ ਪ੍ਰਾਜਦੀ ਸੀ । ਦਿਲ ਵਿਚ ਆਖਣ ਲਗਗੀ ਮੈਂ ਜੋਤ ਜਗੈਣੀ ਹੈ, ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਘਰ ਆਏ ਹਨ । ਮੈਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਾਂ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਇਕ ਅੰਦਰ ਪਲੱਧ ਡਾਹ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਆਪ ਚੌਕੇ ਵਿਚ ਲਗ ਪਈ ਜੀ । ਦਿਲ ਵਿਚ ਦਲੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਬੇ ਹੋਰਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਹੈ ਪੈਹਲਾਂ ਜੋਤ ਜਗ ਲੱਊ । ਏਧਰ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਘਵਿਨਡ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਘ ਨਾਲ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਘ ਚਲ ਘੋੜੇ ਤੇ ਕਾਢੀ ਪਾ, ਗਾਗੇ ਚਲਾਏ । ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਦੀ ਤੈਨੂੰ ਅਜ ਚੌਰੀ ਫੜ ਕੇ ਕਖਾਈਏ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਆਧਰ ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਜੋਤ ਜਗ ਕੇ ਮਥਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀ ਹੈ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਣ੍ਣੂੰ ਭਗਵਾਨ ਬਾਹਰਲੇ ਦਰਵਾਜੇ ਵਿਚ ਆ ਗਏ ਹਨ । ਬੇਬੇ ਠਾਕਰੀ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਅੰਦਰ ਪਰਾਤ ਥਲਲੇ ਜੋਤ ਵਾਲੀ ਥਾਲੀ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਘ ਵੀ ਘੋੜਾ ਬੰਜੂ ਕੇ ਸਿਧੇ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਬੇਬੇ ਠਾਕਰੀ ਤੁਟ੍ਹ ਕੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ । ਆਖਣ ਲਗਗੀ ਬੜੀ ਦਿਆ ਕੀਤੀ ਜੇ, ਬਾਬੇ ਹੋਰੀਂ ਵੀ ਆਏ ਹਨ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜੀ । ਮੈਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਬਾਬੇ ਹੋਰਾਂ ਲਈ ਕਰ ਕੇ ਰਕਖਿਆ ਹੈ, ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਭੋਗ ਲਗਾਓ ਤੇ ਪਰਵਾਨ ਕਰੋ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਠਾਕਰੀਏ ਅਜ ਜੋਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਗਾਈ । ਬੇਬੇ ਠਾਕਰੀ ਬਚਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਨਹੀਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਹੋਰਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਜੋਤ ਜਗ ਕੇ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਨੀ ਸੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਵਿਣ੍ਣੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਦਬਾ ਦਬ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਪਰਾਤ ਚੁਕ ਕੇ ਥਾਲੀ ਕਛੂ ਲਈ ਤੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਕੇਖ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਘ ਠਾਕਰੀ ਜੋਤ ਜਗ ਕੇ ਸਾਥਥੋਂ ਡਰਦੀ ਨੇ ਲੁਕਾ ਛੁੱਝੀ ਹੈ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਘ ਤੁਟ੍ਹ ਕੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਕਿਹਾ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਸਹਿਸਰ ਮੁਖ ਸ਼ੇਸ਼ ਨਾਗ ਦੇ ਹਨ ਆਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਤਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ । ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਘਰਾਂ ਤੁਰਨ ਲਗਗਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸਾਂ ਠਾਕਰੀ ਦੀ ਚੌਰੀ ਫੜਨੀ ਹੈ । ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਭੁਲਲ ਕਰਖੌਦੀ ਹੈ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਨਾ ਦਸ਼ਸਧੋ ਜੇ ਕਿਤੇ ਮੇਰੀ ਲਿਖਾਈ ਨਾ ਕਰ ਦੇਣ ਜੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਨਤੀ ਮਨ ਲਈ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਬਚਨ ਸਤ ਕਰ ਕੇ ਮਨਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਥਾਲ ਲਗਾ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਾਯਾ ਗਿਆ ਜੀ । ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕ ਕੇ ਫੇਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਂਗਤ ਸਮੇਤ ਭਾਂਗਾਲੀ ਪਿਣਡ ਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ।

* ਭਾਂਗਾਲੀ ਪਿਣਡ ਦੇ ਸਿਕਖਾਂ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਭਾਂਗਾਲੀ ਪਿਣਡ ਵਿਚ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਰੈਹਾਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ । ਕੁਕੜ ਕਬੂਤਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਦਿਲ ਲਗਾ ਰੈਹਾਂਦਾ ਸੀ ਜੀ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਭਾਂਗਾਲੀ ਜਾਣਾ, ਬਰਕੀ ਵਾਲੀ ਸਾਂਗਤ ਨੂੰ ਵੀ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੀ । ਆਹ ਵੀ ਸਾਰੇ ਭਾਂਗਾਲੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆ ਜਾਂਦੇ । ਰਾਤ ਦਿਨ ਸ਼ਬਦ ਬਾਣੀ ਦੀ ਘਨਘੋਰ ਰਹਾਂਦੀ ਸੀ । ਮਸ਼ਤਾਨੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਬੜੇ ਸੋਹੜੇ ਸਨ ਜੀ । ਜਿਸ ਜਗ ਤੇ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਹੋਰੀਂ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੈਠੇ ਹੋਣ ਮਸ਼ਤਾਨੇ ਬੜੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ । ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਕਿ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਾਗ ਲਗ ਗਏ ਜਿਥੇ ਬੈਠ ਗਏ ਕਲਗਿਆਂ ਵਾਲੇ । ਐਨੀ ਦਿਆ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਸ਼ਤਾਨਿਧਿਆਂ ਤੇ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮਸ਼ਤਾਨਿਧਿਆਂ ਨੇ ਕੌਠੂ ਤੇ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰ ਕੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾਂ ਤੇ ਕੌਠੂ ਤੋਂ ਹੇਟੂਂ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰ ਦੇਣੀਆਂ ।

ਤਜੀਧਾਂ ਲੋਹਾਂ ਤੇ ਲੇਟਦਿਆਂ ਲੇਟਦਿਆਂ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾਂ ਜੀ ਤੇ ਲੋਹਾਂ ਅਗੇ ਕੋਲੇ ਅਗ ਦੇ ਖਿਲਰੇ ਹੋਣੇ ਤੇ ਬੁਕਕ ਭਰ ਭਰ ਕੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਪਾ ਲੈਣੇ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਦੇਖ ਕੇ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ਤੇ ਮਸ਼ਤਾਨਿਧਾਂ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਰਜੀ ਸਫ਼ਰ ਨਾ ਲਗਣ ਦੇਣੀ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਮਸ਼ਤਾਨਿਧਾਂ ਨੂੰ ਏਨੀ ਸੁਰਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਸਭ ਜਾਂਗਲ ਤੇ ਪਹਾੜ ਨਜ਼ਰ ਆਂਦੇ ਹਨ । ਜਾਂਗਲ ਦੇ ਜਾਨਵਰ ਆਂਦੇ ਤ੍ਰਾਂ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਜੋ ਦੁਨੀਧਾਂ ਤੇ ਭੁਕਖ ਦੁਖ ਵਰਤਣੇ ਹਨ ਸਭ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੇ ਹਨ । ਜੋ ਮਾੜੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਹਾਲਤ ਹੋਣੀ ਹੈ ਸਭ ਮਸ਼ਤਾਨਿਧਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਜੀ । ਏਹ ਭੰਗਾਲੀ ਵਿਚ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਸੀ । ਫੇਰ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਥ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਘਰਿੰਡ ਪਿੱਣ ਨੂੰ ਆ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਪਰਿਪੂਰਨ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਥ ਦੀ ਮਹਿੰਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਣਾਵੇ ਸੋ ਜਨ ਜਾਣੇ । ।

* ਸਾਖੀ ਪਠਾਣਕਿਆਂ ਦੇ ਦੇਵਾ ਸਿੱਥ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਬਹਾਦਰ ਸਿੱਥ ਦੀ *

ਇਕ ਦਿਨ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ ਕਿ ਦੇਵਾ ਸਿੱਥ ਪਠਾਣਕਿਆਂ ਦਾ ਸਿਖ ਸੀ । ਉਸ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬਹਾਦਰ ਸਿੱਥ ਨੰਬਰਦਾਰ ਸੀ ਜੀ । ਪਠਾਣਕਿਆਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਤਾਰਨ ਲਹੌਰ ਸ਼ਹਰ ਚਲਲਿਆ ਹੈ । ਅਗੇ ਰਸ਼ਟੇ ਵਿਚ ਕਾਨੇ ਤੇ ਝਾੜੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਆਥਰੇ ਚੋਰ ਲੁਕ ਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਜੀ । ਬਹਾਦਰ ਸਿੱਥ ਦੇ ਪਿਛੇ ਪੈ ਗਏ । ਆਂਸ ਵਕਤ ਬਹਾਦਰ ਸਿੱਥ ਸਿਖ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਏਸ ਵਕਤ ਮੇਰੇ ਗਰੀਬ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਬਚਾ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸਿਖ ਦੀ ਅਖਿਆਈ ਵੇਖ ਕੇ, ਝਾਟ ਠਾਣੇਦਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ । ਚੋਰ ਤੱਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਭਜ਼ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਬਹਾਦਰ ਸਿੱਥ ਨਾਲ ਦੋ ਮੀਲ ਤੁਰੇ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਫੇਰ ਝਾੜੀ ਦਾ ਓਹਲਾ ਕਰ ਕੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । ਬਹਾਦਰ ਸਿੱਥ ਮਾਮਲਾ ਤਾਰ ਕੇ ਆਣ ਕੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨਾਲ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਕਖੋ, ਧਨਨ ਹੈ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਜੇਹੜਾ ਜੂਹ ਜਾਂਗਲਾਂ ਤੇ ਪਹਾੜਾਂ ਤੇ ਤਾਜਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਅੰਗ ਸਾਂਗ ਹੋ ਕੇ ਸਹਾਯਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ । ।

ਬਹਾਦਰ ਸਿੱਥ ਦਾ ਬਾਪ ਦੇਵਾ ਸਿੱਥ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿਖ ਸੀ । ਕਿਸੇ ਦੇ ਹਥ ਦਾ ਜਲ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੀਂਦਾ । ਆਪਣੀ ਹਥੀਂ ਨਹਰ ਤੋਂ ਜਲ ਲਿਆ ਕੇ ਛਕਦਾ ਸੀ । ਆਈ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ, ਤੇ ਗਏ ਦਾ ਸੋਗ ਨਹੀਂ । ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਹੁਰੀਂ ਸਿਖਾਂ ਸਮੇਤ ਪਠਾਣਕਿਆਂ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਬਾਬਾ ਦੇਵਾ ਸਿੱਥ ਛਲੀਆਂ ਦਾ ਰਾਖਾ ਸੀ । ਬਹਾਦਰ ਸਿੱਥ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਨੂੰ ਮਕਈ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੀਤਾ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਣ ਲਾਗੇ ਆਖਣ ਲਾਗੇ ਦੇਵਾ ਸਿੱਥ ਆ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕ ਲੈ । ਦੇਵਾ ਸਿੱਥ ਆਖਣ ਲਾਗਾ, ਬਾਬਾ ਜੀ ਅਸੀਂ ਏਹਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਣਾ । ਏਹ ਸਾਰੇ ਭਿਟ੍ਟੇ ਹਨ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਏਹਾਂ ਨਾਲ ਲਾਗ ਕੇ ਭਿਟ੍ਟੇ ਹੋ ਗਏ ਜੇ ਸਿਖ ਆਖਣ ਲਾਗੇ ਬਾਬਾ ਜੀ, ਦੇਵਾ ਸਿੱਥ ਕੀ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਆਖਣ ਲਾਗਾ ਸਿਕਖੋ ਏਹਨੂੰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਸ ਤ੍ਰਾਂ ਵਖੈੰਦੇ ਹਨ । ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਾਣੀ ਛਕਕ ਕੇ ਸਿਖ ਸ਼ਬਦ ਬਾਣੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਹੇ ਦਿਨ ਰੱਹਦੇ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਜਾਂਗਲ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਫੇਰ ਦੇਵਾ ਸਿੱਥ ਕੋਲ ਆ ਬੈਠੇ ਹਨ ਜੀ । ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਦੇਵਾ ਸਿੱਥ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਛਲੀਆਂ ਚਕਾ । ਦੇਵਾ ਸਿੱਥ ਆਕਖਿਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਛਲੀਆਂ ਮੇਰੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਦੀਆਂ ਹਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ । ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਆ । ਮੇਰੀ ਕਮਾਈ ਹੋਵੇ ਤੇ ਮੈਂ ਦੇ ਦਿਆਂ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੇਵਾ ਸਿੱਥ ਤੂੰ ਕਾਂ ਨਹੀਂ ਤਡੌਂਦਾ । ਆਖਣ ਲਾਗਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੈਂ ਬੰਦਿਆਂ ਦਾ ਰਾਖਾ ਹਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ । ਏਹ ਕਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਤੇ ਖਾਣ ਕਿਥਥੋਂ । ਏਸੇ ਤ੍ਰਾਂ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਹੋਰੀਂ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਬਚਨ

ਬਲਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਾ ਸਿੱਘ ਮਸਤਾਨਾ ਸੀ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਚਿਆਈ ਨਜ਼ਰ ਔਂਦੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਕੋਰੇ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਇਕ ਦਿਨ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ ਕਿ ਬਹਾਦਰ ਸਿੱਘ ਦੇ ਘਰ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਯਾ ਹੈ। ਬਹਾਦਰ ਸਿੱਘ ਜਾ ਕੇ ਦੇਵਾ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਵਾਜ ਮਾਰ ਕੇ ਆਕਖਿਆ, ਬਾਪੂ ਤੇਰੇ ਘਰ ਪੋਤਾ ਹੋਯਾ ਹੈ। ਤਠ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ, ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਕਖਣ। ਦੇਵਾ ਸਿੱਘ ਤਠ ਕੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾਕੇ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਜਨਮ ਲਿਆ ਹੈ ਤੇ ਹੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਜੇ ਤੇ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਹੈ, ਗੁਰ ਘਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈ ਤੇ ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇ, ਤੇ ਵੱਡੀ ਸਾਰੀ ਤੁਮਰ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਚੋਰ ਢੁਗ ਹੈ ਤੇ ਛੁਣੇ ਮਰ ਜਾਵੇ। ਏਸ ਬਚਨ ਦਾ ਘਰ ਦਿਆਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਗੁਸ਼ਾ ਲਗਾ ਤੇ ਬਹਾਦਰ ਸਿੱਘ ਆਖਣ ਲਗਾ ਬਾਪੂ ਚੰਗੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਦੇਵਾ ਸਿੱਘ ਆਖਣ ਲਗਾ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਤੇ ਸਚਚੇ ਸਿਕਖਾਂ ਦਾ ਪਧਾਰ ਹੈ।।

ਇਕ ਦਿਨ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ ਕਿ ਦੇਵਾ ਸਿੱਘ ਮਾਮਲਾ ਲੈ ਕੇ ਤਾਰਨ ਚਲਲਿਆ ਸੀ ਸ਼ਹਰ ਨੂੰ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਤੁਰਨ ਲਗਾ, ਆਖਣ ਲਗਾ ਬਹਾਦਰ ਸਿੱਘ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚਚੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮਾਮਲਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਝੂਠੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਜੀ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਰੂਪਏ ਲੈ ਕੇ ਦੇਵਾ ਸਿੱਘ ਘਰਿੰਡ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਧਾ ਤੇ ਸਾਰੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਏਹਨੇ ਤਾਂ ਰੂਪਈ ਘਰਿੰਡ ਦੇ ਔਣੇ ਨੇ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਮਲਾ ਕਿਥਥੋਂ ਤਾਰੇਗੇ। ਮਗਰ ਮੋਝਨ ਵਾਸਟੇ ਗਏ ਤੇ ਦੇਵਾ ਸਿੱਘ ਨਰਾਜ਼ ਹੋ ਕੇ ਸਾਰੇ ਰੂਪਏ ਵਾਹਣ ਵਿਚ ਖਲਾਰ ਦਿੱਤੇ। ਕੁਛ ਚੁਗੇ ਤੇ ਕੁਛ ਗਵਾਚ ਗਏ। ਏਸ ਤੱਤੀਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਦੇਵਾਂ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਮਸਤਾਨਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਓਹ ਸਚਚਾ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਕਮਲਾ ਆਂਹਦੇ ਸੀ।।

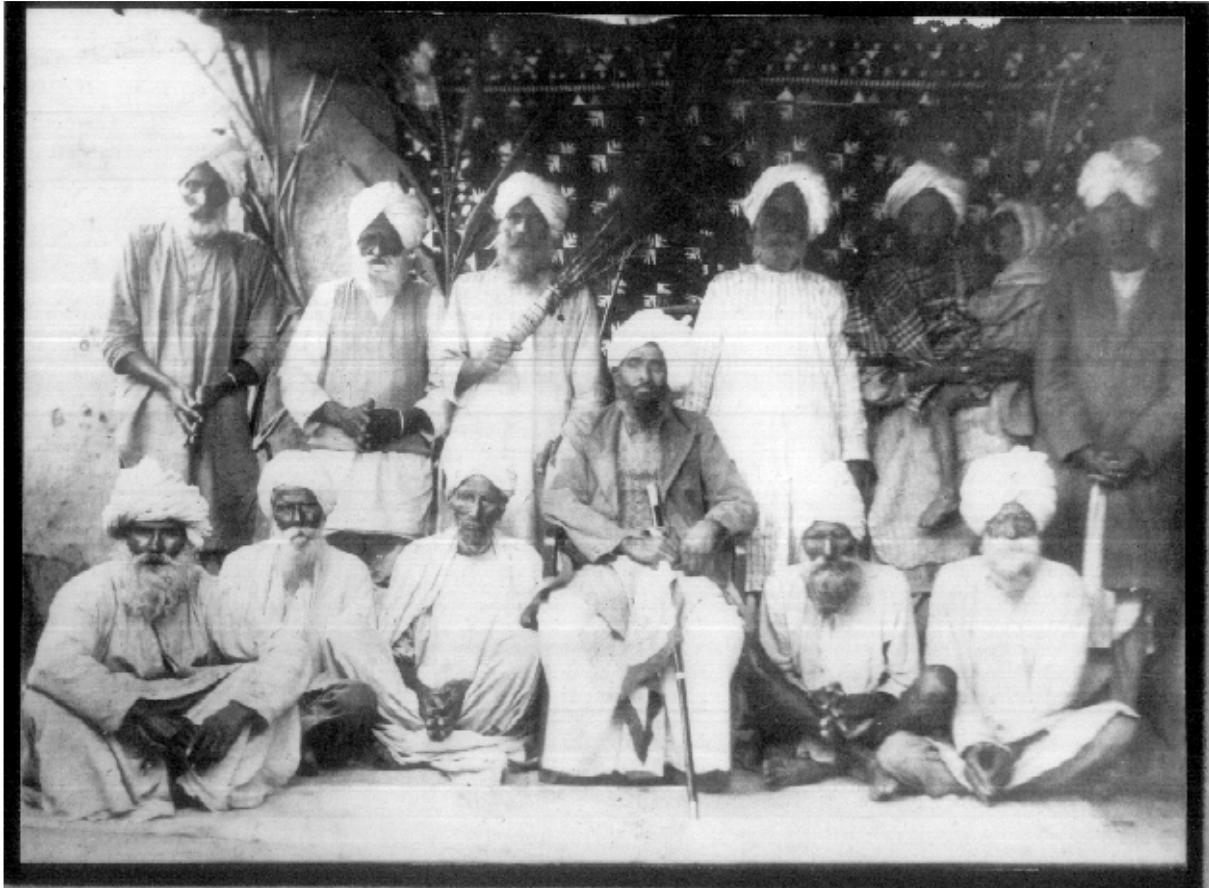
＊ ਨਵੀਂ ਸਿਕਖੀ ਨੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸ਼ਰਨੀ ਔਣਾ *

(ਛੁਣ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਦੇ ਅਕਖੀਂ ਕੇਖਣ ਦੀ ਸਾਖੀ ਹੈ।)

ਇਕ ਭੁਚਚਰ ਪਿੱਣ ਦਾ ਬਾਜ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਿਖ ਸੀ। ਹੋਰ ਵੀ ਸਿਖ ਭੁਚਚਰ ਵਿਚ ਸੀ। ਇਕ ਸੁਰਜਣ ਸਿੱਘ ਨਾਮ ਸੀ ਤੇ ਓਹ ਵੀ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ਰਨ ਲਗਾ ਸੀ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਾਜ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਬੁਧਧ ਸੀ। ਇਕ ਝਣਡਾ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਸੀ ਤੇ ਓਸ ਦੁਧਧ ਲਿਐਣਾ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਮੁਲਲ ਦੇ ਜਾਣਾ ਜੀ। ਈਸ਼ਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਬਾਜ ਸਿੱਘ ਤੇ ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਸਾਰ ਸੀ ਜਾਂ ਸੁਰਜਣ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਘਰ ਖੜਕ ਕੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਯਾ ਸੀ। ਸੁਰਜਣ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਚੁਤਾਲੀਂ ਜਾ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਰੀ ਧਾਰਨ ਦਸ਼ਸੀ ਸੀ ਕਿ ਸਿਕਖੀ ਵਿਚ ਏਸ ਤੱਤੀਂ ਨਿਰਮਾਣ ਰੈਹਣ ਦੀ ਲੋਡ ਹੈ ਜੀ। ਸੁਰਜਣ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਏਕਾਂਤ ਬਹੁਤ ਬਰਖਾਯਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸਦੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਮਾਧਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਘਟ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਘਰਾਂ ਜੇਹੜੀ ਜਨਾਨੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਏਸ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾ ਘਟ੍ਹ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਉਸ ਵਕਤ ਬਾਈ ਬਾਲ ਦੀ ਤੁਮਰ ਵਿਚ ਸਨ। ੨੧ ਸਾਲ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਸਿਕਖੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਵੀਂ ਸਿਕਖੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗੀ, ਏਹ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ। ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਭੁਚਚਰ ਵਾਲਾ, ਸੁਂਦਰ ਸਿੱਘ ਕੁਗਧਾ ਵਾਲਾ, ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਦਬੁਰਜੀ ਦਾ, ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਦਾ, ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਦਾ, ਹਰਜਾਮ ਸਿੱਘ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਦਾ, ਆਸਾ ਸਿੱਘ

ਸਾਹਿ

ਸਾਹਿ

ਬੈਠੇ ਖੱਬੇ ਤੋਂ ਸਜ਼ੇ :

ਚੇਤ ਸਿੱਘ, ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ, ਬਾਜ ਸਿੱਘ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ (ਕੁਰ੍ਸੀ ਊਪਰ) ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ,
ਬਾਬਾ ਰੰਗਾ ਸਿੱਘ,

ਖੱਡੇ ਖੱਬੇ ਤੋਂ ਸਜ਼ੇ :

ਬੁਧ ਸਿੱਘ, ਗੁਰਦਿਤ ਸਿੱਘ, ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਆਤਮਾ ਸਿੱਘ, ਜੀਵਨ ਸਿੱਘ

ਸਾਹਿ

ਸਾਹਿ

ਮਜ਼ਬੀ ਸਿਖ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਦਾ, ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਮਜ਼ਬੀ ਸਿਖ ਤੋਡੇ ਦਾ, ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਮਜ਼ਬੀ ਸਿਖ ਤੋਡੇ ਦਾ, ਇੰਦਰ ਸਿੱਘ ਝੁਬਾਲ ਦਾ ਰਾਮਗਢੀਆ ਸਿਖ, ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਕਂਗ ਕਲੇ ਦਾ । ਪਾਲ ਸਿੱਘ, ਆਤਮਾ ਸਿੱਘ, ਜੀਉਣ ਸਿੱਘ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੱਘ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦੇ, ਚਾਰੇ ਘਰ ਤਾਂ ਸਕੇ ਭਰਾ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸੇਵਕ ਸਨ । ਨਥਾ ਸਿੱਘ ਰਾਮਗਢੀਆਂ ਸੜਾਈ ਚਕਕ ਦਾ, ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਨਾਗੋਕਿਆਂ ਦਾ, ਹੇਮ ਸਿੱਘ ਸੜਾਈ ਚਕਕ ਦਾ ਸੋਹਣ ਸਿੱਘ ਮਾਸਟਰ ੨੬ ਚਕਕ ਦਾ, ਰਤਨ ਸਿੱਘ ਲੁਧਿਆਣੇ ਜ਼ਿਲਾ ਆਲਮਗੀਰ ਦਾ, ਬਗਾ ਸਿੱਘ ਆਲਮਗੀਰ ਦਾ, ਛੀਂਬੇ ਸਿਖ ਹਨ ਦੋਵੇਂ ਭਰਾ ਆਲਮਗੀਰ ਵਾਲੇ । ਸਤਾਂ ਸਿੱਘ ਭੰਡਾਲਾਂ ਦਾ ਛੀਂਬਾ ਸਿਖ, ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਲਲਲੀਆਂ ਦਾ, ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੱਘ ਅਹਮਦਪੁਰ ਦਾ, ਅਤਰ ਸਿੱਘ ਲਿਧੜਾਂ ਦਾ, ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੱਘ, ਭਾਗ ਸਿੱਘ ਭੰਡਾਲਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਸਿਖ, ਬਸਤਾ ਸਿੱਘ ਭੰਡਾਲਾ ਦਾ, ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੱਘ ਨੂਰਪੁਰ ਦਾ, ਗੁਰਦੇਸ਼ੋ ਸਿੱਘ ਨੂਰਪੁਰ ਦਾ, ਨਥਾ ਸਿੱਘ ਬਡੁਖਿਆਂ ਦਾ, ਗੰਡੇਸਾ ਸਿੱਘ ਕੋਟ ਧਿੰਡ ਦਾ । ਏਨੇ ਸਿਖ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਨਵੀਂ ਸਿਕਖੀ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਹਨ । ਏਨ੍ਹਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਦੀ ਸਾਖੀ ਹੁਣ ਅਗੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਦਿਆ ਨਾਲ ਲਿਖੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ । ।

* ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਤੇ ਤਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਦਕਾਨੀ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਵਿਸਾਖ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਬੁਗਿਆਂ ਵਾਲਾ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੋਯਾ ਹੈ । ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਦੀ ਧੀ ਦਕਾਨੀ ਵਾਲੀ ਹੋਈ ਸੀ ਤੇ ਤਾਂ ਬੀਬੀ ਦਾ ਸੌਹਰਾ ਬੁਧੀਆਂ ਆਯਾ ਸੀ । ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਭਾਈਆ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾ ਦੇ । ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ ਚੰਗਾ ਜੀ । ਫੇਰ ਦੋਵੇਂ ਜਣੇ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ ਜੀ । ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਦੇ ਕੁਝ ਦੀ ਅਸ਼ਵੀ ਸਾਲ ਦੀ ਤੁਮਰ ਸੀ । ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਥੋੜੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਧਿੰਡ ਘਵਿੰਡ ਲਿਆਯਾ ਹੈ । ਔਦਿਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦੁਪਹਰ ਆ ਗਏ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖੇਤ ਗਏ ਹੋਏ ਸਨ । ਤੇ ਆਹ ਘਰੋਂ ਹੋ ਕੇ ਸਿਧਧੇ ਖੇਤ ਆ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਅਗੇ ਔਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖ ਵਾਨ੍ਹੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੂਏ ਤੇ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਤੇ ਤਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਨੇ ਪਰਕਮਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਨਿਹਾਲੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ ਜੀ । ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਕੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲਗ ਪਿਆ ਤੇ ਤਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਕੀ ਦਾਤੀ ਫਡੁੰਕ ਕੇ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲਗ ਪਿਆ ਜੀ । ਬਿਰਧ ਬਹੁਤ ਹੈ । ਵਾਡੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਲਗ ਪਿਆ ਹੈ । ਸਿਖ ਸਾਰੇ ਆਂਹਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਤੂੰ ਬੈਠ ਜਾ ਬਿਰਧ ਹੈਂ । ਆਹ ਸਿਖ ਅਗੋਂ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਿਕਖੀ ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਤੁਮਰ ਐਵੇਂ ਬਿਰਥਾ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਹੈ । ਹੁਣ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਰਿਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਹਨ ਜੀ । ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਲਗ ਰਿਹਾ ਤੇ ਫੇਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕੀਤੀ ਤੇ ਵਾਜ ਮਾਰ ਲਈ । ਆਖਣ ਲਗੇ, ਬਾਬਾ, ਆ ਜਾ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਈ ਹੈ । ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੇ ਫੇਰ ਘਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ਤਾਂ ਦੇ ਬੁਝੇ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਪੋਤਿਆਂ ਨੇ ਗਵਾਲਿਯਰ ਪੈਲੀ ਲਈ ਹੋਈ ਸੀ । ਬੁਝਾ ਕੀ ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਬਾਦ ਗਵਾਲਿਯਰ ਚਲਾ ਗਿਆ । ਆਥਰੇ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬੰਸ ਨਾਲ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਿਹਕਲਕ ਪਰਿਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਆਯਾ ਹਾਂ । ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਜਾਓ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਬੁਗਿਆਂ ਤੋਂ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਪਰਿਪੂਰਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਤੇ ਆਪਣਾ ਜਨਮ ਸੁਫਲਾ ਕਰੋ ਜੀ । ਫੇਰ ਤਾਂ ਦੇ ਪੋਤਾ ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਯਾ ਹੈ । ਹਾਡੁੰਦਾ ਮਹੀਨਾ ਹੈ ਤੇ ਔਦਿਆਂ ਹੋਯਾ ਚਾਰ ਪੀਪੇ ਬੀਤ ਦੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲਿਆਯਾ ਹੈ ਜੀ । ਆਣ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਹਨ ਤੇ ਆਪਣਾ ਜਨਮ ਸੁਫਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੀ । ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਘਵਿੰਡ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ, ਫੇਰ ਬਡੁਖਿਆਂ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਤੁਰ ਪਧਾ ਹੈ ਜੀ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਬਡੁਖਿਆਂ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਜਾਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੰਗਤ ਤੇ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸ਼ਬਦ ਬਾਣੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ । ਮਸਤਾਨੇ

ਖੇਡ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਗੁਜਰ ਸਿੱਧ ਸਾਂਗਤ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਅਜੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪਕੜ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਛੀ ਵਾਗ੍ਨੂੰ ਭੌਂ ਤੇ ਤਡ਼ਪਣ ਲਗ ਪਿਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰੀਂ ਮਾੜੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਘਵਿੰਡ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਤੇ ਬਡੁਖੀਂ ਸਾਂਗਰੂ ਰਿਆਸਤ ਵਿਚ ਸਿਖ ਨੂੰ ਪਕੜ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਜਿਸ ਤ੍ਰਾਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਖਾਯਾ, ਸਿਖ ਨੂੰ ਬਚਨ ਦਸ਼ਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਿਕਖਾ ਸਾਂਗਤ ਦੇ ਜੋਡਿਆਂ ਵਿਚ ਖਲੋ ਜਾ ਤੇ ਭੁਲਲਾਂ ਕਖਾਂ ਲਾ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਸਿਰ ਤੇ ਟੋਕਰਾ ਬਕਰਿਆਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਦਾ ਕਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਜੇਹੜਾ ਤੁੰ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਾਸੀ ਸ਼ਰਾਬੀ ਨੂੰ ਸਾਂਗਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਬੈਣ ਦੇਂਦੇ। ਗੁਜਰ ਸਿੱਧ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਬਾਬਾ ਜੀ, ਮੈਨੂੰ ਕਖਾਂ ਲੌ। ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਕਿ ਸਤਾ ਏਹਨੇ ਜਿਨੇ ਬਕਰਿਆਂ ਦਾ ਲਹੂ ਕਢਿਆ ਹੈ ਓਨਾਂ ਏਹਦਾ ਲਹੂ ਨਚੋਡ਼ ਕੇ ਏਨੂੰ ਛਡ੍ਹਾਂਗੇ। ਉਸ ਨੂੰ ਦਸਤ ਤੇ ਤਲੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆਂ ਸੁਕਕ ਕੇ ਤੀਲੇ ਵਾਗ੍ਨੂੰ ਹੋ ਗਿਆ ਜੀ। ਫੇਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪਿਛੀਆਂ ਭੁਲਲਾਂ ਕਖਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤੇ ਅੰਗੇ ਮਾਰਗ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ ਜੀ। ਏਹ ਗੁਜਰ ਸਿੱਧ ਦਕੁਰਜੀ ਪਿਣਡ ਦਾ ਸੀ ਤੇ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਨਾਨਕਆਂ ਦੇ ਘਰ ਰੈਹਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਆਣ ਕੇ ਬਾਲੇ ਚਕ ਪਲਲਾ ਫੇਰਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਪਰਿਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਆਯਾ ਹਾਂ।।

ਗੁਜਰ ਸਿੱਧ ਦੀ ਮਾਈ ਨੂੰ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਆਯਾ। ਓਹ ਕੀ ਭੁਲਲਾਂ ਕਖਾਂ ਕੇ ਚਰਨੀਂ ਲਗ ਪਈ। ਬੁਧ ਸਿੱਧ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਦਾ ਸੀ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜਾਗਿਆ। ਚੇਤ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜਾਗਿਆ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਉਸਤ ਸੁਣ ਕੇ ਲਛਮਣ ਸਿੱਧ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੀ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜਾਗਿਆ। ਆਸਾ ਸਿੱਧ ਕੀ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਵਾਲਾ ਮੜ੍ਹਾਂਦੀ ਸਿਖ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੀ। ਆਸਾ ਸਿੱਧ ਦਾ ਭਣੋਵਾ ਗੁਜਰ ਸਿੱਧ ਤੋਡੇ ਵਾਲਾ ਕੀ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਰੈਹਦਾ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕੀ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜਾਗਿਆ। ਲਾਭ ਸਿੱਧ ਤੋਡੇ ਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜਾਗਿਆ। ਸਾਰੇ ਗਭਰੂ ਸਨ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਤਨੋਂ ਮਨੋਂ ਹੋ ਕੇ ਲਗ ਪਏ ਹਨ। ਘਵਿੰਡ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਮਕਾਨਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਲਾਈ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਭਾਗ ਚੰਗੇ ਸਨ ਕੋਈ ਮਾਧਾ ਦੀ ਸੇਵਾ, ਕੋਈ ਹਥਿਆਂ ਦੀ, ਕੋਈ ਗਡ੍ਹ ਜੋਹ ਕੇ ਝੜ੍ਹਾਂ ਫੌਈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਲਲ ਕੀ ਸਿਖ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲਗ ਗਏ ਹਨ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਏਡ੍ਰੀ ਦਿਆ, ਸਿਖ ਰੱਤੀ ਕੀ ਕਿਤੇ ਅਕਕਦੇ ਥਕਕਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਕ ਕੋਠਡੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਧਾਮ ਬਣਾ ਲਿਆ ਤੇ ਦੂਜੇ ਮਕਾਨ ਸਾਂਗਤ ਦੇ ਬੈਣ ਵਾਸਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ। ਚੇਤ ਸਿੱਧ ਕਲਸੀਆਂ ਦਾ ਸਿਖ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਗੜ੍ਹ ਤੇ ਬਲਦ ਖੜ੍ਹ ਕੇ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਧ ਭੰਗਾਲੀ ਵਾਲਾ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਭੈਣ ਬੀਬੀ ਨਾਮੋਂ ਤਾਉਨ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਨਾਲ ਚਾਰ ਦਿਨ ਦੀ ਵਿਥਥ ਤੇ ਸਰੀਰ ਛੜ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਤ੍ਰਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਧ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜਰ ਰੈਹਦਾ ਸੀ, ਆਂਸੇ ਤ੍ਰਾਂ ਚੇਤ ਸਿੱਧ ਕਲਸੀਆਂ ਵਾਲਾ ਅਠੁੰ ਪਹਰ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲਗ ਪਿਆ ਹੈ। ਗੁਜਰ ਸਿੱਧ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਵਾਲੇ ਨੇ ਨਵਾਰੀ ਪਲੱਘ ਬਣਾ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਾਲੀ ਕੋਠਡੀ ਵਿਚ ਡਾਹ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸੋਹਣਾ ਰੇਸਮ ਦਾ ਕਢਿਆ ਹੋਯਾ ਬਾਗ ਚੰਦੋਆ ਤਾਣ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸ਼ਹਰੋਂ ਲਿਆਂ ਕੇ ਲਾਟੂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਂਦੀ ਚੰਦੋਏ ਨਾਲ ਲਟਕਾ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਸੁਨਦਰ ਬਿਸਤਰਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ ਵਿਛਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਧਾਮ ਏਸ ਤ੍ਰਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤ੍ਰਾਂ ਸਚਚਖਣਡ ਦੀ ਪੁਰੀ ਸੋਭਾ ਪਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਸਿਖ ਆ ਜਾਂਦਾ, ਕੋਈ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਰਹਿ ਕੇ ਚਲਲਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਏਸੇ ਤ੍ਰਾਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਪੱਧ ਜਾਂ ਛੇ ਸਿਖ ਹਰ ਵਕਤ ਰੈਹਦੇ ਸਨ ਜੀ। ਮਾਤਾ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਈ ਬੀਬੀਆਂ ਮਾਈਆਂ ਕੀ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹਨ।।

* ੯ ਸਿਕਖਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬਾਣੀ ਲੈ ਕੇ ਬਡੁਆਂ ਜਾਣਾ *

ਮਾਘ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ, ਕਿ ਸਸਤ ਬਿਕਮੀ ੧੯੭੩ ਵਿਚ ਬਡੁਆਂ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਕਿ ਸਤਾਂ ੯ ਸਿਖ ਆਂ ਕੇ ਘਵਿੰਡੋਂ ਬਾਣੀ ਚੁਕ ਕੇ ਬਡੁਆਂ ਲੈ ਜਾਓ। ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਉਸ ਵਕਤ ਘਵਿੰਡ ਬੈਠੇ ਹਨ ਜੀ। ਰੰਗ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਕਾ ਚਾਚਾ, ਬੌਹਲ ਸਿੱਘ ਕੋਰੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਭੁਚਚਰ ਵਾਲਾ, ਬਾਜ ਸਿੱਘ ਭੁਚਚਰ ਵਾਲਾ, ਸੁਂਦਰ ਸਿੱਘ ਬੁਗਿਆਂ ਵਾਲਾ, ਕੀਰ ਸਿੱਘ ਗਗੇ ਬ੍ਰਾਏ ਵਾਲਾ, ਅਤਰ ਸਿੱਘ ਖੀਰਾਂਵਾਲੀ ਵਾਲਾ, ਇੰਦਰ ਸਿੱਘ ਝੁਬਾਲ ਵਾਲਾ, ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਚੁਤਾਲਿਆਂ ਦਾ। ਏਹਨਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਬਾਣੀ ਖੜ੍ਹਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਯਾ ਹੈ। ਸਿਖ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦਾ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਘਵਿੰਡ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਆਏ ਹਨ ਤੇ ਆਣ ਕੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਡੀ ਤੁਸਾਂ ਦਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਬਾਣੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਵੀ ਹੈ ਜੀ। ਸਿਖ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਮੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਮਾਂਦੇ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਈ। ਅਤਰ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਮਸ਼ਤਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਚਨ ਹੋਣ ਲਗ ਪਏ। ਏਹ ਹੁਕਮ ਹੋਯਾ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਭੈਣ ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਆਵੇ ਤੇ ਆਣ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰ ਕੇ ਬਾਣੀ ਖੜ੍ਹਨੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਆਪ ਦੀ ਹਥੀਆਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਬਾਣੀ ਚੁਕਾਈ ਤੇ ਸਿਖ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ ਜੀ। ਜਿਸ ਤੱਤਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਸੀ। ਇਕ ਰਾਤ ਭੁਚਚਰ ਰਹੇ, ਇਕ ਰਾਤ ਗਗੇ ਬ੍ਰਾਏ, ਇਕ ਰਾਤ ਬੁਗਿਆਂ ਰਹੇ। ਫੇਰ ਤਰਨ ਤਾਰਨਾਂ ਗੜ੍ਹੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸਾਂਗਰੂਰਾਂ ਚਲੇ ਗਏ ਅੋਥਰੋਂ ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਬਡੁਆਂ ਪਿੰਡ ਹੈ। ਅੋਥਰੇ ਸਿਖ ਨਥਾ ਸਿੱਘ ਲੰਬਰਦਾਰ ਦੇ ਘਰ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿਥੇ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਰੈਹਂਦਾ ਸੀ। ਸਿਖ ਅੋਥਰੇ ਬਾਣੀ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਮਥਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਬਾਣੀ ਸਪੂਰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੇ ਬਾਣੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿਚ ਰਕਖ ਦਿੱਤੀ। ਆਪ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦਾ ਜੋ ਹੁਕਮ ਸੀ, ਲਿਖਣ ਲਗ ਪਏ। ਫੇਰ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਬਚਨ ਦਸ਼ਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਂਹਦੇ ਹਨ ਬਾਣੀ ਹੁਣ ਰਾਜੇ ਸਾਂਗਰੂਰ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਪੂਰਦ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਸ਼ਤੂਆਣੇ ਔਣਗੇ ਤੇ ਰਾਜਯਾਂ ਨੂੰ ਜੂਡ ਪੈਣਗੇ ਤੇ ਫਿਰ ਆਪ ਦੀ ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਲੈਣਗੇ। ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ, ਤੇ ਬਾਬੇ ਫਰਦ ਲਿਖੀ ਕਿ ਰਾਜਾ ਬਾਣੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰ ਲਵੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਤੇ ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਵੀ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਸਾਡੀ ਲਾਗਰ ਤੋਸ਼ੇਖਾਨੇ ਵਿਚੋਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਤਾਂ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਦਸ਼ਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਡੀ ਦੇਹ ਹੁਣ ਨਿਕੀ ਜਹੀ ਕਖਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਆਂਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਏਸ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਾਦ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋ ਕੇ ਸਾਡੇ ਘਰ ਆਓਗੇ। ਸਿਕਖਾਂ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਅਠੁ ਦਿਨ ਰਕਖਿਆ। ਅਠੁਂ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਦ ਸਿਖ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਤੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਸਿਕਖਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਨੂੰ ਆਂਹਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸਾਂ (ਮਨੀ ਸਿੱਘ) ਹੁਣ ਮਾੜੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਣਾ। ਸਾਂਗਤੇ ਤੁਸਾਂ ਛੇਤੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣੇ। ਏਹਨਾਂ ਬਚਨ ਸੁਣ ਸਿਖ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ। ਮਾਲਵੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਹੀ ਬਾਬੇ ਹੋਰੀਂ ਰਹੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਮਾੜੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਏ।।।

ਜੇਠ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਬਚਨ, ਜਿਸ ਦਿਨ ੫ ਜੇਠ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ। ਪੰਜਵੀਂ ਜੇਠ ਦਾ ਮੇਲਾ ਸੀ। ਮਾੜੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਆਣ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਲੀਆਂ ਤੋਂ ਇਕ ਮਾਈ ਆਈ ਹੈ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਆਪ ਦੀ ਲੱਡਕੀ ਦਾ ਸਾਕ ਕਰ ਗਈ ਹੈ। ਰੂਪਥਾ ਹਥ ਤੇ ਧਰ ਗਈ ਹੈ। ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਕਿ ਮਾੜੇ ਵਿਚੋਂ ਸਿਖ ਔਣਗੇ ਤੇ ਨਵਾਂ ਵਿਹਾਰ ਚਲੇਗਾ। ਏਧਰ ਸਿਖ ਵੀ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਦੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਬਡੀ ਤਾਂਘ ਰਕਖਦੇ ਸੀ।

＊ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਦਾ ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਜਾਣਾ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਗਿਰਫ਼ਤਾਰ ਹੋਣਾ *

ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਆਂਸ ਵਕਤ ਸੜਾਈ ਚਕਕ ਰੈਹਨਦਾ ਸੀ । ਆਂਸ ਦਾ ਵੀ ਦਿਲ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਹਾਡ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਯਾ । ਚਾਰ ਜਾਂ ਪੰਜ ਦਿਨ ਬਹਿੰਡ ਰੈਹ ਕੇ ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਮੈਂ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਖੁਸ਼ੀ ਦਿਧੇ । ਸਿਖ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈ ਕੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਕੋਲ ਬਡੁਆਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਦਿਨ ਦੇ ੧੦ ਵਜੇ ਜਾ ਕੇ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ । ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਸਾਰੀ ਸੱਗਤ ਦੀ ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਪੁਛਛ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਸ਼ਾ ਕੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਘ ਤੇ ਬੀਬੀ ਨਾਮੇ ਦੇ ਗੁਜਰ ਜਾਣ ਦਾ ਵੀ ਬਚਨ ਦਸ਼ਸਥਾ ਹੈ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ, ਜੋ ਕੋਈ ਜਨਮ ਧਾਰਦਾ, ਦੇਹ ਛੜ੍ਹਦਾ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਡੀ ਅਕਖਾਂ ਅਗੇ ਦੀ ਲੰਘੀਂਦੇ ਹਨ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਓਹਨਾਂ ਦੇਹ ਛੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਆਂਸ ਵਕਤ ਸਾਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਹਨ । ਤੇ ਆਂਹਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਜੀ ਅਸੀਂ ਆ ਗਏ ਹਾਂ ਜੀ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਬੀਬੀ ਨਾਮੇ ਦੀ ਜੋਤ ਆਈ ਹੈ ਆਂਸ ਵਕਤ ਸੜਤਾ ਚੀਜ਼ ਜੇਹੜੀ ਹੈ, ਝਿਰਮਲ ਝਿਰਮਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ । ਏਸ ਕਰ ਕੇ ਜੋਤ ਏਸ ਤ੍ਰਾਂ ਹੈ ਸੀ, ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਵਾਲਾ ਮੋਹ ਕਲਕਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਟਬਕਰ ਕਬੀਲੇ ਵਾਲਾ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜੋਤ ਸ਼ਾਮ ਰੰਗ ਦੀ ਸੀ । ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਵਿਹਾਰ ਕਰ ਕੇ ਸੌ ਝੂਠ ਅਪਰਾਧ ਵਰਤਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜੀ । ਏਹ ਬਚਨ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਹਨ । । ।

ਜੇਹੜੇ ਸਿਖ ਆਂਸ ਵਕਤ ਤੁਥੇ ਕੋਲ ਸਨ, ਆਹ ਪੁਛਦੇ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਜੀ, ਤੁਸਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕੋਈ ਸਿਖ ਮਾੜੇ ਵਿਚੋਂ ਆਵੇਗਾ । ਉਸ ਦਿਨ ਨਵਾਂ ਵਿਹਾਰ ਚਲੇਗਾ । ਹੁਣ ਸਿਖ ਤੇ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਦਿਨ ਕਰੋ ਬਚਨ ਦਸ਼ਸੋ । ਬਾਬੇ ਹੋਰਾਂ ਆਕਖਧਾ ਜਿਸ ਤ੍ਰਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਿਖ ਘਲਲਧਾ ਹੈ ਏਸ ਤ੍ਰਾਂ ਬਚਨ ਵੀ ਭੁਗਤ ਜਾਵੇਗਾ । ਅਜੇ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਂਗਰੂ ਤੋਂ ਪੁਲੀਸ ਆ ਗਈ, ਚਾਰ ਠਾਣੇਦਾਰ ਤੇ ਇੱਨਸਪੈਕਟਰ ੨੫ ਜਾਂ ੩੦ ਸਿਪਾਹੀ ਹਨ । ਉਸੇ ਵਕਤ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਤੇ ਸਾਰੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਪੁਲੀਸ ਫੱਡ ਕੇ ਲਾਗੇ ਇੱਕ ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਬੈਠਕ ਵਿਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ । ਜੋ ਸੱਤਾਂ ਦੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਬਾਣੀ ਸੀ, ਕਾਗਤ ਸੀ, ਸਾਰੀ ਨੂੰ ਪਹਰਾ ਲਾਗ ਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਹਥ ਵੀ ਨਾ ਲਾਵੇ । ਸੱਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਠਾਣੇਦਾਰ ਕੋਲ ਬਹਾ ਲਿਆ ਤੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੇ ਨੀਵੇਂ ਥਾਂ ਬਹਾ ਲਿਆ । ਆਂਸ ਵਕਤ ਆਂਸ ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਪਕਕੀਆਂ ਝੜ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਕਕੇ ਲਾਗੇ ਹੋਏ ਸਨ । ਲਾਗੇ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਸਿਰ ਤੇ ਸਪਾਹੀ ਖਲੋਤੇ ਹੋਏ ਸਨ । ਮਾੜੇ ਦੇਸ ਵਿਚੋਂ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਸੀ । ਦੂਸਰੇ ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਮਾਲਕੇ ਦੁਆਬੇ ਦੇ ਸਨ । ਸਾਰੀ ਸਿਕਖੀ ੩੯ ਆਦਮੀ ਤੇ ਜਨਾਨੀਆਂ ਸਨ ਜੀ । ਮਾੜੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਗਭਰੂ ਆਦਮੀ ਹਥਾਂ ਵਿਚ ਟਕੂਏ ਬਹੁਤ ਰਕਖਦੇ ਸਨ ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਬੜੀ ਕੇਖ ਕੇ ਖਫਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ । ਫੱਡਦਾਂ ਸਾਰ ਹੀ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਕੈਦ ਕਰ ਦੇਂਦੀ ਸੀ । ਇੱਕ ਟਕੂਆ ਉਸ ਵਕਤ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਦੇ ਪਾਸ ਵੀ ਸੀ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਬੜੀਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਵਕਤ ਰਸ਼ਤੇ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਚੂੜੀ ਲਭੀ ਸੀ । ਆਹ ਵੀ ਮਰੋਡ ਕੇ ਬੋਜੇ ਵਿਚ ਪਾ ਲਈ ਸੀ । ਆਂਸ ਵਕਤ ਟਕੂਆ ਹਥ ਵਿਚ ਤੇ ਚੂੜੀ ਬੋਜੇ ਵਿਚ, ਪੂਰੀ ਚੋਰਾਂ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ । ਫੇਰ ਠਾਣੇਦਾਰ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਪੁਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਾਣੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਲਿਖਦੇ ਜੇ, ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਲਿਖਦਾ ਹੈ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, ਜੀ ਅਸੀਂ ਲਿਖਦੇ ਹਾਂ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਬਹਿੰਡ ਪਿਣਡ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਧਾ ਹੈ ਆਹ ਜੋਤ ਰੂਪੀ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਲਿਖਦੇ ਹਾਂ ਜੀ । ਫੇਰ ਸਾਰਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਪੁਛਛ ਹੋਣ ਲਗੀ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾ ਹੋਈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਾਲੇ ਟਕੂਆ ਹੈ, ਨਾਲੇ

ਬਾਬੇ ਵਿਚ ਚੂਝੀ ਹੈ । ਬਾਬੇ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਹਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਪਥ ਵਿਚ ਚੋਰ ਤੇ ਠਗ ਹਨ । ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਪੁਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਿਕਖੋ ਏਹ ਸਤਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੀ ਲਗਦੇ ਹਨ ਗੁਰੂ ਹਨ ਕਿ ਹੋਰ ਕੁਛ । ਸਾਰੇ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਨਹਿੰਂ ਪਤਾ ਏਹ ਕੌਣ ਹਨ ਤੇ ਕੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ । ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਤਂ ਕਰ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਏ ਸਾਂ ਤੇ ਫੱਡੇ ਗਏ ਹਾਂ । ਸਾਰੀ ਪੁਲਸ ਦਾ ਧਾਨ ਦੁਸਰਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਵਲਲੇ ਸੀ । ਤਉ ਵਕਤ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਟਕੂਆਂ ਤਾਂ ਈਝਾਂ ਵਿਚ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਪੇਸ਼ਾਬ ਕਰਨ ਦੇ ਪਜ਼ ਜਾ ਕੇ ਚੂਝੀ ਬਾਹਰ ਸੁਣ੍ਹ ਦਿੱਤੀ । ਏਸ ਤੇਜ਼ਾਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕਰ ਕੇ ਇੜਜਤ ਰਕਖੀ ਸੀ । ਫਿਰ ਆਣ ਕੇ ਤਥੇ ਲਾਗੇ ਬੈਠ ਗਿਆ । ਰਾਮ ਸਿੱਧ ਸੁਨਾਗਾ ਦਫ਼ਤੂ ਦਾ ਸੀ । ਤਉ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਤੇ ਓਹ ਵੀ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੀ ਅਸੀਂ ਚਾਰੇ ਜਣੇ ਦੋ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਰੰਥਾਂ ਤੋਂ ਆਏ ਹਾਂ । ਔਦਿਆਂ ਹੋਯਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਤਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਤੇ ਅਸੀਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਏ ਹਾਂ । ਆਣ ਕੇ ਅਜਜੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਫੱਡੇ ਗਏ ਹਾਂ । ਹੋਰ ਅਸੀਂ ਸਤਾਂ ਨੂੰ ਮਨਦੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ । ਜਾਨੀ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੱਧ ਜਲਧਰ ਸੁਂਡੇ ਪਢਾਂਦਾ ਸੀ । ਓਹ ਵੀ ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਸ਼ਕੂਲ ਦੇ ਸੁਂਡੇ ਲੈ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਯਾ ਹੋਯਾ ਸੀ । ਓਹ ਪੁਲਸ ਦੇ ਫਡ਼ਨ ਤੋਂ ਪੈਹਲਾਂ ਤੁਰ ਪਏ ਸਨ । ਰਸ਼ਟੇ ਵਿਚ ਆਣ ਕੇ ਫਡ਼ ਲਏ । ਓਹ ਆਖਣ ਲਾਗੇ ਅਸੀਂ ਮਸ਼ਤੂਆਣੇ ਗੁਰੁਦਾਰੇ ਆਏ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਸਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਨਹੀਂ ਆਏ, ਏਸ ਕਰ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੂੰ ਛੁਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ । ਫਿਰ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਕਿਥਥੋਂ ਹੈਂ? ਤਉ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਭੁਚਚਰ ਮਾੜੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਸੇਰਾ ਨਗਰ ਹੈ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਹੋਰੀਂ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਹਨ ਤੇ ਏਹਨਾਂ ਦੇ ਮੈਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਯਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਅਜਜੇ ਆਣ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਛਕਿਆ ਹੈ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਫਡ਼ ਲਿਆ ਹੈ । ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਕਰ ਕੇ ਫਡ਼ ਲਿਆ ਹੈ । ਸਾਰਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਲਿਖ ਲਏ ਤੇ ਆਕਖਿਆ ਏਸੇ ਵਕਤ ਆਪੋ ਆਪਣਿਆਂ ਨਗਰਾਂ ਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਓ । ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਤੇ ਇਕ ਸਤਂ ਫੁਮਣ ਸਿੱਧ ਸੀ, ਦੋਵੇਂ ਜਣੇ ਬਹਾ ਲਏ ਤੇ ਪੈਹਰੇ ਲਾ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਸਤਂ ਸਾਡੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਤੇ ਜਾਣ ਨਾ । ਪੁਲਿਸ ਫੇਰ ਸਾਂਗਰੂ ਨੂੰ ਚਲੀ ਗਈ । ਸਤਂ ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਆਏ । ਓਸ ਹਵੇਲੀ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਪਕਕੀ ਕਰ ਗਏ ਕਿ ਸਤਂ ਕਿਤੇ ਜਾਣ ਨਾ, ਤੈਨੂੰ ਸਪੁਰਦਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ । ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਦੇ ਨਾਲ ਡੇਰੇ ਆ ਗਏ ਹਨ । ਤੇ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਾਂਦੇ ਹਨ । ਬਾਬੇ ਹੋਰੀਂ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਤੇ ਫੇਰ ਆਖਣ ਲਾਗੇ ਸਿਕਖੋ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਜ ਨਹੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਂਦੇ, ਭਲਕੇ ਚਲੇ ਜਾਏਓ ਜੇ । ਤਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਅਨੱਧ ਪਾਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ । ਓਥਰ ਹਾਕਮਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਵਜੀਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਯਾ, ਕੋਈ ਨਾ ਛੁਡ ਕੇ ਆਓ ਸਾਰੇ ਘੇਰ ਕੇ ਲੈ ਆਓ । ਫੇਰ ਸਾਰੀ ਪੁਲਿਸ ਆ ਘੇਗ ਪਾਇਆ । ਏਧਰ ਸਾਂਗਤ ਅਜਜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕ ਕੇ ਬੈਠੀ ਸੀ ਤੇ ਪੁਲਸ ਆਣ ਕੇ ਲਾਂਭਦਾਰ ਨੂੰ ਆਕਖਿਆ ਕਿ ਗੜ੍ਹ ਤਾਹਾਂ ਕਰ ਕੇ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਸਤਂ ਦਾ ਜੋ ਸਮਾਨ ਹੈ ਸਾਰਾ ਲਾਵ ਲਾਓ । ਇਕ ਗੜ੍ਹ ਤੇ ਬਾਣੀ ਰਕਖ ਲੰਈ ਤੇ ਦੂਸਰਾਂ ਤੇ ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਬਠਾ ਲਏ । ਜੋ ਲੀਡਾ ਕਪੜਾ ਸੀ ਸਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਤੁਰ ਪਏ । ੩ ਮੀਲ ਸਾਂਗਰੂ ਦਾ ਪੈਂਡਾ ਸੀ । ਰਾਤ ਦੇ ੧੧ ਵਜੇ ਜਾ ਕੇ ਪਹੁੰਚੇ । ਜਾਂਦਿਆਂ ਹੀ ਸਾਰਾਂ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾਤ ਵਿਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜੀ । । ।

* ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਗਿਰਫਤਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਸਾਂਗਰੂ ਦੇ ਚਾਰ ਦਰਵਾਜੇ ਸਨ । ਸਾਰਾਂ ਤੇ ਚਾਰ ਗੁਰੁਦਾਰੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜੀ । ਗੁਰੁਦਵਾਰਿਆਂ ਦੇ ਅਠੂ ਗਨਥੀ ਪੁਲਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਕਟ੍ਠੇ ਕੀਤੇ ਹਨ । ਤੇ ਅਲਮਾਰੀ ਦਾ ਜਂਦਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ੯ ਬਸਤੇ ਕਾਨੂੰ ਕੇ ਰਕਖ ਦਿੱਤੇ । ਇਕ ਇਕ ਬਸਤਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵਜੀਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬਾਣੀ ਪਢਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ । ਰਾਜਾ ਓਸ ਵਕਤ ਸਿਮਲੇ ਸੀ । ਹਾਫ਼ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਗਰਮੀ ਕਰ ਕੇ । ਜਧੋਂ ਜਧੋਂ ਬਾਣੀ ਪਫ਼ਨ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਨਾਂ ਤੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਆਵੇ ਮਾੜੇ ਦੇ ਸਿਕਖਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਕੀ ਤੱਤੇ ਬਹੁਤ ਲਿਖੇ

ਹੋਏ ਸਨ । ਜੋ ਮਾੜੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਭਾਣੇ ਵਰਤਣੇ ਸੀ, ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਜੀਆਂ ਨਾਲ ਹੋਣੀ ਸੀ, ਸਭ ਲਿਖਦੀ ਹੋਯਾ ਸੀ । ਜੋ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨਾਲ ਵਰਤਣੀ ਸੀ ਓਹ ਵੀ ਲਿਖਤ ਹੋਈ ਸੀ । ਗ੍ਰਨਥੀ ਏਸੇ ਬੇਈਮਾਨ ਸੀ ਜੋ ਅੰਗੇਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਬਚਨ ਸੀ ਓਹ ਕਢ ਲੈਣ ਤੇ ਜੇਹੜੇ ਦੂਸਰੇ ਬਚਨ ਹੋਣ ਓਹ ਰਕਖ ਦੇਣ । ਜੇਹੜੇ ਬਚਨ ਲਿਖੇ ਹੋਣ ਕਿ ਅੰਗੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਨਾ ਰਹੇਗਾ ਤੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕੋਲ ਇਕ ਹਲ ਦੀ ਪੈਲੀ ਰੈਹ ਜਾਵੇਗੀ । ਏਹੋ ਜਹੇ ਬਚਨ ਜਾ ਕੇ ਵਜੀਰ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਸੁਣਾ ਦੇਣ । ਫੇਰ ਏਧਰ ਮਾੜੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਸਿਕਖਾਂ ਦੀ ਪੱਛਮੀ ਹੋਣ ਲਗਗ ਪਈ । ਕਈ ਸਿਖ ਆਪੇ ਜਾ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ ਕਈ ਲੁਕ ਗਏ, ਕਈ ਫੱਡ ਕੇ ਖੱਡੇ ਗਏ । ਸਚ੍ਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਵਾਲੀ ਨੂੰ ਫੱਡਨ ਵਾਸਤੇ ਪੁਲਸ ਪਈ । ਓਸੇ ਦਿਨ ਸਚ੍ਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਛੁਹਾਰਾ ਪਿਆ ਸੀ । ਤਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸਚ੍ਚੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਫੱਡ ਲਿਆ ਹੈ ਜੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕਹਣ ਲਗਗੇ ਹਥਥਕਡੀ ਲੌਣੀ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖੂੰਡੇ ਵਾਲੀ ਬਾਂਹ ਅਗੇ ਕਰ ਦਿੱਤੀ । ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਕਿਹਾ ਗੌਰਮਿੰਟ ਦਾ ਗਦਾਰ ਹੋ ਕੇ ਵੀ ਖੂੰਡਾ ਅਗੇ ਕਰ ਕੇ ਕਖਾਂਦਾ ਹੈਂ । ਤਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਹਥਥਾਂ ਨੂੰ ਹਥਥਕਡੀ ਲੌਣੀ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਿਹਾ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾ ਲਾਓ । ਫਿਰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਏਹਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਬਾਹਾਂ ਪਿਚਛੇ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਕੇ ਹਥਥਕਡੀ ਲਾਓ । ਏਸੇ ਤ੍ਰਾਂ ਹੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀਆਂ ਦੋਨੋਂ ਬਾਹਾਂ ਪਿਚਛੇ ਕਰ ਕੇ ਹਥਥਕਡੀ ਲਾਈ ਗਈ । ਹਥਥਕਡੀ ਲਾ ਕੇ ਪਿਚਛੇ ਹਟੇ ਹੀ ਹਨ ਕਿ ਹਥਥਕਡੀ ਆਪੇ ਥੁਲਲੇ ਡਿਗ ਪਈ । ਹੌਲਦਾਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚੰਗੀ ਤ੍ਰਾਂ ਨਹੀਂ ਲਾਈ, ਤਾਲਾ ਨਹੀਂ ਲਗਗਾ, ਫਿਰ ਲਾਓ । ਫਿਰ ਦੋਬਾਰਾ ਲਾਈ ਗਈ । ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸੇ ਤ੍ਰਾਂ ਹੀ ਆਪੇ ਖੁਲ੍ਹਾ ਕੇ ਡਿਗ ਪਈ । ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਹੌਲਦਾਰ ਨੇ ਫਿਰ ਖੁਦ ਲਾਈ, ਤਸਲੀ ਨਾਲ ਖਿਚ ਕੇ ਕੇਖੀ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚੰਗੀ ਤ੍ਰਾਂ ਚਾਬੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਲੈਂਦੇ । ਹੁਣ ਡਿਗ ਪਵੇ ਖਾਂ । ਜ਼ਰਾ ਪਿਚਛੇ ਹੀ ਹੌਲਦਾਰ ਹੋਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹਥਥਕਡੀ ਫਿਰ ਡਿਗ ਪਈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਦਾ ਸਾਡੇ ਹਥਥਕਡੀ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰੈਹ ਸਕਦੀ । ਜੇ ਇਕ ਹਥ ਨੂੰ ਪੈਹਲਾਂ ਲਾ ਲੈਂਦੇ ਤਾਂ ਰੈਹ ਜਾਣੀ ਸੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਿਹਾ ਜਾਓ ਹੁਣ ਭਾਵੇਂ ਦੁਨਿਆਂ ਭਰ ਦੀਆਂ ਹਥਥਕਡੀਆਂ ਲੈ ਆਓ, ਸਾਡੇ ਨਹੀਂ ਲਗਗੇਗੀ । ਪੁਲੀਸ ਵਾਲੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਬੇਨੰਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੁਆਫ ਕਰਨਾ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਅਸੀਂ ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਨਨ ਕੇ ਆਏ ਸੀ । ਸਾਡੀ ਵੀ ਝੜ੍ਹ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖਣੀ ਜੀ । ਅੈਂਸੇ ਤ੍ਰਾਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਚਲੋ ਜੀ । ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਆਪ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਤੁਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਜੀ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਫੱਡ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਪਿਣਡ ਦੇ ਲੋਕਿਂ ਬੱਡੇ ਖੁਸ਼ ਹਨ । ਭਈ, ਮਹਾਰਾਜ ਵੀ ਰੋੜ ਕਢਾਹ ਖਾਂਦੇ ਸੀ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਜੀਂਊਦੇ ਮੁੜ ਕੇ ਆਂਦੇ, ਫਿਰ ਗਏ ਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਜੇਹੜਾ ਫਿਰਨਾ ਸੀ । ਸਚ੍ਚੇ ਪਿਤਾ ਜਾਣ ਲਗੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਠਾਕਰੀ ਨੂੰ ਆਖ ਗਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜ਼ਜ ਦੇ ਦਿਨ ਕੀਰਕਾਰ ਅਟ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਆ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਦਿਲ ਵਿਚ ਨਾ ਕੁਛ ਕਰਿਐ ਜੇ । ਇਕ ਜ਼ਿਮੰਦਾਰ ਨੇ ਸਚ੍ਚੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਮਾਂ ਕੇ ਸੋਨੇ ਦਾ ਕੌਠਾ ਖਫੂਧਾ ਹੋਯਾ ਸੀ । ਉਸਨੂੰ ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਪੁਛਿਆ ਤੇ ਓਹ ਮੁਕਰ ਗਿਆ । ਹਲਵਾਈ ਅੈਵੇਂ ਆਖੇ ਮੈਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲਾਂ ੧੦੦ ਰੁਪਏ ਲੈਣਾ ਹੈ । ਗਲ ਕੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੇਹੜਾ ਹੁਣ ਔਣਾ ਹੈ । ਜੋ ਦਾਅ ਵਜ ਜਾਏ ਓਹੋ ਚੰਗਾ ਹੈ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਨਾਮ ਸਨ, ਓਹ ਵੀ ਦਿਲਲੀਆਂ ਫੱਡੇ ਆ ਗਏ । ਗੁਪਾਲ ਸਿੱਘ ਦਿਲਲੀਆਂ ਨਿਹਾਂ ਦਾ ਬਾਣਾ ਰਕਖਦਾ ਸੀ । ਓਹ ਵੀ ਫੱਡਿਆ ਆ ਗਿਆ । ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਸਚ੍ਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕੋਠੀ ਸਦ ਲਿਆ ਜੀ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਵਜੀਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕੋਠੀ ਗਏ ਤੇ ਆਨ੍ਹਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਕੁਝੀ ਢਾਹ ਦਿੱਤੀ । ਸਾਰੇ ਹਾਕਮ ਵੀ ਆਥਰੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹਨ ਜੀ । ਸਿਖ ਵੀ ਸਾਰੇ ਬੈਠ ਗਏ । ਲਹੌਰੋਂ ਫਿਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੀ ਆਥਰੇ ਗਿਆ ਹੋਯਾ ਸੀ । ਜੇਹੜੀਆਂ ਫਰਦਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਸਨ ਓਹ ਵਜੀਰ ਕੋਲ ਸਨ । ਵਜੀਰ ਸਚ੍ਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ, ਸਤ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਬਾਣੀ ਲਿਖਿਆਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਅਸੀਂ ਲਿਖਦੇ

ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਲਿਖਾਂਦੇ ਜੇ ? ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰਾਂ ਆਖਵਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਖਾਂਦੇ, ਨਾ ਅਸੀਂ ਫਢੇ ਹਾਂ । ਫਿਰ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਖਵਣ ਲਗੇ, ਸਤਾਂ ਜੀ, ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰਾਂ ਆਂਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਖਾਂਦੇ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ, ਵਜੀਰ ਸਾਹਿਬ, ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰਾਂ ਦੇਹ ਕਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖਾਂਦੇ, ਜੋਤ ਸਰੂਪੀ ਲਿਖਾਂਦੇ ਹਨ । ਫਿਰ ਵਜੀਰ ਸਾਹਿਬ ਆਕਖਿਆ, ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ, ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਹੋਰਾਂ ਆਂਹਦੇ ਹਨ, ਜੋਤ ਸਰੂਪੀ ਲਿਖਾਂਦੇ ਹੋ । ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰਾਂ ਆਕਖਿਆ, ਅਸੀਂ ਜਬਾਨੀ ਕੋਈ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ । ਅਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਅਨਪਢੇ ਹਾਂ ਤੇ ਅੰਗੂਠਾ ਲਾਡੇ ਹਾਂ । ਸਾਡੇ ਘਰ ਸਤਾਂ ਔਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਸਾਡੇ ਮਾਪੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਸਤਾਂ ਨੂੰ ਛਕਾਂਦੇ ਸੀ ਤੇ ਅਸੀਂ ਵੀ ਛਕਾਈ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ । ਵਜੀਰ ਸਾਹਿਬ ਫਿਰ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਸਤਾਂ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਮਣ ਪਕਕੀ ਤੇ ੭ ਛਟਾਂਕ ਕਾਗਜ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਮਹਾਰਾਜ ਤਾਂ ਫਢੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਹਨ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਆਂਹਦਾ ਹੈ ਵਜੀਰ ਸਾਹਿਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਏਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਏਹ ਪਰਿਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹਨ । ਜੁਗ ਤਲਟਾਵਣ ਵਾਸਤੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਦੇ ਹਨ । ਸਤਜੁਗ ਵਿਚ ਹੱਸਾ ਅਵਤਾਰ ਸੀ, ਤ੍ਰੇਤੇ ਵਿਚ ਰਾਮ ਅਵਤਾਰ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਵਤਾਰ ਲੈਣ ਤੋਂ ਸੈਕਡੇ ਬਰਸ ਪੈਹਲਾਂ ਬਾਲਮੀਕੀ ਰਮਾਯਣ ਲਿਖਾਈ ਸੀ । ਦੁਆਪਰ ਵਿਚ ਕ੃਷ਣ ਅਵਤਾਰ ਅਕਖਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੇਅਤੰ ਲੀਲਾ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਗਰੀਬ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰ ਕੇ ਬਾਣੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਕੋਈ ਵਡੀ ਗਲ ਨਹੀਂ । ਏਹ ਤਾਂ ਤਤਕਰੇ ਲਿਖੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਲਜੁਗ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਸਤਜੁਗ ਲਾਯਾ, ਆਦੋਂ ਤਾਂ ਗਡੇ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਬਾਣੀ ਬਣੇਗੀ । ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਦੇ ਵਕਤ ਆਪਣੀ ਹਥੀਂ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ । ਕ੃਷ਣ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਵਕਤ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਜੈ ਕਰਾਈ ਸੀ । ਆਪ ਭਗਵਾਨ ਰਥਵਾਹੀ ਬਣਿਆ ਸੀ । ਹੁਣ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਨਾ ਆਪ ਲੜੇਗਾ, ਨਾ ਸਿਖ ਲੜਾਵੇਗਾ । ਸਭ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਰਾਜੇ ਆਪਸ ਮੌਖਿਕ ਭੇਡੇ ਭੇਡੇ ਕੇ ਮਾਰ ਦਏਗਾ । ਸਤਾਂ ਜਿਸ ਵਕਤ ਵਜੀਰ ਸਾਹਿਬ ਏਹ ਬਚਨ ਦਸ਼ੇ, ਵਜੀਰ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਚੁਪ ਹੋ ਗਏ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਜਹੀ ਕਨਨ ਵਿਚ ਆਕਖਿਆ ਬਾਬਾ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਏਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾ ਆਖ, ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਸਕੇਰੇ ਨਾਲ ਲੈ ਚਲਾਂਗੇ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਤੁਚਚੀ ਸਾਰੀ ਆਖਵਣ ਲਗਾ, ਲਾਓ ਜੀ, ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਹੁਣ ਝੂਠ ਅਕਖਿਆਂਦੇ ਜੇ । ਤੁਸੀਂ ਪਰਿਪੂਰਨ ਸੋਲਾਂ ਕਲ ਸੰਪੂਰਨ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਨਹੀਂ ਜੇ ? ਤੁਹਾਡੇ ਹਥ ਵਿਚ ਪੂਰ੍ਥਮੀ ਆ, ਜੀ ਕਰੇ ਤੇ ਘੁਣ੍ਣ ਲੋ, ਜੀ ਕਰੇ ਤੇ ਰੈਹਣ ਦਿਆਂ, ਏਹ ਮਹਾਰਾਜ ਨਹੀਂ, ਕਦਾ ਚਿਤ ਏਹ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ । ਮੇਰੇ ਸੂਹੋਂ ਏਹ ਨਾ ਨਿਕਲ੍ਹੂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਹੀਂ ਗੇ । ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਵਣ ਲਗੇ ਚੰਗਾ ਬੈਠਾ ਰੋਤਹ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਆਖਵਣ ਲਗਾ ਦੀਨ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹਾਂ, ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਯਾ । ਵਜੀਰ ਸਾਹਿਬ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਲਗੇ ਸਿਕਖਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਦਸ਼ਸੋ ਤੁਸਾਂ ਕੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਕਣੀ ਕੇਖੀ ਹੈ । ਮਾਲਕੇ ਦੀ ਸਿਕਖੀ ਆਖਵਣ ਲਗੀ, ਜੀ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਨਾ ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਕੁਛ ਕੇਖਿਆ ਤੇ ਨਾ ਸਤਾਂ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦਾ । ਵਜੀਰ ਸਾਹਿਬ, ਆਖਵਣ ਲਗਾ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੇ ਸਿਖ ਨਹੀਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਡੇ ਗਏ । ਸਿਖ ਆਖਵਣ ਲਗੇ ਜੀ ਅਸੀਂ ਅੱਗੋਂ ਮੇਲਾ ਕੇਖਕੇ ਆਏ ਸਾਂ, ਸਤਾਂ ਕਰਕੇ ਰਸ਼ਟੇ ਵਿਚ ਕੋਲ ਬੈਹ ਗਏ ਤੇ ਨਾਲ ਫਡੇ ਗਏ ਹਾਂ । ਇਕ ਲੁਧਿਆਣੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਆਲਮਗੀਰ ਨਗਰ ਦਾ ਰਤਨ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਸੀ । ਆਂਸ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਬੌਹਲ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਵਜੀਰ ਨੇ ਵਾਜ ਮਾਰੀ ਬੌਹਲ ਸਿੱਘ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਕੀ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ? ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ । ਆਂਸ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਾਂ ਦੀ ਮੇਹਰ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਨਿਹਕਲਕਾਂ ਅਵਤਾਰ ਪਰਿਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਹਨ । ਕਾਹਨ ਸਿੱਘ ਵੀ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਸਿਖ ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਤੇ ਏਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਹ ਕਰਕੇ ਅਵਤਾਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਹਨ । ਏਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ, ਵਜੀਰ

ਸਾਹਿਬ, ਦੇਵੀਆਂ ਦੇਵਤੇ ਤਰਸ ਰਹੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ, ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਤੂੰ ਦਸ਼ਾ। ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਵੀ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ। ਗੁਰੂ ਏਸਾ ਚਾਹਿਏ, ਜਿਸ ਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਖੌਣੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਪਾਯਾ ਹੈ। ਦਿਲਲੀ ਵਾਲੇ ਖੜ੍ਹ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਖੜ੍ਹ ਸਿੱਘ, ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਤੇਰੇ ਕੀ ਲਗਦੇ ਹਨ? ਓਸ ਵੀ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਹਨ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਕੂਣ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਜਾਮਾ ਹੈ ਤੇ ਏਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰਿਕਖੀ ਮੁਨੀ ਵੀ ਤਰਸ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਕਵਡੇ ਭਾਗ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਹਨ। ਦਿਲਲੀ ਵਾਲੇ ਗੁਪਾਲ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਪੁਚਛਦੇ ਹਨ। ਖੜ੍ਹ ਸਿੱਘ ਇਸਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਗੋਪਾਲ ਸਿੱਘ ਕੇਖੀਂ ਬਾਣੀਆਂ ਨਾ ਕਣ ਜੀ। ਗੋਪਾਲ ਸਿੱਘ ਵੀ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਹਨ। ਰਾਂਗ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕੀ ਤੇਰੇ ਲਗਦੇ ਹਨ? ਓਨ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਦੇਹ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਭਰੀਜੇ ਹਨ ਤੇ ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੇ ਏਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਭਿਆ ਹੈ। ਓਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਮੈਂ ਵੀ ਏਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਨ ਪ੍ਰੂਜਦਾ ਹਾਂ, ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਚਚੇ ਮਾਪੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਕੜੀਰ ਸਾਹਿਬ ਆਕਖਿਆ, ਮੈਂ ਕਾਗਜ਼ ਲਿਖ ਕੇ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿਅਾਂਗ। ਜੋ ਹੁਕਮ ਆਵੇਗਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਯਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਸਕਵੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਤੇ ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਤੇ ਸਹੰਗ ਏਥੇ ਰਹੇਗੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰੀਂ ਗਡ੍ਹੀ ਚਢ੍ਹ ਆਏ। ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਤੇ ਸਹੰਗ ਤਿਨ ਦਿਨ ਤੇ ੧ ਮਹੀਨਾ ਠਾਣੇ ਰਹੇ। ਫੇਰ ਮਹੀਨੇ ਪਿਛੋਂ ਕਾਗਜ ਆਏ ਤੇ ਹੁਕਮ ਹੋਯਾ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਹੋਰੀਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਲਿਖਾਉਂਦੇ ਤੇ ਨਾ ਪਢੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਬਿਰਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ, ਸੁਖਾ ਸ਼ਰਦਾਈ ਛਕ ਕੇ ਵਧਦੇ ਘੜ੍ਹ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਏਹਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਬਾਣੀ ਵੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਪੈਹਰੇ ਲਗ ਜਾਣ। ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਹਥਥ ਕਡਿਆਂ ਲਗਾ ਕੇ ਤੇ ਸਾਲ ਦੀਆਂ ਜਮਾਨਤਾਂ ਕਰ ਕੇ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਘਰੀਂ ਪੁਚਾਯਾ ਜਾਵੇ। ਸਤ ਫੁਮਣ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਵੀ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਗਜ ਆਏ, ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੀ।।।

* ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਘਵਿਨਡ ਔਣਾ ਤੇ ਮਾੜੇ ਦੀ ਸਹੰਗ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਔਣਾ *

ਜਿਸ ਵਕਤ ਫੇਰ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਘਵਿਨਡ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਘਰ ਦੇ ਟਬਕਰ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਨਗਰ ਦੇ ਕੁਝ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਔਣ ਨਾਲ ਸੋਗ ਪੈ ਗਿਆ ਏਡੇ ਮਾਡਿਆਂ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਸਨ ਜੀ। ਤੀਨ ਲੋਕ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਗਰ ਦੇ ਵਿਚ ਕਵਡੇ ਦਿਨਾਂ ਵਾਲਾਂ ਨੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ, ਧਨ ਏਹ ਨਗਰ ਹੈ। ਪਰ ਜੀਅ ਦੇ ਕੀ ਅਕਖਤਿਆਰ ਹੈ। ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ।।।

* ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਮਾੜੇ ਦੇ ਸਿਖ ਮਹਾਰਾਜ ਆਯਾ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਏ ਹਨ। ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਸ਼ੁਕ੍ਰ ਗੁਜਾਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦਾ ਜੇਲ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹਿਰਕਿਖ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਂਹਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਯਾ, ਸਾਡੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਏਹ ਸਾਰੀ ਖੇਡ ਹੈ। ਬਾਬੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਹੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜੀ। ਮਾੜੇ ਦੀ ਸਿਖਕੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਤਨੋਂ ਮਨੋਂ ਹਾਜਰ ਹੈ। ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਰ ਵਕਤ ਰੈਹਣ ਲਗ ਪਿਆ। ਆਸਾ ਸਿੱਘ ਮੜ੍ਹਬੀ ਸਿੱਘ ਵੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜਰ ਰੈਹਦਾ ਹੈ, ਤੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸਿਖ ਵੀ ਮਹੀਨੇ ਦੋ ਜਾਂ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰ ਆਣ ਕੇ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਮੜ੍ਹਬੀ ਸਿੱਘ ਹਰ

ਵਕਤ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜਰ ਸੀ, ਜਾਂ ਘਾਹ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਆ ਕੇ ਪੈਣਾ ਤੇ ਜਾਂ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਬਾਲਣ ਲਿਅੈਣਾ। ਏਹ ਸੇਵਾ ਤਥਾ ਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਕਰਨਾ, ਆਂਸੇ ਵਕਤ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਲਗ ਪੈਣਾ। ਰਾਤ ਜਿਸ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਲੱਬ ਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਲਾਭ ਸਿੱਧ ਚਰਨਾਂ ਵਲਲ ਬੈਠ ਕੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਸ਼ਬਦ ਪਢਦਾ ਰੱਹਦਾ ਸੀ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਜਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਰੱਹਦਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਖਲੋ ਕੇ ਕੋਝ ਵੈਫਲੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਲਾਭ ਸਿੱਧ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਬੁਕ ਕਰ ਛੁਣਾ ਤੇ ਕੋਝ ਜੇਹੜੇ ਝੜ ਕੇ ਬੁਕ ਵਿਚ ਡਿਗਣੇ ਆਂਸੇ ਨੇ ਕਠੇ ਕਰ ਕੇ ਪਾਗਡੀ ਪਲਲੇ ਬਨ੍ਹ ਲੈਣੇ ਤੇ ਨਹਰ ਵਿਚ ਜਾ ਪੈਣੇ ਜੀ। ਦਿਲ ਵਿਚ ਏਹ ਖਾਲ ਕਰਨਾ, ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਵਾਲ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪੈਰ ਹੇਠਾਂ ਨਾ ਆ ਜਾਣ । ।

ਗੁਜਰ ਸਿੱਧ ਤੌਡੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਕੀ ਹਥਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕਰਨੀ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਦਿਆ ਨਾਲ ਏਥੇ ਤੂਹਾਂ ਸਿਖ ਆਣ ਕੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਫੇਰ ਦੂਜੇ ਹਾਥ ਵਿਚ ਸਾਲ ਪਿਚਛੋਂ ਕਲੀਆਂ ਵਾਲਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬਾਹ ਮੁਕਰਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਆਂਸੇ ਵਕਤ ਸਾਰੀ ਸਿਕਖੀ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੰਢਾਂ ਘਲਲਾਂ ਤੇ ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਹੁਮ ਹੁਮਾ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਵਿਚ ਆਏ ਹਨ ਜੀ। ਗੁਜਰ ਸਿੱਧ ਨੇ ੮ ਪੀਪੇ ਬਿਓਂ ਦੇ ਆਂਦੇ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਾਂ ਚਢਨ ਲਗੇ ਤਥਾਂ ਵਕਤ ਸਾਰੀ ਸਿਕਖੀ ਨੇ ਪ੍ਰੂਜਾ ਭੇਟਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਰਕਖੀ ਹੈ। ਮਾਣਾ ਸਿੱਧ ਭੁਚਚਰ ਵਾਲੇ ਨੇ ਇਕ ਠੂਠੀ ਸੋਨੇ ਦੀ ਤੇ ਮਾਯਾ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਰਕਖੀ। ਸਾਰੀ ਸਾਂਗਤ ਨੇ ਪਰਾਤ ਭਰ ਕੇ ਰੂਪਘਾਂ ਦੀ ਤੇ ਸਾਰਾ ਮਾਤਾ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਸੋਨੇ ਦਾ ਗਹਣਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਅਗੇ ਰਕਖ ਕੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਪਰਕਰਮਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਜੀ। ਦਿਲਲੀ ਵਾਲੇ ਸਿੱਧ ਨੇ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਨਵੇਂ ਪੈਸੇ ਤੇ ਨਵੇਂ ਰੂਪਏ ਲਿਆ ਕੇ ਪਰਾਤ ਭਰ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਰਕਖ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਹ ਨਵੇਂ ਪੈਸੇ ਤੇ ਰੂਪਏ ਸੁਫ਼ੂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਜੰਝ ਵਾਸਤੇ ਆਂਹਦੇ ਹਨ। ਜੰਝ ਚਢਨ ਲਗਿਆਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਗਰੀਬ ਗੁਰਬੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਧਨਨ ਵੰਡਿਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਾਰਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਦੀਆਂ ਦਾਨਿਆਂ ਵਾਂਗਰ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀਆਂ ਝੋਲੀਆਂ ਭਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਜਾਂ ਤੁਰੇ ਹਨ ਤੇ ਨਵੇਂ ਰੂਪਏ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੁਫ਼ੂ ਕਰੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਮਗਰ ਸਿਖ ਸੁਫ਼ੂ ਕਰੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਲਲ ਕੀ ਮਾਯਾ ਨਾਲ ਗਲੀਆਂ ਚਿਟੀਆਂ ਕਰੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਨਗਰ ਦੇ ਵਾਸੀ ਤੇ ਰਾਹੀਂ ਪਾਂਧੀ ਕੀ ਆਂਸੇ ਵਕਤ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਧਨਨ ਧਨਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜੋ ਕੇਂਦ੍ਰ ਦੇ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਪੰਡਤ ਸਨ ਆਂ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਾਂ ਕ੃਷ਣ ਮਹਾਰਾਜ ਵਿਅੰਨ ਗਏ ਸਨ ਏਥੇ ਤੂਹਾਂ, ਤੇ ਜਾਂ ਅੜਿ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਆਂਸੇ ਤੂਹਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਈ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕੇ ਭਾਈ ਜਾਂ ਰਾਮ ਜੀ ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਵਿਅੰਨ ਗਏ ਏਥੇ ਤੂਹਾਂ ਸੁਹਾਏਮਾਨ ਹੋਏ ਸਨ ਜੀ। ਕਈ ਸਿਆਣੇ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕੇ ਭਾਈ ਆਂਹੋਂ ਕ੃਷ਣ ਮਹਾਰਾਜ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਪਰਿਪੂਰਨ ਸੋਲਾਂ ਕਲਾ ਸ਼ੰਪੂਰਨ ਤੋਂ ਏਹ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਦਿਨ ਹੁੰਦੇ ਜਾ ਕੇ ਕਲੀਆਂ ਅਪਘੜੇ ਹਨ ਜੀ। ਕਲੀਆਂ ਤੋਂ ਮੀਲ ਤੁਰਾਂ ਆਣ ਕੇ ਦੁਨਿਆਂ ਖਲੋਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਆਣ ਕੇ ਢੁਕਕਣਾ ਹੈ। ਮੀਲ ਪੈਂਡੇ ਤੱਤੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੁਫ਼ੂ ਕਰਨ ਲਗੇ ਹਨ। ਗਰੀਬ ਗੁਰਬਾ ਮਾਯਾ ਚੁਗ ਕੇ ਅਨਨਦ ਪ੍ਰਸਤਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ। ਤੇ ਜਿਸ ਵਕਤ ਘਰ ਗਏ ਹਨ, ਨਗਰ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫੇਰੇ ਕਰ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਂਸੇ ਤੂਹਾਂ ਸੁਫ਼ੂ ਕਰਦੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਕਰਦੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਆ ਗਏ ਹਨ ਜੀ। ਘਵਿਨਡ ਆਣ ਕੇ ਕੀ ਬੜਾ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁ ਨ ਪਾਣੀ ਵੰਡਿਆ ਹੈ। ਧਨਨ ਧਨਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲਾਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕਰ ਕੇ ਸਿਖ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਾਂਗ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਿਖ ਘਰਾਂ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਕਈ ਸਿਖ ਏਥੇ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜਰ ਰਹੇ ਹਨ। । ।

＊ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਦੇ ਘਰ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਨੇ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ＊

ਦੂਜੀ ਸੌਣ ਵੀ ਦੇਸੀ ਤਰੀਕ ਮਾਤਾ ਨੈਣੇ ਦੇ ਘਰ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਨੇ ਜਨਮ ਧਾਰਯਾ ਹੈ । ਜੋ ਪਿਣਡ ਦੇ ਵਾਸੀ ਵੀ ਹਨ ਸਭ ਵਧਾਈਆਂ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਾਥਾ ਕੱਢੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਸਭ ਸਿਕਖੀ ਵਿਚ ਖ਼ਬਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਘਰ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਨੇ ਜਨਮ ਧਾਰਯਾ ਹੈ । ਸਾਰੀ ਸਿਕਖੀ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦੇਣ ਤੇ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਏ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪਲੱਬ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹਨ । ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ, ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਜਾਹ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਲਿਆ । ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਸੁਚਚੇ ਕਪਡੇ ਵਿਚ ਵਲੇਟ ਕੇ ਲੈ ਆਂਦਾ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਲਿਆ ਪਾਧਾ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚੇਹਰੇ ਤੱਤੇ ਹਥ ਫੇਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਪਲੱਬ ਤੇ ਲਿਟਾ ਰਹੇ ਹਨ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਦੇ ਪਿਣਡੇ ਤੇ ਥਾਪੀਆਂ ਮਾਰ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਖੱਡਾਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਦਾ ਕੋਮਲ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਸਵ੍ਵ ਨਾ ਲਗੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਤੈਨੂੰ ਨਿਕਕੇ ਜਾਪਦੇ ਨੇ । ਏਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ੧੦੦ ਗੜ੍ਹ ਜੋਰ ਦੀ ਆ । ਏਨੇ ਬਚਨ ਕਰ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਲੈ ਹੁਣ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਨੂੰ ਚੁਕ ਲੈ । ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪੈਹਲਾਂ ਪੈਹਲਾਂ ਸਾਰੀ ਸਾਂਗਤ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆ ਗਈ ਹੈ ਜੀ । ।

＊ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਘ ਮਗਰੋਂ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਦਾ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣਾ ＊

ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਘ ਜੇਹੜਾ ਸੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਗੁਜਾਰਦਾ ਸੀ । ਇਕ ਮਿਨਟ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਵਿਛੜਦਾ ਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਦੇਹ ਛੁੱਡ ਦਿੱਤੀ, ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਕਲਸੀਆਂ ਵਾਲਾ ਸਿਖ ਅੋਥੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਘ ਵਿਚ ਇਕ ਗੁਣ ਬੜਾ ਸੀ । ਜਦੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਘ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਫ਼ਾਰਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੌਂਦਾ, ਆਪ ਘੋੜੇ ਦੀ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ । ਇਕ ਦਿਨ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚੁਤਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਤਧਾਰ ਹੋਏ ਹਨ । ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਕਲਸੀਂ ਸ਼ਨੇਹਾ ਘਲਿਲਿਆ ਤੇ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਦੇ ਘਰਾਂ ਤੇਜ ਕੌਰ ਆਂਸ ਵਕਤ ਸਖ਼ਤ ਬੀਮਾਰ ਸੀ । ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਪੁਚਛਣ ਲਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਨਾਹ ਘਲਿਲਿਆ ਹੈ । ਆਹਨਾਂ ਚੁਤਾਲੀ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤੇ ਤੂੰ ਸਖ਼ਤ ਬੀਮਾਰ ਹੈ, ਕਿਸ ਤੌਰੋਂ ਕਰੀਏ । ਆਹ ਆਖਣ ਲਗੀ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਤ ਬਚਨ ਮਨਨ ਕੇ ਜਾਓ । ਬਚਨ ਨਾ ਮੋੜੇ, ਜੇ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਵੀ ਛੁਟ੍ਟ ਜਾਏਗੀ ਤੇ ਆਪੇ ਵਿਹਾਰ ਭੁਗਤਾਵਾ ਜਾਤ । ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਆਂਸੇ ਵਕਤ ਤੁਰ ਪਧਾ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪੁਛਿਆ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਚਿਰ ਲਾਯਾ ਜੇ, ਕੀ ਗਲਲ ਹੈ । ਆਂਸ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਤੇਜੋ ਸਖ਼ਤ ਬੀਮਾਰ ਸੀ, ਏਸ ਕਰਕੇ ਕੁਛ ਦੇਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਦਸ਼ਸ ਫੇਰ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਕਿ ਤੇਜੋ ਕੋਲ ਰੈਹਣਾ ਹੈ । ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਵਾਲੀ ਮੇਰੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ, ਤੇਜੋ ਦੇ ਸਹਾਈ ਤੁਸਾਂ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤੇ ਮੈਂ ਕੀ ਅੋਥੇ ਰਹ ਕੇ ਬਨੌਣਾ ਹੈ । ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਰਖਾਂਗਾ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰਕੇ ਰਖਿਆ ਜੇ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਅਜੇ ਤਧਾਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬੇਬੇ ਤੇਜੋ ਨੂੰ ਆਂਸੇ ਵਕਤ ਸਾਹ ਸੌਖਾ ਔਣ ਲਗ ਪਿਆ । ਕਲਸੀਆਂ ਤੇ ਘਵਿੰਡ ਦਾ ੧ ਮੀਲ ਪੈਂਡਾ ਸੀ । ਬੇਬੇ ਤੇਜੋ ਬੰਦਾ ਘਲਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਰਮਾਨ ਹੈ । ਹੁਣ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਰੈਹਣਾ ਕਿਸੇ ਗਲਲ ਦਾ ਫਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ । ਰਸ਼ਤੇ ਵਿਚ ਜੀਤ ਬਾਲੇ ਲਾਗੇ ਖੁਲ੍ਹੀ ਜਗਾ ਹੈ । ਗਰ੍ਮੀ ਦਾ ਦਿਹਾੜਾ ਸੀ । ਬੰਦਾ ਪਿੰਦਾ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਂਦਾ । ਆਂਸ ਵਕਤ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਹਰੋਂ ਸਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰੜਿਆ ਕੇ ਮਠ੍ਹਾਈ ਛਕਾਵਾਂਗਾ

ਜੇ ਏਸ ਵਕਤ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਗੇ ਬੰਦਾ ਕਖਾ ਦਿਓ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਧਾ ਜੇ ਅਸੀਂ ਬੰਦਾ ਕਖਾਤਾ ਤੇ ਫੇਰ ਮਠਧਾਈ ਛਕੌਣੀ ਪਤਗੀ। ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਵੀ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਥੇ ਤਾਂ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਂਦਾ ਕਿਥੋਂ ਕਖਾਓਗੇ? ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਭੂਤਨਾ ਕਖਾ ਦੰਡੇ, ਸ਼ਰਤ ਜਿਤ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਘੋੜਾ ਖਲਾਰ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਚੇਤ ਸਿੱਧ ਔਹ ਕੇਖ ਲਾ ਬੰਦਾ ਤੁਰਧਾ ਜਾਂਦਾ। ਦੂਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਇਕ ਪੈਲੀ ਦੀ ਵਿਥਥ ਹੈ। ਚੇਤ ਸਿੱਧ ਢਹ ਕੇ ਚਰਨੀ ਪੈ ਗਿਆ। ਆਖਣ ਲਗਾ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਮਾਲਕ ਜੇ, ੧ ਬੰਦਾ ਛੁਣ੍ਹ ਕੇ ਭਾਵੇਂ ਫੌਜਾਂ ਕਖਾ ਦਿਓ। ਹਸ਼ਸਣ ਲਗ ਪਏ ਸਾਰੇ ਕਿ ਚਲੋ ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਸ਼ਰਤ ਜਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੀ। ਫਿਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚੁਤਾਲਿੰ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਅਗੇ ਜਾਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਂਗਤਾਂ ਤਡੀਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਓਥੇ ਚਾਰ ਪਹਰ ਰੈਹ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਕੇ ਬੁਗਿਆਂ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਓਥੇ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਧ ਤੇ ਹਰ ਕੌਰ ਬੇਬੇ ਨੇ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਨਾਲੇ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਧ ਹਸ਼ਸਦਾ ਫਿਰਦਾ ਤੇ ਨਾਲੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਨਾਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸ਼ਬਦ ਪਢਦਾ ਹੈ, "ਅਜ ਦੀ ਸੁਲਖਣੀ ਘੜੀ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ"। ਬੜੇ ਪਦਾਰਥ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਸਾਂਗਤਾਂ ਲੰਝ ਤਥਾਹ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ। ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੀ ਘੋੜੀ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਧ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹਰ ਕੌਰ ਨੂੰ ਮਸ਼ਤਾਨੀ ਬਿਰਤੀ ਦਾ ਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਂਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਫਿਰ ਬਹਿਨਾਂ ਆ ਗਏ ਹਨ ਜੀ। ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਸਾਂਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਅਟੂ ਪਹਰ ਨਿਹਾਲ ਕਰੀ ਰਕਖਦੇ ਹਨ।।।

* ਬੈਠਕ ਪੈਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਘੋੜਾ ਚੋਰੀ ਹੋਣਾ *

ਗੁਜਰ ਸਿੱਧ ਤੇ ਚੇਤ ਸਿੱਧ ਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਕਿ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਇਕ ਬੈਠਕ ਪਾਈਏ ਪਕਕੀ। ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਸਾਂਗਤ ਬੈਠਿਆ ਕਰੇ। ਸਾਰੀ ਸਾਂਗਤ ੫ ਜੇਠ ਮੇਲੇ ਤੇ ਆਈ ਸੀ। ਸਾਰਾਂ ਸਲਾਹ ਕਰ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨੰਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕਰਕੇ ਬਲ ਕਖ਼ਾਂ ਤੇ ਆਪ ਦੇ ਲੰਝ ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਂਗਤ ਲੰਝ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਬੈਠਕ ਬਣਾਈ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਬੈਠਕਾਂ ਦੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਸਿਖ ਵੀ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੈ ਕਿ ਕੋਠੇ ਨਾ ਪਾਓ, ਦਿਲਲੀ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤੇ ਬੈਠਕਾਂ ਕੀ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਕਦੋਂ ਆਂਹਦੇ ਆ ਬੈਠਕਾਂ ਪਾਓ, ਏਹ ਨਵੇਂ ਸਿਖ ਨੇ, ਏਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੇ ਸਿਕਖਾਂ ਆਕਖਧਾ, ਚਲੋ ਭਰਾਵੋ ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਦਿਲ ਕਰਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲੰਝ ਬੈਠਕ ਪੈਣ ਨੂੰ, ਤੇ ਅਸੀਂ ਵੀ ਜਿੰਨੀ ਸੇਵਾ ਪੁਜ੍ਹੂ ਕਰਾਂਗੇ।।।

ਇਕ ਘੋੜਾ ਜਿਹੜਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਧ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਧ ਸਿਖ ਘੋੜਾ ਨਕੌਣ ਨਹਰ ਤੇ ਗਿਆ ਹੈ। ਘੋੜਾ ਨੁਵਾ ਕੇ ਉਸਨੇ ਨਹਰ ਦੀ ਪਟੜੀ ਤੇ ਬੰਨ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਆਪ ਨਹਰ ਵਿਚ ਨਕੌਣ ਲਗ ਪਿਆ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਰੀਕੇ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਦਲ ਸਿੱਧ ਨਾਮ ਦਾ ਕਾਰੀਗਰ ਸਿੱਧ ਸੀ। ਆਹ ਘੋੜਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਉਤੇ ਚਢ੍ਹ ਕੇ ਭਜਾ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਧ ਪਿਣਡ ਆਣ ਕੇ ਆਕਖਧਾ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਲ ਸਿੱਧ ਆਪਣਾ ਘੋੜਾ ਭਜਾ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੁਣ ਕੇ ਆਂਹੇ ਵੇਲੇ ਮਾਰ ਘੋੜੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਭਜੇ, ਪਰ ਉਹ ਲਭਭਾ ਨਹੀਂ, ਕਿਤੇ ਦੂਰ ਜਾ ਲੁਕਿਆ। ਸਾਰੇ ਆਖਣ ਕਿ ਦਲ ਸਿੱਧ ਮਾੜਾ ਕੀਤਾ, ਤੁਹਾਡੀ ਘੋੜਾ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਘੋੜਾ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਆਪੇ ਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਦਲ ਸਿੱਧ ਏਹ ਕਮਮ ਨਾ ਕਰਦਾ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਬ੍ਰੂਟਾ ਕਿਸ ਤ੝ਹਾਂ ਪੁਟਿਆਂ ਜਾਂਦਾ। ਏਹ ਬਚਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਉਸ ਵਕਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦਲ ਸਿੱਧ ੧੦੦ ਮੀਲ ਤੇ ਛਾਹੀਵਾਲ ਦੇ ਜ਼ਿਲੇ ਵਿਚ ਲੁਕਾ ਆਯਾ

ਸੀ। ਛਲ੍ਹ ਕੁ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਬਾਦ ਆਣ ਕੇ ਇਕ ਆਦਮੀ ਦਸ਼ਿਆ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਘੋੜਾ ਫੜ੍ਹੈਨਾ ਹਾਂ ਅੋਥਰੀਂ। ਫਿਰ ਖੁਛਾਲ ਸਿੱਧ ਭਗਾਲੀ ਵਾਲਾ, ਚੇਤ ਸਿੱਧ ਕਲਸੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਰੰਗ ਸਿੱਧ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਚਾਚਾ, ਗੁਜਰ ਸਿੱਧ ਦਬੁਰੀ ਵਾਲਾ, ਚਾਰੇ ਜਣੇ ਗਏ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਘੋੜਾ ਫੜ੍ਹ ਲਿਆ। ਖਤਰੀ ਦੇ ਘਰ ਘੋੜਾ ਬਧਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗੇ ਕਿ ਸਾਡਾ ਘੋੜਾ ਦੇ ਦੇ ਨਹਿੰਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਚੌਰ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਤੇਰੇ ਘਰ ਸਾਡਾ ਘੋੜਾ ਬਧਿਆ ਹੈ। ਓਨ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਇਕ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਕਰਜ਼ੇ ਵਿਚ ਦੇ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਲੈ ਜਾਓ। ਫੇਰ ਘੋੜਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਲੈ ਆਏ ਹਨ ਤੇ ਖਤਰੀ ਨੂੰ ਛੜ੍ਹ ਆਏ ਹਨ। ਪਿਣਡ ਆਉਣ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਪੁਚਛੀਏ। ਲੋਕਿਆਂ ਆਖਣ ਲਗੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਸੀਂ ਦਿਧਾਲੂ ਜੇ, ਦਿਧਾ ਕਰੋ, ਦਿਧਾ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਜੇ। ਉਸ ਪਾਪੀ ਨੂੰ ਜੇ ਸਮੜ ਹੁੰਦੀ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਹਥਥ ਨਾ ਲੈਂਦਾ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਠਾਣੇ ਤਾਂ ਨਾ ਖਢੁਆ, ਪਰ ਸਰਾਫ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਆਪ ਦਾ ਬੂਟਾ ਪੁਡਾ ਲਿਆ। ੨੫ ਜਾਂ ੩੦ ਸਾਲ ਦਾ ਉਸ ਦਾ ਇਕ ਪੁੱਤ ਸੀ। ਓਹ ਧੀਆਂ ਪੁੱਤਾਂ ਵਾਲਾ ਹੋ ਕੇ ਗੁਜਰ ਗਿਆਂ ਤੇ ਨੂੰ ਉਸ ਵੀ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਜਾ ਬੈਠੀ। ਓਹੋ ਦਲ ਸਿੱਧ ਹੁਣ ਖੋਲਿਆ ਵਿਚ ਧਕਕੇ ਖਾਂਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਜੀਵ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਿਚਾਏ ਵੈਰ ਕਰਕੇ ਤੇ ਸਰਾਫ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਅਵਤਾਰਾਂ ਕੋਲਿਆਂ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਲਾਭ ਉਠਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਬਚਨ ਹੈ, "ਅਸੂਤ ਗੁਰੂਆ ਤੇਰਾ, ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਗੁਰਮੁਖ ਪੀਵੇ", ਜਿਸਨੂੰ ਮੇਰਾ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਿਧਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਖਾਦਾ ਹੈ। 'ਜਿਸ ਜਣਾਵੇ ਸੋ ਜਨ ਜਾਣੇ।'

* ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਿੱਧ ਦੇ ਪਿਣਡ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਜਾਣਾ *

ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਵਾਲੇ ਗੁਜਰ ਸਿੱਧ ਆ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਡੇ ਪਿਣਡ ਚਲ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਧਾ ਤੇ ਸਾਡੀ ਗਰੀਬ ਦੀ ਕੁਲ੍ਲੀ ਚਰਨ ਪਾ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੋ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਿਖ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਈ ਤੇ ਗੜ੍ਹੀ ਚਢ੍ਹ ਗਏ ਹਨ। ਓਸ ਸਮੇਂ ਐਸਾ ਖੇਲ ਹੋਯਾ, ਕਿ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਅੰਗਾਂ ਲਗਣ ਲਗ ਪਈਆਂ ਤੇ ਹੜਤਾਲਾਂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਆਪਸ ਵਿਚ ਦੁਨਿਆਂ ਵਫਣ ਟੁਕੁਣ ਲਗ ਪਈ। ਰਾਤ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰੇਲ ਤੇ ਨਾ ਚਢ੍ਹੇ ਕਸੂਰ ਸ਼ਹਰ ਇਕ ਗੁਰੂਦਾਰੇ ਸਿਕਖਾਂ ਸਮੇਤ ਰਾਤ ਕਵੀ। ਗੁਰੂਦਾਰੇ ਜੇਹੜਾ ਰਾਤ ਕਵੀ ਸੀ, ਗੁਨਥੀ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਜੀ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਸਿਕਖਾਂ ਦਾ ਵੀ ਨਾਮ ਲਿਖ ਲਿਆ। ਓਸ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿਖ, ਚੇਤ ਸਿੱਧ ਕਲਸਿਆਂ ਦਾ, ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਵਾਲਾ ਬੁਧ ਸਿੱਧ, ਗੁਜਰ ਸਿੱਧ, ਇਨ੍ਦ੍ਰ ਸਿੱਧ ਚੁਬਾਲ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਸਟੇਸ਼ਨ ਸਡੇ ਹੋਏ ਕਰ ਕੇ ਸਾਰੇ ਪਛਾਂ ਮੁੜ ਪਏ ਹਨ। ਇਕ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਹੱਦਾਲ ਦਾ, ਡੈਰੀਆਂ ਦੇਂਦਾ ਸੀ। ਓਸ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਨਾਂ ਵੀ ਲਿਖ ਕੇ ਘਲਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਗੁਰੂਦਾਰੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਨਾਲ ਹੀ ਸਿਖ ਹਨ ਜੀ। ਜਿੜਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਲਿਖ ਕੇ ਘਲਲੇ ਸਨ, ਓਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੁਲਸ ਫੜ ਕੇ ਲੈ ਗੈਂਡ ਬੈਂਤ ਵਜਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ। ਏਸਾ ਪਾਪੀ ਪਾਪ ਕਮਾਯਾ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੁਲਸ ਫੜ ਕੇ ਕਸੂਰ ਲੈ ਗੈਂਡ। ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰੀਂ ਸਿਕਖਾਂ ਸਮੇਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਲਈ ਗਏ ਹਨ। ਅਦਾਲਤ ਵਾਲੇ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਤੁਸੀਂ ਓਸ ਦਿਨ ਏਥਰੇ ਸੋ ਜਦੋਂ ਸਟੇਸ਼ਨ ਸਡਿਆ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਰ ਵਿਚ ਆਏ ਸੀ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅੰਗ ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਗੁਰੂਦਾਰੇ ਰਾਤ ਕਵੀ ਕੇ ਤੇ ਸਕੇਰੇ ਨਾਂ ਲਿਖਾਂ ਕੇ ਪਿਣਡ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ ਹਾਂ ਜੀ। ਜਿਸ ਨੇ ਨਾਂ ਲਿਖਾਯਾ ਉਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹਿੰਂ। ਅਦਾਲਤ ਵਾਲਿਆਂ ਜਿਸ ਨੇ ਡੈਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਘਵਿਨਡ ਵਾਲੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਔਣਿਗੇ ਤੇ ਤੂੰ ਪਛਾਣ ਲਏਂਗਾ? ਤਹ ਆਖਣ ਲਗਾ ਕਿ ਜੀ ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਔਣਿਗੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਸ਼ਿਆ ਦਿਅਾਂਗਾ। ਫੇਰ ਅਦਾਲਤ ਵਾਲੇ ਆਕਖਿਆ ਤਠ ਕੇ ਕੇਖ ਤਾਂ ਏਹਨਾਂ ਬੰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰੀਂ ਹੈਂਗੇ ਨੇ ਕਿ ਨਹਿੰਂ। ਓਹ ਆਖਣ ਲਗਾ ਏਥਰੇ ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰੀਂ

ਨਹੀਂ ਹਨ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਸੀ । ਦੋ ਚਾਰ ਬੰਦੇ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਵਾਲਿਆਂ ਸਦੇ । ਓਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜੀ ਏਹ ਘਵਿੰਡ ਵਾਲੇ ਮਹਾਰਾਜ ਹਨ । ਓਜ਼ਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਂ ਲੈ ਦਿੱਤਾ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਿਸ ਵਕਤ ਨਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਪਛਾਣੇ ਨਹੀਂ ਗਏ, ਅਦਾਲਤ ਵਾਲੇ ਆਕਖਿਆ, ਏਹ ਝੂਠ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰਦ੍ਰਾਰੇ ਵਿਚਚੋਂ ਲਿਖੇ ਨਾਂ ਕੇਖ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਫੜਾਈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਆਦਮੀ ਫੜਾਏ ਸਨ, ਓਹ ਸਾਰੇ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ੧੦ ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਤੇ ੧੦੦ ਬੈਂਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਅਦਾਲਤ ਜਾਣ ਨਾਲ ਕਈਆਂ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਦੇ ਬੰਧਨ ਕਵੂੰ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ।

ਫੇਰ ਘੋਡਿਆਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਾਲੇ ਚੱਕ ਨੂੰ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਅਟੂ ਦਿਨ ਬਾਲੇ ਚੱਕ ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚ ਰਹੇ ਹਨ । ਹੋਰ ਸੰਗਤ ਵੀ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਜਨਮ ਸਫਲਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ । ਰਾਤ ਫੇਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੜ੍ਹ ਜੋਹ ਕੇ ਨਾਲ ਸੰਗਤਾਂ ਲੈ ਕੇ ਘਵਿੰਡ ਨੂੰ ਆ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਨੈਹਰੇ ਨੈਹਰ ਗੜ੍ਹ ਆਂਦਾ ਹੈ, ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਬਚਨ ਬਲਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਆਸਾ ਸਿੱਧ ਮਾਂਗ ਜੀ ਜੀ ਕਰਦਾ ਈ, ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਦੇਈਏ । ਆਸਾ ਸਿੱਧ ਆਕਖਿਆ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਮਾਂਗ ਦੀ ਜਾਚ ਨਹੀਂ । ਬੁਧ ਸਿੱਧ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਥਾਂ ਮਾਂਗੂ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਜੀ ਕੀਤਾ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਿਖ ਦੇ ਨਾਲ ਹਾਸੇ ਪਏ ਹਨ ਕਿ ਆਸਾ ਸਿੱਧ ਤੀਸਰਾ ਬਚਨ ਹੈ, ਮਾਂਗ ਜੋ ਮਾਂਗਾਂ ਹੈ । ਸਿਖ ਭੋਲਾ ਭਾਲਾ ਹੈਗਾ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਸਲਾਹ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਥਾਂ ਮਾਂਗੂ । ਇਕ ਦਿਨ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੜ੍ਹ ਦੇ ਤੱਤੇ ਬੈਠ ਖੇਤੋਂ ਆਏ ਹਨ । ਨੈਹਰੇ ਨੈਹਰ ਗੜ੍ਹ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਆਕੜ ਲੈ ਕੇ ਲੜਾਂ ਸਿਧੀਯਾਂ ਕਰ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਬੁਧ ਸਿੱਧ ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇ ਤੇ ਏਸ ਪਾਸਾਂ ਨੈਹਰ ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਲੜ ਲੰਘਾ ਕੇ ਵਖਾ ਦੇਈਏ । ਬੁਧ ਸਿੱਧ ਹਥਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨੰਤੀ ਕੀਤੀ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਿਧਾਲੂ ਕਿਰਪਾਲੂ ਤੁਹਾਡੂ ਅਗੇ ਕਿਹੜੀ ਵੜ੍ਹੀ ਗਲਲ ਆ । ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਚਾਹੋ ਕਰ ਸਕਦੇ ਜੇ । ਤੁਸੀਂ ਓਹ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕ੃਷ਣ ਦੇ ਜਾਮੋਂ ਵਿਚ ਗੋਵਰਧਨ ਪਹਾੜ ਚੀਚੀ ਤੇ ਚੁਕ ਛਡਿਆ ਸੀ । ਦੀਨ ਦਿਧਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਮਹਿਮਾ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ । ਤੁਸੀਂ ਬੇਅੰਤ ਜੋ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਬੁਧ ਸਿੱਧ ਅਜੇ ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ ਆਯਾ, ਦੁਨਿਆਂ ਤੋਂ ਅਸਾਂ ਓਹਲਾ ਰਕਖਣਾ ਹੈ । ਜਦੋਂ ਸੌਕਾ ਹੋਯਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੜਾ ਕੁਛ ਵਖਾਯਾ ਕਰਾਂਗੇ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਦੀ ਕਦੀ ਏਹੋ ਜਿਹੋ ਬਚਨ ਸਿਕਖਾਂ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਕੀਤਿਆਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਣਾਂਦੇ । ।

* ਪਾਲ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਕ੃਷ਣ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਤੇ ਚਰਨੀ ਲਗਗਣਾ *

ਪਾਲ ਸਿੱਧ ਜੇਠੂਵਾਲ ਵਾਲਾ ਬਾਰ ਵਿਚ ਰੈਹਦਾ ਸੀ । ਮਾਣਾ ਸਿੱਧ ਭੁਚਚਰ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ੨੭ ਚੱਕ ਬਾਰ ਵਿਚ ਮੁਰਬਦੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਸਨ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਦਾ ਬਾਪ ਮਾਣਾ ਸਿੱਧ ਸੀ । ਪਾਲ ਸਿੱਧ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਪੁਚਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਵਤਾਰ ਦੇ ਕੀ ਲਚਛਨ ਹਨ । ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਤੌਰੋਂ ਮਹਾਰਾਜ ਲਭਿਆ ਹੈ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਬਚਨ ਦਸ਼ਸਣੇ ਕਿ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਲਭਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਬਾਹੋਂ ਫੱਡ ਕੇ ਨਿਹਕਲਕੰ ਅਵਤਾਰ ਦੇ ਚਰਨੀ ਲਾਯਾ ਹੈ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਆਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਗਲਲਾਂ ਦਾ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਂਦਾ । ਫਿਰ ਮਾਣਾ ਸਿੱਧ ਵੀ ਭੁਚਚਰਾਂ ਆਥੇ ੨੭ ਚੱਕ ਗਿਆ । ਪਾਲ ਸਿੱਧ ਆਂਦਾ ਹੈ ਚਾਚਾ ਜੀ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਆਂਹਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ, ਸਚਚੇ ਹੈ ਕਿ ਝੂਠ ਹੈ । ਮਾਣਾ ਸਿੱਧ ਬੱਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਤਸ਼ਤ ਕਰਕੇ ਪਾਲ ਸਿੱਧ ਨੂੰ

ਬਚਨ ਸੁਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤੇ ਆਪਣੀ ਜਬਾਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਆਂਹਦਾ ਹੈ, ਚਾਚਾ, ਮੇਰੇ ਕੀ ਧਨ ਭਾਗ ਹੋਣਗੇ ਜਦੋਂ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣਗੇ, ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਔਂਦਾ । ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਆਖਣ ਲਗਗਾ, ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਤੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਯਕੀਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤੈਨੂੰ ਆਪੇ ਚਰਨੀ ਲਾ ਲਵੇਗਾ । ਏਥੇ ਬੈਠੇ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਦੇਣਗੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਿਤੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹਨ । ਧਿਆਨ ਰਕਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ । ਫਿਰ ਰਾਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਮੁਰਬਦੇ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਦੀਨ ਦਿਨ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕ੃ਣ ਦੇ ਜਾਮੇ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਸਵੇਰੇ ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਚਾਚਾ ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ, ਅੜਜ ਮੈਨੂੰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕ੃ਣ ਦੇ ਜਾਮੇ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੀ । ਬੱਡੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਬਚਨ ਬਲਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਦਿਲ ਨੂੰ ਬੱਡਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜਾਗਿਆ । ਆਖਣ ਲਗਗਾ, ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਘਵਿਨਡ ਨੂੰ ਜਾਓਗੇ ਮੈਂ ਕੀ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ, ਸਾਨੂੰ ਜਨਜਾਤੀ ਵਾਹ ਹੈ, ਤੇ ਓਸ ਦਿਨ ਤੂੰ ਕੀ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਚਲੋਂ ਤੇ ਘਵਿਨਡ ਚਲੇ ਚਲੀਏ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਜਨਜਾਤੀਆਂ ਤੋਂ ਵਾਹ ਕੇਖ ਕੇ ਘਵਿਨਡ ਗਏ ਹਨ, ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਪੁਚਛਣ ਲਗਗਾ ਕਿ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਮੈਂ ਕਿਸ ਬਿਧ ਨਾਲ ਸ਼ਰਨ ਪਵਾਂ । ਉਸ ਆਕਖਿਆ ਕਿ ੫ ਕੂਜੇ ਮਿਥੀ ਦੇ ਤੇ ਜੋ ਪੂਜਾ ਤੈਥੋਂ ਬਣਦੀ ਹੈ ਓਹ ਨਾਲ ਰਕਖ ਕੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰਾਂ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਮੇਰੇ ਤੇ ਮੇਹਰ ਕਰੋ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਤੇ ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਘਵਿਨਡ ਆ ਗਏ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਲੱਬ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹਨ । ਤੇ ਪਰਸਾਦ ਏਨ੍ਹਾਂ ਥਾਲਾਂ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਹਥਥ ਜੋੜ ਕੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗਗੇ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਸਾਡੀ ਧਾਰਨ ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਪਤਾ ਹੈ । ਤੇ ਆਖਣ ਲਗਗੇ ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਦਸ਼ਦਿੱਤਾ ਈ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਦਸ਼ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਵਾਲੀ ਮਾਸ ਸ਼ਰਾਬ ਤੇ ਝੂਠ ਅਪਰਾਧ ਤੋਂ ਮਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੀ । ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਖਲੋਤਾ ਸੀ । ਆਖਣ ਲਗਗਾ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਹੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹਥ ਰਕਖਿਆਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਚਾਓਗੇ । ਦੀਨ ਦਿਨ ਹੁਣ ਦਿਨ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਨ ਲਾ ਲਤ ਜੀ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਫਿਰ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਵਰਤਾਯਾ ਗਿਆ । ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਕਢਾਹ ਪਰਸਾਦ ਵਾਸਟੇ ਕੀ ਪੈਸੇ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਤੇ ਸ਼ਰਨ ਲਾਏ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ । ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣਾ ਜਨਮ ਸੁਫਲਾ ਕੀਤਾ । ਫਿਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਔਣ ਲਗ ਪਿਆ । ।

* ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ੨੭ ਚਕਕ ਜਾਣਾ *

ਇਕ ਦਿਨ ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਾਰ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਾ । ਗਰੀਬ ਦੀ ਕੁਲਲੀ ਨੂੰ ਚਲ ਕੇ ਭਾਗ ਲਾਓ । ਇਕ ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਨਾਗੇ ਕਿਅਂ ਦਾ ੨੭ ਚਕਕ ਰੱਹਦਾ ਸੀ, ਓਹ ਕੀ ਸ਼ਰਨ ਲਗਗਾ । ਇਕ ਨਥਥਾ ਸਿੱਘ ਰਾਮਗਢੀਆ ਸਿੱਘ ਸੀ, ਓਹ ਕੀ ਸ਼ਰਨ ਲਗਗਾ । ਮੜ੍ਹਾਂਕੀ ਹੇਮ ਸਿੱਘ ਸੀ, ਓਹ ਕੀ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਸ਼ਰਨ ਲਗਗਾ । ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਦੇ ਭਰਾ ਸਨ ਆਤਮਾ ਸਿੱਘ, ਜੀਊਣ ਸਿੱਘ, ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ, ਸਾਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲਗਗਾ ਹੈ । ਬੱਡੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ ਹੈ । ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਬਾਰ ਨੂੰ ੨੭ ਚਕਕ ਗਏ ਹਨ । ਏਥੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਕਲਸੀਆਂ ਵਾਲਾ ਤੇ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਗਡ੍ਹੀ ਚਢ੍ਹ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ਅਗੇ ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਅਗਲ ਵਾਡੀ ਲੈਲਪੁਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਲੈਣ ਆਏ ਹਨ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲੈਲਪੁਰ ਜਾ ਕੇ ਗਡ੍ਹੀ ਤੋਂ ਉਤਰੇ ਹਨ, ਸਿਕਖਾਂ ਬੱਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ । ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਤੇ ਪੱਕ੍ਰਮਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ । ਫਿਰ ਸਾਰਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ

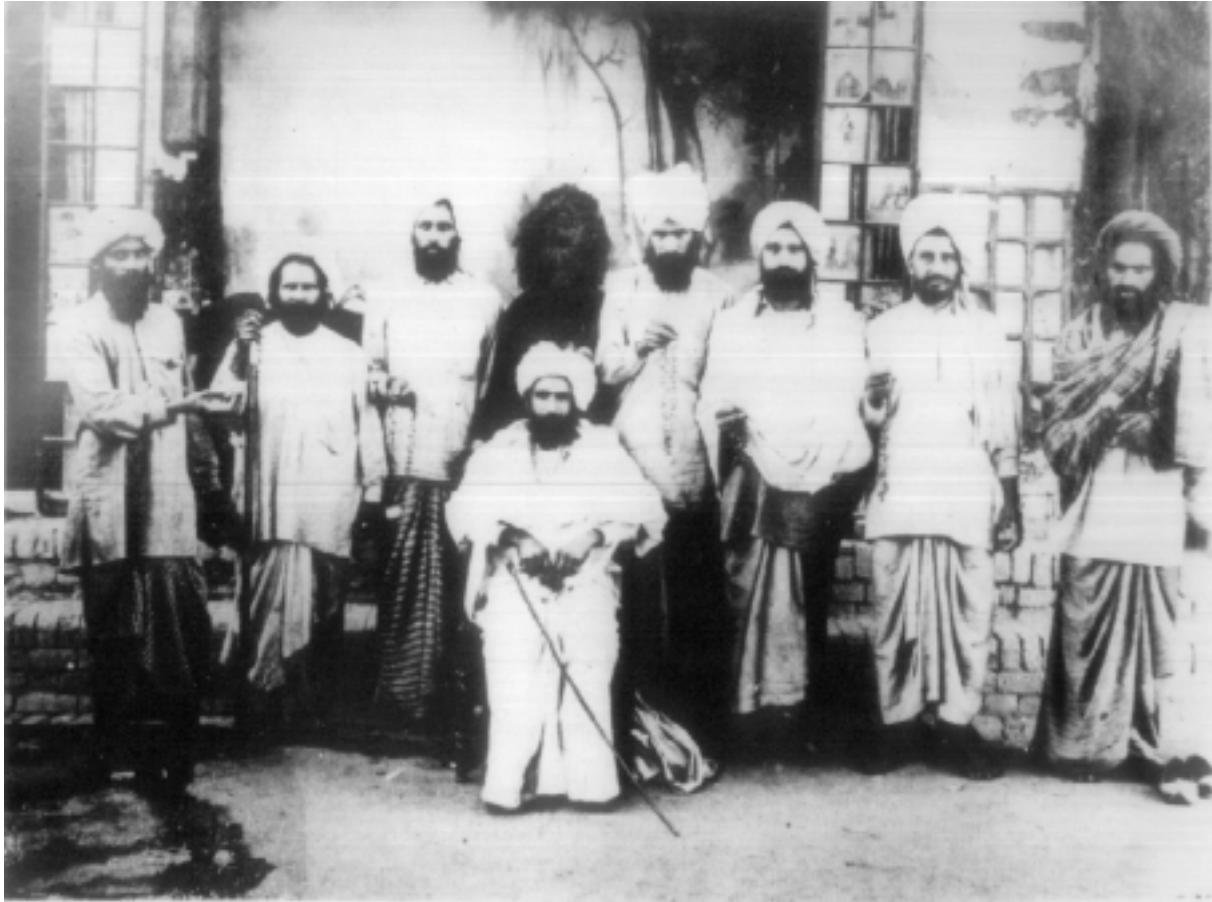
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕਰੋ ਤੇ ਆਪ ਦਾ ਫੋਟੋ ਲੁਵਾਈਏ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਈ ਤੇ ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੁਰ੍ਸੀ ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਹਨ । ਆਤਮਾ ਸਿੱਘ, ਪਾਲ ਸਿੱਘ, ਬੁਧ ਸਿੱਘ, ਹੇਮ ਸਿੱਘ, ਨਤਥਾ ਸਿੱਘ, ਚੇਤ ਸਿੱਘ, ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਖਲੋਤੇ ਹਨ । ਫੁਲਲਾਂ ਦੇ ਹਾਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾਏ ਹਨ । ਫੋਟੋ ਲੁਹਾ ਕੇ ਫਿਰ ਟਾਂਗੇ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਸਿਖ ੨੭ ਚਕਕ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ੮ ਦਿਨ ਆਥਰੇ ਦਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਬੁਧ ਨੇ ਬੜਾ ਸੋਹਣਾ ਬਗੇ ਰੰਗ ਦਾ ਬੌਲਦ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ੧੦੦ ਰੂਪੈਂਧ ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਪੁਜ਼ ਆਈ ਸੇਵਾ ਦੂਸਰਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ, ਰੇੜੇ ਕਪੜੇ ਤੇ ਪੀਪਾ ਬਿਤ ਦਾ ਦਿੱਤੇ ਹਨ । ਬੜੀਆਂ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਅਟੂ ਦਿਨ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ । ਫਿਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤਧਾਰ ਹੋ ਪਏ ਹਨ ਜੀ । ਦੂਸਰੇ ਧਿੰਡ ਤਕ ਸਿਖ ਤੇ ਬੀਬੀਆਂ ਮਾਈਆਂ ਤੋਰਨ ਆਈਆਂ ਹਨ । ਮਾਈਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਸੁਡ ਪੰਡਿਆਂ ਹਨ, ਤੇ ਸਿਖ ਲੈਲਪੁਰ ਆ ਕੇ ਗੜ੍ਹੀ ਚਢ੍ਹ ਗਏ ਹਨ । ਇਕ ਗੜ੍ਹੀ ਵਿਚ ਬੌਲਦ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚੜਾ ਲਿਆਏ ਹਨ ਤੇ ਘਵਿੰਡ ਆ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਐਛੀ ਦਿਆ ਸੰਗਤ ਤੇ ਕਰ ਆਏ ਹਨ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਅਟੂ ਪਹਾਰ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਜਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜੀ । ।

* ਭੁਚਚਰ ਵਾਲੇ ਬਲਵਤਂ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਬਲਵਤਂ ਸਿੱਘ ਭੁਚਚਰ ਧਿੰਡ ਦਾ ਸਿਖ ਸੀ । ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਐਛੀ ਪਾਪ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸਕੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਗੁਸ਼ੇ ਵਿਚ ਆਣ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਬਲਵਤਂ ਸਿੱਘ ਫੜਿਆ ਗਿਆ । ਓਸ ਦੇ ਘਰੋਂ ਆ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਜਨਾਨੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਬੜਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ, ਬਖ਼ਾਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਗਾ । ਓਸ ਨੇ ਬੜੀ ਅਧੀਨਗੀ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਹਾਨ੍ਹਾ ਸਿਖ ਆ, ਦਿਆ ਕਰੋ । ਲਾਗੇ ਜੇਹੜੇ ਹੋਰ ਸਿਖ ਸਨ ਤੜ੍ਹਾਂ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ । ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਆਲ ਦਿਆ ਕਰੋ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਿਆ, ਅਚਛਾ ਅਸੀਂ ਆਥਰੇ ਆਵਾਂਗੇ ਭੁਚਚਰ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਅਮ੃ਤਸਰ ਗਏ ਹਨ । ਇਕ ਸੁਰਜਣ ਸਿੱਘ ਭੁਚਚਰ ਦਾ ਸਿੱਘ ਸੀ । ਓਹ ਕੀ ਬਲਵਤਂ ਸਿੱਘ ਦੀਆਂ ਤਰੀਕਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਸੁਰਜਣ ਸਿੱਘ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਹਾਨ੍ਹਾ ਸਿਖ ਹੈ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਜਾਂ ਨੇ । ਲਛਮਣ ਸਿੱਘ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਅਮ੃ਤਸਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੀ । ਸਭ ਤਰੀਕਾਂ ਭੁਗਤ ਕੇ ਤੇ ਸੇਸ਼ਨ ਦੀ ਤਰੀਕ ਰੈਹ ਗਏ ਸੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗਿਆ, ਅੜਿ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਸ਼ਬਦ ਪਢ੍ਹੇ ਤੇ ਫੇਰ ਸਕੇਰੇ ਸਕੇਰੇਸਾਰ ਸਾਡੇ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਿਆ ਜੇ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਕੇ, ਸਕੇਰੇ ਤਰੀਕ ਸੀ, ਤਰੀਕ ਤੇ ਗਏ ਹਨ । ਬਲਵਤਂ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਜੇਲ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਹਥਥਕੜੀ ਮਾਰ ਕੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਭੁਗਤਾਣ ਵਾਸਤੇ ਲੈ ਆਂਦਾ ਹੈ । ਇਕ ਬਲਵਤਂ ਸਿੱਘ ਦਾ ਪੁੱਤ ਤੇ ੧ ਹੋਰ ਕਸ਼ਗੀ ਸੀ । ਤਿੰਨ ਜਣੇ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਫੜੇ ਹਨ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਸੁਰਜਣ ਸਿੱਘ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤਿੰਨ ਜਣੇ ਜਿਥੇ ਬਲਵਤਂ ਨੂੰ ਸਿਪਾਹੀ ਲੈ ਕੇ ਬੈਠੇ ਸੀ ਆਥਰੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ਲੀਡਾ ਵਛਾ ਕੇ ਬਲਵਤਂ ਸਿੱਘ ਦੇ ਲਾਗੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਬਲਵਤਂ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਕਖਿਆ ਕਿ ਬਲਵਤਂ ਸਿੱਘ ਏਸ ਵਕਤ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਭੈਣ ਭਰਾ ਸਾਕ ਅਂਗ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੈ । ਓਸ ਬਲਵਤਂ ਸਿੱਘ ਤੁਹੂ ਕੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਏਸ ਵਕਤ ਮੈਂ ਮਿਟ੍ਟੀ ਹਾਂ, ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਖਣਡਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣਡਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗਿਆ, ਬਲਵਤਂ ਸਿੱਘ ਤ੍ਰੂਂ ਪਾਪ ਬੜਾ ਕੀਤਾ, ਭਰਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਬਲਵਤਂ ਸਿੱਘ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਨੂੰ ਭੁਲਲ ਬਖ਼ਸ਼ੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਿਆ ਚੰਗਾ, ਹੁਣ ਹੈਸਲਾ ਨਾ ਢਾਹ, ਤੈਨੂੰ ਲੈ ਚਲਾਂਗੇ । ਆਥਰਾਂ ਕਚੈਹਰੀ

ਸਾਹਿ

ਸਾਹਿ

खब्बे तो सज्जे :

तेजा सिंघ भुच्चर, चेत सिंघ कलसीआं, नथ्था सिंघ चक्क नं : २७, महाराज शेर सिंघ जी, पाल सिंघ चक्क नं : २७, बुध्ध सिंघ चक्क नं : २७, आत्मा सिंघ चक्क नं : २७,

ਸਾਹਿ

ਸਾਹਿ

विच वाज वज पई । महाराज होरी वी नाल अंदर लघूं गए हन । ओथे फेर गवाहां ने बहुत गवाहीआं दित्तीआं । सबूत हो गया कि बलवंत सिंघ हक्की कातल है । किसे बहाने छुट्ट नहीं सकदा । जो होर वी सुणन वाले सन आखण लगे कि बलवंत सिंघ हुण छुटदा नहीं, फाहे लगे जावेगा । जिस वक्त कचैहरी विचों बाहर निकले, दुश्मनां बड़ी खुशी मनाई कि बलवंत सिंघ हुण फाहे लगे जावेगा । बहुत चंगे ब्यान हो गए हन । पातशाह ने इक बंदा भुच्चर विच घल्लया ते आक्खया जाह जा के ढोल मार दे कि बलवंत सिंघ बरी हो गया है । असीं भलके नाल लै के आवांगे । सुणन वाले बड़े हैरान हन । ब्यान बहुत सख्त होए हन । किसे बहाने वी बलवंत सिंघ नहीं छुट्ट सकदा ते महाराज होरी आंहदे हन असीं कल नाल लै के जावांगे । अगले दिन हाकम ने हुक्म दी तरीक रक्ख दिती । अगले दिन जिस वक्त कचैहरी विच बलवंत सिंघ गया ते अफसर आखण लगा, बलवंत सिंघ तूं हक्की कातल है ते तैनूं परमेश्वर बदो बदी छुडा रिहा है, तूं बरी हो गया है । जिस वक्त बरी हो के बाहर आया है, सारी दुनीयां हैरान परेशान हो रही है । आंहदे हन कि महाराज होरीं बड़े समरथ्थ हन । सारी दुनीयां हुम हुमा के वेखण आई है, कि आह महाराज हन जिन्नां बलवंत सिंघ नूं छुड़ाया है । बलवंत सिंघ पातशाह दे चरनां ते पिआ है । “तेरे कवण कवण गुण गावां जीभा मेरी इक मालका” । आप ही जाणी जाण हन जी । ।

* बाले चक्क वाले बुध्ध सिंघ दी साखी *

इक दिन दा बचन है कि बुध्ध सिंघ बाले चक्क वाला बेनंती कर के पातशाहां नूं बाले चक्क लै गया नाल माता होरीं साहिबजादे ते होर सिख वी हन । अठु दिन सच्चे पातशाह ओथे रहे हन । विसाखी दे दिहाडे ते गए हन । बुध्ध सिंघ ने सप्रस दान सच्चे पिता नूं कीता । जो चीजां सन घर विच मझी, गाई, बलद, गडा, रज्जाई, तलाई, चौके दे भांडे, मंजी पीड़ी, गल्ल की जो चीज घर सी, सभ सच्चे पातशाह नूं निमस्कार कर दिती । जल पीण वास्ते वी इक बर्तन घर नहीं रक्खया । बेनंती कर के हथ्थ जोड के आखण लगा, सच्चे पातशाह अज्ज मेरे धन्न भाग होए हन । तिन्न वेरां बुध्ध सिंघ ने एसे तरां सप्रस दान कीता है जी । ।

इक वेरां सारिंगडा पिण्ड ज़िमीदारां दे घर इक सुंदर घोड़ा सी । सस्ते भा विच ५०० रूपैया मुल्ल मंगदे हन । पातशाह वाला घोड़ा कुछ बिरध हो गया सी । बुध्ध सिंघ दा दिल कीता कि मैं पातशाह नूं सारिंगडे वाला घोड़ा लिआ दिआं । पातशाह नूं आखण लगा, सच्चे पातशाह, सारिंगडे वाला घोड़ा आपां लै आईए । पातशाह आक्खया, बुध्ध सिंघ ५०० रूपैया मुल्ल मंगदे हन । बुध्ध सिंघ आखण लगा, पातशाह, ५०० दे दिआंगे । महाराज, चेत सिंघ ते बुध्ध सिंघ सारिंगडे नूं घोड़ा लैण चले हन जी । घोड़े वाले पंज सौ रूपैया मंगया ते बुध्ध सिंघ आक्खया ५०० लै लओ । फिर आखण लगे असां हजार लैणा है । बुध्ध सिंघ आक्खया हजार लै लई, हजार लै लओ । फिर आखण लगे यारा सौ लैणा है । बुध्ध सिंघ आक्खया चंगा, यारां सौ लै लओ जी । फिर आखण लगे असां तां घोड़ा वेचणा नहीं है । पातशाह आखण लगे बुध्ध सिंघ हुण घोड़ा नहीं लैणा, आओ हुण चलीए ।

ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਨੇ ਫਿਰ ੧੧ ਸੌ ਰੂਪੈਂਧਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ । ਆਖਣ ਲਗਾ ਤੁਹਾਡੇ ਘੋੜੇ ਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਪੈਸਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਰਕਖਣਾ । ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਾਦ ਸਾਰਿਂਗੜੇ ਵਾਲਾਂ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਸਾਰੇ ਹਵਾਲਾਤ ਵਿਚ ਹੋ ਗਏ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸਨਾਹ ਘਲਲਦੇ ਹਨ ਕਿ ੫੦੦ ਰੂਪੈਂਧਾਂ ਨੂੰ ਘੋੜਾ ਲੈ ਜਾਓ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਨਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਘੋੜਾ ਏਕੇਂ ਦੇਵੇਂ ਤਾਂ ਕੀ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ । ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਸ ਕਤ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਮਾਂਗਦੇ ਤੇ ਅਸਾਂ ਆਹ ਕੀ ਦੇ ਔਣਾ ਸੀ ॥

ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਵਾਲੇ ਵਿਚ ਬੜੇ ਗੁਣ ਸੀ । ਇਕ ਤਾਂ ਤਿੰਨ ਕੇਰਾਂ ਤੇ ਸਪ੍ਰਸ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜਾ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਸਪ੍ਰਸ ਨੂੰ ਬਲ ਬੜਾ ਬਖ਼਼ਾਸਥਾ ਸੀ । ੧੮ ਮਣ ਪਕਕੇ ਦਾ ਰੇਲ ਦਾ ਗਾਡਰ ਮੋਡੇ ਤੇ ਚੁਕ ਕੇ ਤੁਰ ਪੈਂਦਾ ਸੀ । ਤੀਜਾ ਤੇ ਸਪ੍ਰਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੜੀ ਸੀ । ਏਨਾਂ ਬਲ ਰਕਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਵਾਰ ਘਵਿੰਡ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਝਗੜ ਪਏ, ਤੇ ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਕੋਲ ਸਨ । ਦਿਨ ਢੁਕਬੇ ਦਾ ਟੈਂਸ ਸੀ । ੨੦ ਸੇਰ ਪਕਕੇ ਦਾ ਖਿੰਗਰ ਵਗਾਤਾ ਮਾਰੇਧਾਂ ਚਕਾਰੇ ਵਿਚ, ਤੇ ਇਕ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਵਜਾ ਆਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ । ਇਕ ਨੂੰ ਸੋਟਾ ਮਾਰੇਧਾਂ ਤੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਹ ਅੰਗ੍ਰੇਂ ਤੁਠਿਆ ਨਹੀਂ । ਏਸਾ ਵਗਾਤਾ ਸੋਟਾ ਫੇਰ ਮਾਰੇਧਾਂ ਦੂਜੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਅਗਲੇ ਨੂੰ ਬੇਹੋਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ । ਏਸੀ ਰਾਤ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਸਾਰਾ ਪਿਣਡ ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਂਗਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਪੈ ਗਿਆ । ਗਫ਼ਿਆਂ ਵਾਗੂੰ ਝੜ੍ਹਾਂ ਫੀਮਾਂ ਵਰਦੀਆਂ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਸ ਕਤ ਹਥੀਂ ਘਵਿੰਡ ਵਿਚ ਲੜੇ ਹਨ, ਨਾਲ ਸਿਖ ਹਨ । ਆਸ ਕਤ ਸਿਖ ਸ਼ੇਰਾਂ ਵਾਂਗ ਪਏ ਗਜ਼ਜਦੇ ਹਨ । ਸਾਰੇ ਪਿਣਡ ਨੂੰ ਭਾਜ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ । ਏਸਾ ਭਿਧਾਨਕ ਸਮਾਂ ਵਰਤਾਂ ਹੈ ਜੀ । ਇਕ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਟਕੂਆ ਮਾਰੇਧਾਂ ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਸਿਰ ਫਟ ਗਿਆ ਹੈ ਜੀ । ਜਿਸ ਕਤ ਮਰ ਗਿਆ ਮਰ ਗਿਆ ਹੋ ਉਠੀ, ਸਭ ਭਜ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਏਸੇ ਦਿਨ ਸੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੁਸ਼ਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦੇ, ਸਵੱਹਾਂ ਖਾ ਕੇ ਸਕੇ ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਹਨ ਜੀ । ਤਿੰਨ ਕੇਰਾਂ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿਣਡ ਲੜਾਈ ਕਰਨ ਪਿਆ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਲੜਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਤੋਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲਿਖਤ ਪਰਾਈ ਸੀ ਕਿ ਘਵਿੰਡ ਪਿਣਡ ਸਾਨੂੰ ਝੜ੍ਹਾਂ ਫੀਮਾਂ ਮਾਰਨਗੇ, ਆਹੋਂ ਕਾਰਨ ਭੁਗਤ ਗਿਆ ਹੈ । ਦੀਨ ਦਿਨ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕੁਛ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ॥

* ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਘੋੜੇ ਤੇ ਕੁਤੇ ਬਾਰੇ *

ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ । ੪੦ ਸਾਲ ਦੀ ਤੁਮਰ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਘੋੜਾ ਸੀ । ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਖੜ ਕੇ ਘੋੜਾ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਿਸਾਖੀ ਤੇ ਦਕਾਲੀ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਮੰਡੀ ਵਿਚ ਘੋੜਾ ਭਜਾਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ । ਸੌ ਰੂਪੈਂਧਾਂ ਘੋੜੇ ਦੇ ਗਲ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦੇਣਾ । ਜੇਹੜਾ ਘੋੜਾ ਜਧਾਦਾ ਭਜੇ, ਆਹੋਂ ਲੈ ਲਵੇ । ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਦੇ ਸਾਮੂਣੇ ਕੌਣ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਏਨਾ ਘੋੜਾ ਤੁਰਦਾ ਸੀ ਇਕ ਮਿੰਟ ਵਿਚ ੧ ਮੀਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਇਕ ਘੋੜਾ ਤੇਲੀਆ ਕਮੈਤ ਰੰਗ ਦਾ ਸੀ । ਭੰਗਾਲੀ ਵਾਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਘ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ । ਇਕ ਦਿਨ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਿਕਾਰ ਚਢੇ ਹਨ । ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਗਰ ਦੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਹਨ । ਲਾਗੇ ਲਾਗੇ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਕੀ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਹਨ । ਘਵਿੰਡ ਦਾ ਇਕ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਸੀ । ਤੇ ਪੈਲੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਖਲੋਤਾ ਹੈ । ਪਿਛੋਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ । ਕੁਤੇ ਮਗਰ ਲਾਗੇ ਹਨ । ਮਗਰੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਘੋੜਾ ਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਸ਼ਿਕਾਰ ਤੇ ਕੁਤੇ ਕਿਧਾਰਾ ਭਰੇ ਹੋਏ ਵਿਚ ਦੀ ਲਈ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਮਗਰੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਘੋੜਾ ਭਜਾਯਾ ਤੇ ੧੨ ਕਰਮ ਘੋੜਾ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਟਪਾ ਗਿਆ ਹੈ ।

ਓਹ ਜਿਮੀਦਾਰ ਕੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਸਾਰਧਾਂ ਸ਼ਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿਮੀਦਾਰ ਆਂਹਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਘੋੜੇ ਨੇ ਏਡੀ ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਹੈ । ਓਹ ਆਂਹਦੇ ਹਨ, ਭਈ ਘੋੜੇ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੈ । ਏਹ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਪਹਾੜ ਟਪਾ ਦੇਣ, ਏਨ੍ਹਾਂ ਅਗੇ ਕੋਈ ਵਡੀ ਗਲ ਨਹੀਂ । ਆਸ ਵਕਤ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦਾ ਬੜਾ ਸ਼ੌਕ ਰਕਖਦੇ ਸੀ । ਏਹ ਘੋੜਾ ਓਹ ਸੀ ਜੋ ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਵਕਤ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਕਾਬਲਾਂ ਆਂਹਦਾ ਸੀ । ਰਾਹ ਵਿਚ ਕਾਜੀਆਂ ਲੁਕਾ ਲਿਆ ਸੀ । ਕਾਜੀ ਲਹੌਰੋਂ ਅਮੂਤਸਰ ਵੇਚਣ ਗਿਆ ਤੇ ਅਮੂਤਸਰ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਸਿਆਣ ਲਿਆ ਸੀ ਤੇ ਫੇਰ ਲਿਆ ਕੇ ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ । ਬੋਲ ਫਰੋਸੀ ਹੋਈ ਸੀ । ਕਾਜੀ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗਾ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੂ ਜਵਾਈ ਬਣ ਕੇ ਘੋੜਾ ਲਵਾਂਗਾ ਜੀ । ਬਾਬਾ ਬੁਢੂ ਆਖਣ ਲਗਾ ਤੂਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਵਾਈ ਬਣ ਸਕਦਾ, ਏਸ ਘੋੜੇ ਵਾਲਾ ਤੇਰਾ ਜਵਾਈ ਬਣੇਗਾ ਤੇਰੀ ਧੀ ਲਿਆਵੇਗਾ । ਫੇਰ ਬਾਬੇ ਬੁਢੇ ਦਾ ਬਚਨ ਸਤ ਕਰਨ ਬਦਲੇ ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਕਾਜੀ ਦੀ ਧੀ ਕੌਲਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆਏ ਸੀ । ਹੁਣ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਏਸ ਘੋੜੇ ਦੀ ਗਤਿ ਹੋਵੇਗੀ । ।

ਪੋਠੋਹਾਰ ਵਿਚਚੋਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਕੁਤਯਾਂ ਦੀ ਜੋੜੀ ਮਾਂਗਾਈ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾਲੇ ਕੁਤੇ ਨੂੰ ਬੜੇ ਸ਼ੌਕ ਤੇ ਪਧਾਰ ਨਾਲ ਪਾਲਿਆ ਹੈ ਜੀ । ਕੁਤਾ ਬੜਾ ਭਜ਼ਜਦਾ ਸੀ । ਕੁਤਾ ਸੂਰਾਂ ਤੇ ਗਿਦੜਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨੂੰ ਮਿੰਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਗਣ ਦੇਂਦਾ । ਏਹ ਕੁਤਾ, ਆਸ ਵਕਤ ਦਾ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨੂੰ ਜਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਓਹਨਾਂ ਫੜ ਕੇ ਖੀਰ ਕੁਤੇ ਅਗੇ ਰਕਖ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਕੁਤਾ ਖਾ ਕੇ ਗੁਜਰ ਗਿਆ ਸੀ । ਹੁਣ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਆਸ ਵਕਤ ਦੇ ਕੁਤੇ ਦੇ ਗੁਣ ਨੂੰ ਕੇਖ ਕੇ ਏਸ ਨਾਲ ਪਧਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਜਾਮਾ ਧਾਰ ਕੇ ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਵਿਛੜਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੰਡ ਕੇ ਲਭਭ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਚਰਨੀ ਲਾਇਆ ਹੈ ਜੀ । ਹੁਣ ਏਸ ਕੁਤੇ ਦੀ ਗਤਿ ਕਰਨਗੇ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਜੇਹੜਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਵੀ ਖੇਡੁਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਏਸੇ ਤੱਥਾਂ ਜੰਗਲਾਂ ਦੇ ਜੀਆਂ ਦੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਗਤਿ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ । ਆਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਓਹ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਜੀ । ।

* ਰਤਨ ਸਿੱਧ ਆਲਮਗੀਰ ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਜ਼ਿਲੇ ਆਲਮਗੀਰ ਨਗਰ ਦਾ ਛੀਂਬਾ ਸਿਖ ਰਤਨ ਸਿੱਧ ਸੀ । ਆਣ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਕੇਰਾਂ ਚਲ ਕੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਚਰਨ ਪਾਓ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੋ ਸਾਲ ਲਈ ਤੇ ਓਹਦੇ ਨਾਲ ਕਰਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਕਰਦਿਆਂ । ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਅਥਰੂ ਕਗ ਪੈਣੇ, ਐਸੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਕਰਨੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕੀਤੀ ਤੇ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਚੰਗਾ ਰਤਨ ਸਿੱਧ ਅਸੀਂ ਇਕ ਪੈਹਰ ਆਵਾਂਗੇ । ਓਹ ਆਖਣ ਲਗਾ ਦੀਨ ਦਿਲ ਮੈਨੂੰ ਏਨ੍ਹਾਂ ਬੜਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀ ਅਗਨ ਬੁਝਾਓ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪੋਹ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਨਾਲ ੫ ਸਿਖ ਗਏ ਹਨ । ਲਹੌਰੋਂ ਜਿਸ ਵਕਤ ਗੜੀ ਚਢੇ ਹਨ, ਪੈਹਲੇ ਦਰ੍ਜ ਦਾ ਲੁਧਿਆਣੇ ਦਾ ੬੦ ਰੂਪਏ ਕਰਾਯਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਏਨਾ ਸਿਖ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੀ । ਆਥਰੂ ਅਠੂ ਨੌਂ ਮੀਲ ਪੈਂਡਾ ਸੀ । ਫੇਰ ਟਾਂਗਿਆਂ ਤੇ ਅਧੀਨੀ ਰਾਤ ਜਾ ਕੇ ਅੱਪਡੇ ਹਨ ਜੀ । ਆਦਰ ਮਾਨ ਕਰਦਿਆਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਦਿਆਂ ੩ ਪੈਹਰ ਰਾਤ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ । ਪੈਹਰ ਕੁ ਰਾਤ ਰੈਹ ਗਈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਰਤਨ ਸਿੱਧ ਸਾਡੀ ਹੁਣ ਤਾਹਾਕੀ ਕਰ ਦੇ, ਅਸਾਂ ਹੁਣ ਜਾਣਾ ਹੈ । ਰਤਨ ਸਿੱਧ ਸਤਿ ਬਚਨ ਮਨਨ ਕੇ ਜਿਨ੍ਹੀ ਮਾਯਾ ਸੀ ਪਰਾਤ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ, ਧੋ ਬਣਾ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਪੁਸ਼ਾਕ, ਮਾਤਾ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਾਕ, ਸਾਹਿਬਜਾਦਿਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਪਡੇ ਤੇ ਕਪਡੇ ਸਿੱਖਾਂ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ, ਸਾਰਧਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਗੇ ਰਕਖ ਕੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਅਜ਼ਜ ਮੇਰੀ ਦਿਲ ਦੀ

ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੀ । ਮੇਰੇ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰੋ ਤੇ ਤੰਦਰਸ਼ੀ ਬਖ਼ਸ਼ੋ ਜੀ ਤੇ ਏਸ ਤਿਲ ਫੁਲ ਨੂੰ ਪਰਵਾਨ ਕਰੋ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕਰ ਕੇ ਆਕਖਿਆ, ਰਤਨ ਸਿੱਧ ਮਸ਼ੀਨ ਰਕਖ ਲਾ, ਤੇਰੀ ਸਾਨੂੰ ਆ ਪੁਜ਼ੀ ਹੈ ਤੇ ਤੂੰ ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ ਕਰੀ ਜਾ । ਓਨ ਆਕਖਿਆ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਏਹ ਤੁਹਾਡੀ ਮਸ਼ੀਨ ਆ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗਗੇ, ਰਤਨ ਸਿੱਧ ਸਾਡੀ ਮਸ਼ੀਨ ਆ ਤੇ ਤੂੰ ਵੀ ਸਾਡਾ ਏਂ, ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ ਰਕਖ ਲਾ । ਜਿਸ ਤੌਰਾਂ ਅਗੇ ਜੁਗਾਂ ਜੁਗ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਿਕਖਾਂ ਦੀਆ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣੀਦੀਆਂ ਨੇ, ਏਸੇ ਤੌਰਾਂ ਹੁਣ ਸਿਖ ਹਨ । ਨੇਤਰੀਂ ਕੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਧਨਨ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਧਨਨ ਸਿਖ ਹਨ ਜੀ । ਫੇਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤਾਰੀ ਕਰ ਕੇ ਘਵਿੰਡ ਵਾਪਸ ਆਣ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ ਜੀ । ।

* ਪਾਲ ਸਿੱਧ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ੨੭ ਚਕਕ ਆਪਦੇ ਘਰ ਖੜਨਾ *

(ਆਤਮਾ ਸਿੱਧ ਤੇ ਬਸਤ ਕੌਰ ਦੀ ਸਾਖੀ)

ਪਾਲ ਸਿੱਧ ਦੇ ਭਤੀਏ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੱਧ ਦਾ ਵਾਹ ਸੀ । ਪਾਲ ਸਿੱਧ ਜੇਠ੍ਵਾਲ ਵਾਲੇ ਆ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਬਾਰ ਵਿਚ ਚਲ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਆ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਕੇ ਨਾਲ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ ਜੀ ਤੇ ਨਾਲ ਮਾਤਾ ਬੰਤੀ ਤੇ ਨੈਣੋ ਵੀ ਤਾਰ ਹਨ । ਨਾਲ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਸਿਖ ਵੀ ਤਾਰ ਹਨ । ਆਤਮਾ ਸਿੱਧ ਆਪਦੀ ਸਾਲੀ ਦੀ ਧੀ ਦਾ ਭਤੀਏ ਨੂੰ ਸਾਕ ਲਿਆ ਕਰਾਯਾ ਸੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਾਬੇ ਵੀ ਨਾਲ ਗਏ ਹਨ । ਬੇਬੇ ਭਾਨੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੱਧ ਦੀ ਮਾਈ ਨੂੰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ੧੦੦ ਰੂਪਏ ਸੇਵਾ ਲਾਈ ਹੈ । ਓਸ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜੀ । ਜੇ ਕੋਈ ਸਿਖ ਸੁਖਣਾ ਸੁਖ ਲਵੇ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੁਖਣਾ ਲਈ ਤੋਂ ਬਾਗੈ ਛਡ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੱਧ ਦੇ ਦੋ ਵਾਹ ਕੀਤੇ, ਦੋਵੇਂ ਜਨਾਨੀਆਂ ਗੁਜਰ ਗਈਆਂ । ਫੇਰ ਤੀਸਰਾ ਵਾਹ ਹੋਯਾ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗਗੇ, ਜਿਨ੍ਹੇ ਮਰਜ਼ੀ ਵਾਹ ਕਰੀ ਜਾ, ਸਾਡੀ ਦਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਘਰ ਨਹੀਂ ਵਸਦਾ । ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੱਧ ਵੀ ਕੁਛ ਤਕਡਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰੈਹਦਾ, ਭਯ ਔਂਦਾ ਸੀ ਜੀ । ਫੇਰ ਤੀਸਰਾ ਵਾਹ ਕਰ ਕੇ ਬੇਬੇ ਭਾਨੋ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ । ਆਤਮਾ ਸਿੱਧ ਦੀ ਔਲਾਦ ਬਚਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਤੇ ਆਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਜੀਆਂ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗਗੇ, ਬੇਬੇ ਹੁਣ ਤੂੰ ਡਰ ਨਾ, ਅਸੀਂ ਦਿਆ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ । ਆਤਮਾ ਸਿੱਧ ਦੇ ਘਰ ਕੋਈ ਦਿਨ ਪਾ ਕੇ ਕਾਕੀ ਹੋਈ । ਆਤਮਾ ਸਿੱਧ ਤੇ ਬੇਬੇ ਬਸਤ ਕੌਰ ਦੋਹਾਂ ਜੀਆਂ ੨੫ ਰੂਪਏ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸੁਖੇ ਕਿ ਹੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਹ ਕਾਕੀ ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇ ਤੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਮਥਾ ਟਿਕਾਈਏ ਤੇ ਨਾਲੇ ੨੫ ਰੂਪਏ ਸੇਵਾ ਦੇਈਏ । ਆਤਮਾ ਸਿੱਧ ਦੀ ਮਾਈ ਜੇਹੜਾ ਕਮਮ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਰਦੀ ਸੀ । ਆਤਮਾ ਸਿੱਧ ਤਿੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦਾ ਸੀ । ਆਤਮਾ ਸਿੱਧ ਦੀ ਮਾਈ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕੁਛ ਘਵੁ ਮਨਦੀ ਸੀ । ਤਿੰਨ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਬੜਾ ਸੀ । ਕਾਕੀ ਦੀ ਸੁਖਣਾਂ ਤਾਂ ਸੁਖ ਲਈ ਤੇ ਹੁਣ ਮਾਈ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਸੇਵਾ ਦੇਂਦੇ ਨਹੀਂ ਗੇ । ੩ ਸਾਲ ਬਾਦ ਫੇਰ ਆਤਮਾ ਸਿੱਧ ਦੇ ਘਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪੁਤ੍ਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ । ਆਤਮਾ ਸਿੱਧ ੨੫ ਰੂਪਏ ਫੇਰ ਕਾਕੀ ਦੇ ਸੁਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜੀ । ਵਰੇ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਿਛੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਜਾਂਦੇ ਸੀ । ਆਤਮਾ ਸਿੱਧ ਕੋਈ ਸੁਖਣਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ । ਮਾਈ ਆਤਮਾ ਸਿੱਧ ਦੀ ਕੁਛ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕਠੋਰ ਬਚਨ ਬੋਲਦੀ ਸੀ । ਏਸ ਕਰ ਕੇ ਦੇਹ ਫਡੀ ਗਈ ਤੇ ਹਥਥਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸ਼ੇਰਾਂ ਵਗਣ ਲਗ ਪਈਆਂ । ਪਾਲ ਸਿੱਧ ਆਖਣ ਲਗਗਾ ਮਾਈ ਜੀ ਤੂੰ ਬਚਨਾਂ ਦੀ ਫਡੀ ਹੋਈ ਆਂ, ਜਾ ਕੇ ਢੈਹ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਚਰਨੀ ਪੈ ਜਾ, ਜੇ ਤੂੰ ਬਚਣਾ ਹੈ । ਫੇਰ ੫ ਜੇਠ ਗੁਰਪੁਰਬ ਤੇ ਸਾਰੇ ਆਏ ਹਨ । ਨਾਲ ਮਾਈ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਈ ਹੈ । ਮੁੰਡੇ ਦੇ ੨੫ ਰੂਪਏ ਸੁਖਣਾ ਦੇ ਦਿੱਤੀ । ਕੁਡੀ ਦੀ ਸੁਖਣਾ ਆਤਮਾ ਸਿੱਧ ਡਰਦੇ ਮਾਈ ਨੂੰ ਦਸ਼ਸੀ ਨਹੀਂ ਗੀ । ਮਾਈ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਪਾਲ ਸਿੱਧ ਆਕਖਿਆ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਖ਼ਸ਼ ਦਿਆ ਸਾਡੀ ਮਾਤਾ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਓਸ ਵਕਤ ਦਿਆਲੂ ਹੋ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗਗੇ, ਮਾਈ ਤੱਗਲਾਂ ਜੇਹੜੀਆਂ ਤੇਰੀਆਂ

ਸ਼੍ਰੀ ਪਾਲ ਸਿੰਘ (ਮਹਾਰਾਜ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ)

ਮਾਤਾ ਬਿਸ਼ਨ ਕਾਰ (ਸੁਪਲਤੀ ਸ਼੍ਰੀ ਪਾਲ ਸਿੰਘ)

ਪਕਕੀਆਂ ਹਨ, ਤੱਤੇ ਅਕ ਚੋਅ ਦੇ । ਮਾਈ ਸਤ ਬਚਨ ਮਨਨ ਲਿਆ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਜ਼ਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਿਹਾਲ ਹਨ । ਬਚਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਮਾਈ ਦੀਆਂ ਤੱਗਲਾਂ ਜਧੇ ਕੀਆਂ ਤਧੋਂ ਹੋ ਗਈਆਂ । ੨੫ ਰੁਪਏ ਸੇਵਾ ਦੇ ਕੇ ੨੫ ਕੁਝੀ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਤੇ ਪਿਚਛਾਂਹ ਸੁਡ ਆਏ ਹਨ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਪਿਣਡ ਸਤਿਆਈ ਚਕਕ ਗਏ ਹਨ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਜਾਂਦੇ ਨੂੰ ਪਕੜ ਲਿਆ ਹੈ । ਐਸਾ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬੁਖਾਰ ਚਢਿਆ, ਕੋਈ ਸੁਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹੀ । ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਵਿਚ ਐਸਾ ਰੌਲਾ ਪੌਂਦਾ ਹੈ, ਘਰ ਦਿਆਂ ਤੋਂ ਝਲਿਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ । ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਵਿਚ ਹੋ ਕੇ ਲਲਕਾਰੇ ਮਾਰੇ ਕਿ ਸਾਡੀ ੨੫ ਰੁਪਏ ਸੁਖਣਾ ਸੁਖ ਕੇ ਦਿੱਤੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਏਸ ਨੂੰ ਛਡ੍ਹਣਾ ਨਹੀਂ ਗਾ । ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮਾਈ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰੋ । ਮੈਂ ਹੁਣੇ ੨੫ ਰੁਪਏ ਦੇ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਘਲਲਦੀ ਹਾਂ । ਮਾਈ ੨੫ ਰੁਪਏ ਰਕਖ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਬੁਖਾਰ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਆਂਸੇ ਵਕਤ ਲਥ ਗਿਆ । ਏਡੀ ਦਿਆ ਕੀਤੀ ਜੀ ॥ ॥

ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਬੜਾ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੀ । ਬੜੀ ਸੁਰਤ ਵਾਲਾ ਸੀ ਤੇ ਸਾਰਧਾਂ ਨੂੰ ਹੋਕਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਯਾ ਹੈ, ਸੇਵਾ ਕਰ ਲੋ ਜੀ । ਲਾਗੇ ਦੋ ਮੀਲ ੨੬ ਚਕਕ ਪਾਲ ਸਿੰਘ

ਦਾ ਭਣੇਕਾ ਸੀ । ਤਿਸ ਨੂੰ ਆਨੇ ਬਡੇ ਬਚਨ ਦਸ਼ਾਣੇ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਥੌਣਾ । ਫੇਰ ਇਕ ਕੇਰਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗਏ ਤੇ ਮਾਸਟਰ ਸੋਹਣ ਸਿੱਘ ਆਪ ਦੇ ਭਣੇਕੇ ਨੂੰ ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸਰਨ ਲੁਆਯਾ । ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਸੋਹਣ ਸਿੱਘ ਦੇ ਘਰ ਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ । ਆਥੇ ਜਾ ਕੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਾਸਟਰ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰ ਆਏ ਜੀ । ਮਜ਼ਬੀ ਹੇਮ ਸਿੱਘ ਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਵਾਕਾਂ ਤੋਂ ਭੁਲਿਆ ਗਿਆ ਤੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕੋਹੜੇ ਹੋ ਗਿਆ । ਹੇਮ ਸਿੱਘ ਆਯਾ ਤੇ ਫੇਰ ਸਾਰੇ ਸਿਕਖਾਂ ਰਲ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਜੀ ਦਿਆ ਕਰੋ । ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਸਾਡਾ ਸਿਖ ਹੋ ਕੇ ਜੋ ਮਾੜਾ ਕਰਮ ਕਰੇਗਾ ਆਹੇਦੇ ਹਥ ਤੇ ਪੈਰ ਨਾ ਰੈਹਣਗੇ । ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫੇਰ ਪਰਸਾਦ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਹੈਂਗਾ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹੂ, ਅਗੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ । ਆਸ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ੧੦ ਦਿਨ ਰਹੇ ਹਨ । ਜਦੋਂ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਦੇ ਘਰ ਰੈਹਦੇ ਸੀ । ਦੂਜੇ ਸਿਖ ਵੀ ਵਾਰੀ ਨਾਲ ਪਰਸਾਦ ਛਕਾਂਦੇ ਸੀ । ਆਤਮਾ ਸਿੱਘ ਦੇ ਘਰਾਂ ਕੇਵੇ ਬਸਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਬਡਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਸਾਂਗਤ ਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਟੈਮ ਦੁਧਥ ਲਿਆ ਕੇ ਛਕਾਂਦੀ ਸੀ । ਭਾਨੋਂ ਵੀ ਪੁਜਦੀ ਸਰਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਸੀ । ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਦੇ ਘਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਟੇ ਪਹਰ ਰੈਹਦੇ ਸੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀਤਣ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਹਸ਼ਾਣਾ, ਆਖਣਾ ਜੀਤਣ ਸਿੱਘ ਆਪ ਤੂੰ ਛਕ ਐਨਾ, ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਾਜ ਮਾਰਦਾ । ਆਸ ਆਖਣਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡ੍ਹਾ ਸਿਖ ਅਮਲੀ ਹਾਂ, ਦਿਆ ਕਰੋ । ਜਦੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਐਣਾ ਤੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਸਰਨਾ ਪੁਜਣਾ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ । ਬਿਆਂ ਦੇ ਪੀਪੇ ਦੇਣੇ । ਏਡੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਸਾਲ ਵਿਚ ਦੋ ਦੋ ਵਾਰੀ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇਣੇ । ਏਸਾ ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਦਾ ਜਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੀ । ਆਸ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਬੰਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਂਗਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਕੇ ਮਾਝੇ ਦੇਸ ਨੂੰ ਆ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ।

* ਘਵਿੰਡ ਦੀ ਇਕ ਮਾਈ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਰਿਪੂਰਨ ਅਵਤਾਰ ਵਿਖੌਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਜਾਮਾ ਪਹਿਨ ਕੇ ਆਏ ਹਨ । ਦੇਹ ਕਰ ਕੇ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਜੋਤ ਨਾਲ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੁਭਾ ਬਡਾ ਰਕਖਦੇ ਸੀ । ਏਸੇ ਦਿਨਾਲੂ ਸੀ ਸਿਖ ਕੋਲਾਂ ਕਮਮ ਵਿਗੜ੍ਹ ਵੀ ਜਾਵੇ, ਤੇ ਗੁਸਸੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦੇ । ਏਹ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੋਰਨਾਂ ਰਿਕਖੀਆਂ ਮੁੰਨੀਆਂ ਦੀ ਕੀਤੀ ਅਸੀਂ ਮੋਡ੍ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਤੇ ਸਾਡੀ ਕੀਤੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮੋਡ੍ ਸਕਦਾ । ਏਸ ਕਰ ਕੇ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਥੁ ਘਟ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ । ਅਸੀਂ ਨਰ ਅਵਤਾਰ ਦੇਹ ਕਰ ਕੇ ਅਕਖਵੌਂਦੇ ਹਾਂ । ਅਮਾਮ ਮੈਂਹਦੀ ਵੀ ਅਸੀਂ ਹਾਂ । ੫੦ ਸਾਲ ਤੋਂ ਬਾਦ ਅਸਾਂ ਨਿਹਕਲਕਿ ਅਕਖਵੌਣਾ ਹੈ । ਕਲਗੀਧਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਹਾਂ । ਅਸੀਂ ਕਲਜੁਗ ਦਾ ਖੈ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤੇ ਸਤਜੁਗ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਘਨਕਾ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਜਾਮਾ ਪਹਨਨਾ ਹੈ । ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਤੁਧਾਰ ਕਰਨ ਆਏ ਹਾਂ । ਸਾਥਥੋਂ ਬਾਗੈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੌਤ ਨਾ ਹੋਵੇਗੀ । ਸਾਡੀ ਹੀ ਪੂਜਾ ਹੋਵੇਗੀ । ਸੋਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਗੈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪਾਠ ਪੂਜਾ ਨਾ ਕਰੇਗਾ ਤੇ ਸਤਜੁਗ ਵਿਚ ਆਰਜੂ ਵਥ ਜਾਣਗੀਆਂ । ਸਾਡਾ ਨਾਂ ਜਪਣ ਕਰਕੇ ਹਰ ਇਕ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਸੱਚ ਦੇ ਸੁਚ ਵਥ ਜਾਏਗੀ ਜੀ । ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਦੁਖ ਤਕਲੀਫ ਨੇ ਸਾਡੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਨੇ । ਜੋ ਦੁਖ ਦਰਦ ਨੇ ਅਸਾਂ ਕੁਤੇ ਬਿਲਲੇ ਰਕਖੇ ਹੋਏ ਨੇ, ਦੇਹ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ । ਸਤਜੁਗ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦੁਖ ਤਕਲੀਫ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ । ਸਾਡਾ ਐਸਾ ਪੈਹਾਂ ਹੋਵੇਗਾ । ।

ਬੋਹਲ ਸਿੱਘ ਕੋਰੀਆਂ ਦਾ, ਵੀਰ ਸਿੱਘ ਗਗੇ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦਾ, ਬਾਜ ਸਿੱਘ ਤੇ ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਭੁਚਚਰ ਵਾਲੇ, ਅਤਰ ਸਿੱਘ ਖੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਦਾ, ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਬੁਗਿਆਂ ਵਾਲਾ ਏਹ ਸਿਖ ਆਸ ਵਕਤ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਰਸਾਉਣ ਕਰਨ ਆਏ ਹਨ । ਘਵਿੰਡ ਵੇਹੜੇ ਵਿਚ ਮੰਜੇ ਢਾਹ ਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ । ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਅਵਤਾਰ

ਧਾਰਨ ਦੇ ਬਚਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ । ਤੁਸਤਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ । ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਬਚਨ ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਤੇ ਫੇਰ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਧਨ ਭਾਗ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਦੇਹ ਕਰ ਕੇ ਅਵਤਾਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਹਨ ਜੀ । ਸਾਡੇ ਤਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਏਨ੍ਹਾਂ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਯਾ ਹੈ । ਨਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਪਢਦੇ ਹਨ, “ਜਾਮਾ ਘਨਕਾ ਪੁਰੀ ਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਯਾ, ਸਹਿਜਾਂ ਦੇ ਤਾਰਨੇ ਨੂੰ” । ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰੀ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੁਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਲਾਗੇ ਖਲੋਤੇ ਕੇਸ ਕਿੱਗੇ ਨਾਲ ਵਾਹ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਇਕ ਸਿਖ ਬੋਲਿਆ ਜਦੋਂ ਜੁਗ ਤਲਟਾਂਣਾ ਹੋਵੇ ਆਦੋਂ ਸੋਲਾਂ ਕਲਾਂ ਸ਼ੱਪੂਰਨ ਅਵਤਾਰ ਆਂਦਾ ਹੈ, ਪਾਪੀਆਂ ਦੀ ਖੈ ਤੇ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਜੈ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ । ਨਹੀਂ ਤੇ ਸਭ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਦੇ ਬਣਾਏ ਤੇ ਘਲਲੇ ਆਉਦੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜੀ । ਇਕ ਸਿਖ ਆਕਖਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਵੀ ਬੇਅਤ ਬੇਅਤ ਆਖ ਗਿਆ ਹੈ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਸਿਖ ਨੇ ਬੇਅਤ ਬੇਅਤ ਆਕਖਿਆ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਬਾਬਾ ਕੋਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਤ ਨਹੀਂ । ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਸੀ ਆਨਾਂ ਆਖ ਛਡਾ । ਸਾਰਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਆਪੇ ਨਾ ਬੇਅਤ ਆਖਣ । ਅਜਜੇ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਮੌਕਾ ਆਯਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦਸ਼ਸਾਂਗੇ । ਸਿਖ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਤੇ ਧਨ ਧਨ ਕੀਤਾ, ਤੇ ਆਕਖਿਆ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਕ ਜੇ, ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਜੇ । ।

ਓਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਇਕ ਮਾਈ ਸੀ ਘਵਿੰਡ ਦੀ, ਰਾਮਗੜੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਜਰਮ ਸੀ, ਓਹ ਆ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਪੁਚਛਦੀ ਹੈ । ਓਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਗੁਜਰ ਗਿਆ ਸੀ ਤੇ ਦੇਹ ਤੁਸ ਦੀ ਨੂੰ ਕੋਹੜੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ । ਕੋਈ ਲਾਗੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਖਲੋਣ ਦੇਂਦਾ । ਸਿਕਖਾਂ ਪੁਛਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਦਸਸੇ ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ । ਮਾਈ ਵਿਚਾਰੀ ਅਗੋਂ ਰੋ ਪੰਡੀ । ਆਖਣ ਲਗੀ ਭਾਈਆ ਜੀ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਕੋਹੜੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ । ਕੋਈ ਲਾਗੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਖਲੋਣ ਦੇਂਦਾ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਹ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ ਹੋਵੇ, ਓਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ । ਦੂਜੇ ਦੇ ਥਾਂ ਦੂਜਾ ਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ । ਜੇਹੜਾ ਛੋਟਾ ਬਚਾ ਹੈ ਤੁਸ ਦੀ ਦੂਸਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਿਖ ਹੌਲੀ ਜਹੀ ਤੁਸ ਮਾਈ ਨੂੰ ਸਮਯਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਾਈ ਕਮਲੀਏ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਿਹਕਲਕ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਹਨ । ਫੈਹ ਕੇ ਚਰਨੀ ਪੈ ਜਾ । ਜੇ ਏਥੇ ਨਾ ਤੇਰਾ ਕੋਹੜੀ ਹਟਿਆ ਤੇ ਹਟੂ ਕਿਥੇ । ਤੂਂ ਤਕਡੀ ਹੋ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ । ਮਾਈ ਨੂੰ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਸੁਰਤ ਆ ਗੰਡੀ ਤੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਚਰਨੀ ਪੈ ਗੰਡੀ । ਆਖੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਨੂੰ ਕਰਖਾ ਲਾਂਗੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੇਹਰਾਂ ਦੇ ਦਾਤੇ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਤੂਂ ਅਗੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਰੈਹਦੀ ਸੀ ਆਦੋਂ ਚੇਤਾ ਨਹੀਂ ਆਯਾ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਬਾਬਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਡੀ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਜੋ ਸਤਾਂ ਦਸ਼ਸੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਬੇਨਤੀ ਨਾ ਕਰੇ । ਬੌਹਲ ਸਿੱਧ ਤੁਸ ਵਕਤ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਆਕਖਿਆ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਹਾਡੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਕੋਹੜੀ ਰੈਹਣ ਦਾ ਕੀ ਕਮਮ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੜੇ ਦਿਆਲੂ ਸਨ, ਆਖਣ ਲਗੇ, ਬੇਬੇ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਦੁਵਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਸਾਡੀ ਲੋਹ ਵਿਚ ਜੇਹੜੀ ਸੁਵਾਹ ਹੈ ਦੋਵੇਂ ਵੇਲੇ ਆ ਕੇ ਹਥਿਆਂ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਲਾ ਲਾ ਕਰ ਤੇ ਨਾਲੇ ਪਰਸਾਦਾ ਛਕ ਜਾਧਾ ਕਰ । ਸਿਕਖਾਂ ਸਮਯਾਦਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦੋਵੇਂ ਟੈਮ ਆਣ ਕੇ ਲਾਂਗਰ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਮਾੰਜਿਆ ਕਰ, ਤੇ ਨਾਲੇ ਪਰਸਾਦਾ ਛਕ ਜਾਧਾ ਕਰ । ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਈ ਸਤਿ ਬਚਨ ਮਨ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਗ ਪੰਡੀ । ਦੋ ਟੈਮ ਭਾਂਡੇ ਮਾੰਜਣੇ ਤੇ ਪਰਸਾਦਾ ਛਕ ਜਾਣਾ । ਮਾਈ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਜਿਥੋਂ ਦਾ ਤਿਆਂ ਹੋ ਗਿਆ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਡੂ ਦਿਆਲੂ ਸਨ, ਨਜ਼ਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਿਹਾਲ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਮੇਹਰ ਕਰ ਕੇ ਏਨ੍ਹਾਂ ਕਲਜਗ ਵਿਚ ਕੋਹੜੀ ਹਟਾ ਦਿੱਤੇ ਜੀ । ਮੇਰੀ ਕਲਮ ਏਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਸਕਦੀ ਜੀ । ਏਹ ਸਭ ਏਹਨਾਂ ਦੀ ਦਿਆ ਹੈ । ।

＊ ਮਾਹਣਾ ਸਿੱਘ ਤੇ ਮੇਹਰ ਕਰਨੀ *

ਇਕ ਵੇਰਾਂ (ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗਿਰਪਤਾਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪੈਹਲੇ) ਮਾਹਣਾ ਸਿੱਘ ਭੁਚਚਰ ਵਾਲੇ ਦਾ ਮੂਹ ਏਸਾ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਜਬਾਨ ਪਕਕ ਗਈ, ਸਾਰੀ ਗਲ ਗਈ। ਮੂਹ ਵਿਚੋਂ ਬੋ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਾ ਰੋਟੀ ਖਾਵੇ, ਨਾ ਪਾਣੀ ਪੀਵੇ ਤੇ ਸੈਨਤ ਨਾਲ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ, ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਭੁਚਚਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਨਾਲ ਫੁੱਮਣ ਸਿੱਘ ਸਤ ਸੀ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਗਏ ਨੇ, ਬੜਾ ਸ਼ੁਕਰ ਕੀਤਾ। ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਘਰ ਆਏ ਹਨ। ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਅਗੇ ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦਿਆ ਕਰੋ, ਮੇਰੀ ਜਬਾਨ ਨੂੰ ਬੜੀ ਤਕਲੀਫ ਹੈ। ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ, ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਘਵਿੰਡ ਜਾ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵੇਰਾਂ ਚਰਨ ਚਵੁ ਤੇ ਜਬਾਨ ਰਾਜੀ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਆਂਸੇ ਵਕਤ ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਘਵਿੰਡ ਆ ਕੇ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਰਕਖ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ। ਚਰਨ ਚਵੁ ਤੇ ਆਪਣੇ ਦੁਖ ਦਾ ਹਾਲ ਦਸ਼ਦਾ ਹੈ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਲੰਘ ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਆਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕ ਕੇ, ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਛਕ ਲਿਆ ਜੀ। ਚਿੰਤਾ ਤੇ ਸਹਿੰਸੇ ਤਾਂ ਦਰਸ ਕਰਦਿਆਂ ਹੀ ਹਟ ਗਏ ਹਨ। ਜੇਹੜਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਬੁਟ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਵੱਦਾ, ਆਹ ਸੀਤਲ ਪ੍ਰਸਾਦ ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਰੜਜ ਕੇ ਛਕ ਲਾਵਾ ਹੈ ਜੀ। ਜੋ ਦੁਖਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਰਕ ਮਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਦੀਨ ਦਿਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਚਚਰਵਣਡ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਦੋ ਦਿਨ ਰੈਹ ਕੇ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈ ਕੇ ਆਪ ਦੇ ਘਰ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੀ।।।

＊ ਸੁਰੈਣ ਸਿੱਘ ਘਵਿੰਡ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਸਿਕਖਾਂ ਤੋਂ ਬਾਗੈਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਣਦਾ, ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਬੰਦੀ ਛੋਡ ਹਨ। ਸਿਕਖਾਂ ਤੇ ਏਨੀ ਦਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੇ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆਂ ਏਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜ ਕਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ, ਖਾਣ ਦੇ ਮਾਰੇ ਤੁਰੇ ਫਿਰਦੇ ਸੀ ਜੀ। ਘਵਿੰਡ ਪਿੱਣ ਦਾ ਇਕ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਸੁਰੈਣ ਸਿੱਘ ਸੀ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤਸ ਨਾਲ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸੀ ਤੇ ਆਂਸ ਨੂੰ ਬਦਾਮ ਤੇ ਬਿਓ ਦੇ ਪੀਧੇ ਦੇਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਆਂਸ ਆਖਣਾ ਮੈਂ ਸਿਆਣਾ ਹਾਂ ਤੇ ਖਾਈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰਾਂ ਸਤ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਤਾਂ ਏਸਦੀ ਲਿਖਾਈ ਲਿਖ ਦੇ, ਏਹ ਹਾਥੀ ਦੀ ਜੂਨ ਪਾਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਛਕੌਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਏਹ ਆਂਹਦਾ ਹੈ, ਏਹ ਕਮਲੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਦਿਲਲੀ ਜਾ ਕੇ ਏਸ ਹਾਥੀ ਤੇ ਅਸਵਾਰੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਸਵਾ ਮਣ ਅਸੀਂ ਏਸ ਨੂੰ ਰੋੜ ਦੀ ਚੂਰੀ ਚਾਰਾਂਗੇ ਤੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਰੋੜ ਕੁੰਡੀ ਮਾਰਾਂਗੇ, ਫੇਰ ਲੁਟ ਕੇ ਖਾਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲਾਗੂ। ਅਸੀਂ ਆਪ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਰਮ ਪਾ ਕੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛਛੁਦੇ। ਪਾਰਿਸ਼ੂਰਾਮ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹਨ। ਜੇਹੜਾ ਏਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਆਹ ਤਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੇਹੜਾ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਆਹ ਵੀ ਫਲ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਘਵਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਭਯ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦੇ।।।

＊ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਲੰਗੂਰ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਇਕ ਵੇਰਾਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਦਿਲ ਕੀਤਾ ਤੇ ਦਿਲਲੀ ਵਾਲੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਚਿਠੀ ਪਾਈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਲੰਗੂਰਾਂ ਦੇ ਦੋ ਬਚਚੇ ਘਲਲੋ। ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਮਥਰਾ ਤੋਂ ਲਿਆ ਕੇ ਘਵਿੰਡ ਜੋੜਾ ਲੰਗੂਰਾਂ ਦਾ ਛੁੱਡ ਗਏ ਹਨ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਨੀਲਲਾਂ ਮਣਕਾਂ ਤੇ ਘੁੰਗਰੀਆਂ ਦੀ ਗਾਨੀ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ, ਖੁਲ੍ਹੇ ਕੋਟੇ ਤੇ ਛੁੱਡ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਆਹ ਬਚਚੇ ਦੋ ਟੈਮ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲੰਗਰ ਵਿਚੋਂ ਛਕ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਸਾਰੀ ਦਿਹਾਡੀ ਕੋਟ੍ਠਾਂ ਤੱਤੇ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰਦੇ ਰੈਂਹਦੇ ਸਨ ਜੀ। ਏਥੇ ਜਾਨਵਰ ਸੀਲ ਸਨ, ਕਿਸੇ ਨਿਆਣੇ ਸਿਆਣੇ ਨੂੰ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੇਂਦੇ। ਐਸੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਿਆ ਕੀਤੀ ਪਿੱਣ ਦਾ ਹਰ

ਇਕ ਕੇਖ ਕੇ ਆਂਦਾ ਸੀ, ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਲੰਗੂਰ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਏਸ ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਘਵਿੰਡ ਦੇ ਮਾਸੀ ਸ਼ਾਰਾਬੀ ਜੀਵ ਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਜੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਐਸੀ ਖੇਡ ਹੋਈ, ਘਵਿੰਡ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੱਧ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਛੋਟੀ ਜਹੀ ਕਾਕੀ ਛਣਕਣਾ ਲੈ ਕੇ ਖੜ੍ਹੋਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਹਥ ਵਿਚੋਂ ਲੰਗੂਰ ਛਣਕਣਾ ਲੈ ਕੇ ਭਜ ਗਿਆ। ਉਚੇ ਥਾਂ ਕੋਟੇ ਤੇ ਜਾ ਬੈਠਾ। ਸਰਦਾਰ ਕੋਲ ਬੰਦੂਕ ਸੀ, ਉਸ ਬੰਦੂਕ ਨਾਲ ਉਸ ਲੰਗੂਰ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਸਿਖ ਚੁਕ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰੀਂ ਤੇ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਓਸ ਵਕਤ ਬਾਰ ਵਿਚ ੨੭ ਚਕ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਗਏ ਹਨ। ਲੰਗੂਰੀ ਕਲਲੀ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਨਾ ਛਕੇ। ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਦੀ ਫਿਰੇ। ਸਾਰੇ ਆਖਣ ਸਰਦਾਰ ਨੇ ਬੜਾ ਪਾਪ ਕੀਤਾ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਲੰਗੂਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੀ ਬਾਰ ਵਿਚੋਂ ਆ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਕੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਗੁਸ਼ੇ ਵਿਚ ਆਂਹਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਤ੍ਰਹਾਂ ਤ੍ਰਹਾਂ ਸਾਡਾ ਲੰਗੂਰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ, ਏਸੇ ਤ੍ਰਹਾਂ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰਾਂਗੇ। ਸਾਰੇ ਲੋਕੀ ਰੈਲਾ ਸੁਣ ਕੇ ਕਢੇ ਹੋ ਗਏ। ਸਾਰੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਗਲਲ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਧੀ ਦੇ ਹਥਿਆਂ ਲੰਗੂਰ ਛਣਕਣਾ ਖੋਹ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ ਤੇ ਏਸ ਨੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਓਸ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿਸ ਧੀ ਦੇ ਹਥਿਆਂ ਛਣਕਣਾ ਫਡਿਆਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਸਾਡਾ ਲੰਗੂਰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਓਸ ਧੀ ਨੂੰ ਏਹ ਆਪਣੀ ਹਥਿਆਂ ਮਾਰੇਂਗਾ। ਏਹ ਸਰਾਫ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਸਰਦਾਰ ਬੰਦੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਆਯਾ ਤੇ ਆਣ ਕੇ ਹਥ ਜੋੜੇ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਨੂੰ ਭੁਲਲ ਕਰਖੋ। ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਕਰ ਗਏ, ਦਿਨ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸਨ। ਪਰ ਜੇਹੜਾ ਵਾਕ ਛੁਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਆਹ ਨਹੀਂ ਮੁਝਧਾ। ਕੋਈ ਦਿਨ ਪਾ ਕੇ ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਧੀ ਨੌਜਵਾਨ ਹੋਈ। ਘਰ ਵਿਚ ਜੁਲਾਹਿਆਂ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਕਾਮਾ ਰਕਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਓਸ ਨਾਲ ਬੇਈਮਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਕੁਵਾਰੀ ਨੂੰ ਗਰਭ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਰਦਾਰ ਨੇ ਆਹੋ ਧੀ ਹਥਿਆਂ ਗਲ ਘੁਟ ਕੇ ਮਾਰੀ। ਸਚੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਬਚਨ ਸਤ ਹੋ ਗਿਆ।।।

＊ ਬਾਜ ਸਿੱਧ ਤੇ ਮੇਹਰ ਕਰਨੀ ＊

ਇਕ ਦਿਨ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੋਰੀਂ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸਮੇਤ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਸਿਕਖਾਂ ਕੋਲ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਅਠੁ ਦਿਨ ਬੁਧ ਸਿੱਧ ਦੇ ਘਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਦਿਨੇ ਅਮ੃ਤਸਰ ਸੈਰ ਕਰਨਾ ਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਆ ਜਾਣਾ। ਓਥਰਿਆਂ ਫੇਰ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾਰ ਤੱਤੇ ਚਢ਼ ਕੇ ਨੈਹਰੇ ਨੈਹਰੇ ਭੁਚਚਰ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਜ ਸਿੱਧ ਦੇ ਘਰ ਪੈਹਲੀਂ ਗਏ ਹਨ। ਮਾਣਾ ਸਿੱਧ ਤੇ ਬਾਜ ਸਿੱਧ ਦਾ ਇਕਟੂਹਾ ਘਰ ਸੀ। ਬਾਜ ਸਿੱਧ ਆਉਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਬੀਮਾਰ ਸੀ ਉਸ ਦਾ ਅੰਤ ਸਮਾਂ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਇਆ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਿਖ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਦੋ ਪਹਿਰ ਓਥਰੇ ਰੈਹ ਕੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਿਦਾ ਹੋ ਪਏ ਹਨ। ਸਮਰਥਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਪਰਸਾਦ ਰਕਖ ਕੇ ਸੇਵਾ ਰਕਖੀ ਹੈ। ਸਿਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਬਾਜ ਸਿੱਧ ਦੇ ਘਰ ਨਾਲੋਂ ਕੀਤੀ। ਅਜ਼ਜ ਤਾਂ ਕੀਡੀ ਦੇ ਘਰ ਨਰਾਧਨ ਆਏ ਹਨ ਤੇ ਨਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਪਢ਼ਦੇ ਨੇ। “ਸੋਹੇ ਨੇ ਬਕੰਕ ਦਵਾਰ ਅਜ਼ਜ ਮੇਰੇ ਸੋਹੇ ਨੇ”। ਸਚੇ ਪਿਤਾ ਬਾਜ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਆਂਹਦੇ ਨੇ ਬਾਬਾ ਕੁਛ ਮਾਂ ਸਾਥਿਆਂ, ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਲੈਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਬਾਜ ਸਿੱਧ ਨੇ ਝੂੰਬੀ ਰਮਜ ਨਹੀਂ ਸਮझੀ ਤੇ ਆਖਣ ਲਗਾ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਬੁਖਾਰ ਲਥ ਗਿਆ ਤਥੇ ਵਕਤ ਮੈਂ ਆ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਫਿਰ ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, ਬਾਬਾ ਕੁਛ ਮਾਂ। ਫਿਰ ਬਾਜ ਸਿੱਧ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਲੀਪ ਸਿੱਧ ਤੁਹਾਡੀ ਬਚਾ ਅੰਬਾਣਾ ਹੈ। ਹਥ ਦੇ ਕੇ ਰਖਿਐ ਜੇ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫਿਰ ਤੀਸਰੀ ਵਾਰ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਬਾਬਾ ਕੁਛ ਮਾਂ ਲੈ ਤੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਲੈਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਬਾਜ ਸਿੱਧ ਫਿਰ ਆਕਖਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਲੀਪ ਸਿੱਧ (ਬਾਜ ਸਿੱਧ ਦਾ ਪੁੱਤ ਸੀ) ਨੇ ਨਹਰ ਦਾ ਠੇਕਾ ਲਿਆ ਹੈ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਫਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਲੈ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ। ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਆਕਖਿਆ ਚਾਚਾ ਤ੍ਰਹਾਂ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਕੁਛ

ਮਗਿਆ ਨਹੀਂ। ਦਲੀਪ ਸਿੱਘ ਵਾਸਤੇ ਮਗਾਂ ਮਗੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫਿਰ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਚੰਗਾ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਭਲਕੇ ਬੰਦਾ ਘਲਲ ਕੇ ਤੈਨੂ ਅਸੀਂ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਆਪ ਆ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਬਾਜ ਸਿੱਘ ਦੇਹ ਛੜ੍ਹ ਦਿੱਤੀ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਜ਼ਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਿਹਾਲ ਹਨ। ਇੰਦਰ ਸਿੱਘ ਝੁਬਾਲ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ੧੫ ਦਿਨ ਆਂਹਦੇ ਰਹੇ, ਇੰਦਰ ਸਿੱਘ ਮਂਗ ਜੋ ਮਗਣਾ ਈ। ਉਸ ਕੀ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਮਗਿਆ। ਜੀਵ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਪ ਹੀ ਦਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੀ।।

* ਤੋਡੇ ਵਾਲੇ ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਤੋਡੇ ਦਾ ਮੜ੍ਹਾਂਦੀ ਸਿਖ ਸੀ। ਉਸ ਐਨੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਮੈਂ ਉਪਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ੨ ਮੀਲ ਤੋਂ ਘਾਹ ਤੇ ਲਾਂਗਰ ਵਿਚ ਬਾਲਣ ਰੋੜ ਦੋ ਦੋ ਪੰਡਾਂ ਲਿਐਣਾ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚੱਚਨਾਂ ਵਾਲੇ ਬੈਠ ਕੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਸ਼ਬਦ ਪਢਦੇ ਰੈਹਣਾ। ਅਫੁੰ ਪਹਰ ਬੋਜੇ ਵਿਚ ਕੈਸੀਂਆ ਰਕਖਦਾ ਸੀ ਵਜੌਣ ਵਾਸਤੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਕਮਮ ਕਰਦੇ ਰੈਹਣਾ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਕਰਦੇ ਰੈਹਣਾ ਤੇ ਫਿਰ ਬਿਣ ਪਤੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਪਢਨੇ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣਾ, ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰ ਤੇ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ। ਜੇ ਆਖਣਾ ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਭਜ ਕੇ ਵਖਾ, ਤੇ ਭਜ਼ਜ ਤਥਾ। ਏਸ ਤੱਥਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਸਤਿ ਬਚਨ ਮਨੁਣਾ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਆਖਣਾ ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਮਂਗ ਜੋ ਮਗਣਾ ਈ। ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਨੂੰ ਹਨੂਮਾਨ ਦਾ ਬਲ ਬਖ਼਼ਾਂਦੀ, ਤੇ ਸਦਾ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਤੇ ਰਹੋ। ਅਫੁੰ ਪਹਰ ਮੈਨੂੰ ਭੁਲਲੋ ਨਾ। ਕੋਈ ਦਿਨ ਪਾ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚੱਚਨਾਂ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦਿਆਂ, ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਦਾ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਦੇਹ ਛੜ੍ਹ ਦਿੱਤੀ। ਦੋ ਮੀਲ ਘਵਿੰਡੋਂ ਖੇਤ ਦਾ ਪੈਂਡਾ ਸੀ, ਓਥੇ ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਦੇਹ ਛੜ੍ਹ ਦਿੱਤੀ। ਬਾਰਾਂ ਭਾਦ੍ਰਾਂ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਦੇਹ ਛੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਲਾਗੇ ਇਕ ਪਿੱਡ ਨਾਰਲੀ ਮੇਲਾ ਸੀ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੇਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਏ ਤੇ ਸਿਕਖਾਂ ਦਸ਼ਸਤਾ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਦੇਹ ਛੜ੍ਹ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਸੁਕਕੀ ਬੇਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਾਲਣ ਪਾ ਕੇ ਸੱਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਹਥੀਂ ਲੰਬ੍ਹ ਲਾਯਾ ਹੈ ਤੇ ਤਿੰਨ ਕੇਰਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤੇ ਨੇ ਕਿ ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਤੇਰੀ ਜੇਹੜੀ ਮਂਗ ਸੀ ਅਸਾਂ ਤੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ। ਏਡ੍ਰੀ ਦਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੀ। ਐਸੇ ਨਰ ਅਵਤਾਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆਲੂ ਸੀ, ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਵਿਛੜਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਕੇ ਚੱਚਨੀ ਲਾਯਾ ਹੈ।।

* ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਤੇ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁਡਣਾ *

ਕੱਤੇ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਐਨੀ ਬੀਮਾਰੀ ਸੀ, ਘਰ ਘਰ ਦੋ ਚਾਰ ਮੰਜੇ ਸਾਰਾਂ ਦੇ ਪਏ ਸੀ। ਤਾਪ ਚੱਡ ਜਾਣਾ ਤੇ ਹਿਕਕ ਪਕਕ ਜਾਣੀ। ਬਹੁਤ ਦੁਨਿਆਂ ਰੋੜ ਮਰਦੀ ਸੀ। ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਉਸ ਵਕਤ ਭੁਚਚਰ ਹੈ ਤੇ ਹੁਣ ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਉਸ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹੈ। ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਏ ਹਨ। ਰਾਤ ਭੁਚਚਰ ਰਹੇ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਘਵਿੰਡ ਨੂੰ ਤੁਰੇ ਹਨ। ਨਾਲ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਕੀ ਜਾਣ ਲਈ ਆਂਹਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਆਕਖਿਆ ਮੇਰਾ ਬਾਪ ਘਵਿੰਡ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਹ ਆਕੇਗਾ ਤੇ ਮੈਂ ਆ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਘਵਿੰਡੋਂ ਭੁਚਚਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਭੁਚਚਰ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਕੀ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਤੇ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਘਵਿੰਡ ਆ ਕੇ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਸਖ਼ਤ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਜਾ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰ। ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਗਿਆ ਤੇ ਘਵਿੰਡ ਜਾਂਦੇ ਨੂੰ ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਦੇਹ ਛੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਦਾ ਸਸ਼ਕਾਰ ਕਰਨ ਚਲੇ ਸਨ। ਨਾਲ ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਕੀ ਸਸ਼ਕਾਰ ਕਰਨ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ

ਘਰ ਆਏ ਹਨ ਤੇ ਮਾਣਾ ਸਿੱਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਬਡਾ ਸਖ਼ਤ ਬੀਮਾਰ ਹੈ। ਦਿਆ ਕਰਿਓ ਜੇ। ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਬੁਢੇ ਦੀ ਫੁੰਗੇਰੀ ਆ ਕਿਤੇ ਭਜ਼ ਨਾ ਜਾਏ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਬਾਬਾ ਕੋਈ ਖਤਰਾ ਨਹੀਂ ਤੇਰੀ ਫੁੰਗੇਰੀ ਨੂੰ। ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਅਜ਼ਜੇ ਓਹਦੇ ਕੋਲੋਂ ਸੇਵਾ ਬਡੀ ਲੈਣੀ ਆ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਰ ਸੀ, ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਰਮਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਜੀ। ਫਿਰ ਮਾਣਾ ਸਿੱਧ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਂਹਦੇ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਅਜ਼ਜ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇਣਾ, ਆਪੇ ਰਮਾਨ ਆਯ੍ਹੂ। ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਚੇਤ ਸਿੱਧ ਸਿਖ ਕੀ ਬਹਿੰਡ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਦੇਹ ਛੁੱਗ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਚ੍ਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਜ਼ਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਿਹਾਲ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਵਿਚ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਮਾਸੀ ਸ਼ਾਰੀਰ ਦੇ ਅਖੀਰ ਕੇਲੇ ਕੀ ਹਥ ਲਗਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ। ਗੁਜਰ ਸਿੱਧ ਦੀ ਮਾਤਾ ਸੁਣ ਕੇ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਗੁਜਰ ਸਿੱਧ ਤੇ ਚੇਤ ਸਿੱਧ ਦੋਕੇਂ ਜਣੇਂ ਗੁਜਰ ਗਏ ਹਨ ਜੀ। ਧਨ ਨ ਸਿਖ ਤੇ ਧਨਨ ਉਸ ਦੀ ਮਾਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਅਥਰੂ ਕੀ ਆਣ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕੇਰਯਾ। ਸਾਰੇ ਅਫਸੋਸ ਕਰਨ ਤੇ ਮਾਤਾ ਆਖੇ, ਜੀ ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਯਾ, ਏਨਾਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਤੇ ਏਹੋ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚ੍ਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ, ਖਣਡਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣਡਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਅਜ਼ਜ ਗੁਜਰ ਸਿੱਧ ਸਿਖ ਤੁਹਾਨ੍ਹੂ ਪਕਕੇ ਪਿਆ ਹੈ, ਤੁਸਾਂ ਆਪ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਨਿਭਾਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸਿਖ ਤੁਹਾਨ੍ਹੂ ਦਰ ਤੇ ਅਜ਼ਜ ਪਰਵਾਨ ਹੋਯਾ ਹੈ ਮੈਂ ਬਡੀ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ। ਬੇਕੇ ਨੇ ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸਾਰੀਆਂ ਜਨਾਨੀਆਂ ਤੇ ਬੰਦੇ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਏਹੁਂ ਜਵਾਨ ਪੁੱਤ ਗੁਜਰ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਮਾਈ ਰੋਂਦੀ ਨਹੀਂ। ਏਹ ਸਾਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਦਿਆ ਹੈ। ਜੀਵ ਦੇ ਕੀ ਵਸ਼ ਹੈ ਜੀ।।

＊ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਘੋੜਾ ਤੇ ਬੌਲਦ ਚੋਰੀ ਹੋਣੇ ＊

इक समें दा बचन है, तेजा सिंघ सिख हाढ़ दे महीने विच बार विच चला गया है। अगला महीना सावण बारश दा है। चेत सिंघ कलसीआं वाला बकौंठे रक्ख विच वाई करदा सी। चेत सिंघ सच्चे पातशाह दा दर्शन करन आया है। ओस आक्खया सच्चे पातशाह रक्ख विच घाह बड़ा है ते सौण दा महीना माल सारा ओथे घल्ल दिओ। तुहाड़ा सिख इक जाणा माल लै जावे, चंगा चंगा घाह तुहाडा माल छकी जावेगा। सच्चे पातशाह सिक्खां नू आक्खया, जेहड़े कोल सन किसे हां नहीं कीती जी। ओने चिर नू तेजा सिंघ बार विचों आ गया। सच्चे पातशाह बचन कीता कि चेत सिंघ सनाह दे गया है कि माल रक्ख विच लै आओ। तेजा सिंघ आक्खया सच्चे पातशाह जिस तरां आप जी दा हुक्म होवे त्यार हां। पातशाह आक्खया महीं ते घोड़ी तेजा सिंघ रक्ख विच लै जा। तेजा सिंघ सत बचन मन के तुर पिआ है। ३ मील रक्ख दा पैंडा है। महीं चार के दोवें टैम दुध्ध लै औणा ते प्रशाद छक जाणा। २ महीने ओथथे महीं रक्खीआं हन। चेत सिंघ सिख नेड़े कर के हर इक चीज दी बड़ी सेवा करदा सी। इक दिन तेजा सिंघ नू बुखार चढ़ गया, ते रंगा सिंघ पातशाह दा चाचा, माल कोल चला गया। रंगा सिंघ सौं गया ते इक चोर चोरी घोड़ी खोल के लै गया। रात नू पातशाह नू सनेहा आ गया कि बाबा रंगा सिंघ घोड़ी गुवा बैट्ठा है। फेर जिस वेले पता लगा, ते चोर फड़या गया। चोर पातशाह नू आखण लगा पातशाह मैं भुक्खा मरदा तुहाड़ी घोड़ी लै गया सी। सच्चे पातशाह बड़े रैहम दिल सन। गरीब कर के उस नू छड़ दित्ता। सिक्खां ने सेवा करनी ते चंगी चीज लभ्भ के लिआउणी, आखणा

ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਦਿਆਂਗੇ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਕੇਖ ਕੇ ਸਡ ਜਾਣਾ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਣਾਵੇ ਸੋ ਜਨ ਜਾਣੇ, ਜੀਅਂ ਦੇ ਕੀ ਅਕਖਤਿਆਰ ਹੈ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਘੋੜੀ ਚੋਰ ਲੈ ਗਏ ਸੁਣ ਕੇ ਬਲਵਤਿ ਸਿੱਥ ਭੁਚਚਰ ਵਾਲਾ ਪਤਾ ਲੈਣ ਆਯਾ ਘੋੜੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਤੇ ਆਹੋ ਘੋੜੀ ਸਣੇ ਕਾਠੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਦੇ ਗਿਆ। ਲੋਕੀ ਆਸ ਚੋਰ ਨੂੰ ਫਿਟਕਾਂ ਪੌਣ ਕਿ ਤੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਹੀ ਘੋੜੀ ਚੁਰਾਈ ਸੀ। ਆਨਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ। ਹੋਰ ਘੋੜੀ ਸਿਖ ਦੇ ਗਏ ਹਨ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੀ ਮਾਸੀਆਂ ਸ਼ਰਾਬੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਨਹੀਂ ਸੀ ਵਖੌਂਦੇ।।।

ਸਾਲ ਪਿਛਾਂ ਫੇਰ ਆਸਲਾਂ ਦੇ ਚੋਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦੋ ਬੌਲਦ ਤੇ ਇਕ ਘੋੜਾ ਚੌਰੀ ਕਰ ਕੇ ਲੈ ਗਏ। ਇਕ ਆਸਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਉਸ ਨੇ ਦੋ ਖੂਨ ਕੀਤੇ ਸੀ ਤੇ ਰਕਖ ਵਿਚ ਲੁਕਕਿਆ ਫਿਰਦਾ ਸੀ। ਆਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾ ਤੇ ਆਸ ਆਕਖਿਆ ਮਾੜਾ ਕੀਤਾ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਚੋਰੀਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਨੀ। ਦਿਨੇ ਲਭਭਣ ਚੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਆਸ ਢਾਕੂ ਨੇ ਸਨੇਹਾ ਘਲਲਿਆ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਐਵੇਂ ਲਭਭਦੇ ਨਾ ਫਿਰਨ, ਪਸੂ ਤੇ ਸਾਡੇ ਪਿਣਡ ਦੇ ਲੈ ਆਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਪੇ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਪੁਚਾ ਦਿਆਂਗ। ਚੋਰ ਢਾਕੂ ਦੇ ਆਖੇ ਲਗਗ ਕੇ ਵੀ ਨਾ ਮੋੜਨ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਇਕ ਚੋਰ ਨੂੰ ਰਾਤੀਂ ਭਯ ਦਿੱਤਾ, ਤਹ ਮਰਾਸੀ ਜਾਤ ਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਦੇ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਕੁਤਤਾ ਮਰਾਸੀਆ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਕਢੁ ਦਿਆਂਗੇ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਸਾਡੇ ਬੌਲਦ ਤੇ ਘੋੜੀ ਦੇ ਦੇ। ਮਰਾਸੀ ਤੁਝੇ ਵਕਤ ਬੌਲਦ ਤੇ ਘੋੜੀ ਜਿਥੇ ਹੈ ਸਨ, ਲੈਣ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਬੌਲਦ ਲੈ ਆਯਾ ਘੋੜੀ ਫਿਰ ਨਾਲ ਦੇ ਚੋਰਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਰਕਖ ਵਾਲੇ ਢਾਕੂ ਕੋਲ ਮਰਾਸੀ ਬੌਲਦ ਛੜ੍ਹ ਗਿਆ ਤੇ ਆਖਣ ਲਗਗ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਂ, ਰਾਤ ਮੈਨੂੰ ਬੜਾ ਭਯ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰਨ। ਢਾਕੂ ਸਨੇਹਾ ਘਲਲਿਆ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬੌਲਦ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹਨ, ਤੇ ਆਣ ਕੇ ਲੈ ਜਾਓ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੌਲਦ ਲੈਣ ਰਕਖ ਨੂੰ ਗਏ ਤੇ ਨਾਲ ੧੦ ਬੰਦੇ ਸਨ। ਤੁਝੇ ਮਰਾਸੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਰਾਤਾਂ ਸੌਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਘਾ ਲੈ ਕੇ ਭੁਲ ਕਰਖੌਂਦਾ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ੧੦ ਰੂਪਏ ਜੇਬ ਵਿਚੋਂ ਕਢ ਕੇ ਮਰਾਸੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੁਡੀ ਢਾਕੂ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਜਾਹ ਤੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਜਾ, ਬਾਰੀ ਹੋਜੇਂਗਾ। ਤੈਨੂੰ ਤੱਤੀ ਵਾ ਨਾ ਲਗ੍ਹੂ। ਦੂਸਰਾਂ ਚੋਰਾਂ ਨੇ ਘੋੜੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਘੋੜੀ ਲਕਾਂਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ। ਮਗਰੋਂ ਤੱਨਾਂ ਦੀ ਬੜੀ ਬਦਨਾਮੀ ਹੋਈ। ਇਕੋ ਫੁਕਾਰਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਾਰਿਆ, ਫਿਰ ਪਿਛਾਂ ਕਿਸੇ ਚੋਰ ਡੰਗਰ ਨੂੰ ਹਥਥ ਨਹੀਂ ਲਾਯਾ, ਖੁਲ੍ਹੇ ਚਰਦੇ ਰਹੇ।।।

* ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਿਖ ਚੇਤ ਸਿੱਥ ਤੇ ਹਰਸੁਖ ਲਾਲ ਖਤ੍ਰੀ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਘਵਿੰਡ ਦਾ ਇਕ ਖਤ੍ਰੀ ਸੀ। ਚੇਤ ਸਿੱਥ ਉਸ ਤੋਂ ਗੜ ਬਦਲੇ ਰੂਪੈਏ ਲਏ ਸੀ। ੩ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਰੂਪੈਏ ਲਿਆਂ ਨੂੰ। ਇਕ ਦਿਹਾਡੀ ਮਨਿਆਦ ਰੈਂਹਦੀ ਸੀ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਖਤ੍ਰੀ ਫਰਿਆਦ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਖ ਚੇਤ ਸਿੱਥ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਮੇਰੇ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਭਲਕੇ ਕਲਸੀ ਚਲਾਂਗੇ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦਵਾ ਦਵਾਂਗੇ। ਆਹ ਆਖਣ ਲਗਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਭਲਕ ਦੀ ਦਿਹਾਡੀ ਮਨਿਆਦ ਹੈ। ਕਿਸ ਤੱਤੀ ਹੋਕੇ ਹੁਣ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਬਾਬਾ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰ, ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦਵਾ ਦਿਆਂਗੇ। ਖਤ੍ਰੀ ਸਤ ਬਚਨ ਮਨ ਲਿਆ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫਿਰ ਮਹੀਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਪੈਸੇ ਨਾ ਪੁਚਛੇ। ਇਕ ਦਿਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਧਾਨ ਆਯਾ ਆਖਣ ਲਗੇ ਚਲ ਬਾਬਾ, ਤੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੁਵਾ ਲਿਆਈ। ਆਸ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਆਥੇ ਜਾ ਕੇ ਕੀ ਬਨੌਣਾ ਹੈ, ਮਨਿਆਦ ਲੱਘ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੀ ਕਰਦਾ ਤੇ ਦੁਵਾ ਦਿਓ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਨਾ ਦਵਾਓ। ਫਿਰ ਖਤ੍ਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ

ਨਾਲ ਰਕਖ ਵਿਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਦੋਂ ਕਿਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਨਾਲ ੧੦ ਆਦਮੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦੇ ਸੀ । ਏਸੇ ਦਿਆਲੂ ਸਨ, ਅਠੇ ਪਹਾਰ ਭਣਡਾਰੇ ਭਰਭੂਰ ਰਕਖਦੇ ਸਨ । ਜੋ ਕੋਈ ਸੂਹਿਂ ਮਂਗਦਾ ਸੀ ਦੇਈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ । ਕਈ ਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਭੁਕਖੇ ਅਠੇ ਪਹਾਰ ਨਾਲ ਰੱਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਕਈ ਛਿਛੁ ਦੇ ਭੁਕਖੇ ਨਾਲ ਰੈਹਾਂਦੇ ਹਨ । ਕਈ ਨਾਲ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਕੁਤ੍ਤੇ ਤੇ ਹੋਰ ਗਗਡੇ ਸਾਂਸੀ ਵੀ ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ ਸਨ । ਆਜ਼ਾਂ ਦੀ ਲੀਲਾ ਨੂੰ ਓਹੋ ਜਾਣਦੇ ਹਨ । ਜਿਸ ਤੜਾਂ ਸੌਣ ਵੀ ਘਟਾ ਵੇਖ ਕੇ ਮੋਰ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਏਸ ਤੜਾਂ ਨਾਲ ਜੇਹਡੇ ਗਰੀਬ ਗੁਰਬੇ ਹਨ, ਓਹ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਚਾਰ ਪਹਾਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨਾਲ ਰਜ਼ਾਂਗੇ । ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫੌਜਾਂ ਵਾਂਗੂ ਰੈਲਾ ਪੈਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਧਨਨ ਮਾਝੇ ਦੇਸ਼ ਵੀ ਧਰਤੀ ਜਿਥੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਲੀਲਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ । ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਦੇ ਖੇਡਦੇ ਰਕਖ ਵਿਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਵਿਛਡਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਂਗਲਾਂ ਦੇ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਜਾਂਗਲਾਂ ਦੇ ਦਰਕਖਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਤਾਰ ਰਹੇ ਹਨ । ਦੁਪਹਰੇ ਜਾ ਕੇ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ । ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ । ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਪਲੱਘ ਡਾਹ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਵੇਖ ਕੇ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਯਾ । ਜਲ ਪਾਣੀ ਵੀ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਛਕਾਯਾ ਤੇ ਓਸ ਵਕਤ ਚਾਹ ਧਰੀ ਹੈ । ਛੰਗਾਰ ਸਿੱਘ ਓਸ ਵਕਤ ਆਕਖਦਾ, (ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਦੇ ਵਡੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ) ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੁਧ ਸਕੇਰ ਦਾ ਕਫ਼ਿਆ ਹੋਯਾ ਏ, ਤਾਜਾ ਦੁਧ ਤੁਹਾਡੀ ਚਾਹ ਵਿਚ ਪੈਂਦੇ ਤਾਂ ਸਈ ਪਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, ਛੰਗਾਰ ਸਿੱਘ, ਜੇਹੜੀ ਮੈਂਹ ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਆ ਫੜ ਕੇ ਚੋਲਾ, ਓਹੋ ਮਿਲ ਪਤ । ਸਾਰੀਆਂ ਮਈ ਗਾਈ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸੁਰਿਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਜਦੋਂ ਜੀ ਕਰੇ ਚੋਲਿਆ ਕਰਿਓ । ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਜੇਹੜੀ ਮੈਂਹ ਥਲੇ ਕਟੀ ਕਟਾ ਛੁਡੇ ਹਨ, ਓਹੋ ਮਿਲ ਪੈਂਦੀ ਹੈ । ਐਸੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕੀਤੀ, ਸਾਰੀ ਸਾਂਗਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਦੁਧ ਛਕਾਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਸਭ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਤੇ ਸਿਖ ਧਨਨ ਧਨਨ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਿਥੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਜੇ, ਓਥੇ ਕੋਈ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਰੱਹਦੀ । ਪਰਸਾਦ ਤਧਾਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਥਾਲ ਲਵਾਯਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਛਕਦੇ ਹਨ । ਨਾਲ ਗਰੀਬ ਗੁਰਬਾ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ । ਪਰਸਾਦ ਛਕ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਰਨ ਲਗੇ ਹਨ । ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਨੂੰ ਪਾਣੀ ਵੀ ਬੜੀ ਔਕਖਦਾਈ ਹੈ, ਦੂਰੋਂ ਲਿਐਂਦਾ ਪੈਂਦਾ ਛਕਣ ਵਾਸਤੇ, ਓਹ ਜਲ ਵੀ ਸਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਘਵਿੰਡ ਪਿਣਡ ਦਾ ਇਕ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਿਖ ਸੀ । ਪਿਛਲਾ ਜਨਮ ਉਸ ਦਾ ਬੜਾ ਤੁਲਲਾ ਸੀ । ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਗਗਗੇ ਕੂਹੇ ਗੁਰੂ ਹੋਯਾ ਸੀ । ਵੀਰ ਸਿੱਘ ਨਾਮ ਸੀ । ਨੌਰਗਾਬਾਦ ਤੇ ਸੁਫੂਯਾਂ ਵਾਲੇ ਉਸ ਦੇ ਝਣਡੇ ਝੁਲਦੇ ਸੀ । ਹੁਣ ਘਵਿੰਡ ਵਿਚ ਜਗਮ ਲੈ ਕੇ ੧੦੦ ਸਾਲ ਵੀ ਤੁਮਰੇ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ । ਏਡੂੰ ਉਸ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਦਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵੀ ਸੁਰਤ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਰੋੜ ਸਕੇਰ ਤਠ ਕੇ ਨਾਂਗੀ ਪੈਰੀਂ ਆ ਕੇ ਦਾਡੇ ਨਾਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚਰਨ ਝਾਫ਼ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਲੰਗਰ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਰੇ ਮਾਂਜ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਆਦਰ ਓਥੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਂਹਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬੇ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਲਿਆ ਕੇ, ਪੈਹਲਾ ਟਪਾ ਲਵਾ ਲੋ, ਤੇ ਖੂਹਾ ਪੁਟ ਲੋ । ਏਥੇਂ ਅਮ੃ਤ ਜਲ ਨਿਕਲੇਗਾ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਵਰ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਕੇ ਆ ਗਏ ਹਨ । ਤੁਰਨ ਲਗੇ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਂਹਦੇ ਹਨ, ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਸੁਖ ਲਾਲ ਖਤਰੀ ਆਂਹਦਾ ਮੈਂ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਕੋਲਾਂ ਰੂਪ ਲੈਣੇ ਹਨ । ਉਸ ਆਕਖਦਾ ਜੀ ਦੇਣੇ ਹਨ, ਦੋ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਵੈਹੜਾਂ ਹਨ, ਲੈ ਜਾਵੇ ਤੇ ਪੈਸੇ ਪੂਰੇ ਕਰ ਲਵੇ । ਖਤਰੀ ਆਖਣ ਲਗਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਥੇਂ ਵੈਹੜਾਂ ਸਾਂਭੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀਆਂ । ਮੈਨੂੰ ਥੋੜੇ ਪੈਸੇ ਦੇ ਦੇਵੇ, ਤੇ ਨਕਦ ਦੇ ਦੇਵੇ । ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਆਕਖਦਾ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੋਵਾਂ ਵੈਹੜਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੇਹੜੀ ਜੀ ਕਰਦਾ ਆ ਮਲਲ ਲਵੇ ਤੇ ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੂਣਗੀਆਂ ਆਦੋਂ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਮੈਂ ਸਾਂਭੀ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ । ਖਤਰੀ ਨੇ ਜੇਹੜੀ ਚੰਗੀ ਸੀ ਓਹ ਮਲਲ ਲਈ । ਬਚਨ ਕਰ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਘਵਿੰਡ ਨੂੰ ਆ ਗਏ ਹਨ । ਕੋਈ

ਦਿਨ ਪਾ ਕੇ ਦੋਵੇਂ ਕੈਹੜਾਂ ਸ੍ਰੂ ਪਈਆਂ ਹਨ ਜੀ । ਸ਼ਤਰੀ ਵਾਲੀ ਕੈਹੜੁ ਨੇ ਕਛਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤੇ ਦੂਜੀ ਨੇ ਕਛੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ । ਸ਼ਤਰੀ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਤੇ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੇਰੀ ਕੈਹੜੁ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੂ ਪਈ ਹੈ, ਦਿਆ ਕਰੋ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਲਿਆ ਦਿਓ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਿਆ ਜਾਹ ਬਾਬਾ ਤ੍ਰੂਂ ਆਪੇ ਲੈ ਆ, ਤੈਨੂੰ ਦੇ ਦੇਣਗੇ । ਖਤਰੀ ਰਕਖ ਵਿਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਗੜ ਮਗਨੀ ਹੈ । ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ, ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕਛੀ ਵਾਲੀ ਗੜ ਲੈ ਜਾਓ । ਸ਼ਤਰੀ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਕਚਛੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਧੋ ਖੜਾਂ । ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਮੈਂ ਕਚਛੇ ਵਾਲੀ ਗੜ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਜੀ ਕਰਦਾ ਤੇ ਕਚਛੀ ਵਾਲੀ ਲੈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਤੇ ਨਾ ਖੜੁ । ਸ਼ਤਰੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਘਵਿੰਡ ਆਣ ਕੇ ਦਸ਼ਸਿਆ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖਤਰੀ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗਿਆ, ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਨਹੀਂ ਮੁਕਰਦਾ । ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਚਲ ਕੇ ਗੜ ਤੇਰੀ ਦਵਾ ਲਿਆਵਾਂਗੇ । ਇਕ ਦਿਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗਿਆ, ਆ ਬਾਬਾ ਤੇਰੀ ਗੜ ਦਵਾ ਲਿਆਈਏ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖਤਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਕਖ ਵਿਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ਸਿਕਖਾਂ ਜਾਂਦਿਆਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਬੜੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ ਹਨ । ਬਾਲੇ ਚਕ ਵਾਲਾ ਆਸਾ ਸਿੱਘ ਵੀ ਰਕਖ ਵਿਚ ਵਾਈ ਕਰਦਾ ਸੀ । ਉਸ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਤੇ ਧਨਨ ਧਨਨ ਦਿਹਾਡਾ ਸਮਝਿਆ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਉਸ ਵਕਤ ਬਚਨ ਬਲਾਸ ਕਰਨ ਲਗਿਆ । ਆਖਣ ਚੇਤ ਸਿੱਘ, ਅਸਾਂ ਖਤਰੀ ਨੂੰ ਘਲਲਿਆ ਸੀ ਤ੍ਰੂਂ ਗੜ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ । ਓਸ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਕਛੀ ਵਾਲੀ ਗੜ ਏਹਨੂੰ ਆਖੀ ਤੇ ਏਸ ਨੇ ਖੜੀ ਨਹੀਂ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗਿਆ, ਤ੍ਰੂਂ ਕਚਛਾ ਕਰ ਕੇ ਹੁਣ ਸੁਕਰਦਾ ਹੈ । ਗੜ ਤਾਂ ਏਹਦੀ ਕਚਛੇ ਵਾਲੀ ਹੈ । ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਆਖਣ ਲਗਿਆ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਕਚਛੇ ਵਾਲੀ ਗੜ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਜੀ । ਜੀ ਕਰਦਾ ਤੇ ਕਚਛੀ ਵਾਲੀ ਲੈ ਜੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਾ ਖੜੁ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖਤਰੀ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗਿਆ, ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਆਖੇ ਤ੍ਰੂਂ ਕਚਛੀ ਵਾਲੀ ਗੜ ਲੈ ਜਾ, ਆਪੇ ਤੈਨੂੰ ਲੈਹਣੀਆਂ ਕਰੇਗੀ । ਖਤਰੀ ਸਤਿ ਬਚਨ ਮੰਨ ਕੇ ਕਚਛੀ ਵਾਲੀ ਗੜ ਲੈ ਆਯਾ ਹੈ । ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਵਾਲੀ ਗੜ ਨੇ ਏਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਧ ਨਹੀਂ ਚੋਣ ਦਿੱਤਾ । ਕਚਛੇ ਨੂੰ ਚੰਗੌਦੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਤੇ ਫਿਰ ਗਾਂ ਮੁੜ ਕੇ ਸ੍ਰੂੰ ਨਹੀਂ । ਓਹੋ ਕਚਛਾ ਦਿੱਤਾ ਫਿਰ ਨਹੀਂ ਸ੍ਰੂੰ । ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਜਾਣਾ ਤੇ ਓਦੋਂ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੜ ਬੜੀ ਸੀ ਕਚਛੇ ਵਾਲੀ ਮੁੜ ਕੇ ਸ੍ਰੂੰ ਨਹੀਂ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗਿਆ, ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਤੇ ਬੜਾ ਰੈਹਮ ਕਰ ਆਏ ਹਾਂ ਤੇ ਗੜ ਤੇ ਗੁਸ਼ਸਾ ਪਾ ਆਏ ਹਾਂ । ਗੁਸ਼ਸਾ ਸਾਨੂੰ ਤੇਰਾ ਸੀ, ਜੇਹੜਾ ਤ੍ਰੂਂ ਜਬਾਨ ਕਰਕੇ ਸੁਕਕਰ ਗਿਆ ਸੀ । ਹੁਣ ਇਹ ਗੜ ਏਸ ਜਨਮ ਵਿਚ ਨਾ ਸ੍ਰੂੰ ਗੀ । ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਦੇ ਅਕਖਤਿਆਰ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਹੀ ਭੁਲਣਹਾਰ ਹਾਂ । “ਭੁਲਣ ਅੰਦਰ ਸਭ ਕੋ ਅਣਭੁਲਲ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰ”, ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਆਪ ਹੀ ਬਾਹੋਂ ਫੜੁ ਕੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰ ਰਹੇ ਹਨ । ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਗੁਣ ਕੋਈ ਨਹੀਂ । ।

* ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਦੀ ਸਾਖੀ ਕਿਸ ਤ੍ਰ੟ਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਘੋੜਾ ਦਿੱਤਾ *

ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਨੇ ਇਕ ਵੇਰਾਂ ਤਿੰਨ ਕਛੇ ਇਕਕਠੇ ਖਰੀਦੇ । ਜਿਸ ਕੇਲੇ ਢਾਈਆਂ ਤਿੰਨਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਘੋੜੇ ਬਣੇ ਹਨ ਜੀ । ਇਕ ਕਛੇਰਾ ਛੋਟਾ ਕੇਚ ਲਿਆ ਤੇ ਦੂਸਰੇ ਦੋ ਪਾਸ ਹਨ । ਤੈਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਬੜਾ ਸੁਨਦਰ ਘੋੜਾ ਸੀ ਕਮੈਦ ਰੰਗ ਦਾ । ਮਥਥਿਓ ਬਲਲਾ ਤੇ ਚੰਬਾ ਸੀ । ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਨੂੰ ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਘਵਿੰਡ ਆਯਾ ਹੋਯਾ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗਿਆ, ਬਾਬਾ ਅਸਾਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲਾਂ ਘੋੜਾ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲੈਣਾ ਹੈ । ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਆਖਣ ਲਗਿਆ, ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਆਪ ਦੇ ਘੋੜੇ ਹਨ । ਜਦੋਂ ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਤਉ ਵਕਤ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਦੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ । ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰੀਂ ਆਖਣ ਲਗਿਆ, ਬਾਬਾ ਜੇਹੜੀ ਸੇਵਾ ਮੂਹਾਂ ਕਢੀਏ, ਤਉ ਵਕਤ ਦੇ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ । ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਦੀਨ ਦਿਨ

ਦੋ ਵਛੇਰੇ ਨੇ, ਜੇਹੜਾ ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਮੈਂ ਭੇਜ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ। ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰੀਂ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਬਾਬਾ ਜਿਹੜਾ ਕਮੈਤ ਰੰਗ ਦਾ ਘੋੜਾ ਹੈ, ਓਹ ਸਾਨੂੰ ਭੇਜ ਦੇ। ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਦੇ ਬਾਪ ਨੇ ਘੋੜਾ ਲਿਆ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪੁਚਛਦੇ ਨੇ, ਬਾਬਾ ਘੋੜਾ ਲਾਦੂ ਕਢ੍ਹਿਆ ਕਿ ਨਹੀਂ? ਉਸ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਤਤੇ ਚਢੇ, ਆਪ ਦਿਆ ਕਰੋ।।

ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਵਛੇਰਾ ਪਾਲਦੇ ਹਨ ਜੀ। ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਦੂਜੇ ਵਛੇਰੇ ਚਢ੍ਹ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਆਯਾ ਹੈ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾ ਘੋੜਾ ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਦੇ ਤੇ ਸਾਡੇ ਵਾਲਾ ਤ੍ਰੂੰ ਲੈ ਲਾ। ਜੇ ਭਾਗ ਚੰਗੇ ਹੁਂਦੇ ਤੇ ਸਿਖ ਸਤਿ ਬਚਨ ਮਨ ਲੈਂਦਾ ਜੀ। ਅਗੋਂ ਸਗੋਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਹ ਘੋੜਾ ਨਹੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਸਿਖ ਦਾ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਅਗੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬਚਨ ਮੋਝਨਾ ਜੀ। ਪਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਬਾਬ ਸੁਣ ਕੇ ਚੁਪ ਕਰ ਗਏ। ਐਸਾ ਖੋਟਾ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਰਾਜ਼ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਦਿਹਾਡੀ ਰੈਹ ਕੇ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਕਖਿਆ, ਬਾਪੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤਾਂ ਏਹ ਕੀ ਘੋੜਾ ਮਿਂਦੇ ਸਨ। ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਫੇਰ ਤ੍ਰੂੰ ਕੀ ਆਕਖਿਆ ਸੀ। ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ ਬਾਪੂ ਮੈਂ ਆਕਖਿਆ ਸੀ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਹ ਘੋੜਾ ਨਹੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ ਤ੍ਰੂੰ ਬਹੁਤ ਕਠੋਰ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ ਹੈ। ਸਿਖ ਦਾ ਕਸ਼ਮ ਨਹੀਂ ਏਹ ਬਚਨ ਬੋਲਣਾ। ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ, ਮੈਥੋਂ ਬਾਪੂ ਜੀ ਗਲਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਭੁਲਲ ਕਰਖਾਣਾ। ਕੋਈ ਦਿਨ ਪਾ ਕੇ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਵਿਸਾਖੀ ਤੇ ਘੋੜਾ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਹੈ। ੫੦੦ ਰੂਪੈਂਧ ਘੋੜੇ ਦਾ ਮਿਲੇ ਤੇ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਨਾ। ਠਗਾਂ ਕੋਲੋਂ ਘੋੜਾ ਠਗਾ ਕੇ ਆ ਗਿਆ। ਰਸੀਦ ਕੀ ਆੜਾਂ ਨੇ ਬਣਵਾ ਲਈ ਤੇ ਪੈਸੇ ਕੀ ਨਾ ਆੜਾਂ ਦਿੱਤੇ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮੋਝਨ ਦਾ ਫਲ ਪਾ ਲਿਆ। ਸਿਕਖੀ ਵਿਚ ਕਲਾਂਕ ਲਗਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬਚਨ ਮੋਝਨ ਤੇ ਘੋੜਾ ਗੁਆ ਲਿਆ। ਸਿਖ ਸਦਾ ਭੁਲਲਣਹਾਰ ਹਨ, ਤੇ ਸਚਚਾ ਸਾਹਿਬ ਕਰਖਾਣਹਾਰ ਹੈ। ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਸਿਕਖੀ ਦਾ ਬਚਨ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, “ਖੱਡਿਆਂ ਤਿਕਖੀ ਤੇ ਵਾਲਾਂ ਨਿਕਕੀ”। ਨਿਰਕਾਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਵਾਰੇ ਸੋਚ ਕੇ ਬਚਨ ਬੋਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮਾੜਾ ਬਚਨ ਕਢ੍ਹਣ ਨਾਲ ਭੋਗਣਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ। ਅਫੁ ਘੋੜੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਭੁਚਚਰੋਂ ਆਏ ਹਨ।।

ਇਕ ਵੇਰਾਂ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ ਕਿ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਦੀਆਂ ਅਕਖਾਂ ਦੁਖਣੀਆਂ ਆ ਗਈਆਂ। ਐਨੀਆਂ ਦੁਖਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਅਕਖਾਂ ਦਿਸ਼ਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਹਵਾਂ ਗਿਆ। ਚੌਰਾਂ ਠਗਾਂ ਵਲ ਧਿਆਨ ਰਕਖਣ ਨਾਲ ਮੇਰੀਆਂ ਅਕਖਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ। ੨੭ ਚੱਕਕਾਂ ੧੦੦ ਕੋਹ ਪੈਂਡਾ ਘਵਿੰਡ ਦਾ ਸੀ। ਬਾਰ ਵਾਲਾ ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਿਖ ਸੀ। ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਤੇ ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਦਾ ਬੜਾ ਪਾਹਾ ਸੀ। ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਮੈਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚੋਂ ਆ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅਕਖਾਂ ਦੁਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਮੈਂ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂ, ਜਾ ਕੇ ਭੁਲਲ ਕਰਖਾ ਲਵਾਂ ਤੇ ਹੁਣੇ ਰਸਾਨ ਆ ਜੇ। ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਸੇਵਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤੇ ਏਸ ਕਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਕਿਹਾ ਜੋ ਜੀ ਕਰਦਾ ਤੇਰਾ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਸੇਵਾ ਲੈ ਜਾ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਲੈ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ। ਤ੍ਰੂੰ ਜਾ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਆ। ਬੁਧ ਨੇ ਇਕ ਸੌ ਪੈਸ਼ੇ ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਕੋਲੋਂ ਤੁਧਾਰ ਲੈ ਕੇ ਦਿੱਤੇ ਫਿਰ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਨੇ ਸਵਾ ਸੌ ਰੂਪਧ ਦਾ ਘੋੜਾ ਚਿਟ੍ਟੇ ਰੰਗ ਦਾ ਲਿਆ ਤੇ ਨਵੀਂ ਕਾਠੀ ੨੫ ਰੂਪਧ ਦੀ ਲੈਲਪੁਰਾਂ ਲੈ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਧਿਆਨ ਰਕਖ ਕੇ ਤੁਰ ਪਿਆ ਹੈ ਜੀ। ਇਕ ਮੰਜ਼ਲ ਪੁਚਛ ਪੁਚਛਾ ਕੇ ਆਯਾ ਤੇ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਲ

ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਚਾਨਣ ਹੋ ਗਿਆ। ਨਿਗਾਹ ਠੀਕ ਹੁੰਦੀ ਗਈ। ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਨੂੰ ਭੁਲਲ ਕਰਖੋ। ਆਪ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਆਪ ਦੇ ਪਾਸ ਆ ਗਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਹਥੀਂ ਸੇਵਾ ਤੇ ਦੇਹ ਨਰੋਈ ਤੇ ਸਾਸ ਸੁਖਾਲੇ ਕਰਖੋ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਲਦੀਆਂ ਅਗਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਢਦੇ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਜਾਣ ਕੇ ਵੱਡੇ ਜੇ। ਜੇਕਰ ਸਾਡੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤੇ ਸਾਡੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਕਿਸ ਤ੝ਾਂ ਤੁੱਦਾ। ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਪਿਛਲੀਆਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਕਮਾਈਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ, ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਹੈ। ਸ਼ੁਕਰ ਕਰ ਕੇ ਘੋੜਾ ਕੀ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਮਥਥਾ ਟੇਕ ਦਿੱਤਾ। ਆਪ ਸਤ ਬਚਨ ਮਨ ਕੇ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਲਗ ਪਿਆ ਜੀ। ਤੇਜਾ ਸਿੱਖ ਸਿਖ ਬੁਧ ਸਿੱਖ ਦਾ ਬੜਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਕਰਜਾ ਉਠਾ ਕੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਬਲਲਿਆ ਹੈ ਜੀ। ਪਾਲ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਬੁਧ ਸਿੱਖ ਨੇ ਆਪ ਪੈਸੇ ਦੇ ਦਿੱਤੇ। ਤੇਜਾ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ੫ ਸਾਲ ਪੁਛਿਆ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਤੇਜਾ ਸਿੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੁਧ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜੀ।।

ਬਾਰ ਵਾਲੀ ਸਿਕਖੀ ਦਾ ਪਾਲ ਸਿੱਖ ਥਮਮ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਰਕਮ ਦੀ ਤਕਲੀਫ ਜਾਂ ਚਿੰਤਾ ਹੋਵੇ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਬਚਨ ਸੁਣਾ ਕੇ ਕਾਯਮ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।

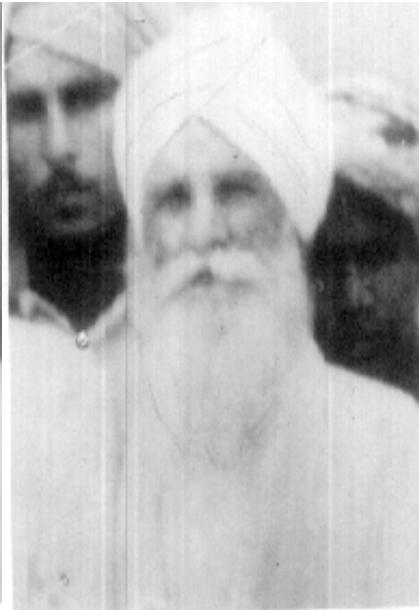
* ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਖ ਝੁਕਾਲ ਵਾਲੇ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਐਣਾ *

ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਖ ਝੁਕਾਲ ਦਾ ਇਕ ਸਿਖ ਸੀ। ਓਹ ੨੧ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲਗਾ ਹੈ ਸ਼ਰਨ ਲਗਣ ਤੋਂ ਪੈਹਲਾਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਂਸ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਂਦੇ ਸਨ। ਮਨ ਵਿਚ ਤਾਂ ਸਮझੇ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ, ਪਤਾ ਨਾ ਆਂਸ ਨੂੰ ਲਗੇ ਕੇਹੜੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹਨ। ਮੁਲਤਾਨ ਵਿਚ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਖ ਰੇਲਵਾਈ ਕਾਰਕਖਾਨੇ ਵਿਚ ਨੌਕਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਖ ਛੁਟੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਖ ਦੀ ਭੈਣ ਪਤਵਿੰਡ ਵਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਆਂਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੰਦਰ ਸਿੱਖ ਦੀ ਭਣੇਕੀ ਰਾਮਗਢੀਆਂ ਸਿੱਧਾਂ ਦੇ ਘਰ ਗਾਗੇ ਵਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਗਾਗੇ ਵਾਲੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਭੂਆ ਦੇ ਪੁੱਤ ਭਰਾ ਸਨ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਦੀ ਭੂਆ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸਕੀ ਭੈਣ ਠਾਕਰੀ ਕੀ ਗਾਗੇ ਪਿਣਡ ਵਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਭੂਆ ਤੇ ਭੈਣ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਹੀਨੇ ੨੦ ਦਿਨਾਂ ਪਿਛੋਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਨੇ। ਪਤਵਿੰਡ ਵਾਲੀ ਬੀਬੀ (ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਖ ਦੀ ਭਣੇਕੀ) ਬੜੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਤਾਂਧ ਰਕਖਦੀ ਸੀ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਡੂ ਦਿਆਲ ਹੋਏ ਤਥਾਂ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਸੋਲਾਂ ਕਲਾਂ ਸ਼ੱਪੂਰਨ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਲਗ ਪਏ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਪਤਵਿੰਡ ਆਪ ਦੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਬੀਬੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਠੂ ਪਹਰ ਮੋਰ ਮੁਕਟ ਸਿਰ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਂਦੇ ਰੈਹਣ, ਏਡੂ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹਨ।।

ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਖ ਕੀ ਗਾਗੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਬੀਬੀ ਨੇ ਆਹਨਾਂ ਦਾ ਕੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਤਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰ ਜਾਣ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਰਕਖਦੀ ਸੀ। ਤਥਾਂ ਬੀਬੀ ਨੇ ਆਪ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨਾਲ ਬਚਨ ਕੀਤੇ ਕਿ ਨਿਹਕਲਕਿ ਅਵਤਾਰ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਨੇ ਘਵਿੰਡ ਪਿਣਡ ਵਿਚ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ, ਰਾਮਗਢੀਆਂ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਘਰ ਤੇ ਮੇਰੀ ਸਸ਼ਾਦ ਦੇ ਭਤੀਏ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸਕੀ ਭੈਣ ਕੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ, ਤਥਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਂਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਖ ਦਾ ਕੀ ਮੈਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬੀਬੀ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜਾਗਿਆ। ਆਂਸ ਆਕਖਿਆ ਬੀਬੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤਥਾਂ ਨੇ ਆਕਖਿਆ, ਚਲੋ ਮਾਤਾ ਜੀ ਆਪਾਂ ਏਥਰੋਂ ਸਿਥਥੇ ਘਵਿੰਡ ਜਾ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ

ਸ: ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੱਘ

ਸ: ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ

ਸ: ਪੀਤਮ ਸਿੱਘ

ਆਈਏ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਗਿਆ ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਮਾਵਾਂ ਧੀਆਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਜਸ ਕਰ ਕੇ ਅਨਨਦ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ । ਜਦੋਂ ਬੀਬੀ ਬਹੇ ਜਾਂ ਤਥੇ ਆਦੋਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦੀ ਸੀ । ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਬੀਬੀ ਤੂਂ ਕੀਹਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦੀ ਹੈਂ । ਓਹ ਆਖਣ ਲਗੀ ਮਾਮਾ ਜੀ, ਮੈਂ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਖੌਲ੍ਹ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦੀ ਹਾਂ । ਓਹ ਆਖਣ ਲਗਾ ਮਹਾਰਾਜ ਕਿਥਥੇ ਰੈਹਦੇ ਹਨ । ਬੀਬੀ ਆਖਣ ਲਗੀ ਮਾਮਾ ਜੀ ਘਵਿੰਡ ਨਗਰ ਵਿਚ ਰਾਮਗਢੀਆਂ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਘਰ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਧਾ ਹੈ । ਗਾਗੇ ਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਂਦੇ ਹਨ ਆਪ ਦੀ ਭੂਆ ਤੇ ਭੈਣ ਕੋਲ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਓਸ ਵਕਤ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਆਖਣ ਲਗਾ ਬੀਬੀ ਤੂਂ ਬੜੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ ਹੈਂ, ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾ । ਓਸ ਵਕਤ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੀਬੀ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਰਸ਼ਨ ਤਾਂ ਬਡਾ ਦੇਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਲਗੀ । ਅਛਾ ਹੁਣ ਮੈਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਫੇਰ ਤੈਨੂੰ ਦਸ਼ਾਂਗਾ । ਜਿਸ ਤੜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਖੌਂਦੇ ਸੀ, ਮੈਂ ਸਿਆਣ ਲਵਾਗਾਂ । ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਪੁਚਛਦਾ ਹੈ ਬੀਬੀ ਜੀ ਕਿਸ ਤੜਾਂ ਪਤਾ ਲਗਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਹਨ । ਓਹ ਆਖਣ ਲਗੀ ਮਾਮਾ ਜੀ ਮਾਲਕੇ ਦੇਸ ਵਿਚੋਂ ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਆਯਾ ਹੈ । ਓਸ ਆਕਖਧਾ ਤੇ ਢੋਲ ਮਾਰੇ ਹਨ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਖੌਲ੍ਹ ਭਗਵਾਨ ਮਾੜੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਰਕਖਧਾ ਕਰਨ ਆਏ ਹਨ । ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ਹਾਂ ਸਚਚੇ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ, ਆਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਗਾ ਸਕਦੀ । ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਆਕਖਧਾ ਬੀਬੀ ਤੂਂ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਜਰੂਰ ਕਰਾ । ਓਸ ਆਕਖਧਾ ਮਾਮਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਚਲੋ ਤੇ ਸਗੋਂ ਮੈਂ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲ ਜਾ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਲਵਾਂਗੀ । ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਵੀ ਸਥਾਨ ਪਤਵਿੰਡ ਚਲੇ ਗਏ । ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਰਾਂਗ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਸਤ ਫੁੰਮੰਣ ਸਿੱਘ ਸੇਵਾਦਾਰ ਸੀ । ਤਿਨੇ ਜਣੇ ਘਰ ਪੁਚਛ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ਬੀਬੀ ਵੇਖ ਕੇ ਬਡੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ । ਆਪ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਯਾ ਕਿ ਏਹ ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਆਏ ਹਨ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਲਭਿਆ ਹੈ, ਤੇ

ਇਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਚਾਚਾ ਨਾਲ ਹੈ । ਪਲੱਬ ਡਾਹ ਦਿੱਤੇ ਬੀਬੀ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ । ਜਲ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲਗ ਪਏ ਹਨ । ਹਵ੍ਟੀਆਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲਿਆ ਕੇ ਸਾਂਤਾਂ ਅਗੇ ਰਕਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਆਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰੋਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਕੀ ਆ ਗਿਆ । ਬੀਬੀ ਦਸ਼ਸਥਾ ਕਿ ਮਾਮਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਹੋਰੀਂ ਆਏ ਹਨ । ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਾਮਾ ਜੀ ਹਵ੍ਟੀਆਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲਿਆ ਕੇ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖ ਕੇ ਗਲਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ, ਹੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਮੈਨੂੰ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਆਪ ਦਾ ਸਿਖ ਕਰੋ ਤੇ ਆਪ ਦੇ ਜਹਾਜੇ ਚਢਾ ਲਾਓ । ਸਾਂਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਜੁੜਨਗੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਤੇਰਾ ਪਰਸਾਦ ਵਰਤੌਣਗੇ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਆਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਨਹੀਂ ਵਰਤੌਂਦੇ । ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਹਵ੍ਟੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲੈਣ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਤਾਂ ਕੂਜਯਾਂ ਮਿਸ਼੍ਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲਿਆਯਾ ਹੈ । ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਅਗੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਰਕਖ ਕੇ, ਗਲਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੀਨ ਦਿਨ ਜਿਸ ਤ੍ਰਾਂ ਦੂਜੀਆਂ ਸਾਂਗਤਾਂ ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਕੇ ਬਨੇ ਲਾਈਆਂ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਤੇ ਕੀ ਦਿਆ ਕਰੋ । ਸਾਂਤਾਂ ਆਕਖਿਆ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਤੈਨੂੰ ਵਰਤਣੀ ਪਵੇਗੀ । ਮਾਸ ਸ਼ਰਾਬ ਤਿਆਗਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਏਹ ਧਾਰਨਾ ਹੈ । ਕਿਸੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ, ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਚਰਨ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ । ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਤਾਗ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਆਪ ਹੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹਥ ਰਕਖਿਆਂਦੇ ਤੇ ਨਿਭਾਉਂਗੇ । ।

ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜਾਗਿਆ, ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ ਛੜ੍ਹ ਕੇ ਹੁਣ ਅਠੇ ਪਹਰ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਆ ਗਿਆ ਹੈ । ਏਸੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਕੀਤੀ, ਨਾਂਗ ਪੈਰੀਂ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਔਂਦਾ ਹੈ । ਦੋ ਸਾਲ ਪੈਰੀਂ ਜੋੜਾ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ । ਅਠੇ ਪਹਰ ਮਾਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲਗ ਪਿਆ । ੬ ਮਾਸ ਏਸੇ ਤ੍ਰਾਂ ਗੁਜਾਰੇ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਮਕਾਨ ਬਣਾਏ ਹਨ । ਬੜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ । ਲਕੜੀ ਦਾ ਕਮਮ ਕੇਖਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਤਸ ਕਮਮ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਮਾਯਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕੇਖ ਕੇ ਤਸ ਦਾ ਦਿਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਨੌਕਰੀ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਮਾਯਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਨੈਰੋਬੀ ਕਮਮ ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਆਥਰੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਕਮਮ ਤੇ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਆਥਰੋਂ ਫੇਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵਖੀਆ ਰੇਸ਼ਮੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਸਣੇ ਕੋਟ ਬਿਲਟੀ ਕਰ ਘਲਲੀ ਹੈ । ਕੋਟ ਦੇ ਬੋਜਿਆਂ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਵਾਸਤੇ ਰੂਪ ਘਲਲੇ ਹਨ । ਆਥਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾ ਹੋਣ ਤੇ ਫੇਰ ਚਿਤ ਤਦਾਸ ਹੋ ਗਿਆ । ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਚਚੀ ਨੌਕਰੀ ਛੜ੍ਹ ਕੇ ਝੂਠੀ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ । ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਦ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕੋਲ ਕਮਮ ਛੜ੍ਹ ਕੇ ਆ ਗਿਆ । ਔਂਦੇ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਪੁਸ਼ਾਕ, ਇਕ ਜੋੜਾ ਤੇ ਇੱਕ ਚਾਨਣੀ ਤੇ ੧੦੦ ਰੁਪਧਾ ਨਕਦ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ, ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਯਾ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਮੰਗ ਕੁਛ ਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ । ਆਖਣ ਲਗੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੇਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਤੁਹਾਥਾਂ ਮੰਗੀ ਦੀ ਆ ਤੇ ਕੇਹੜੀ ਚੰਗੀ ਆ, ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਦਿਆ ਕਰੋ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਦੇਵਾਂਗੇ ਈ, ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਤੂੰ ਕੀ ਮੰਗ ਲਾ, ਜੋ ਜੀ ਕਰਦਾ ਈ । ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਆਖਣ ਲਗੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤਰ ਤੁਹਾਡੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਸਾਂਗ ਤੇ ਭਜਨ ਦਾ ਰੰਗ ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜਾਮੇ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੁਰਤ ਬਕ਼ਾਂਸ਼ਿਆਂ ਜੇ । ਏਹ ਮੰਗ ਸਿਖ ਨੇ ਮੰਗੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਤੇਰੀਆਂ ਆਸਾਂ ਸੁਰਾਦਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਾਂਗੇ ਜੀ । ।

ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਫੇਰ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਗਿਆ । ਮਾਣ ਚੰਦਰਾ ਜੀਆਂ ਵਿਚ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖੈਰੇ ਕਿਧੋਂ ਵਸਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਮਾਣ ਕਰ ਕੇ ਸਿਖ ਭੁਲਾਣਹਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਇਕ ਸਮੇਂ

ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ ਕਿ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਓਸ ਵਕਤ ਝੁਬਾਲ ਸੀ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਕੋਲੋਂ ਸੇਵਾ ਲੈਣ ਘਲਿਆ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਜਾ ਕੇ ਸੇਵਾ ਮਗਿ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਨੂੰ ਘਲਿਆ ਹੈ । ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ ਮੈਂ ਘਸਵਟੀ ਨਹਿੰ ਦੇਣ ਜੋਗਾ, ਮੈਂ ਆਪ ਦੀ ਰਖੁਣੀ ਨਾਲ ਪੁਜ਼ ਆਈ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂਗਾ । ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਕਰੁੰ, ਮੈਂ ਆਪੇ ਜਾ ਕੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਦਿਆਂਗਾ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੈਸੇ ਬਣਦੇ ਹਨ । ਨਾ ਤੂੰ ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ ਤੇ ਨਾ ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾ । ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਜਾ ਕੇ ਤੇ ਏਸ ਸਜੇ ਹਥਥ ਨਾਲ ਤੇਸਾ ਵਾਹ ਕੇ ਆਂਦੇ ਹਨ । ਤੁਹਾਡੇ ਭਾਣੇ ਖਣੀ ਅੋਥਥੋਂ ਡਾਕਾ ਮਾਰ ਕੇ ਲੈ ਆਯਾ ਹਾਂ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ ਮੈਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਘਲਿਆ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਯਾ ਹਾਂ, ਤੇ ਤੇਰਾ ਘਲਿਆ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਚਲਿਆ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਆ ਗਿਆ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਆਣ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਆਂਹਦਾ ਸੀ, ਸੇਵਾ ਤਾਰ ਨਹਿੰ, ਮੈਂ ਥੋੜੇ ਦਿਨਾਂ ਤਕ ਲੈ ਕੇ ਆਪ ਆਵਾਂਗਾ । ਥੋੜੇ ਦਿਨਾਂ ਤਕ ਆ ਕੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਕੇ ਫੇਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਨੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਦਾ ਹੋਰ ਬਚਨ ਵਧ ਘਟ ਕੋਈ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਨਹਿੰ ਦਸ਼ਦਾ । ।

ਇਕ ਦਿਨ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਲਹੌਰ ਨੂੰ ਮੋਟਰ ਸੈਕਲ ਤੇ ਚਢ੍ਹ ਕੇ ਗਿਆ ਤੇ ਮੋਟਰ ਸੈਕਲ ਡਿਗ ਪਿਆ ਤੇ ਮਸ਼ੀਨ ਬੰਦ ਨਾ ਹੋਈ । ਸਜ਼ਾ ਹਥ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਦਾ ਸਾਰੀ ਹਥਥੇਲੀ ਕਢ੍ਹੀ ਗੱਈ ਹੈ । ਓਸ ਵਕਤ ਰਾਈਆਂ ਨੇ ਫੱਡ ਕੇ ਹਥ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ । ਡਿਗੇ ਪਾਏ ਨੂੰ ਕੇਖ ਕੇ ਮੋਟਰਾਂ ਵਾਲੇ ਲੱਘੇ ਹਨ, ਆਹਨਾਂ ਮੋਟਰ ਤੇ ਪਾ ਕੇ ਕਢ੍ਹੇ ਹਸਪਤਾਲ ਸੁਟ੍ਟ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੀ । ਫੇਰ ਹਸਪਤਾਲ ਰਿਹਾ । ਜਖਮ ਮਿਲਣ ਦਾ ਨਾਂ ਨਹਿੰ ਲੈਂਦਾ । ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਆ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਥ ਦਾ ਜਖਮ ਨਹਿੰ ਮਿਲਦਾ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਆਜੂ ਰਮਾਨ, ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹਿੰ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਣ ਦੀ । ਮਾਡੀ ਜਹੀ ਮਲਲਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਘਰ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਆਖਣ ਲਗੇ ਏਹ ਹਥ ਤੇ ਲਾਈ ਜਾ । ਦੋ ਚਾਰ ਦਿਨ ਲਾਯਾ ਰਮਾਨ ਆ ਗਿਆ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕੀਤੀ, ਕੋਈ ਦਿਨ ਪਾ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਸਾਰੀ ਸਾਂਗਤ ਘਵਿੰਡ ਘਰ ਬੈਠੇ ਸਨ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ । ਇੰਦਰ ਸਿੱਘ ਜੇਹੜਾ ਸਜ਼ਾ ਹਥ ਮੈਨੂੰ ਆਦਿਨ ਸੇਵਾ ਲੈਣ ਗਏ ਨੂੰ ਕੇਖਾਯਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਜ਼ਜ ਕੇਖ ਖਾਂ । ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਹਸ਼ਸ ਪਿਆ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪੁਚਛਣ ਲਗੇ, ਇੰਦਰ ਸਿੱਘ ਕੀ ਗਲਲ ਹੈ । ਓਹ ਆਖਣ ਲਗਾ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪੇ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਦਸ਼ ਦੇਂਦਾ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖੈਹੜੇ ਪੈ ਗਏ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਦੋਂ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸੇਵਾ ਲੈਣ ਘਲਿਆ ਸੀ, ਇੰਦਰ ਸਿੱਘ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਮੈਂ ਸਜੇ ਹਥ ਨਾਲ ਤੇਸਾ ਵਾਹ ਕੇ ਕਮਾਈ ਕਰ ਕੇ ਪੈਸੇ ਆਂਦੇ ਹਨ । ਮੇਰਾ ਜੀ ਕਰੁ ਤੇ ਸੇਵਾ ਦੱਤੁੰ, ਜੀ ਕਰੁ ਤੇ ਨਾ ਦੱਤੁੰ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਣ ਕੇ ਦਸ਼ਦਾ ਨਹਿੰ ਹੁਣ ਕੇਖ ਲੌ ਆਹੋ ਸਜ਼ਾ ਹਥ ਮੋਟਰ ਸੈਕਲ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਸਾਰਾ ਕਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ । ਏਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਸ਼ਸ ਪਾਏ ਤੇ ਸਾਰੀ ਸਾਂਗਤ ਵੀ ਸੁਣ ਕੇ ਰਖੁਣ ਹੋਈ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਆਹਨੇ ਕੋਈ ਝੂਠ ਆਕਖਿਆ ਹੈ, ਠੀਕ ਹੀ ਸਜੇ ਹਥ ਨਾਲ ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਹਾਸੇ ਬਚਨ ਪਾ ਦਿੱਤਾ । ਜੇਹੜਾ ਸਿਖ ਅਠੁੰ ਪਹਰ ਪਾਸ ਰੈਹਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਓਸ ਕੋਲੋਂ ਜ਼ਰੂਰ ਭੁਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੇਹੜਾ ਕਦੀ ਕਦਾਈ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਵੇ ਓਹ ਭਯ ਵਿਚ ਰੈਹਦਾ ਹੈ । ਫੇਰ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਨੇ ਸਾਰੀ ਤਮਾ ਏਡੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਮਾਯਾ ਦੀ ਤੇ ਹਥਥਾਂ ਦੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਮੈਂ ਤਪਸਾ ਨਹਿੰ ਕਰ ਸਕਦਾ । ਧਨਨ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਧਨਨ ਤਸ ਦੇ ਸਿਖ ਹਨ । ।

* ਲੰਗਰ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਤੇਡੇ ਦਾ ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਿਖ ਸੀ ਤੇ ਘਵਿੰਡ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਰੈਹਦਾ ਸੀ । ਮਜੂਰੀ ਕਰ ਕੇ ਟੋਕਰੀ ਫੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਜੀਆ ਜਾਂਤ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਦਾ ਸੀ । ਸਾਲ ਵਿਚੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਜਦੋਂ ਤਾਂ ਸ਼ਰਨ ਲਗਗਾ ਹੈ ਏਸੇ ਤ੍ਰਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੀ । ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਵਾਲਾ ਵੀ ਏਸੇ ਤ੍ਰਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ । ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਦਾ ਤੇ ਗੁਜਰ ਸਿੱਘ ਦਬੁਰਜੀ ਵਾਲਾ ਵੀ ਏਸੇ ਤ੍ਰਾਂ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਬਲਵਾਂ ਸਿੱਘ ਭੁਚਰ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹਰ ਵਕਤ ਵਾਹੀ ਦਾ ਕਮਮ ਕਰਾਂਦਾ ਸੀ । ਉਸ ਦੇ ਘਰੋਂ ਲੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਰੈਹਦੀ ਸੀ । ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਤੋਡੇ ਵਾਲਾ ਹਰ ਵਕਤ ਲੰਗਰ ਦੇ ਬਾਲਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ । ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਕਲਸੀਆਂ ਵਾਲਾ ਹਰ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਰੈਹਦਾ ਸੀ । ਜਿਧਰ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਹਾਜਰ ਰਹ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ । ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਦੀ ਨੇਡੇ ਰੈਹਣ ਕਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਸੀ, ਕਿਥੋਕਿ ਜਿਸ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਵੇ ਆਂਦੇ ਵਕਤ ਲਿਆ ਕੇ ਹਾਜਰ ਕਰਦਾ ਸੀ । ਗੜ੍ਹ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਵੇ ਸਣੇ ਬੌਲਦ ਗੜ੍ਹ ਲੈ ਔਣੀ । ਬਾਲਣ ਗੜ੍ਹ ਜੋਹ ਕੇ ਛੜ੍ਹ ਜਾਣਾ । ਆਟਾ ਪੀਹਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਆਪ ਦੇ ਘਰੋਂ ਬੋਰੀ ਕਣਕ ਦੀ ਪੀਹ ਕੇ ਛੜ੍ਹ ਜਾਣੀ । ਗਲ ਕੀ ਅਨਗਿਣਤ ਸੇਵਾ ਹੈ ਸਿਖ ਦੀ । ੧੨ ਜਾਂ ੧੩ ਸਿਖ ਜ਼ਰੂਰ ਹਰ ਵਕਤ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਰੈਹਦੇ ਹਨ । ਪੁਰਾਣੇ ਬਿਰਧ ਸਿਖ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਬਚਨ ਬਲਾਸ ਦਸ਼ਦੇ ਹਨ । ਏਹੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਕਿ ਸਿਕਖਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਲਲ ਧਿਆਨ ਰਕਖਣਾ ਜੇ, ਨੇਤਰਾਂ ਵਲ ਨਹੀਂ ਸਾਮ੍ਝਣੇ ਕੇਖੀ ਜਾਣਾ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਆਂਦੇ ਵਕਤ ਬਚਨ ਮਨਨ ਕੇ ਹਾਜਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ਕਰੋ । ਕੇਖਿਆ ਕਿਤੇ ਸਰਾਫ ਨਾ ਲੈ ਲਾਯੋ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾਲੇ ਨਾਗ ਹਨ । ਧਨਨ ਧਨਨ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਤੇ ਧਨਨ ਪੁਰਾਣੇ ਸਿਖ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲਾਯਾ ਹੈ । ਏਹ ਵੀ ਬਚਨ ਆਖਣਾ ਕਿ ਜੋ ਹਾਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਸੇਵਾ ਮੂਹਾਂ ਕਢਦੇ ਹੁੰਦੇ ਜੇ, ਦੇ ਦਿਆ ਕਰੋ, ਕਿਥੋਕਿ ਦੇਹ ਦਾ ਕੀ ਪਤਾ ਹੈ, ਤੇ ਸੁਖਣਾ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਰਮ ਪਾ ਕੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੜ੍ਹਦੇ । ਪੁਰਾਣਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਮਾਤਾ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਕਿ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਿਤੇ ਭੁਲਲ ਨਾ ਜਾਓ, ਏਹ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਖੌਲ ਭਗਵਾਨ ਹਨ । ਏਹਨਾਂ ਕੋਲ ਸਤ ਬਚਨ ਮਨਨ ਦੀ ਲੋਡੇ ਹੈ ਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੁਹਾਨ੍ਹੀ ਅੰਗ ਬੁਧ ਹੈ, ਕਿਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਦ੍ਰੂਜ ਨਾ ਪਾ ਦਿਓ ਜੇ । ਪਿਛਲੇ ਜਰਮਾਂ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਸਿਖ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚਰਨੀ ਲਾਏ ਹਨ । ਹੁਣ ਦੇ ਵਿਛੜਾਂ ਦਾ ਚਾਰ ਜੁਗ ਮੇਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ । ਬੌਹਲ ਸਿੱਘ ਆਖਣ ਲਗਗਾ ਮਾਤਾ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੰਗਰ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਧਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਸੁਣੋ :

ਸਿੱਘ ਸਾਹਿਬ ਬਾਬਾ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗੁਰੂ ਸਨ । ਤੇ ਆਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਅਕਰਵੀ ਕੇਖਿਆ ਹੈ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਖੌਲ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਡਾਕੀ ਰੰਗ ਦੀ ਕੁਤੀ ਰਕਖੀ ਹੈ । ਅਸਾਂ ਜਦੋਂ ਸਕੇਰੇ ਤਠ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਦੀਂਹਾਂ ਪਰਕਰਮਾਂ ਕਰਨੀਆਂ, ਕੁਤੀ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬੁਕਕਲ ਵਿਚ ਸੁਤੀ ਹੋਣਾ । ਫੇਰ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨਾਲ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਡਾਕੀ ਕੁਤੀ ਨਾਲ ਬਡਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਪਲੰਘ ਤੇ ਭਾਂਵੇ ਬੈਠ ਜਾਵੇ ਗੁਸ਼ੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਆਕਰਵਾ, ਬੌਹਲ ਸਿੱਘ ਬਾਬਾ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਜਾਮਾ ਸਨ ਤੇ ਮਾਈ ਗੁਲਾਬੀ ਬਰਕੀ ਨਾਗ ਦੀ ਧੀ ਲਗਦੀ ਸੀ । ਪ੍ਰੇਮ ਬਡਾ ਕਰਦੀ ਸੀ । ਅਟੇ ਪਹਿਰ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਰੈਹਦੀ ਸੀ । ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਦੀਆਂ ਮੜੀ ਗਾਈ ਬਹੁਤ ਸਨ । ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਦੁਧ ਬਡਾ ਰੈਹਦਾ ਸੀ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਘੱਡਾਰੇ ਭਰਪੂਰ ਆਂਦੋਥੇ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਰੈਹਦੇ ਸੀ, ਅਨੇਂ ਮਾਈ ਗੁਲਾਬੀ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਛੁਕੌਂਦੀ

ਨਹੀਂ ਸੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਾਬੇ ਮਹਤਾਬ ਸਿੱਘ ਦਾ ਥਾਲ ਕੀ ਸਣੇ ਮਲਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਵੈਂਦੀ । ਏਹ ਹੁਣ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਣ੍ਣੂ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਜਾਮਾ ਪਹਨਯਾ ਹੈ । ਲੰਗਰ ਦੀ ਦੁਵਿਧਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਾਈ ਗੁਲਾਬੀ ਨੇ ਹੁਣ ਕੁਤੀ ਦਾ ਜਰਮ ਪਾਯਾ ਹੈ । ਜੇਹੜੀ ਏਸ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਆਂਸ ਕਰ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਤੇ ਸਰਾਫ ਕਰ ਕੇ ਕੁਤੀ ਦਾ ਜਰਮ ਪਾਯਾ ਹੈ । ਹੁਣ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰ ਇਕ ਵਿਛੜੇ ਸਿਖ ਨੂੰ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਮੇਲਦੇ ਹਨ ਤੇ ਹੁਣ ਕੁਤੀ ਦਾ ਜਰਮ ਦੇ ਕੇ, ਆਪ ਦਾ ਸਰਾਫ ਭੁਗਤਾ ਕੇ, ਏਸ ਦੀ ਗਤਿ ਕਰ ਦੇਣਗੇ । ਸਿਖਖੋ ਜੇਹੜਾ ਹੁਣ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕੀ ਖੇਡ੍ਹੇ ਹਨ । ਜੇਹੜੇ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਹਨ ਤੇ ਜਾਂਗਲਾਂ ਵਿਚ ਜਰਮ ਧਾਰੇ ਹਨ, ਆਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੇ ਪੜ੍ਹ ਜਾ ਕੇ ਗਤਿ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਏਨਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ । ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ਹਾਂ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਜੇਹੜੇ ਹਰ ਵਕਤ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਰੈਹਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਅੰਨਾਂ ਭਯ ਰਕਖਦੇ ਹਨ ਜੀ ਕਿ ਏਹ ਕੇਲਾ ਸੁਡ ਕੇ ਹਥ ਨਹੀਂ ਆਣਾ । ਏਥੇ ਡੱਗ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ । ।

＊ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਕਲਸੀਆਂ ਵਾਲੇ ਨੇ ਸੁਖਣਾ ਸੁਕਖੀ ＊

ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਕਲਸੀਆਂ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਇਕ ਘਰ ਦਾ ਵਛੇਰਾ ਸੀ । ਸੂਹੋਂ ਬਚਨ ਕਹੁ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਹ ਵਛੇਰਾ ਤੁਹਾਡ੍ਹਾ ਹੈ, ਰਾਜੀ ਰਹੇ । ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਦੇ ਗਿਆ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਤੱਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਫਿਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਚਛੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਘੋੜਾ ਮੁਲ ਲਿਆ ਹੈ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣਾ ਨਹੀਂ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਕਲਸੀਆਂ ਵਾਲੇ ਸਾਡੇ ਸਿਖ ਨੇ ਘੋੜਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਇਕ ਦਿਨ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਆਯਾ ਤੇ ਜਾਣ ਲਗਾ ਘੋੜੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ । ੧੦ ਦਿਨ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਿਖ ਨੂੰ ਘਲਲਿਆ, ਜਾਓ ਜਾ ਕੇ ਸਾਡ੍ਹਾ ਘੋੜਾ ਲਿਆਓ । ਜਾ ਕੇ ਸਿਖ ਆਕਖਿਆ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਘੋੜਾ ਮਾਂਗਦੇ ਹਨ । ਆਂਸ ਆਕਖਿਆ ਮੈਂ ਤਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਚਾਰ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਸਟੇ ਘੋੜਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਸਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ । ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪ ਲੋੜ ਬੜੀ ਹੈ, ਘੋੜਾ ਵੇਚਣਾ ਲਾਯਾ ਹੈ । ਸਿਖ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਆਂਸੇ ਤੜ੍ਹਾਂ ਦਸ਼ਸ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਹ ਅੰਹਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮੈਂ ਵਕਾਤ ਧਰਿਆ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗਿ, ਪੈਹਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਘੋੜਾ ਦੇ ਕੇ ਤੇ ਹੁਣ ਵੇਚਣਾ ਧਰਿਆ ਹੈ । ਅਚਛਾ ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਯਾ, ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਤੇ ਸਾਡੇ ਘੋੜੇ ਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਚੜ੍ਹਦਾ । ਆਂਸ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਹ ਵਾਕ ਛੁੱਡ੍ਹਾ ਦਿੱਤਾ । ਘੋੜਾ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਨਹਰ ਵਿਚ ਵੱਡਾ ਗਿਆ, ਜੰਜੀਰ ਵੜਾ ਸੀ, ਸੁਡ ਕੇ ਨਿਕਲਿਆ ਨਾ ਗਿਆ । ਨਹਰ ਵਿਚ ਝੁਕ ਕੇ ਘੋੜਾ ਮਰ ਗਿਆ । ਪਾਸ ਰੈਹਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਰ ਮਗਰੋਂ ਤੇ ਸਰਾਫ ਪੈਹਲਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਆਪ ਹੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਿਖ ਤੇ ਰਹਮ ਕਰਦੇ ਨੇ । ਸਿਖ ਦੀ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ । ਆਪ ਹੀ ਭੁਲਿ ਹੋਏ ਨੂੰ ਮਾਰ੍ਗ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਨੇ । ।

ਇਕ ਦਿਨ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੱਡੇ ਦਿਲ੍ਹੀ ਹੋਏ ਤੇ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਦਾ ਵੜਾ ਪੁਤ ਛੰਗਾਰ ਸਿੱਘ ਖੇਤੀਂ ਵਾੜੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਗਿਆ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗਿ, ਛੰਗਾਰ ਸਿੱਘ ਅੰਜ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲਿਂ ਘੋੜੀ ਲੈਣੀ ਹੈ । ਆਹ ਆਖਣ ਲਗਿ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅੰਜ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਰ ਕੇ ਆਯਾ ਹਾਂ । ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਘੋੜੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਚੌਰੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਭਾਵੋਂ ਭਜਾ ਲਿਯਾਵਾਂ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਖੌਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਭਾਵੋਂ ਕਿਤੋਂ ਲਿਆ ਦੇ, ਅਸੀਂ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ । ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲਿਂ ਖੁਲੀ ਲੈ ਕੇ ਛੰਗਾਰ ਸਿੱਘ ਬੈਕਾਂਠੇ ਰਕਖ ਜਾਣ ਲੱਈ ਚਲ ਪਿਆ । ਤੁਰਿਆ ਜਾਂਦਿਆ ਵਿਚਾਰਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਭਾਵੋਂ ਹਸ਼ਸਦੇ ਸਨ ਪਰ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਤਾਹੀਏਂ ਗਲਲ ਠੀਕ ਹੈ । ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰਾਂ ਕਰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਛੰਗਾਰ ਸਿੱਘ ਤਾਂ ਛੋਟਾ ਦੀਵਾਰ ਸਿੱਘ ਤੇਸ ਦਾ ਭਗ ਵਾਂਡੇ ਗਿਆ ਹੋਯਾ

ਸੀ, ਘੋੜੀ ਲੈ ਕੇ ਆਹ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਮਿਲ ਪਧਾ। ਦੀਦਾਰ ਸਿੱਥ ਨੂੰ ਛੁੰਗਾਰ ਸਿੱਥ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਘੋੜੀ ਮੈਨੂੰ ਦੇਵੇ ਮੈਨੂੰ ਕਮਮ ਹੈ ਤੇ ਤੂੰ ਤੁਰ ਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਚਲਾ ਜਾ। ਛੁੰਗਾਰ ਸਿੱਥ ਓਜ਼ਾਂ ਪੈਰੀ ਘੋੜੀ ਲੈ ਕੇ ਖੇਤੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਗਲਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਹ ਘੋੜੀ ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰ ਕੇ ਪਰਵਾਨ ਕਰੋ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗਿਆ ਛੁੰਗਾਰ ਸਿੱਥ ਅਜ਼ਜ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਵਲਿਆਂ ਟੋਟਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਢ ਲਈਆਂ ਈ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਹੀ ਸਿਖ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਸਿਖ ਭੁਲਲ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਘੋੜੇ ਵਾਲੀ ਭੁਲਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਕਥਾ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਘੋੜੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਈ। ਏਡੇ ਦਿਆਲੂ ਅਵਤਾਰ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਹਨ ਅਸੀਂ ਏਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਸਤਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਜੀ।।

* ਮਾਈ ਜਿਊਣੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਤਨ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਦੇਹ ਛੁੰਣੀ *

ਮਾਈ ਜੀਊਣੀ ਭੰਡਾਲਾਂ ਪਿਣਡ ਦੀ ਸੀ ਤੇ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਦੋ ਮਾਈ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸਨ। ਇਕ ਅਟ੍ਰਾਂ ਤੇ ਦੂਜਾ ਦਸ਼ਾਂ ਕੁ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਤੁਮਰ ਦਾ ਸੀ। ਆਦਮੀ ਮਾਈ ਦਾ ਸੁਰਗਵਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਦਾਰਥ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਦਿਆ ਨਾਲ ਮਾਈ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪਫੌਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸਤਨ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਵੀ ਭੰਡਾਲਾਂ ਬਹੁਤ ਰੈਹਾਂਦੇ ਸਨ, ਮਾਈ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ। ਐਸਾ ਸਮਾਂ ਆਯਾ ਕਿ ਸਤਨ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਭੰਡਾਲਾਂ ਗਏ ਹਨ। ਤੇ ਮਾਈ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਵੀ ਗਭਰੁ ਹੋ ਗਏ। ਸਾਫੇ ਤਿਨ ਸਾਲ ਸਤਨ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਸਾਂਗਰੂਰੀਂ ਨਜ਼ਰ ਬੰਦ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਔਥੋਂ ਛੁਡੇ ਹਨ ਤੇ ਸਿਧੇ ਭੰਡਾਲਾਂ ਆਏ ਹਨ। ਔਥੋਥੇ ਮਹੀਨਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਸਿਕਖੀ ਸਤਨ ਆਏ ਸੁਣ ਕੇ ਹੁਮ ਹੁਮਾ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਗੱਈ ਹੈ। ਜੇਹਡੇ ਸਿਖ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਹਨ, ਓਜ਼ਾਂ ਵੀ ਪੁਛਿਆ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੇ ਆਖੋ ਅਸੀਂ ਵੀ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਭੰਡਾਲਾਂ ਆਏ ਹਨ, ਓਜ਼ਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਆਈਏ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗਿਆ, ਕੋਈ ਲੋਡ ਨਹੀਂ। ਆਪੇ ਏਥੇ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਸਿਖ ਜੇਹਡੇ ਔਥੋਥੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨੌਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਕਖਾਂ ਗਿਆਂ ਨੂੰ ਕੇਖ ਕੇ ਭੰਡਾਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਨੇ ਕਪੂਰਥਲੇ ਜਾ ਕੇ ਚੁਗਲੀ ਮਾਰੀ ਕਿ ਇਕ ਸਤਨ ਅੰਗੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਬਰਖਲਾਫ ਬੜੇ ਬਚਨ ਲਿਖਦਾ ਹੈ। ਰਾਜੇ ਦੀ ਪੁਲਸ ਆਣ ਕੇ ਸਤਨਾਂ ਨੂੰ ਗਿਰਪਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਤੇ ਕਪੂਰਥਲੇ ਜੇਲ ਵਿਚ ਸਤਨ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਰਾਜੇ ਸਾਂਗਰੂ ਦੀ ਜੇਲ ਵਿਚੋਂ ਛੁਡੇ ਹਨ ਤੇ ਰਾਜੇ ਕਪੂਰਥਲੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਸਤਨ ਕੈਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਨਾਲ ਸਿਖ ਵੀ ਓਸ ਵਕਤ ਜੇਹਡੇ ਕੋਲ ਸਨ ਫੱਡੇ ਗਏ ਹਨ। ਖੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਦੇ ਦੋ ਸਿਖ ਅਤਰ ਸਿੱਥ ਤੇ ਖੱਡਕ ਸਿੱਥ ਆਹ ਨਾਲ ਫੱਡੇ ਗਏ ਹਨ। ਐਸਾ ਅੱਜਾਂ ਰਾਜਾ ਸੀ ਚੁਗਲੀ ਸੁਣ ਕੇ ਹੀ ਸਤਨਾਂ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਛ ਸੋਚਚਿਆ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਿਰਧ ਸਤਨ ਹਨ। ਹਾਫ਼ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ। ਗਰਮੀ ਬਹੁਤ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਮੁਕਦਮਾ ਚਲ ਪਧਾ ਤੈ ਤਰੀਕਾਂ ਪੈਣ ਲਗ ਪਈਆਂ। ਸਤਨਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਤਨਾਂ ਮੈਂ ਜੋਤ ਰੂਪੀ ਰਾਜੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਤੇ ਏਹਨਾਂ ਦੇ ਹੁਣ ਤੂੰ ਸਿਆਪੇ ਕਰ ਦੇ। ਸਤਨ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗਿਆ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਰਾਜੇਂਦਾਂ ਦੇ ਸਿਆਪੇ ਕਰ, ਅਸੀਂ ਜੋਤ ਸਰੂਪੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਸਤਿ ਬਚਨ ਮਨ ਕੇ ਇਕ ਸੀਢੀ ਰੋਜ ਬਣਾ ਕੇ ਤੇ ਸਾਡੇ ਦਿਆ ਕਰਨ ਤੇ ਕੋਲ ਪਿਟ੍ਠਿਆ ਕਰਨ, ਸਿਆਪਾ ਕਰਿਆ ਕਰਨ। ਸਿਖ ਸਾਰੇ ਜੇਹਡੇ ਨਾਲ ਸੀ ਆਹ ਗਲਲਾਂ ਨੂੰ ਪਿਟ੍ਠਿਆ ਕਰਨ ਤੇ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਵਿਚ ਬੈਹ ਕੇ ਮਰਾਸਣਾਂ ਵਾਗੁੰ ਅਲੌਣੀਆਂ ਦਿਆਂ ਕਰਨ। ੧੫ ਦਿਨ ਏਸੇ ਤਹਾਂ ਸਿਆਪਾ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ। ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਏਸੇ ਤਹਾਂ ਸਿਖ ਤੇ ਮਨੀ ਸਿੱਥ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਗਰਮੀ ਬੜੀ ਸੀ, ਸਤਨਾਂ ਨੂੰ ਮਰੋਡ ਔਣ ਲਗ ਪਏ।।

ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਜੇ ਕਪੂਰਥਲੇ ਵਾਲੇ ਦਾ ਕਢਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੇਲ ਵਿਚ ਸੈਰ ਕਰਨ ਤੇ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਾਸਟੇ ਆਯਾ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੋਰ ਕੀ ਬਹੁਤ ਅਫਸਰ ਹਨ ਜੀ। ਬਿਰਧ ਸਤਾਂ ਕੈਦ ਵਿਚ ਵੇਖ ਕੇ ਆਂਸ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਸਤਾਂ ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਕਿਧੁੰਦੇ ਕੈਦ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਓਹਨਾਂ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਸਤਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਬਰਖਲਾਫ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਏਸ ਕਰ ਕੇ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਂਸ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਤਾਂ ਕੋਈ ਬੰਦੂਕਾਂ ਤੇ ਰੈਫਲਾਂ ਨਾਲ ਲੜ੍ਹ ਫਿਰਦਾ ਸੀ। ਓਹਨਾਂ ਆਕਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜੀ ਕੋਲ ਤਾਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਂਸ ਗੁਸ਼ੇ ਹੋਯਾਂ ਕਿਹਾ ਸਤਾਂ ਨੂੰ ਐਸੇ ਵਕਤ ਛੋਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜੀ ਚੰਗਾ, ਫੇਰ ਛਡਾ ਨਹੀਂ ਗਾ, ਏਸੇ ਲੋਕਾਂ ਪਾਪੀ ਸਨ। ਐਹਲਕਾਰਾਂ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਤਾਂ ਨੂੰ ਜਮਾਨਤ ਲੈ ਕੇ ਛੁੱਡੋ। ਮਾਈ ਜੀਊਣੀ ਨੂੰ ਠਾਣੇਦਾਰ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਮਾਈ ਤੂੰ ਸਤਾਂ ਦੀ ਜਮਾਨਤ ਦੇ ਦੇਵੇਂਗੀ। ਮਾਈ ਆਕਖਿਆ ਮੈਂ ਸਤਾਂ ਤੇ ਸਾਰੇ ਸਿਕਖਾਂ ਦੀ ਜਮਾਨਤ ਦੇਵੇਂਗੀ। ਫੇਰ ਆਂਸ ਵਕਤ ਮਾਈ ਜਮਾਨਤ ਦੇ ਕੇ ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਤੇ ਮਨੀ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਆਪ ਦੇ ਨਾਲ ਭੰਡਾਲੀਂ ਲੈ ਆਈ ਹੈ। ੧੨ ਸੌ ਰੂਪਧਾ ਮਾਈ ਜੀਊਣੀ ਦਾ ਏਸ ਮੁਕਦਮੇ ਤੇ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਮਨੀ ਸਿੱਖ ਦਾ ਬਿਰਧ ਸ਼ਰੀਰ ਸੀ। ਮਾਈ ਬਡੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਸਤਾਂ ਦੇ ਮਰੋਡ ਹਟੇ ਨਹੀਂ। ੧੦ ਅਸੂ ਬਿਕਮੀ ੧੯੭੬ ਨੂੰ ਸਤਾਂ ਮਨੀ ਸਿੱਖ ਚੋਲਾ ਛੁੱਡੇ ਗਏ ਹਨ। ਲਾਗੇ ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਪੈਂਡਾ ਸੀ ਖੀਰਾਂਵਾਲੀ ਦਾ। ਅਤਰ ਸਿੱਖ ਤੇ ਖੜ੍ਹਕ ਸਿੱਖ ਸਿਖ ਦੋਕੇਂ ਸਤਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਦੇਹ ਛੁੱਣ ਕੇਲੇ ਆ ਗਏ ਹਨ ਜੀ। ਅਤਰ ਸਿੱਖ ਸਿਖ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬਡੀ ਕਿਰਪਾ ਸੀ। ਸਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਤਰ ਸਿੱਖ ਦੀ ਸੁਰਤ ਖੁਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਬਹ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਂਸੇ ਵਕਤ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਂਦੇ ਸਨ। ਅਤਰ ਸਿੱਖ ਸਤਾਂ ਦੀ ਦੇਹ ਕੋਲ ਬੈਠ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਆਂਸੇ ਤ੍ਰੀਂ ਸਤਾਂ ਦੇ ਕਪਡੇ ਤੇ ਝੱਥਾਨ ਕਰਾਵਾ ਗਿਆ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਤਾਂ ਦਾ ਸ਼ੱਕਾਰ ਖੇਤ ਜਾ ਕੇ ਖੂਹ ਦੇ ਕੋਲ ਮਾਈ ਜਿਊਣੀ ਦੀ ਪੈਲੀ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤੇ ਕਚਚੀ ਮਿਟ੍ਟੀ ਦੀ ਫੇਰੀ ਆਂਸੇ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਅਤਰ ਸਿੱਖ ਨੇ ਉਸੇ ਤ੍ਰੀਂ ਸ਼ੱਕਾਰ ਕਰਕੇ ਆਂਸੇ ਸਵਾਹ ਦੀ ਫੇਰੀ ਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਫੁਲ ਚੁਗ ਕੇ ਗੜ੍ਹਕੀ ਵਿਚ ਪਾ ਲਏ ਤੇ ਘਵਿੰਡ ਆਣ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਰਕਖ ਦਿੱਤੇ।

ਸਾਰਧਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਸਾਡੇ ਦੇਹ ਛੁੱਡੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਅਫਸੋਸ ਵਾਸਟੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਰਧਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਸਤਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਾਵਾ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਅਗੇ ਤਾਂ ਸਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦੇਂਦੇ ਸੋ ਤੇ ਅਸੀਂ ਬਚਨ ਸੁਣਦੇ ਰੈਹਦੇ ਸਾਂ, ਤੇ ਹੁਣ ਆਪ ਹੀ ਦਿਆ ਕਰਯੋ ਜੇ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ। ਸਿਕਖਾਂ ਸਤਾਂ ਮਨੀ ਸਿੱਖ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੀ ਰੈਹਣਗੇ। ਕਿਤੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ ਹਾਂ ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਹਦਾ ਸਹਿੰਸਾ ਹੈ। ਸਾਰਧਾਂ ਆਕਖਿਆ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਤੁਹਾਡੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਸਾਨੂੰ ਕਾਹਦਾ ਫਿਕਰ ਹੈ। ਧਨਨ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਖ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਵਿਛੜਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹੋਂ ਫੜਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਚਰਨੀ ਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੂ ਵਿਚ ਦੇਹ ਛੁੱਡੀ ਹੈ ਸਤਾਂ ਨੇ ਕੱਤੇ ਦੀ ਚੌਦੇ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਮਨੀ ਸਿੱਖ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਘਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬਣ ਕੇ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਾਤਾ ਬੰਤੀ ਦੀ ਕੁਕਖ ਵਿਚੋਂ ਹਨ। ਇਕ ਮਾਤਾ ਭਜਨੀ ਦੀ ਕੁਕਖਾਂ ਸਾਹਿਬਜਾਦਾ ਹੈ। ੫ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹਨ। ਕਢੇ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਦਾ ਨਾਮ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਭਗਵਾਨ ਸਿੱਖ ਰਕਖਿਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲਾਡ ਨਾਲ ਮੋਹਣ ਕਰ ਕੇ ਵਾਜ ਮਾਰਦੇ ਸਨ। ਲੋਕਾਂ ਵੀ ਮੋਤਿਆ ਆਖਣ ਲਗ ਪਏ। ਜੋ ਸਿਖ ਹਨ ਸਾਰੇ ਬਾਬਾ ਭਗਵਾਨ ਸਿੱਖ ਜੀ ਆਖ ਬੁਲਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਦਾ ਨਾਮ ਉਧਮ ਸਿੱਖ ਸੀ, ਤੀਜੇ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਨਾ ਨਾਮ, ਮਾਤਾ ਬੰਤੀ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ, ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਕਰਤਾਰ

ਸ਼ੋਹਾਂ

ੴ

ਸ਼ੋਹਾਂ

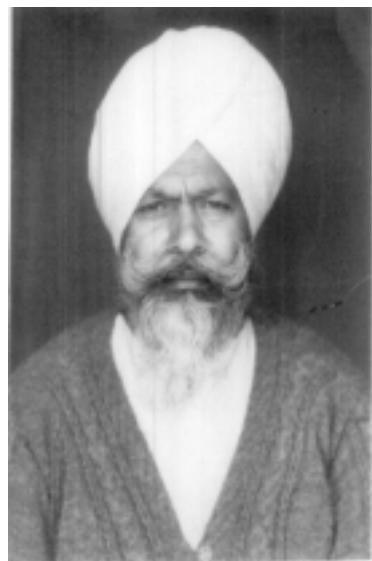
ਬਾਬਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੱਘ
(ਬਾਬਾ ਸੂਰਤ ਸਿੱਘ)

ਬਾਬਾ ਉਧਮ ਸਿੱਘ

ਬਾਬਾ ਭਗਵਾਨ ਸਿੱਘ
(ਬਾਬਾ ਮੋਤਾ ਸਿੱਘ)

ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੱਘ

ਬਾਬਾ ਦਲੀਪ ਸਿੱਘ

ਸ਼ੋਹਾਂ

ਸ਼ੋਹਾਂ

ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਕਖਦਾ ਹੈ । ਸਿੱਖ ਸਾਰੇ ਬਾਬਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੱਘ ਆਖਦੇ ਤੇ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆਂ ਸੂਰਤ ਸਿੱਘ ਆਖਦੀ ਹੈ ਜੀ । ਉਸ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਦਲੀਪ ਸਿੱਘ ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਸਿੱਘ ਹਨ ਜੀ । ।

* ਸਿਕਖਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲੰਬੀ ਬੈਠਕ ਬਣਾਈ *

ਇਕ ਵਾਰ ਸਾਰਧਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਰਲ ਕੇ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਾਂਤੀ ਕਰ ਕੇ ਇਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲੰਬੀ ਬੈਠਕ ਬਣਾਈ ਏ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਾਂਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਾਡੀ ਸਲਾਹ ਹੈ, ਆਪ ਦੇ ਬਹਣ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਬੈਠਕ ਤਧਾਰ ਕਰੀਏ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਏਡੂ ਬੈਠਕ ਦਾ ਚਾ ਨਹੀਂ । ਅਸੀਂ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ । ਸਿਸਖਾਂ ਆਕਖਦਾ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਨੂੰ ਚਾ ਹੈ ਬੈਠਕ ਬਣਾਈ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਦਿਆ ਕਰੋ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਦਾ ਚੰਗਾ ਤੁਹਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ । ਸਿਸਖਾਂ ਨੇ ੫੦੦ ਰੁਪਧਾ ਕਢਾ ਕਰ ਕੇ ਹੁਡਾਰੇ ਪਿੱਣਦ ਜਾ ਕੇ ੪੦ ਹਜ਼ਾਰ ਈਟ ਲੈਣੀ ਕਰ ਆਏ, ਸਾਈ ਫੜਾ ਆਏ । ਹਾਫ਼ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਇਉਂ ਢੋਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ । ਸਾਰਧਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਗਡ੍ਹਾਂ ਲਿਆ ਕੇ ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਇਉਂ ਢੋ ਲੰਬੀਆਂ ਹਨ । ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਹਵੇਲੀ ਵਲੀ ਹੋਈ ਸੀ । ਜ਼ਿਮੀਦਾਰਾਂ ਨੇ ਥਾਂ ਦਿੱਤਾ ਹੋਯਾ ਸੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਥਾਂ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੁਛਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਡਿਤਡੀ ਤੇ ਬੈਠਕ ਬਣਾਈ ਲਗੇ ਹਾਂ ਜੇ ਥਾਂ ਦਾ ਫੇਰ ਕੋਈ ਰੈਲਾ ਪੌਣਾ ਤੇ ਹੁਣੇ ਦਸ਼ਦੇ ਦਿਆਂ । ਸਾਰੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਣਾਓ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਜੀ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਮਕਾਨ ਤਧਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਥਾਂ ਸਾਡਾ ਏ । ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰਾਂ ਆਕਖਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਮਕਾਨ ਤਧਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਤੁਸੀਂ ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕਰਾਵਾ ਲੰਬੀ ਜਾਓ ਤੇ ਜਾਂ ਥਾਂ ਵੀ ਕੀਮਤ ਲੈ ਲਾਓ । ਆਖਣ ਲਗੇ ਨਹੀਂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ, ਸਾਡਾ ਸਾਰੀ ਪਤੀ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਥਾਂ ਹੈ ਅਸੀਂ ਜਾਂਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਤਧਾਰ ਕਰ ਕੇ ਰਕਖਣਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਲੈਣੇ । ਓਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਆਖ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿੱਥੋਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਬੰਦਿਆਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜੋਰ ਸੀ । ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਲਾਗੇ ਭਡਾਣਾ ਪਿੱਣਦ ਸੀ, ਆਥਰੇ ਜਾ ਕੇ ਸਰਦਾਰ ਕੋਲ ਦਾਵਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ । ਸਰਦਾਰ ਜਵੂ ਸੀ । ਜਵੂਂ ਨੇ ਫਰਮੈਸ਼ ਪਾਈ ਤੇ ਆਂਹਦੇ ਨੇ ਅਸੀਂ ਥਾਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਕਾਨ ਪਾ ਬੈਠੇ ਹਨ ਜੀ, ਤੇ ਅਸੀਂ ਹਕ ਨਹੀਂ ਛੁਣਾ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਆਹਨਾਂ ਦਾ ਦਾਵਾ ਤੋਡ੍ਹ ਦਿਓ । ਓਸ ਸਰਦਾਰ ਬੇਈਮਾਨ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹਕ ਤੋਡ੍ਹ ਦਿੱਤਾ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਆਪ ਦਾ ਮਕਾਨ ਹਦੇਡ ਲਾਓ । ਜੇ ਇਕ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਨਾ ਹਦੇਡੋਗੇ, ਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਏਹ ਵੀ ਹਕ ਜਾਂਦਾ ਰਹੇਗਾ । ਆਥਰੇ ਲੋਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਦੁਬਿਧਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮਕਾਨ ਹਦੇਡ ਕੇ ਖੇਤ ਜਾ ਕੇ ਬੈਠਕ ਬਣਾ ਲਾਓ । ਮਾਲ ਡੰਗਰ ਵੀ ਵਾਡ ਵਲ ਕੇ ਆਥਰੇ ਲੈ ਜਾਓ । ਸਾਰੀ ਸਿਕਖੀ ਵਿਚ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੋ ਮਾਈ ਭਾਈ ਏਸ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਥ ਲੈਣਗੇ, ਸਾਰਧਾਂ ਵੀ ਸੇਵਾ ਪਰਵਾਨ ਕਰਾਂਗੇ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਬਾਰ ਵਿਚ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਘਲਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਾਰਧਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾ ਦਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਕਾਨ ਹਦੇਡ ਕੇ ਖੇਤ ਖੜ੍ਹਨਾ ਹੈ ਮਿਟੀ ਸਮੇਤ । ਜੋ ਮਾਈ ਭਾਈ ਆਣ ਕੇ ਏਸ ਮਿਟੀ ਨੂੰ ਹਥ ਲਾਵੇਗਾ ਚਾਰ ਜੁਗ ਤੇਜਾ ਦਾ ਨਾਮ ਰਹੇਗਾ । ਆਪਸ ਵਿਚ ਸਲਾਹ ਕਰ ਕੇ ਜੀਊਣ ਸਿੱਘ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਸਾਡਾ ਵੇਹਲ ਨਹੀਂ । ਕਮਮ ਦਾ ਬੜਾ ਜੋਰ ਹੈ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਮੁਡ ਆਯਾ ਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਸਿਕਖਾਂ ਆਕਖਦਾ ਆਣ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤਾ । ਏਧਰ ਇਕ ਰਾਤ ਵਿਚ ਜੋ ਮਾਝੇ ਵੀ ਸਿਕਖੀ ਸੀ, ਸਾਰੀ ਆਣ ਕੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ । ਕਹਣ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਜੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਨੂੰ ਸੇਵਾ ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਹੈ । ਇਕ ਰਾਤ ਵਿਚ ਸਿੱਖ ਮਕਾਨ ਹਦੇਡ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਪੁਛਦਾ, ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਤੇਜਾ ਨਾਲ ਆਯਾ ਹੈ । ਉਸ ਆਕਖਦਾ ਨਹੀਂ ਜੀ, ਆਂਹਦੇ ਸਨ ਸਾਡਾ ਵੇਹਲ ਨਹੀਂ । ਘਵਿੰਡੋਂ

ਦੋ ਮੀਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਖੇਤ ਸੀ, ਜਿਥੇ ਝੁਟਾਂ ਖੜੀਆਂ ਹਨ। ੪੦ ਹਜ਼ਾਰ ਝੁਟਾਂ ਚੌਹਾਂ ਪੈਹਰਾਂ ਵਿਚ ਸਿਖ ਖੇਤ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਲਕਕਡ਼ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਕਲਸੀਂ ਪੁਚਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਚੇਤ ਸਿੱਧ ਦੇ ਘਰ। ਨਗਰ ਦੇ ਵਾਸੀ ਕੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਏਥੇ ਹੁਣ ਪੰਡ ਧੂਡ ਤੁਡੀ ਹੈ।।

ਏਥੇ ਵਾਲਿਆਂ ਸਿਕਖਾਂ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੇ ਰੜਜ ਲਿਆ, ਤੇ ਬਾਰ ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਲੜਾਈ ਕਰ ਬੈਠੇ। ਜੀਊਣ ਸਿੱਧ ਵਢਾਂ ਫਟਾਂ ਗਏ। ਮਰਨਾਂ ਤਾਂ ਬਚ ਗਏ, ਹਾਲ ਬੁਰਾ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਸਫ਼ੁ ਲਗਣ ਕਰ ਕੇ ਹਸਪਤਾਲ ਪੈ ਗਏ। ਮਾਨਸ ਲਗਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਏਥਰਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਜੇਹੜੇ ਕਚਚੇ ਮਕਾਨ ਸਨ ਆਹਨਾਂ ਤੋਂ ਮਿਟੀ ਲਾਹ ਕੇ ਸਭ ਛਾਪਡ ਵਿਚ ਸੁਫ਼ੁ ਦਿੱਤੀ। ਓਸ ਵਕਤ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਏਸਾ ਸਿਕਖੀ ਵਿਚ ਬਲ ਬਖ਼ਾਂਸਾਹ ਕਿ ਜੇ ਸਾਰੇ ਰਲ ਕੇ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਧਕਕਾ ਮਾਰਨ ਤੇ ਪਹਾੜ ਡੇਣ। ਜੋ ਬਚੇ ਦੁਧਥ ਚੁੰਗ ਰਹੇ ਸਨ ਆਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਥ ਵੀ ਸਾਂਗਤ ਨੇ ਲਵਾਏ ਹਨ। ਮਿਟੀ ਦੀ ਏਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਥਾਂ ਪਥਧਰਾ ਕਰ ਕੇ ਜੋ ਕਖ ਕਂਡਾ ਸੀ, ਸਭ ਨੂੰ ਅਗ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਗ ਦੇ ਭਾਂਬੜ ਬਲਦੇ ਕੇਖ ਸਾਰਾ ਧਿਣਡ ਕੋਠਿਆਂ ਤੇ ਚਢ੍ਹ ਕੇ ਬੇਹੁਦਾ ਹੈ। ਓਸ ਪਤੀ ਨੂੰ ਲਾਨਤਾਂ ਤੇ ਧੁਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਸਾਰੀ ਆਂਹਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪੀਆਂ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਪਤ੍ਰ। ਸਾਵਣ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ ਬਦਲ ਤੇ ਘਟਾਂ ਚਢ੍ਹ ਕੇ ਆ ਗਿਆਂ ਹਨ। ਅਠੂ ਪਹਰ ਐਨਾਂ ਸੀਮਾਂ ਪਧਾ ਕਿ ਜੋ ਮਿਟੀ ਥੋੜੀ ਬਹੁਤ ਰੱਹਦੀ ਸੀ। ਸਾਰੀ ਰੁੜ ਕੇ ਛਾਪਡ ਵਿਚ ਜਾ ਪੰਡ ਹੈ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਾਲ ਖੇਤ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਸਿਕਖੀ ਸਾਰੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਘਰੀਂ ਚਲੀ ਗਿਆ ਹੈ। ਘਵਿੰਡ ਦੇ ਵਾਸੀ ਏਸ ਤੂਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਵਰਤਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਥਥੇ ਕਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੈਂਦੇ। ਸਾਂਤ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹਥ ਕਡ਼ਾਂ ਫਡ਼ਾਂ ਹੋਯਾ ਹੈ, ਜੇਹੜਾ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ, ਆਹ ਸਿਧਧਾ ਪੁਵਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੇਹੜਾ ਨਿਨਦਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਆਹ ਪੁਠਾ ਪੁਵਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਸਰਾਫ ਲੈ ਕੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਦਿਨ ਪਾ ਕੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਖੇਤ ਵਿਚ ਪਕਕੇ ਮਕਾਨ ਤੇ ਬੈਠਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ। ਮਾਲ ਡੰਗਰ ਵੀ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਖੇਤ ਰਹੇ। ਅਨੇਕ ਭਾਂਤ ਦੇ ਆਥਰੇ ਫਲਾਂ ਦੇ ਕੁਟੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਲਿਆ ਕੇ ਬਾਗ ਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਾਗ ਲਗ ਪਿਆ ਹੈ, “ਓਹ ਤਾਂ ਧਰਤੀ ਨਸੀਬਾਂ ਵਾਲੀ ਜਿਥੇ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਵਸਦਾ”। ਜਿਥੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚਰਨ ਪਾਏ ਹਨ, ਧਨ ਓਹ ਧਰਤੀ ਹੈ।।

* ਦਪਤੂ ਵਾਲੇ ਸਿਕਖਾਂ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਇਕ ਦਪਤੂ ਦਾ ਸਿਖ ਤੇ ਬੀਬੀਆਂ ਮਾਈਆਂ ਬਡਾ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਂਦੇ ਰੈਂਦੇ ਸਨ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੀ ਐਸਾ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਸਾਂਗਤਾਂ ਗੁਰਪੁਰਬ ਤੇ ਆਂਦੀਆਂ ਸੀ, ਅਠੂ ਅਠੂ ਦਿਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੇਂਦੇ। ੧੨ ਮੀਲ ਦਪਤੂ ਤੋਂ ਘਵਿੰਡ ਦਾ ਪੈਂਡਾ ਸੀ। ਬੇਬੇ ਕਰਮੋ ਸਕੇਰੇ ਪਰਸ਼ਾਦ ਪਕਕਾ ਕੇ ਤਸਮਈ ਤੇ ਕਡਾਹ ਪਰਸ਼ਾਦ ਤਾਹਾਂ ਕਰ ਕੇ, ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਤਾਹਾਂ ਕਰ ਕੇ, ਸਿਰ ਤੇ ਥਾਲ ਚੁਕ ਕੇ ਤੇ ਨਾਂਗੀ ਪੈਰੀਂ ਤੁਰ ਕੇ ਆਣ ਕੇ ਘਵਿੰਡ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਪਰਸ਼ਾਦ ਛਕਾ ਕੇ ਫੇਰ ਆਪ ਛਕਦੀ ਸੀ। ਐਨਾ ਬੇਬੇ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ, ਮੈਂ ਦਸ਼ਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਰਵਾਨ ਕਰਨ ਤੇ ਸਿਕਖਾਂ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾਂ ਦੀ ਨਿਭਾ ਦੇਣ। ਜਦੋਂ ਬੇਬੇ ਕਰਮੋ ਨੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਗੁਸ਼ੇ ਹੋਣਾ, ਏਨੇ ਦਿਨ ਜਾ ਕੇ ਬੈਹੁਦੀ ਹੈ। ਆਹਨਾਂ ਆਖਣਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਪੱਤ ਲੌਦੀਆਂ ਨੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਣ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਿਖ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਆਹਨਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਕਖਿਆ, ਆਓ ਜਾਂ ਨਾ ਆਓ। ਬੇਬੇ ਕਰਮੋ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਰ ਕੁ ਬੀਬੀਆਂ ਸੇਵਾਦਾਰ ਹੋਰ ਵੀ ਆਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਫੇਰ ਬੀਬੀਆਂ ਨੇ ਆਣਾਂ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ

खुशी नहीं देंदे जदो आखीदा है, घर दे सानूं जांदिआं नूं गुस्से हुंदे हन । आंदे ने सानूं तां पातशाह कुछ नहीं आंदे । बेबे धन्नो दफतू वाली ने पातशाह अगे बेनंती कीती, हे सच्चे पिता मैनूं औलाद दी बड़ी भुक्ख है, दया करो । तेजा सिंघ पातशाह तों अगे पिच्छे हो के बीबीआं नूं समझौंणा कि तुसीं बंदिआं दी अरज ना करया करो, पातशाह सानूं गुस्से हुंदे ने । सच्चे पातशाह फड़ लैण ते छेती छड्हुदे नहीं । बेबे धन्नो ते बेबे करमो मासी भणेवी सन । धन्नो नूं सिक्खां आखणा बेबे जे पातशाह कोलों पुत्र मंगदी हैं, बेनंती करया कर, सच्चे पातशाह कोई आपणा भगत ई बख़शयो जे, नलायक ना होवे । सच्चे पातशाह साल भर तक अरजां सुणदे रहे हन ते कोई बचन नहीं कीता । बेबे करमो जदों औणा घर दीआं फरयादां लौणीआं । गुरुपुरब ते बेबे होरी आईआं ते धन्नो गल्ल विच पल्ला पा के अरज कीती कि सच्चे पातशाह मेरे घर पुत्र होवे भावें उलामे ई लिआवे, बेशक नलायक ही होवे । सच्चे पातशाह हस्स पए ते आखण लग्गे बेबे एथ्थे कोई तोट नहीं । तूं इक मंगदी हैं ते तेरे घर दो हो पैणगे । करमो फेर अरज कीती, सच्चे पातशाह मैं अगली वारी गई सां ते मैनूं घर दे बड़े गुस्से होए सी । पातशाह आखण लग्गे, चंगा बेबे हुण फेर नहीं तैनूं गुस्से हुंदे । दोवें मासी भणेवीं पातशाह तों वर ते खुशी लै के घर चलीआं गईआं हन जी । ।

कोई दिन पा के बेबे धन्नो दे घर पुत्र होया है ते उसदा नां आत्मा सिंघ रक्खया है । फेर उस बेबे दे दो पुत्र ते दो धीआं, चार बचे पातशाह बरखो हन । जदों बेबे दा पुत्र गभरु होया ते चोरीआं करन लग्गे पिआ है । ठाणेदारां घरीं आण तलाशीआं लैणीआं शुरु कर दित्तीआं । आतूं दे बाप नूं वी पुलस वालयां ध्रूई फिरना । जिस तरां दा बेबे वर मंगिआं ओसे तरां पातशाह दे दित्ता । बेबे करमो दी वी बेनंती परवान कर के पातशाह उस दे घर वाले नूं फड़ लिआ ते करमो दी वी मस्तानी बिरती हो गई । आपणे आप दी सुरत नहीं सी रक्खदी, ते लोकी आखण कमली हो गई है । करमो दा दिओर बड़ा मखौल करदा सी ते आंदा सी कि महाराज मैनूं नहीं कुछ वर्खौदे । ओह वी घरों निकल गया । करमो दा घर वाला जे रोटी खाण लग्गे ते ओसे वक्त स्पष्ट दर्शन दे के पातशाह आखण, क्यों खांदा हैं । गल्ल की, ना पातशाह जल छकण देण ते ना ही बैहण देण । सच्चे पातशाह बूढ़ सिंघ नूं जोत रुप घरों घेर के बाहर खेत लै गए हन । ओथ्थे चतुरभुज हो के पातशाह दर्शन दित्ता, कि दस्स सिक्खां सानूं हुण मन्नेगा कि नहीं । उस वक्त बूढ़ सिंघ हथ्थ जोड़ के बेनंती कीती, सच्चे पातशाह मैनूं भुल्ल बरखो मैं हुण तुहाहुनी निंदयां नहीं करदा । पातशाह आखण लग्गे करमो नूं छड़ दिआंगे तैनूं नहीं छड्हुणा । बूढ़ सिंघ आक्खया सच्चे पातशाह मेरे ते दया करो ते मैं आप ही हुण तुहाहुनी सेव विच आया करांगा । करमो नूं मस्तानी बिरती विच रक्खो । बूढ़ सिंघ ते पातशाह दया कर दित्ती ते करमो नूं आपणे चरनां दे प्रेम दी मस्तानी बिरती बरख दित्ती । ।

फेर करमो ते बूढ़ सिंघ मुक्खे दे नाल दर्शनां नूं आए हन । इक घोड़ी सेवा विच लिआए हन । करमो दे तिंन पुत्र सन । वहुं दा नां गुरदीप सिंघ ते छोटे दा नां कछाल सिंघ । उस तों छोटे दा मुक्खां सिंघ नाम है । छोटा मुक्खा सिंघ उस वक्त ५ साल दा

(ਸ: ਮੁਕਖਾ ਸਿੰਘ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸ: ਬ੍ਰਾਡ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਬੇਬੇ ਕਰਮੋ ਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਭੇਟ ਕੀਤਾ)

ਸੀ। ਬੇਬੇ ਕਰਮੋ ਮੁਕਖਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਬ੍ਰਾਡ ਸਿੰਘ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਏ ਹਨ। ਆ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਘੋੜੀ ਲਿਆਏ ਹਾਂ ਤੇ ਆਹ ਮੁਕਖਾ ਸਿੰਘ ਤੁਹਾਡਾ ਬਚਚਾ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਸਿਆਣਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ। ਦੀਨ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਤੇ ਦਿਨ ਕਰੋ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦਾਨੀ ਬਿਰਤੀ ਕਰਖੋ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਨ ਕੀਤੀ ਤੇ ਆਕਖਿਆ ਚੰਗਾ, ਜਿਸ ਤੱਥਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਖੋਗੇ ਓਸੇ ਤੱਥਾਂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬ੍ਰਾਡ ਸਿੰਘ ਤੈਨੂੰ ਖੁਲ੍ਹੀ ਛੁਟੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਜੀ ਕਰੇ ਆ ਜਾਏਗਾ ਕਰ ਤੇ ਬੇਬੇ ਕਰਮੋ ਨੂੰ ਹਰ ਮਸ਼ਿਆ ਤੇ ਔਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਜੇ ਨਾ ਆਵੇਗੀ ਤੇ ਅਸੀਂ ਜ੍ਰੂਡਾ ਪਾ ਕੇ ਲੈ ਆਵਾਂਗੇ। ਫੇਰ ਬੇਬੇ ਕਰਮੋ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਹਰ ਮਸ਼ਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਂਦੀ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਤੇ ਮਠਿਆਈਆਂ ਹਥਥੀਂ ਬਣਾ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਥਾਲ ਲੁਵਾ ਕੇ, ਸਿਰ ਤੇ ਚੁਕ ਕੇ ਲਿਆਂਦੀ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾ ਕੇ ਫੇਰ ਆਪ ਛਕਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ੧੫ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਤੇ ੧੫ ਦਿਨ ਅਗਲੀ ਮਸ਼ਿਆ ਤੋਂ ਫੇਰ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਕਰਦੀ ਕਿਤੇ ਅਕਦੀ ਥਕਦੀ ਨਹੀਂ। ਧਨਨ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਨ ਤੇ ਧਨਨ ਕਮਾਈ ਆਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿਕਰਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਸਾਂਗਤ ਗਜ਼ ਕੇ ਆਖੋ ਸੋਹਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ। ਮੁਕਖਾ ਸਿੰਘ ਜਿਸ ਵਕਤ ਗਭਰੁ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲਗ ਪਿਆ ਹੈ। ਅੱਸਾ ਸੀਤਲ ਸੁਭਾ ਸਿੱਖ ਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਲਿਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਭਾਵੋਂ ਕੋਈ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਕੁਛ ਕਰਦਾ ਰਹੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਚੁਗਲੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਲਾਲਚ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਧਾਨ ਰਕਖਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਮੁਕਖਾ ਸਿੰਘ ਅਠੇ ਪਹਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ ਜੀ। ਮੈਂ ਬ੍ਰਾਡ ਸਿੰਘ ਤੇ ਬੇਬੇ ਕਰਮੋ ਦੀ ਉਸਤਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੀ ਤੁਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ।।

* ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਤੇ ਕੇਹਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਬੇਨਤੀ *

ਇਕ ਸਮੇਂ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ ਕਿ ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਕੇਹਰ ਸਿੰਘ ਗਾਗੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਿਸ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਲੱਘ ਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਏ ਹਨ। ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੀਬੀ ਤਾਰੇ ਨੂੰ ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਰਾਜੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਤੇ ਦੇਹ ਛੁਡਾ ਦਿਓ, ਗੁਸ਼ੇ ਨਾਲ ਮੇਹਣਾ ਮਾਰਿਆ। ਇਕਕੋ ਧੀ ਸੀ ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਦੀ, ਪੁੱਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਿਆ ਠਾਕਰੀਏ ਸਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਂ, ਏਸ ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਦੀ। ਆਨ੍ਹਾਂ ਆਕਖਿਆ ਕਿ ਸਕੇ

ਆਪੇ ਸੋਚ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨਗੇ । ਫੇਰ ਅਮ੃ਤ ਵੇਲੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਲੱਬ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹਨ । ਆਦੇ ਵਕਤ ਠਾਕਰੀ ਤੇ ਕੇਹੜ ਸਿੱਘ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਗੇ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤਾਰੇ ਦਾ ਤਾਪ ਟੁਟਦਾ ਨਹੀਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਬੜੇ ਔਖੇ ਹਾਂ । ਜੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਏਸ ਦਾ ਤਾਪ ਨਹੀਂ ਹਟੌਣਾ ਤੇ ਏਸ ਦੀ ਦੇਹ ਛੁਡਾ ਦਿਓ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਜਾਓ ਬੈਹ ਜੋ ਰਮਾਨ ਨਾਲ, ਏਸ ਅਰਜ ਕਰਨ ਖੁਣੇ ਕੀ ਥੁਡਿਆ ਸੀ । ਫੇਰ ਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਰਮਜ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇ, ਫੇਰ ਆਖਣ ਲਗੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ੧੦੦ ਗੁਲ ਦਾ ਪੁਨਨ ਹੈ ਜੇ ਤਾਰੇ ਮਰ ਜਾਵੇ ਤੇ । ਸਾਨੂੰ ਏਹਦੇ ਸੌਹਰੇ ਵੀ ਬੜਾ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੜੇ ਖਫੇ ਹੋਏ ਤੇ ਸਾਰਧਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਬੜਾ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੀ ਚੁਪ ਕਰ ਕੇ ਪਲੱਬ ਤੇ ਲਾਂਮ੍ਮੇ ਪੈ ਗਏ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਚਾਹ ਪਾਣੀ ਤਾਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਗਏ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕਰੋ, ਆਪ ਭੋਗ ਲਾਓ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤੁਹਨ੍ਹੀਅਂ ਸਾਂਗਤਾਂ ਛਕਣ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚਾਹ ਛਕਣ ਲਗ ਪਏ ਹਨ ਤੇ ਫਿਰ ਸਾਰੀ ਸਾਂਗਤ ਛਕ ਰਹੀ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਬਲਾਸ ਸਾਂਗਤਾਂ ਨਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ । ਬਾਬਾ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਕੁਗਿਆ ਵਾਲਾ ਵੀ ਆਯਾ ਹੋਯਾ ਸੀ । ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕ ਕੇ ਰੋਟੀ ਵੇਲੇ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਘ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈ ਲਈ ਹੈ । ਕੇਹੜ ਸਿੱਘ ਬੀਬੀ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਛਕ ਕੇ ਗਾਗੇ ਨੂੰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਿਆਣੇ ਵਲ ਘਲਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਾਹ ਕੇ ਤਾਰੇ ਲਈ ਦੁਵਾਈ ਲਿਆ ਰਾਜੀ ਹੋਯੂ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖੇਤ ਵਾਲਧਾਂ ਵਾਸਤੇ ਰੋਟੀਆਂ ਬਨੌਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਨਾਲ ਸਿਖ ਵੀ ਤਾਰ ਹੈ । ਆਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਡਗੀ ਵਾਲਾ ਭਾਈ ਕਪੜਾ ਕੇਚੇਣ ਆ ਗਿਆ ਹੈ । ਠਾਕਰੀ ਤੇ ਬੀਬੀ ਤਾਰੇ ਕਪੜਾ ਖਰੀਦਣ ਲਗ ਪਈਆਂ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਅੜ੍ਹੇ ਪਿਣਡੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਗਏ ਤੇ ਬੀਬੀ ਤਾਰੇ ਕਪੜਾ ਖਰੀਦਦੀ ਖਰੀਦਦੀ ਤਥੇ ਬੈਠੀ ਫਿਗ ਪਈ ਹੈ ਤੇ ਅਕਖਾਂ ਪੁਠੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ । ਸਰੀਰ ਮਰੋਡੀਦਾ ਤੇ ਭਜ਼ਜਦਾ ਹੈ । ਜਨਾਨੀਆਂ ਨੇ ਚੁਕ ਕੇ ਮੰਜੇ ਤੇ ਪਾਈ ਹੈ । ਇਕ ਜਾਣਾ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੇਲੇ ਭਜ਼ਜ ਹੈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਘਰ ਨੂੰ ਆਓ, ਤਾਰੇ ਬੜੀ ਔਖੀ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਘਰ ਆਏ ਤੇ ਆਨਾਂ ਵਾਜ ਮਾਰੀ । ਬੀਬੀ ਨੇ ਨੇਤ੍ਰ ਪੁਟ੍ਠ ਕੇ ਕੇਖਾਅ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਤਾਰੇ ਆਖ ਵਹਿਗੁਰੂ ਧਨਨ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ । ਏਨਾਂ ਬਚਨ ਬੀਬੀ ਦੇ ਮੂਹਂ ਵਿਚਚ ਹੈ, ਤੇ ਬੀਬੀ ਤਾਰੇ ਦੇ ਸਵਾਸ ਪੂਰੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । ਜੇਹੜਾ ਖੋਟਾ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਆਦੇ ਵੇਲੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਭੁਗਤਾ ਦਿੱਤਾ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਕਦੀ ਖੋਟਾ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ । ਸਾਕ ਕਰ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਮੇਹਣਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਖੜ੍ਹੂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਗੁਸ਼ੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ । (ਏਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਗਲਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਕਿ ਚਾਰ ਧਿਰਾਂ ਨਹੀਂ ਤੁਧਾਰਦੇ : ਅਵਤਾਰ ਦੇ ਕੋਲ, ਨਾਨਕ ਦਾਦਕ, ਸੌਹਰੇ, ਤੇ ਜੁੰਡੀ ਦੇ ਧਾਰ) । ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਆਨੇ ਵਰ ਨਹੀਂ ਲਏ ਜਿਨ੍ਹੇ ਸਰਾਫ ਲਏ ਹਨ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਖੜ੍ਹੂ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਦਰਵਾਜਾ ਨੀਵਾਂ ਹੈ, ਜੇਹੜਾ ਨਿੱਤ ਕੇ ਚਲਦਾ ਹੈ ਆਹ ਖਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਫੇਰ ਬੀਬੀ ਤਾਰੇ ਦਾ ਸਾਂਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ।

ਦੇਹ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰ ਕੇ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੀਬੀ ਠਾਕਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਬੜਾ ਕਰਦੇ ਸਨ । ੬੦ ਸਾਲ ਦੀ ਬੇਬੇ ਠਾਕਰੀ ਦੀ ਤੁਮਰ ਸੀ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਨ ਦਿਹਾੜ੍ਹ ਬੜੀ ਧਾਦ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜੀ । ਕੋਈ ਕਮਮ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਪੈਹਲਾਂ ਭੈਣ ਨੂੰ ਸਦਦੇ ਸਨ । ਇਕ ਕੇਰਾਂ ਚਾਰ ਮੜਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀਆਂ ਸਜਰਾਂ ਸਨ ਤੇ ਇਕ ਪੈਹਲੇ ਸ੍ਰੂਏ ਝੋਟੀ ਸੀ । ਤਥ ਨਾਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸੀ ਤੇ ਬਚਨ ਕਰਨਾ ਏਹ ਅਸਾਂ ਘਰ ਰਕਖਣੀ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਰਖਾ ਠਾਕਰੀਏ ਚਾਰ ਮੜਾਂ ਸਜਰਾਂ ਹਨ । ਇਕ ਝੋਟੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜੇਹੜੀ ਜੀ ਕਰਦਾ, ਲੈ ਜਾ । ਠਾਕਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਲੱਡਕੀ ਤਾਰੇ (ਆਦੇ ਵਕਤ ਜਿਤੱਦੀ ਸੀਂ) ਕੋਲੋਂ ਆਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਾਲੀ ਝੋਟੀ ਤੇ ਲੀੜਾ ਪਵਾ ਦਿੱਤਾ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਫੇਰ ਚੁਪ ਕਰ ਕੇ ਝੋਟੀ ਫੜਾ

ਦਿੱਤੀ ਫੇਰ ਮਗਰੋਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨਾਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਿਰਖ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਦੇਈਏ ਅੋ ਚੰਗੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਹੜੀ ਨਰਾਜ ਕਰਕੇ ਧੀ ਭੈਣ ਖੱਡੇ ਆਹ ਚੰਗੀ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸਿਖ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜੀ ਜੇਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਦਿਓ ਆਹ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਮਾਡੀ ਹੋਵੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਸਾਨੂੰ ਤਾਰੇ ਤੇ ਗੁਸ਼ਾ ਬੜਾ ਆਯਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਵਿਚੋਂ ਵਿਚ ਜਰ ਗਏ ਹਾਂ । ਠਾਕਰੀ ਤੇ ਕੇਹਰ ਸਿੱਧ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਸਖਾ ਕੇ ਲੀਡਾ ਪਵਾਯਾ ਹੈ । ਆਥਰੇ ਜਾ ਕੇ ਝੋਟੀ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਮਿਲੇ ਕਦੀ ਨਾ ਮਿਲੇ । ਦੋ ਥਣਾਂ ਨੂੰ ਮੌਹਰੀ ਲਗ ਗਏ । ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੌਡੀਆਂ ਤੋਂ ਖੋਟੀ ਹੋ ਗਏ । ਜਿਨ੍ਹੀਆਂ ਤੇ ਉਸ ਮੈਂਹ ਦੀਆਂ ਕਟੂੰਬੀਆਂ ਸੂਰੀਆਂ ਹਨ, ਸਾਰੀਆਂ ਦੇ ਥਣਾਂ ਨੂੰ ਮੌਹਰੀ ਲਗ ਕੇ ਹਵਾਨੇ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣ । ਐਸਾ ਮੜ ਦੀ ਕੁਲ ਨੂੰ ਸਰਾਫ ਹੋ ਗਿਆ । ਜੋਰਾਵਰ ਦੇ ਕੋਲ ਰੈਹਣ ਨਾਲ ਹਰ ਵਕਤ ਭੁਲਾਂ ਹੋ ਜਾਦੀਆਂ ਹਨ ਜੀ । ।

* ਸਾਰਯਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਵਾੜਾ ਵਲਲਨਾ *

ਇਕ ਸਮੇਂ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ ਕਿ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਤੇ ਹੋਰ ਪੰਜ ਛੀ ਸਿਖ ਸਨ । ਸਾਰਯਾਂ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਕਿ ਵਾੜਾ ਵਲ ਕੇ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਵਾੜ ਕਰ ਕੇ ਅਗੇ ਫੁਲਾਹ ਲਾ ਦੇਈਏ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ, ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਧ, ਲਾਭ ਸਿੱਧ ਤੋਡੇ ਵਾਲਾ, ਬੁਧ ਸਿੱਧ ਬਾਲੇ ਚਕ ਵਾਲਾ, ਸਾਰਯਾਂ ਸਲਾਹ ਕਰ ਲਈ । ਬਬੂਲ ਦੇ ਛਾਪੇ ਨੈਹਰੋਂ ਪਾਰ ਜਾ ਕੇ ਵਹੁ ਕੇ ਨੈਹਰ ਦੇ ਵਿਚ ਦੀ ਸਿਰ ਤੇ ਲਿਐਣੇ ਤੇ ਨੈਹਰ ਲੱਘਾ ਕੇ ਫੇਰ ਬਲਦਾਂ ਮਗਰ ਪਾ ਕੇ ਲਿਐਣੇ । ਚਾਲੀ ਸੈਲਾਂ ਬਲਦਾਂ ਮਗਰ ਖੱਡੀਆਂ ਹਨ । ਇਕ ਵਿਗ੍ਧਾ ਵਾੜਾ ਸੀ । ਐਨ੍ਹਾਂ ਛਾਪਾ ਕਠਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਲਗਣ ਨੂੰ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਫੇਰ ਵਾੜਾ ਵਲਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ । ਤੀਹਰੀ ਵਾੜ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਕੀਤੀ । ਊਚੀ ਏਡੂੰ ਘੋੜੇ ਤੇ ਅਸ਼ਵਾਰ ਚਢਿਆ ਹੋਵੇ ਤੇ ਵਿਚ ਦਿਸ਼ਸਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਬੇਰੀ ਦੇ ਛਾਪਿਆਂ ਦਾ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਧ ਨੇ ਫੁਲਾਹ ਬਣਾ ਕੇ ਬਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ । ਅਜੇ ਟੋਏ ਕਹੁ ਕੇ ਗਡਦੇ ਹੀ ਹਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਕੁੰਡੀ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਆਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਨਾਲ ਸਿਖ ਹਨ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਘੋੜੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲੈ ਕੇ ਆ ਗਏ ਹਨ । ਭੁਲ ਸਾਡੀ ਹੈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਔਦਿਆਂ ਨੂੰ ਥਾਂ ਸਾਫ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਅਗੇ ਆਂਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਕੜਾਂ ਖਿਲਰੀਆਂ ਪੰਡਿਆਂ ਹਨ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲਗਣ ਲਗੇ ਹਨ ਤੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਲਕੜਾਂ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਅੜੀਆਂ ਹਨ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੁਸ਼ੇ ਹੋਣ ਲਗ ਪਏ, ਸਾਡੀ ਵੀ ਆਸ ਵਕਤ ਐਸੀ ਸੂਰਖਤਾਈ ਹੋਈ, ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਭੁਲ ਨਹੀਂ ਕਰਖਾਈ । ਤਲਟਾ ਗੁਸ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ । ਆਹਨਾਂ ਦੇ ਗੁਸ਼ੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਖਲੋ ਗਏ ਹਾਂ । ਵਾੜੇ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਘੋੜਾ ਫੜ ਲਿਆ, ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੰਜੇ ਤੇ ਲਾਗੇ ਪੈ ਗਏ ਹਨ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਆਕਖਧਾ ਕਿ ਜਿਥੇ ਚੀਜਾਂ ਪੰਡਿਆਂ ਹਨ ਖਿਲਰੀਆਂ ਰੈਹਣ ਦਿਓ, ਚੁਕਕੋ ਨਾ, ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਹੁਣ ਆਪਾਂ ਕੋਈ ਸਿਖ ਵੀ ਕੂੰਈ ਨਾ, ਚੁਪ ਹੜਤਾਲ ਕਰ ਦੇਈਏ । ਜਦੋਂ ਪਰਸ਼ਾਦੇ ਲਿਐਣ ਛਕ ਲਿਆ ਕਰੀਏ ਤੇ ਫੇਰ ਖਿਲਰ ਜਾਧਾ ਕਰੀਏ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਤਕਕਾ ਨਾ ਬੋਲੀਏ । ਜਿਥੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੈਠੇ ਹੋਣ, ਆਥਰੋਂ ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਤਥਾਂ ਕੋਈ ਪਾਸਾਬ ਕਰਨ ਚਲਲਧਾ ਜਾਵੇ ਤੇ ਕੋਈ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਚਲਲਧਾ ਜਾਵੇ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਾੜੇ ਵਿਚ ਰੈਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਗੇ ਖਲੋਵੇ, ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਚਨ ਕਰੇ । ਜਦੋਂ ਘਰ ਵੀ ਜਾਣ ਰੋਟੀ ਖਾ ਕੇ ਵਾਪਸ ਮੁੜ ਔਣ, ਬਚਨ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ । ਜੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੁਲੈਣ ਵੀ ਤੇ ਅਗੋਂ ਕੋਈ ਚੜ੍ਹ ਨਾਲ ਬੋਲੇ ਨਾ । ਬੁਧ ਸਿੱਧ ਬੜਾ ਠੰਡਾ ਸੁਭਾ ਦਾ ਸੀ । ਆਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਬਚਨ ਬਲਾਸ ਕਰੇ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ ਬੋਲੇ । ਬੁਧ ਸਿੱਧ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਚੋਰੀ, ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਆਖਣ, ਬੇਈਮਾਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬੇਨਾਂਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਗੋਂ ਗੁਸ਼ੇ ਹੋ ਗਏ ਜੇ । ਅਠੇ ਦਿਨ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਾਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਰੋਸ ਰਕਖਧਾ ਸੀ । ਇਕ ਦਿਨ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਾਤਾ

ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਖੇਤ ਨਹੀਂ ਜਾਧਾ ਕਰਨਾ, ਸਿਖ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਗਯਾਂ ਨਾਲ ਬੋਲਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਗੁਸਸੇ ਹਨ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਸਿਖ ਘਰ ਗਏ ਤੇ ਮਾਤਾ ਨੈਣੇ ਤੇ ਮਾਤਾ ਬੰਤੀ ਆਖਣ ਲਗੀਆਂ, ਭਾਈਆ ਕੀ ਗਲਲ ਹੈ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਕੂਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ। ਭਾਈਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਏਸ ਤਹਾਂ ਨਾ ਕਰੋ। ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਧਾ ਜੇ ਗੁਸਸੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਪੇ ਨੇ। ਸਾਨੂੰ ਭਾਈਆ ਜੀ ਕਈ ਵੇਰਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੁਸਸੇ ਹੁਂਦੇ ਨੇ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਓਹਨਾਂ ਨਾਲ ਲਡਦੀਆਂ ਰਹੀਏ ਜੀ। ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਜਣੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਹੁਣ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲਾਂ ਭੁਲਲ ਕਰਖਾਈਏ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਿਰਾਜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਤੇ ਸਿਖ ਰੁਗੇ ਛਕੌਣ ਲਗ ਪਏ। ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਅਸੀਂ ਭੁਲਲ ਗਏ ਹਾਂ, ਦਿਆ ਕਰੋ। ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਭੁਲਣਹਾਰ ਜੀਵ ਹਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਪੇ ਕਰਖਣ ਜੋਗ ਜੇ। ਫੇਰ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਿਆਲੂ ਹੋਏ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦਿੱਤਾ। ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਦਿਆਂ ਸਾਰ ਹੀ ਸਾਡੇ ਸੀਤਲ ਹਿਰਦੇ ਹੋ ਗਏ। ਜਿਨੇ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਗੁਸਸੇ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਆਨੇ ਦਿਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹਥਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨਹੀਂ ਛਕਾ।।

✿ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਗੁਸਸੇ ਹੋਣਾ ਤੇ ਘੋੜੀ ਭੇਟ ਕਰਨੀ ✿

ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬੜਾ ਨਿਭਾਗ ਸਾਂ, ਹਰ ਵਕਤ ਹੀ ਭੁਲਲਾਂ ਕਰਦਾ ਸਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਬਚਨ ਦਸ਼ਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪੋਹ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ ਤੇ ਕਿਸੇ ਬਚਨ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਰਾਜ ਹੋ ਗਿਆ। ਰਾਤ ਦਾ ਵਕਤ ਸੀਂ। ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਲੀਡੇ ਲਾਹ ਕੇ ਸਿਰਫ ਕਛਾ ਤੇਡੇ ਹੈ ਬਾਹਰ ਕੇਵਡੇ ਵਿਚ ਨਾਂਗ ਬੈਹ ਗਿਆ। ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਵੀ ਮਨ ਰਹੇ, ਮੈਂ ਮਨਨਾ ਨਹੀਂ। ਮਾਤਾ ਹੋਰਾਂ ਵੀ ਆਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਮੈਂ ਫੇਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਨਨਾਂ। ਮੈਂ ਆਕਖਿਆ ਜੇ ਮੈਂ ਮਨਣਾ ਹੋਤ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਆਖੇ ਮਨੂੰ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਖੇ ਨਹੀਂ ਮਨਨਦਾ। ਮਾਤਾ ਹੋਰਾਂ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਆਕਖਿਆ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਆਂਹਦਾ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਆਖੇ ਨਹੀਂ ਮਨਣਾ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਖੋ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫਿਰ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ, ਅੰਦਰੋਂ ਵਾਜ ਮਾਰੀ। ਕੁਛ ਪਾ ਲੈ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪਾਲਾ ਲਗਾ, ਤੇ ਮੈਂ ਮਨ ਪਧਾ। ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਐਸੀ ਸੂਰਖਤਾਈ ਸੀ, ਭੁਲ ਕਰਖਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਗੋਂ ਰੁਸ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲਾਂ ਭੁਲਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰੈਂਹਦੀਆਂ ਸਨ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਹਿਮ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਸਨ ਜੀ।।

ਇਕ ਦਿਨ ਮਗ਼ਬਰ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਰੁਸਸ ਕੇ ਬਾਰ ਵਿਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜੀ। ਓਥੇ ਜਾ ਕੇ ਮੈਂ ਚੋਰਾਂ ਠਗਾਂ ਨਾਲ ਰੈਣ ਲਗ ਪਧਾ। ਓਥੇ ਜਾਣ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਮਲੇਸ਼ ਬੁਧੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਕ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਦੀ ਘੋੜੀ ਬੁਧੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਾਠੀ ਪਾ ਕੇ ਦਿਨੇ ਹੀ ਘੋੜੀ ਭਜਾ ਲਿਆਂਦੀ। ਮਗ਼ਬਰ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਘਵਿੰਡ ਆ ਪਹੁੰਚਾ। ਦੁਪਹਰੇ ਮੈਂ ਘੋੜੀ ਲੈ ਕੇ ਘਵਿੰਡ ਘਰ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਐਦਿਆਂ ਹੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਿੱਧਾਸਣ ਤੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮਾਤਾ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਪੁਚਛੀ। ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਫਤੇਹ ਬੁਲਾਈ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਰੋਟੀ ਖਾ ਕੇ ਘੋੜੀ ਹਵੇਲੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹਾਂ ਜੀ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡ ਕੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦਿਨ ਛਿਪੇ ਘਰ ਆਂਦੇ ਸਨ ਜੀ। ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਇਕ ਮਕਾਨ ਸੀ। ਓਥੇ ਠੰਡ ਵਿਚ ਘੋੜੀ ਬੰਨ ਦਿੱਤੀ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਆਏ ਹਨ ਤੇ ਸਾਰਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰਨ ਲਗਾ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਮਥਥਾ ਨਹੀਂ ਟਿਕਾਇਆ, ਪਰਾਂਹ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਗੁਸਸਾ ਭੁਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੀ ਘਰ ਨੂੰ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਜੀ। ਘਰ ਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਨਾਲ ਬੋਲੇ ਨਹੀਂ ਗੇ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕ ਕੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨਾਲ ਫੇਰ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਹਵੇਲੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਾਤਾ ਹੋਰਾਂ ਮਾਰਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਾਤਾ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪੁਚਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਕਿਧਰੋਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਮਾਤਾ ਹੋਰਾਂ

ਆਕਖਿਆ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੁਪਹਰ ਦਾ ਘੋੜੀ ਲੈ ਕੇ ਆਯਾ ਹੈ, ਤੇ ਆਂਦਾ ਸੀ ਮੈਂ ਬਾਰ ਵਿਚੋਂ ਆਯਾ ਹਾਂ। ਸਵੇਰੇ ਤਠ ਕੇ ਫੇਰ ਮੈਂ ਆਯਾ ਹਾਂ ਤੇ ਆਣ ਕੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪੁਛਿਆ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਕਿਥਥੋਂ ਆਯਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਬਾਰ ਵਿਚੋਂ ਆਯਾ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਦਿਆ ਕਰੋ, ਭੁਲਲਾਂ ਕਖ਼ਾਂ। ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਤੁਰ ਕੇ ਆਯਾ ਕਿ ਗਡ੍ਹੀ ਤੇ। ਮੈਂ ਆਕਖਿਆ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਘੋੜੀ ਤੇ ਆਯਾ ਹਾਂ, ਤੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਘੋੜੀ ਕਿਥੇ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਹਵੇਲੀ ਬਧਧੀ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਿਆ ਘੋੜੀ ਕਿਥਥੋਂ ਆਂਦੀ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਚੌਰੀ ਭਜਾ ਕੇ ਲਿਆਯਾ ਹਾਂ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੜੇ ਗੁਸ਼ੇ ਹੋਏ, ਸੁਣ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਤੂੰ ਬੜਾ ਮਾੜਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਏਛਾ ਪਾਪ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਚੌਰੀ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਏਥੇ ਨਹੀਂ ਲਿਐਣੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਓਸ ਵਕਤ ਆਕਖਿਆ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਘੋੜੀ ਆਂਦੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਆਨੰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਾਓ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੜੇ ਦਿਆਲੂ ਸਨ, ਦਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਕ ਹਥ ਦੀ ਸੁੰਦਰੀ ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪੁਛਿਆ, ਏਹ ਸੁੰਦਰੀ ਕਿਥਥੋਂ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਬੁਧ ਸਿੱਧ ਦੇ ਰੂਪ ਦੇਣੇ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਓਸ ਨੇ ਵਿਚੋਂ ਪੈਸੇ ਮੋਡੇ ਹਨ, ਆਂਦਾ ਸੀ ਖਾ ਪੀ ਲੈ। ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਆਹਨਾਂ ਪੈਸ਼ਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਸੁੰਦਰੀ ਬਣਾ ਕੇ ਲੈ ਆਯਾ ਹਾਂ।।

ਦੂਸਰਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨਾਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਘੋੜੀ ਦਿਨੇ ਹੀ ਚੁਰਾ ਕੇ ਲੈ ਆਯਾ ਹੈ। ਏਹ ਸਿਕਖਾਂ ਦਾ ਕਰਮ ਨਹੀਂ, ਪਰਾਈ ਚੀਜ਼ ਚੁਕਣੀ। ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਭੁਲਲ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਦਿਆ ਕਰ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਕਖ਼ਾਂ ਲਾਓ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਨੂੰ ਘੋੜੀ ਚੰਗੀ ਲਗੀ ਤੇ ਮੈਂ ਆਕਖਿਆ ਘੋੜੀ ਤਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਰਕਖਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾਲੇ ਘੋੜੀ ਦੀ ਜੂਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਕਢੀ ਜਾਏਗੀ ਨਾਲੇ ਆਨੰ ਸਿਕਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਪੁੱਜ ਜਾਏਗੀ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆਲ ਹੋ ਗਏ। ਸਿਕਖਾਂ ਸਾਰਾਂ ਵੀ ਮਾਫ਼ੀ ਮਿਗੰਨੀ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹਰ ਵਕਤ ਕੋਲ ਰਕਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵਧ ਘਟ ਬਚਨ ਨਾ ਕਰੇ। ਏਹਦੇ ਸੁਭਾ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਾਤਾ ਨੈਣਾਂ ਨੂੰ ਵਾਜ ਮਾਰੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੌਂਚੀ ਫਡ਼ਾਏਓ ਜੇ। ਕੌਂਚੀ ਮਿਗਵਾ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਿੱਧਾਸਣ ਤੋਂ ਤਾਰ ਬੈਠੇ, ਆਖਣ ਲਗੇ ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਚਲ ਵਖਾ ਘੋੜੀ, ਕਿਥੇ ਹੈ। ਹਵੇਲੀ ਜਾ ਕੇ ਨਾਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਨ, ਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਘੋੜੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਲਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕੌਂਚੀ ਨਾਲ ਧੀਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਾਲ ਘੋੜੀ ਦੇ ਕਤਰ ਦਿੱਤੇ ਤੇ ਕਿੰਡ ਤੇ ਥਾਪੀ ਮਾਰ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, ਘੋੜੀਏ ਹੁਣ ਤੂੰ ਸਾਡੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸਿਆਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਏਨਾਂ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਸਿਖ ਧਨਨ ਧਨਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲਗਾਮ ਦੇ ਕੇ ਸਿਖ ਨੂੰ ਤੱਤੇ ਚਢਾ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਸਾਨੂੰ ਤੋਰ ਕੇ ਵਖਾ। ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਤੁਰਦੀ ਕੇਖ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਹਨ। ਲਾਭ ਸਿੱਧ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਿਆ ਕਿ ਘੋੜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕਰਨੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਏਸ ਦੀ ਸਿਆਣ ਨਾ ਆਵੇ। ਲਾਭ ਸਿੱਧ ਓਸੇ ਵਕਤ ਆਕਖਿਆ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕਰੋ ਤੇ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਈ ਤਾਜਾ ਘਾ ਲਿਆ ਕੇ ਪੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਿਆ ਜਾ ਹਨੂਮਾਨ ਵਾਂਗੁੰ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰ ਕੇ ਭਜ਼ ਕੇ ਲਿਆ। ਸਿਖ ਸਦਾ ਹੀ ਭੁਲਣਹਾਰ ਹਨ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਕਖ਼ਾਂ ਜੋਗ ਹਨ। “ਤੇਰੇ ਜਿਹਾ ਨਾ ਦਿਆਲ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਪਾਪੀ ਕੋਈ ਨਾ”। ਤੇਜਾ ਸਿੱਧ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਗੁਣ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਆਪ ਹੀ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ, ਤੇ ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਤਾਰੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।।

* ਦਿਲੀ ਵਾਲੀ ਮਾਈ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਇਕ ਮਾਈ ਦਿਲੀਅੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਂਦੀ ਸੀ ਗੁਰਪੁਰਬ ਤੇ । ਫਿਰ ਦੋ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ । ਇਕ ਦਿਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਗੀ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਮੈਂ ਗਰੀਬਣੀ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਆਂਣ ਵਾਸਟੇ ਬੜੀ ਤਾਰ ਰੱਹਦੀ ਹਾਂ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਕਾਰਾਏ ਖੂਣੇ ਆਪ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਉਸ ਵਕਤ ਏਡੇ ਦਿਆਲੂ ਹੋਏ, ਬਚਨ ਕੀਤਾ, ਮਾਈ ਤੂਂ ਚੁਪ ਕਰ ਕੇ ਸਾਡਾ ਨਾਂ ਲੈ ਕੇ ਗਡ੍ਹੀ ਵਿਚ ਬੈਠ ਜਾਇਆ ਕਰ, ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਕੋਲਾਂ ਕਿਰਾਧਾ ਨਹੀਂ ਪੁਚਛਦਾ । ਸਾਰਧਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਉਸ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਧਨਨ ਧਨਨ ਕੀਤਾ । ਧਨਨ ਸਚਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੈ, ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਰਖਾਇਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ । ਉਸ ਵਕਤ ਤੋਂ ਮਾਈ ਨੇ ਇਕ ਪੈਸਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਾਧਾ ਦਿੱਤਾ, ਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਹੈ । ਚੁਪ ਕਰ ਕੇ ਜਦੋਂ ਜੀ ਕਰੇ ਆ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ।

* ਮਾਈ ਅਤਰੀ ਤੇ ਦਿਸ਼ਸੌਂਦਾ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਕੌਰੋਂ ਪਿਣਡ ਦੇ ਵਿਚ ਇਕ ਅਤਰੀ ਨਾਮ ਦੀ ਮਾਈ ਸੀ । ਪਤੀ ਉਸ ਦੇ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿਸ਼ਸੌਂਦਾ ਸਿੱਘ ਸੀ । ਐਸਾ ਤਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਸੀਤਲ ਸੁਭਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਕੀ ਦਸ਼ਾਂ, ਏਸ ਤਰਾਂ ਜਾਪਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਦੇਵਤਾਂ ਨੇ ਜਰਮ ਧਾਰਿਆ ਹੈ । ਧੀ ਪੁੱਤ ਤਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਬਹਾਂ ਵੀ ਗਰੀਬ ਸਨ । ਮਾਈ ਅਤਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹਥੀਂ ਬਰੀਕ ਸੂਤਰ ਕੱਤ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕਪਡੇ ਬਣਾ ਕੇ ਲਿਆਉਣੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਗੁਰਪੁਰਬ ਤੇ ਸਾਰਧਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਾਈ ਨੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਮਾਈ ਦੇ ਕਪਡੇ ਖਵਦਰ ਦੇ ਕੇਖ ਕੇ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ । ਮਾਈ ਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕਪਡੇ ਸੁਵਾਂ ਕੇ ਲਿਆਂਦੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਮਾਈ ਦੇ ਖਵਦਰ ਦੇ ਕਪਡੇ ਗਲ ਪੈਂਧੇ ਤੇ ਪਲੱਧ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਸਾਰਧਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਕਖਾਂਧੇ । ਆਖਣਾ ਬਾਬਾ ਕੇਖੋ, ਕਿਡ੍ਹਾ ਸੋਹਣਾ ਕਪਡਾ ਮਾਈ ਨੇ ਹਥੀਂ ਸੂਤ ਕੱਤ ਕੇ ਬਣਾਧਾ ਹੈ । ਸਾਨੂੰ ਰੇਸਮ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਤਿਲਲੇ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਹਨ । ਸਾਡਾ ਦਿਲ ਕਰਦਾ ਏਹੋ ਈ ਗਲ ਰਕਖਿਆ ਕਰੀਏ । ਹੋਰ ਜੇਹੜੀ ਸੇਵਾ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਆਟਾ ਜਾਂ ਚੌਲ ਮਾਈ ਨੇ ਲਿਆਉਣੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣਾ, ਮਾਈ ਵਾਲੇ ਆਟੇ ਦਾ ਫੁਲਕਾ ਪਕਾ ਕੇ ਸਾਡਾ ਥਾਲ ਲੁਵਾਯੋ ਜੇ, ਮਾਈ ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ਸਿਰ ਤੇ ਚੁਕ ਕੇ ਲਿਆਈ ਹੈ । ।

ਦਿਸ਼ਸੌਂਦਾ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਵੀ ਬਹੁਤ ਭੋਲਾ ਸੀ । ਇਕ ਦਿਨ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਆਕਖਿਆ ਕਿ ਬਾਬਾ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਮਸ਼ਤੁਆਣੇ ਜਾ ਕੇ ਲਿਖਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਚਲੋ ਆਪਾਂ ਵੀ ਚਲੀਏ, ਨਾਲੇ ਮਸ਼ਤੁਆਣਾ ਕੇਖ ਆਵਾਂਗੇ, ਨਾਲੇ ਬਾਬੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਆਵਾਂਗੇ । ਦਿਸ਼ਸੌਂਦਾ ਸਿੱਘ ਅਤਰੀ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਿਖ ਮਸ਼ਤੁਆਣੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਚਲੇ ਹਨ, ਤੂਂ ਆਖੋਂ ਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਨਾਲ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂ । ਮਾਈ ਆਕਖਿਆ ਭਗਤਾਂ ਚਲਾ ਜਾਹ । ਅਮ੃ਤਸਰਾਂ ਗਡ੍ਹੀ ਚਢ੍ਹ ਕੇ ਸਿਖ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ਸਾਂਗਰੂਰ ਵਿਚ ਟੇਸਣ ਤੇ ਜਾ ਉਤਰੇ ਹਨ । ਉਥੋਂ ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਪੈਂਡਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਮਸ਼ਤੁਆਣੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ਉਥੇ ਜਾ ਕੇ ਸਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ, ਜੋ ਤਿਲ ਫੁਲ ਖਫੂਧਾ ਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਅਗੇ ਰਕਖ ਕੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ । ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੇ ਸਾਰਧਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਸੁਖ ਪੁਚਛੀ । ।

* ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਬਚਨ ਸੁਨੌਂਧੇ *

ਓਥੇ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਕਰਕੇ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਦੇ ਕੇ ਲਿਖਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ । ਸਤ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਤੇ ਲਿਖ ਕੇ ਫਿਰ ਪਢ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣੌਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਾਝੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਭਾਣਾ ਵਰਤਿਆ, ਸਿਕਖੀ ਨੂੰ ੧੫ ਦਿਨ ਅਗੋਂ ਮਸ਼ਤੁਆਣੇ ਲੈ ਆਵਾਂਗੇ । ਮਸ਼ਤੁਆਣੇ ਦੇ ਗਿਰਦ ਮੀਲ

ਮੀਲ ਪੈਂਡੇ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਲਾ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਤੇ ਆਕਖਧਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਭਾਜੜਾਂ ਪੈਣਗੀਆਂ, ਏਸ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਨ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਣ ਅੰਦਰ ਆਵੇਗਾ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਅਗ ਲਗ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਭ ਖਬਬੇ ਸਜੇ ਹੋ ਕੇ ਦੁਨਿਆ ਲਾਂਘ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਸੰਗਤ ਆਵੇਗੀ ਮਸ਼ਤੁਆਣੇ, ਰਾਜੇ ਸੰਗਰੂਰ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਕੜ ਕਰ ਲੈਣਗੇ। ਮੈਹਲਾਂ ਵਿਚਚੋਂ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਭਧ ਆਵੇਗਾ। ਬਾਹਰ ਵੀ ਬੈਠਣਗੇ ਤੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਤਦਾਸੀ ਰਹੇਗੀ। ਫਿਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਜੋਤ ਰੂਪ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣਗੇ। ਐਸੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੋਤ ਰੂਪੀ ਜੂਡੇ ਪੌਣਗੇ, ਤਰਲੇ ਲਵੇਗਾ ਤੇ ਮਿਨ ਨਤਾਂ ਕਢੁੰਗਾ, ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਨੂੰ ਸਪ਷ਟ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਓ, ਤੇ ਮੇਰੀ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਕਰੋ। ਫਿਰ ਰਾਜਾ ਹਾਥੀ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰ ਕੇ ਆਵੇਗਾ ਤੇ ਛੈਹ ਕੇ ਸੱਚੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਵਾ ਲਖ ਰੂਪਧਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਭੇਟਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਜੇਹੜੀ ਬਾਣੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਬੰਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਿਰ ਤੇ ਚੁਕ ਕੇ ਲਿਆਵੇਗਾ। ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਆਖੇਗਾ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਭੁਲ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਜੋ ਤੋਸ਼ੋਖਾਨੇ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਸੰਗਤਾਂ ਵਾਸਤੇ ਅਤੁਟ ਭੰਡਾਰੇ ਤੇ ਲਾਂਗਰ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਵੇਗਾ। ਚਾਰੇ ਰਾਜੇ ਐਸੇ ਤਰਾਂ ਨਾਭਾ, ਪਟਿਆਲਾ, ਫਰੀਦਕੋਟ, ਸੰਗਰੂਰ, ਛੈਹ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਚਰਨੀ ਪੈ ਜਾਣਗੇ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਾਂ ਦੇ ਲਾਂਗਰ ਰਾਜੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਣਗੇ। ਮਾਝੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਲਤੀ ਵਰਤੇਗੀ। ਬਹੁਤ ਕਲਲੇਆਮ ਹੋਵੇਗੀ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਘ੍ਨੂ ਭਗਵਾਨ, ਸਿਕਖੀ ਸਾਰੀ ਨੂੰ ਮਸ਼ਤੁਆਣੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਫੁਲ ਵਾਗ ਰਕਖਣਗੇ। ਤੱਤੀ ਵਾ ਨਾ ਲਗਣ ਦੇਣਗੇ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਅਮਨ ਹੋਯਾ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿਕਖੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਦਿਲੀ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਿਖ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਗਣ ਆਥਥਣ ਤਾਈ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਕਕਾ ਚਲਾਵੇਗਾ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਓਥੇ ਜਾ ਕੇ ਸਾਰੀ ਸਿਕਖੀ ਨੂੰ ਸੁਖ ਭੁਗਤੌਣਗੇ। ਸਤਿਜੁਗ ਦਾ ਪਹਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਰੇ ਸਤਿਵਾਦੀ ਜੀਵ ਹੋਣਗੇ। ਸਾਰੇ ਸੋਹਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਘ੍ਨੂ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਣਗੇ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਪ੍ਰੂਜਾ ਭੇਟਾ ਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਦਫਤਰਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰਮੁਖੀ ਨਾਲ ਕਮਮ ਹੋਣਗੇ। ਦਿਲੀ ਕਿਲੇ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ ਰਿਹਾ ਕਰਨਗੇ। ਮੀਲ ਮੀਲ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀਆਂ ਕੋਠੀਆਂ ਪੈ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਦਿਨੇ ਸਿਖ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਕਿਲੇ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਕਰਨਗੇ, ਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕੋਠੀਆਂ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਕਰਨਗੇ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਡੀ ਦਿਆ ਕਰਨਗੇ ਲਾਂਗਰ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਣਗੇ। ਸੇਰ ਮਰਣ, ਸੇਰ ਬਦਾਮ, ਕੂਜ਼ਯਾਂ ਦੀ ਮਿਸ਼੍ਰੀ ਤੇ ਜੇਬ ਖਰ੍ਚ ੨੫ ਰੂਪਏ ਰੋੜ ਇਕ ਇਕ ਸਿਖ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇਣਗੇ। ਏਸੇ ਤਰਾਂ ੧੦੦ ਜਰਮ ਸੁਖ ਭੁਗਤਾ ਕੇ ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੋਤ ਵਿਚ ਜੋਤ ਮੇਲ ਲੈਣਗੇ। ਏਹ ਬਚਨ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਏ ਹਨ। ਕੋਈ ਦਿਨ ਰੈਹ ਕੇ ਫੇਰ ਸਾਂਤਾਂ ਕੋਲਿਆਂ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈ ਕੇ ਸਿਖ ਆ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਆਣ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰ ਕੇ ਸਿਖ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।।

* ਅਤਰ ਸਿੱਧ ਖੀਰਾਂ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਖੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨਗਰ ਦਾ ਇਕ ਸਿਖ ਅਤਰ ਸਿੱਧ ਨਾਮ ਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਭਤੀਜਾ ਖੱਡਕ ਸਿੱਧ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਜਣੇ ੫ ਜੇਠ ਦੇ ਗੁਰਪੁਰਬ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਔਦੰਦੇ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਤੇ ਗਏ ਹੋਣ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਨਾਂ ਨੂੰ ਮਸ਼ਤਾਨੀ ਬਿਰਤੀ ਕੀ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਸਨ। ਜੇਹੜਾ ਅਤਰ ਸਿੱਧ ਸੀ ਉਸ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬੜੀ ਕਿਰਪਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਤੁਰੇ ਜਾਂਦੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਦੇਂਦੇ ਸੀ। ਜੇਹੜਾ ਵੀ ਕਮਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਜੁੜ੍ਹ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਲੈ ਕੇ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਹੁਕਮ ਦੇਂਦੇ ਸੀ ਤੇ ਕਰਦਾ ਸੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ। ਜਿਸ ਪਿਣਡ ਵਿਚ ਦੀ ਲੱਘਦਾ ਸੀ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਰਖਾ ਦੇਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਏਸ ਨਗਰ ਵਿਚ

ਏਨੇ ਪਾਪੀ ਤੇ ਏਨੇ ਸਾਡੇ ਭਗਤ ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲੇ ਹਨ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਨਗਰ ਖਲੋਤਾ ਹੈ ਜੀ । ਇਕ ਵੇਰਾਂ ਅਤਰ ਸਿੱਘ ਘਵਿੰਡ ਆਯਾ ਤੇ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬਚਨ ਸੁਣੌਦਾ ਹਾਂ । ।

ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰੋਂ ਕਮਮ ਕਰ ਕੇ ਆਯਾ ਹਾਂ, ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਗਰ ਦੋ ਰਾਹੀਂ ਤੁਰੇ ਆਂਦੇ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਦਿੱਤਾ, ਅਤਰ ਸਿੱਘ ਏਸ ਡੱਡੀ ਤੋਂ ਦੋ ਪੈਲੀਆਂ ਲਾਮ੍ਬੇ ਹੋ ਕੇ ਲਾਂਘ ਆ । ਮੈਂ ਸਤਿ ਬਚਨ ਮਨ ਕੇ ਪਾਸੇ ਗਿਆ ਹਾਂ । ਓਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਓਹ ਦੋਵੇਂ ਰਾਹੀਂ ਕੀ ਆਣ ਅਪਡੇ ਹਨ । ਓਨੇ ਪੁਛਿਆ ਬਾਬਾ ਡੱਡੀ ਵਿਚ ਸਾਪ੍ਪ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤੇ ਤ੍ਰੂੰ ਕੇਖਿਆ ਨਹੀਂ, ਖੌਰੈ ਕੋਲ ਵੀ ਲਾਂਘ ਆਯਾ ਹੈਂ । ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਮਾਰ ਕੇ ਆਏ ਹਾਂ ਜੀ । ਅਤਰ ਸਿੱਘ ਨੇ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਭੇਤ ਨਹੀਂ ਦਸ਼ਦਾ । ਆਖਣ ਲਗਾ ਆਂਦੋਂ ਤਾਂ ਹੈਨੀ ਸੀ, ਫੇਰ ਆਣ ਕੇ ਬੈਠਾ ਹੋਣਾ ਏ । ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਧਨਨ ਧਨਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਧਨਨ ਹੈ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਜਿਹੜਾ ਜਾਂਗਲਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਤੇ ਤਜਾੜਾਂ ਵਿਚ ਕੀ ਹਰ ਵਕਤ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰੱਹਦਾ ਹੈ । ਏਸ ਪਿਤਾ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਗਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ । ।

ਇਕ ਦਿਨ ਫੇਰ ਮੈਂ ਕਪੂਰਥਲਿਡਾਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਤੁਰਿਆ ਆਂਦਾ ਹਾਂ, ਤੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਚੋਰ ਖਲੋਤੇ ਸਨ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫੇਰ ਬਚਨ ਦਿੱਤਾ, ਅਤਰ ਸਿੱਘ ਦੋ ਪੈਲੀਆਂ ਲਾਮ੍ਬੇ ਹੋ ਜਾ । ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਤਿ ਬਚਨ ਮਨ ਕੇ ਪਾਸੇ ਪਾਸੇ ਲਾਂਘ ਆਯਾ । ਮਗਰ ਰਾਹੀਂ ਹੋਰ ਓਸੇ ਪਾਸੇ ਥਾਣਿਆਂ ਸਿਧਦੇ ਲਾਂਘ ਆਏ । ਚੋਰਾਂ ਨੇ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਖਲਾਰ ਕੇ ਲੁਟ੍ਟ ਲਿਆ । ਮਗਰੋਂ ਓਹ ਰਾਹੀਂ ਆਣ ਅਪਡੇ ਮੈਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਤ੍ਰੂੰ ਬਾਬਾ ਕੇਹਡੇ ਰਸਤੇ ਲਾਂਘ ਆਯਾ ਹੈਂ । ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਚੋਰਾਂ ਕੋਲਾਂ ਕਪਡੇ ਕੀ ਲੁਹਾ ਆਏ ਹਾਂ । ਏਸ ਤ੍ਰਾਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਂਦੋਂ ਨੂੰ ਪੈਹਲੋਂ ਬਚਨ ਦਸ਼ਦਾ ਦੇਂਦੇ ਸਨ ਜੀ । ਏਡੂ ਸਿਖ ਤੇ ਦਿਆ ਸੀ । ਖੱਡਕ ਸਿੱਘ ਅਤਰ ਸਿੱਘ ਜਦੋਂ ਆਂਦੇ ਸੀ, ਦੋ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਹਥਥਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੜੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਦੇ ਸੀ । ।

* ਰਸੂਲ ਪੁਰ ਵਾਲੇ ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਐਸੇ ਦਿਆਲੂ ਸਨ ਕਿਸੇ ਵਕਤ ਓਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਮੇਹਰ ਕਰ ਕੇ ਤਾਰ ਦੇਂਦੇ ਸਨ ਜੀ । ਇਕ ਵੇਰਾਂ ਰਸੂਲ ਪੁਰੋਂ ਸਰਦਾਰਾਂ ਦਾ ਪੁਤ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਣ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਆਯਾ ਸੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਡੂ ਦਿਆਲੂ ਸਨ ਘਵਿੰਡ ਪਿਣਡਾਂ ਦਕਖਣ ਦਿਸਾ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਗਏ ਹਨ । ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਦੇ ਖੇਡਦੇ ਆਪਣੇ ਖੇਤ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਗਏ, ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਘੋੜਾ ਫੜ ਲਿਆ ਤੇ ਪਲਾਂਘ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੈਠ ਗਏ । ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਲਾਗੇ ਜਮੀਨ ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਬਹੁਤ ਅੜੀਬ ਲਗਾ ਹੋਯਾ ਸੀ । ਸਰਦਾਰ ਕੇਖ ਕੇ ਓਸ ਦੀ ਤਸਤੀ ਕਰਨ ਲਗਾ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਸਰਦਾਰ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਬਗੀਚੇ ਵਿਚ ਤਠ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ । ਓਸ ਵਕਤ ਬਾਗ ਵਿਚ ਸਤਨੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆਂ ਪਕਕੇ ਹੋਏ ਸਨ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਤਨੇ ਤੋਡ੍ਹ ਕੇ ਲੈ ਆਏ ਹਨ । ੫ ਸਤਨੇ ਤੋਡ੍ਹ ਵਿਚੋਂ ਓਸ ਸਰਦਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ । ਸਰਦਾਰ ਆਪਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਗਾ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਿਆ ਏਹ ਤ੍ਰੂੰ ਛਕ ਲਾ, ਤੇ ਏਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਦੇ ਦੇਨੇ ਹਾਂ । ਫੇਰ ਸਰਦਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈ ਕੇ ਆਪ ਦੇ ਪਿਣਡ ਨੂੰ ਚੁਲਾ ਗਿਆ । ਅਗੇ ਕਦੀ ਓਸ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤੇ ਨਾ ਓਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਦ ਆਯਾ ਹੈ । ਕਈਆਂ ਸਾਲਾਂ ਪਿਛੋਂ ਰਸੂਲ ਪੁਰ ਓਸ ਸਰਦਾਰ ਦੇ ਪਿਣਡ ਅਸੀਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਕਮਮ ਗਏ ਹਾਂ, ਤੇ ਨਾਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੀ ਗਏ ਹਨ । ਓਸ ਨੇ ਬੜਾ ਆਦਰ ਕੀਤਾ ।

ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਉਸਤ ਕਰਨ ਲਗਾ । ਆਥੇ ਆਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਜੇਹੜੇ ਬੈਠੇ ਸਨ । ਆਨਾਂ ਨੂੰ ਬਚਨ ਦਸ਼ਣ ਲਗਾ ਕਿ ਇਕ ਕੇਰਾਂ ਤਕਰੀਬਨ ੧੦ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਮੈਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਸ਼ਿਕਾਰ ਗਿਆ । ਵਾਪਸੀ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ੫ ਸਾਂਤਰੇ ਦਿੱਤੇ ਸੀ । ਏਹ ਪਰਿਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹਨ । ਮੇਰੇ ਵਾਹ ਨੂੰ ੧੫ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਔਲਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦੀ । ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕੋਲ ਸ਼ਿਕਾਰ ਗਿਆ ਤੇ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਕਰੇ ਮੈਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾਂ । ਪਰ ਮੈਂ ਸਾਂਗਦੇ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਦਿਲ ਵਿਚ ਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਵਾਲੀ ਤੇ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਆਪੇ ਜਾ ਕੇ ਬਾਗ ਵਿਚੋਂ ੫ ਸਾਂਤਰੇ ਮੈਨੂੰ ਲਿਆ ਕੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ । ਮੈਂ ਜੇਹੜੇ ਨਾਲ ਸਨ, ਆਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਗਾ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਤੂੰ ਆਪ ਛਕ ਲਾ । ਫੇਰ ਮੈਂ ਸਤਿ ਬਚਨ ਮਨਨ ਕੇ ਛਕ ਲਏ । ਐਡ੍ਰੀ ਏਨਾਂ ਦਿਆ ਕੀਤੀ ਕਿ ੪ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਇਕ ਧੀ ਮੇਰੇ ਘਰ ਹੋਈ ਹੈ । ਨਾ ਔਲਾਦ ਪੈਹਲਾਂ ਸੀ ਤੇ ਨਾ ਫੇਰ ਹੋਈ ਹੈ । ਜਿਨ੍ਹੇ ਫਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਆਨੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਬਚਚੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਤੇ ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹਨ । ਆਸ ਸਰਦਾਰ ਨੇ ਬੱਡੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੀਨ ਲੋਕ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਨ ਜੋ ਚਾਹੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ । ਏਸੇ ਦਿਆਲੂ ਸਨ, ਸਿਕਖਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵੀ ਜੇਹੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਤਾਰ ਦੇਂਦੇ ਸਨ । ।

* ਘੀਕਾ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਇਕ ਸਮੇਂ ਕਲੀਆਂ ਪਿੱਡ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਦੇ ਸੌਹਰੇ ਘਰ ਗਏ ਹਨ, ਮਾਤਾ ਬੰਤੀ ਦੇ ਆਥੇ ਪੇਕੇ ਸਨ । ਨਾਲ ਦੋ ਚਾਰ ਸਿਖ ਵੀ ਸੇਵਾ ਵਾਸਤੇ ਗਏ ਹਨ । ਆਥੇ ਆਨਾਂ ਦੇ ਸਰੀਕੇ ਵਿਚ ਘੀਕਾ ਸਿੱਘ ਨਾਮ ਦਾ ਰਾਮਗਢੀਆ ਸਿਖ ਸੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਦੋਂ ਜਾਣਾ ਆਸਨੇ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾ । ਆਸ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੇਰੀ ਔਲਾਦ ਨਹੀਂ ਬਚਦੀ, ਮੇਰੇ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰੋ । ਜੇਹੜੇ ਹੋਰ ਲਾਗੇ ਸਨ, ਆਨਾਂ ਵੀ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਦਿਆ ਕਰੋ । ਤੁਹਾਨ੍ਹੇ ਘਰ ਕੋਈ ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣਕੇ ਮੋਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । ਹੋਰ ਵੀ ਬਚਨ ਬਲਾਸ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ ਤੇ ਫੇਰ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਦਿਨ ਰਹ ਗਿਆ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕ ਕੇ ਜਾਂਗਲ ਨੂੰ ਗਏ ਹਨ । ਨਾਲ ਘੀਕਾ ਸਿੱਘ ਹੈ ਤੇ ਆਹ ਆਪ ਦੇ ਖੇਤ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ । ਘੀਕਾ ਸਿੱਘ ਆਪ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੋਰ ਬਾਗ ਨਾਲ ਬੂਟੇ ਲਾ ਕੇ ਵਧਾ ਦੇ । ਆਂਹਦਾ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਔਲਾਦ ਨਹੀਂ ਬਚਦੀ, ਤੇ ਕੋਈ ਹੌਸਲਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਵਧੀਣ ਦਾ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਕੇਖੋ ਖਾਂ ਬਾਗ ਵਿਚ ਕੋਈ ਫਲ ਨਜ਼ਰ ਆਂਦਾ ਹੈ । ਕੇਖਿਆ, ਕਰੂਤੀ ਰੂਤ ਸੀ, ਕੋਈ ਫਲ ਆਨਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਆ ਆਯਾ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰੀ ਤੇ ਦੋ ਸਾਂਤਰੇ ਇਕੇ ਟਾਹਣੀ ਨਾਲ ਲਗੇ ਹੋਏ ਸਨ । ਆਖਣ ਲਗੇ ਜਾਓ ਲਾਹ ਕੇ ਲਿਆਓ । ਸਾਰੇ ਕੇਖ ਕੇ ਬੱਡੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ । ਹਸ਼ਦੇ ਹਨ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਹ ਤਾਂ ਖੌਰੈ ਤੁਸਾਂ ਕਿਥਥੋਂ ਲਭਭ ਲਏ ਨੇ, ਹੁਣ ਕਿਤੇ ਸਾਂਤਰਿਆਂ ਦੀ ਰੂਤ ਆ । ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਦੋਕਿੰਦੇ ਸਾਂਤਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹਥ ਤੇ ਧਰ ਦਿੱਤੇ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫੇਰ ਪਿੱਡ ਨੂੰ ਆ ਗਏ ਹਨ । ਘਰ ਆਣ ਕੇ ਆਪ ਦੇ ਪਲੰਘ ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਹਨ । ਸਾਂਤਰੇ ਆਪ ਦੇ ਅਗੇ ਪਲੰਘ ਤੇ ਰਕਖ ਲਏ ਹਨ । ਸਿਖ ਵੀ ਤੇ ਹੋਰ ਨਗਰ ਦੇ ਵਾਸੀ ਵੀ ਆਸ ਕਵਤ ਕੋਲ ਹਨ ਜੀ । ਜਿਸ ਕਵਤ ਘੀਕਾ ਸਿੱਘ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈ ਕੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਚਲਿਆ ਹੈ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੋੜਾ ਸਾਂਤਰਿਆਂ ਦਾ ਘੀਕਾ ਸਿੱਘ ਦੇ ਹਥ ਤੇ ਰਕਖ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਆਕਖਿਆ ਘੀਕਾ ਸਿੱਘ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਆਪ ਦੀ ਜਨਾਨੀ ਨੂੰ ਖਵਾ ਦੇ । ਕੋਈ ਦਿਨ ਪਾ ਕੇ ਦੋ ਪੁਤ੍ਰ ਘੀਕਾ ਸਿੱਘ ਦੇ ਹੋਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਯਾ ਆਨਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹਨ । ਏਸ ਤੋਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ

ਨਜ਼ਰੀਂ ਨਜ਼ਰ ਨਿਹਾਲ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਗੁਣ ਅਸੀਂ ਗਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ । ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਵਿਚ ਦਿਆਲੂ ਅਵਤਾਰ ਆਏ ਹਨ, ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜੀ । ।

* ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਤੇ ਬੀਬੀ ਕਰਮੋ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਇਕ ਕਲਲੇ ਪਿਣਡ ਦਾ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਸੀ । ਬਾਲੇ ਚਕ ਵਾਲੇ ਬੁਧੁ ਸਿੱਘ ਦਾ ਭਣਵੰਈਆ ਲਗਦਾ ਸੀ । ਬੁਧੁ ਸਿੱਘ ਤੇ ਓਸਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਸਾਂਗ ਕਰਕੇ ਆਹ ਵੀ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਸੀ । ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਵਿਚਿਆਂ ਸੇਵਾ ਲਾਂਗਰ ਵਿਚ ਪੈਂਦਾ ਸੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਡੇ ਘਰ ਚਰਨ ਪਾਓ । ਬੁਧੁ ਸਿੱਘ ਵੀ ਆਕਖਿਆ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੇਹਰ ਕਰੋ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰਕੇ ਆਕਖਿਆ ਚੰਗਾ, ਬੁਧੁ ਸਿੱਘ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਆਖੋਂਗਾ ਚਲੇ ਚਲਾਂਗੇ । ਬੁਧੁ ਸਿੱਘ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਨਾਮ ਕਰਮੋ ਸੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਿਸਾਖੀ ਦੁਵਾਲੀ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਤੇ ਰਾਹ ਬਾਲੇ ਚਕ ਰੱਹਦੇ ਸਨ । ਕਰਮੋ ਤੇ ਲਾਭ ਸਿੱਘ ਬਾਲੇ ਚਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ । ਓਸ ਵਕਤ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਨਾਲ ਮਾਤਾ ਹੋਰੀ ਤੇ ਸਿਖ ਵੀ ਸਨ । ਬੁਧੁ ਸਿੱਘ ਵੀ ਆਕਖਿਆ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕਰ ਦਯੋ, ਬੜਾ ਸੋਹਣਾ ਮੌਕਾ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਈ । ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕ ਕੇ ਟਾਂਗਿਆਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਬੈਠੇ ਹਨ । ਕਲਲਾ ਪਿਣਡ ਸਡਕ ਦੇ ਤੱਤੇ ਸੀ ਜਿਥੋਂ ਚੜ੍ਹੇ ਹਨ, ਘਰ ਆਣ ਉਤਰੇ ਹਨ । ਦੋ ਦਿਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਥਰੇ ਰਹੇ ਹਨ । ਬੜੀ ਦਿਆ ਕੀਤੀ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਤਧਾਰ ਹੋਏ ਹਨ, ਜੋ ਪੁੱਜ ਆਈ ਸਿਖ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਮਨੋਰਥ ਹੈ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ । ਆਥਰੋਂ ਯਕਕਿਆਂ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੁਗੀਂ ਆ ਗਏ ਹਨ । ਕੋਈ ਦਿਨ ਪਾ ਕੇ ਪੈਹਲਾਂ ਕਾਕੀ ਹੋਈ ਤੇ ਫੇਰ ਪੁਤ ਹੋਯਾ ਹੈ । ਪੁਤ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਗੁਰਪੁਰਬ ਤੇ ਆਈ ਹੈ । ਬੋਤੀ ਲਦ ਕੇ ਦਾਣਿਆਂ ਦੀ ਆਂਦੀ ਹੈ । ਲਾਂਗਰ ਵਾਸਤੇ ੧੦੦ ਰੂਪਧਾ ਭੇਟਾ ਰਕਖ ਕੇ ਕਾਕੇ ਨੂੰ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰਾਈ ਹੈ । ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਫੇਰ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾਕੇ ਦਾ ਨਾਂ ਰਕਖੋ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਭਜਨ ਸਿੱਘ ਨਾਮ ਰਕਖਿਆ ਹੈ । ।

* ਮਾਈ ਬਸਤਨ ਕੌਰ ਤੇ ਤਸ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਬੁਗਿਆਂ ਤੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗਗ੍ਗੇ ਬ੍ਰਾਏ ਆ ਗਏ ਹਨ । ਵੀਰ ਸਿੱਘ ਦੇ ਘਰ ਆ ਗਏ ਹਨ । ਮਾਈ ਲਛਮੀ ਵੀ ਸੁਣ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਈ ਹੈ । ਗਗ੍ਗੇ ਬ੍ਰਾਏ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ, ਘਵਿੰਡ ਪਿਣਡ ਆ ਗਏ ਹਨ । ਆਨੰਦ ਦੇ ਕਨੰਿ ਸੁਣਿਆਂ, ਮਾਈ ਬਸਤਨ ਕੌਰ ਵੀ ਚਰਨੀ ਲਗੀ ਹੈ । ਤਸ ਦੇ ੨ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ੨ ਧੀਆਂ ਹਨ । ਦੋਵੇਂ ਕਾਕੀਆਂ ਵਾਹੀਆਂ ਹਨ । ਛੋਟੀ ਕਾਕੀ ਦੀ ਦੇਹ ਕੁਛ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਈ । ਸਾਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲਾਲ ਹੋ ਕੇ ਲਹੂ ਸਿਮਣ ਲਗ ਪਵੇ । ਆਂ ਬੀਬੀ ਬਾਜੇ ਕੇ ਵਾਹੀ ਹੋਈ ਸੀ । ਬਾਜੇਕਿਆਂ ਵਾਲੇ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਖੜਕ ਨਹੀਂ ਗੇ । ਕੁਛ ਕਰੈਹਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਖੌਰੇ ਕੀ ਬੀਮਾਰੀ ਹੈ । ਧੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਚਿੰਤਾ ਪੈਦਾ ਹੋਈ । ਮਾਈ ਲਛਮੀ ਨਾਲ ਬੀਬੀ ਬਸਤਨ ਕੌਰ ਬਚਨ ਕੀਤੇ, ਤੇ ਨਾਲੇ ਬੀਬੀ ਦਾ ਪਿਣਡਾ ਵਖੌਂਦੀ ਹੈ । ਮਾਈ ਲਛਮੀ ਆਕਖਿਆ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਸਾਡੇ ਗੁਰੂ ਬੜੇ ਸਮਰਥ ਹਨ । ਆਥਰੇ ਜਾ ਕੇ ਫੈਹ ਕੇ ਚਰਨੀ ਪੈ ਜਾ, ਤੇਰੀ ਧੀ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਰਾਜੀ ਕਰ ਦੇਣਗੇ । ਬੜੇ

ਦਿਆਲੂ ਹਨ । ਲਛਮੀ ਆਕਖਿਆ ਮੈਂ ਗਿਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੀਅਂ ਦਾ ਓਸ ਦਰ ਤੇ ਕੋਹੜੁ ਹਟਿਆ ਹੈ । ਓ ਆਂਹਦੀ ਬੇਬੇ ਮੈਂ ਕਲਲੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚਲੋਂ ਤੇ ਤਾਂ ਹੈ । ਲਛਮੀ ਆਕਖਿਆ ੧੦ ਦਿਨ ਰੈਹਗੇ ਨੇ ਮਾਧੀ ਤੇ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੱਗਤ ਔਂਦੀ ਹੈ । ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚਲੀ ਜਾਵੀਂ । ਮਾਧੀ ਦਿਹਾੜਾ ਆ ਗਿਆ ਹੈ । ਮਾਈ ਬਸਤ ਕੌਰ ਆਪ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਤਾਂ ਹੈ । ਨੌਜਵਾਨ ਬੀਬੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਦੇਹ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ । ਬੀਬੀ ਦੀਪੋ ਤਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ । ਤਿੰਨੇ ਜਣੀਆਂ ਆ ਗਿਆਂ ਹਨ । ਹੋਰ ਕੀ ਸਾਰੇ ਮਾਈ ਭਾਈ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਏ ਹਨ । ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਗਤਾਂ ਵਲ ਕੇਖ ਕੇ ਬਸਤ ਕੌਰ ਤੇ ਬੀਬੀ ਦੀਪੋ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕਰੋ, ਬੀਬੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਦੇਹ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ । ਲੂਤਾਂ ਤੇ ਦਦਰਾਂ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਹੋ ਗਿਆਂ ਹਨ । ਹਥਿਆਂ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਬੀਬੀ ਦੇ ਲਾਹੂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕਖਾਂਦੀ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਿਆ ਬੇਬੇ ਸਾਫ਼ੀ ਧਾਰਨ ਪੁਛਛ ਲਾ ਸਿਕਖਾਂ ਤੋਂ, ਜੇ ਓਸ ਮਰਿਆਦਾ ਤੇ ਚਲੇਂਗੀ ਤੇ ਰਾਜੀ ਹੋਯੂ । ਏਥਰੇ ਕੇਹੜੀ ਵਢ੍ਹੀ ਗਲ ਹੈ । ਬਸਤ ਕੌਰ ਆਕਖਿਆ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਿਸ ਤੱਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਖੋਗੇ ਓਸ ਤਰਾਂ ਮੈਂ ਮਨਨਾਂਗੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦਿੱਤਾ, ਤੇ ਆਕਖਿਆ, ਬੇਬੇ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਆਯੋ ਜੇ, ਤੇ ਆਣ ਕੇ ਲਾਂਗਰ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਕਰਦਾ ਕਰ, ਤੇ ਭਾਂਡੇ ਲਾਂਗਰ ਦੇ ਮਾਂਜਿਆ ਕਰ । ਆਪੇ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਸੋਹਣੀ ਹੋਯੂ । ਬੀਬੀ ਸਤਿ ਬਚਨ ਮਨ ਕੇ ਲਾਂਗਰ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਕਰੇ । ਦੋ ਚਾਰ ਕੇਰਾਂ ਆਈ ਤੇ ਸੋਨੇ ਵਰਗੀ ਦੇਹ ਬੀਬੀ ਦੀ ਹੋ ਗਿਆ । ਸੌਹਰੇ ਕੀ ਬੀਬੀ ਦੇ ਲੈ ਜਾਣ ਲਗ ਪਏ । ।

ਬਸਤ ਕੌਰ ਦੀ ਬੜੀ ਬੀਬੀ ਦੇ ਘਰ ਐਲਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਆਪ ਦੀ ਭੈਣ ਵਲਾਂ ਕੇਖ ਕੇ ਓਹ ਕੀ ਆ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸਰਨ ਪਈ । ਸੱਗਤਾਂ ਅਰਜਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਕੇਖ ਕੇ, ਓਹ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ੧੦ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਨੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਐਲਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਿਆ ਬੀਬੀ ਤੂੰ ਕੀ ਲਾਂਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਕਰ । ਏਸ ਘਰ ਜੋ ਕੁਛ ਮਿਲਦਾ, ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ । ਬੀਬੀ ਦਾ ਨਾਮ ਤਾਰੇ ਹੈ । ਬੜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਗ ਪਈ ਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਸੌ ਰੂਪਧਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂਗੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੇਰੀ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋਈ । ਕੋਈ ਦਿਨ ਪਾ ਕੇ ਕਾਕਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ਤੇ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਦੇ ਲਾਗੇ ਗੋਲੇ ਦੀ ਪੰਡੋਰੀ ਬੀਬੀ ਵਾਹਿ ਹੋਈ ਸੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੁਝ ਬੁਗੀਂ ਸੁਨਦਰ ਸਿੱਧ ਦੇ ਘਰ ਗਏ । ਤੇ ਬਸਤ ਕੌਰ ਗਗਗੇ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਕਾਕਾ ਹੋਯਾ ਸੁਣ ਕੇ, ਪੰਡੋਰੀ ਗਿਆ ਹੋਈ ਸੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਬੁਗਿਆਂ ਤੋਂ ਸਿਖ ਘਲਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੁਗੀਂ ਆਏ ਹਾਂ, ਤੇ ਸਾਫ਼ੀ ਸੇਵਾ ਲੈ ਕੇ ਬੁਗੀਂ ਆ ਜਾ । ਓਸ ਕੁਝ ਬੀਬੀ ਕੋਲ ਤਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਬੜਾ ਕੁਛ ਸੀ । ਮਾਈ ਬਸਤ ਕੌਰ ਧੀ ਦਾ ਸਰਫਾ ਕਰਕੇ ਆਖਣ ਲਗਗੀ ਭਾਈਆ ਸੇਵਾ ਤਾਂ ਅਜਜੇ ਤਾਂ ਹੈ । ਫੇਰ ਬੀਬੀ ਤਾਰੇ ਤੇ ਮਾਈ ਬਸਤ ਕੌਰ ਬੁਗੀਂ ਆਣ ਕੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਸਾਰਧਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ । ਮਾਈ ਬਸਤ ਕੌਰ ਫੇਰ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਕੋਲ ਖਲਾਰਕੇ ਆਖਣ ਲਗਗੀ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੇਵਾ ਅਜਜੇ ਬੀਬੀ ਕੋਲ ਤਾਂ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਰਾਜ ਹੋ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗਗੇ, ਬੇਬੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਲੈ ਲੈਣੀ ਹੈ ਤੇ ਪੁਤ ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਨਹੀਂ ਰੈਹਣ ਦੇਣਾ । ਧੀ ਦਾ ਸਰਫਾ ਕਰਦੀ ਕਰਦੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲਾਂ ਸਰਾਫ ਲੈ ਕੇ ਚਲੀ ਗਿਆ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਨਰਾਜ ਹੋਏ ਕੇਖ ਕੇ ਫੇਰ ਮਾਵਾਂ ਧੀਆਂ ਪੰਡੋਰੀ ਗਿਆਂ ਹਨ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਸੇਵਾ ਸੌ ਰੂਪਧਾਰੀ ਲਿਆਈਆ ਹਨ । ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਸੇਵਾ ਰਕਖ ਕੇ ਭੁਲ ਕਖਸਾਂਦੀ ਹੈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗਗੇ ਬੇਬੇ ਏਹ ਤਾਂ ਵਾਕ ਹੁਣ ਛੁਟ ਗਿਆ ਮੁਝਨਾ ਨਹੀਂ । ਫੇਰ ਤੈਨੂੰ ਤੁਮਰ ਵਾਲਾ ਦੇ ਦਿਅਾਂਗੇ । ਕੋਈ ਦਿਨ ਪਾ ਕੇ ਓਸ ਕਾਕੇ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁਟ ਗਿਆ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਤੀਰ ਛੁਟਾ ਮੁਝਦਾ ਨਹੀਂ ਗਾ । ਸਿਖ ਸੇਵਾ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਿਸੇ ਕੇਲੇ ਬਦੋ ਬਦੀ ਗਲਤੀ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਸੁਖਣਾ ਸੁਖਣ ਲਿਆਈਆ

ਜਿਨ੍ਹੀ ਪੁਜ਼ ਆਵੇ ਸੋਚ ਕੇ ਆਨੀ ਸੁਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ । ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਬਾਦ ਵਡੀ ਉਮਰ ਵਾਲਾ ਕਾਕਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਖ਼਼ਸ਼ਯਾ ਹੈ ਜੀ । ਫੇਰ ਬੀਬੀ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਤੇ ਬਚਨ ਮਨਨਦੀ ਰਹੀ ਹੈ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਦੀ ਮਹਿੰਮਾ ਅਪਰਮਪਾਰ ਹੈ ।

* ਇਕ ਮਸ਼ਟਾਨੇ (ਬਗਾ ਸਿੱਘ) ਤੇ ਬੁਧਥ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਲੁਧਿਆਣੇ ਜਿਲੇ ਤੇ ਆਲਮਗੀਰ ਨਗਰ ਵਿਚ ਦੋ ਭਰਾ ਛੀਂਬੇ ਸਿਖ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਨ । ਇਕ ਦਾ ਨਾਮ ਰਤਨ ਸਿੱਘ ਤੇ ਦੂਜੇ ਦਾ ਬਗਾ ਸਿੱਘ । ਬਗਾ ਸਿੱਘ ਮਸ਼ਟਾਨਾ ਰੈਂਹਦਾ ਸੀ । ਦੋ ਤਰਾਂ ਦੇ ਮਸ਼ਟਾਨੇ ਹਨ । ਇਕ ਦਾਨੇ ਮਸ਼ਟਾਨੇ ਤੇ ਇਕ ਦੀਵਾਨੇ ਮਸ਼ਟਾਨੇ ਹਨ । ਦਾਨੀ ਬਿਰਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਟ੍ਰੇ ਪਹਰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਰਕਖਦੇ ਹਨ । ਬਗਾ ਸਿੱਘ ਮਸ਼ਟਾਨਾ, ਮਸ਼ਟਾਨੀ ਬਿਰਤੀ ਵਿਚ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਯਾ ਹੈ । ਅਮੂਤਸਰਾਂ ਗੜ੍ਹੀ ਤੇ ਤਤਰ ਕੇ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਬੁਧਥ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਦੇ ਬਹਰ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਮਸ਼ਟਾਨੇ ਬਚਨ ਕਰਨ ਲਗ ਪਿਆ । ਬੁਧਥ ਸਿੱਘ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗਾ ਛੇਤੀ ਕਰੋ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਜੋਤ ਆਈ ਹੈ, ਪਲੱਘ ਵਿਛਾ ਦਿਓ । ਸਿਖਾਂ ਸਤਿ ਬਚਨ ਮਨਨ ਕੇ ਪਲੱਘ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਪਲੱਘ ਅਗੇ ਕੀ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਬਹਰਿਆਂ ਢੱਠੇ ਸਨ । ਕਿਧੂਕਿ ਸਿਖ ਰੋਜ ਧੂਫ ਧੁਖਾਂਦੇ ਤੇ ਥਾਲ ਲਵੈਂਦੇ ਸਨ ਜੀ । ਜਦੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਆਂਸੇ ਪਲੱਘ ਤੇ ਬੈਠਦੇ ਸਨ । ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਬਗਾ ਸਿੱਘ ਪਲੱਘ ਤੇ ਬੈਹ ਗਿਆ । ਸਿਕਖਾਂ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਪਲੱਘ ਤੇ ਬੈਠਾ ਕਰਕੇ । ਫੇਰ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਛੇਤੀ ਕਰੋ ਸਾਡ੍ਹਾ ਥਾਲ ਲੁਵਾਓ ਪਰਸ਼ਾਦ ਪਾ ਕੇ । ਸਿਖ ਜੋਤ ਤੋਂ ਢਰਦੇ ਬਚਨ ਮਨੀ ਜਾਣ । ਫੇਰ ਮਾਘੀ ਦੇ ਦਿਨ ਸਾਰੀ ਸਾਂਗਤ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਈ । ਬਗਾ ਸਿੱਘ ਮਸ਼ਟਾਨਾ ਕੀ ਆਣ ਪਹੁੰਚਿਆ । ਸਾਂਗਤ ਚਾਰ ਦਿਨ ਰੈਹ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਾਂਗ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਾਣ ਵਾਸਤੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਛੇਡਿਆ ਕਿ ਬੁਧਥ ਸਿੱਘ ਅਸਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਬਗਾ ਸਿੱਘ ਪਲੱਘ ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਸਾਡ੍ਹੇ ਵਾਲੇ ਤੇ । ਬੁਧਥ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ ਹਾਂ ਜੀ, ਤਥਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਥਾਲ ਲੁਵਾਓ ਤੇ ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਥਾਲ ਲੁਵਾਇਆ । ਪਲੱਘ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਬਗਾ ਸਿੱਘ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕ ਲਿਆ । ਥਾਲ ਮੈਨੂੰ ਫੜਾ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਸਾਡ੍ਹਾ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਬੁਧਥ ਸਿੱਘ ਛਕ ਲਾ, ਅਸੀਂ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਇਕਕੋ ਹਾਂ । ਏਕ ਜੋਤ ਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋ ਮੂਰਤਾਂ ਹਾਂ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਫਿਰ ਛਕ ਲਿਆ ਹੈ । ਬੁਧਥ ਸਿੱਘ ਏਹ ਨਹੀਂ ਆਕਖਿਆ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਭੁਲਿ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰੋ । ਸਗੋਂ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਹ ਕੋਹੜੀ ਵਡੀ ਗਲ ਆ । ਮਸ਼ਟਾਨੇ ਵਿਚ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਤੇ ਏਧਰ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੁਣ ਕੇ ਨਰਾਜ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਕਿਹਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੇਰ ਏਥੇ ਸਾਡ੍ਹੇ ਕੋਲ ਆਂਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ । ਮਸ਼ਟਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਂਤ ਭੇਟਾ ਦੇ ਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕ ਦਿਆ ਕਰੋ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਸ਼ਟਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡ੍ਹੀ ਪਕੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਧਕਕੇ ਖਾਂਦੇ ਤੇ ਭੁਕਖੇ ਤਿਹਾਏ ਆਪਣੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਦੇ ਫੜੇ ਹੋਏ ਤੁਰੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ । ਤੁਸੀਂ ਆਕਖਿਆ ਆਹਨਾਂ ਵਿਚ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋ । ਅਸੀਂ ਮਸ਼ਟਾਨਾਂ ਵਿਚ ਧਕਕੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਾ ਖਾਂਦੇ ਫਿਰਦੇ ।

ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਵਾਲੀ ਸਾਂਗਤ ਜਿਸ ਵਕਤ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈ ਕੇ ਤੁਰੇ ਹਨ, ਨਹਰ ਤੇ ਆਏ ਹਨ ਤੇ ਬੁਧਥ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੋਤ ਰੂਪ ਪਕੜ ਲਿਆ । ਨੈਹਰ ਦੀ ਪਟੜੀ ਦੇ ਤੱਤੇ ਮਛੀ ਵਾਂਗ ਤੱਫ਼ਦਾ ਹੈ । ਨਾਲ ਦੀ ਸਾਂਗਤ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਤੇ ਕੁਛ ਸਿਖ ਭਜ਼ਜ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਪਿਚਲਾਂਹ ਗਏ ਹਨ । ਜਾ ਕੇ ਸਿਕਖਾਂ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੁਧਥ ਸਿੱਘ ਬੜਾ ਪੀੜ ਨਾਲ ਤੱਫ਼ਦਾ ਹੈ, ਦਿਆ ਕਰੋ । ਜੀਵ ਤੇ ਹਰ ਵਕਤ ਭੁਲਣਹਾਰ ਹਨ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਚਚੇ ਮਾਪੇ ਬਖ਼ਾਣ ਜੋਗ ਜੇ । ਸਚਚੇ

ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, ਮਰਦਾ ਨਹੀਂ, ਜੇਹੜੀ ਕਗਗਾ ਸਿੱਘ ਦੀ ਉਸ ਜੂਠ ਖਾਹਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅੰਦਰੋਂ ਨਿਕਲ ਗਏ, ਆਦੋਂ ਰਮਾਨ ਆਜੂ । ਐਸੇ ਦਸਤ ਤੇ ਤਲਟੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ, ਪਛੀ ਵਾਕਰ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਹੋ ਗਿਆ । ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਘਲਲਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਛਕਾ ਦਿਓ ਰਮਾਨ ਆਜੂ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਿਆ, ਦੇਹ ਤਾਂਦਰਸ਼ਤ ਹੋ ਗਿਆ । ਫੇਰ ਸਿਖ ਚੁਕ ਕੇ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਦੇ ਘਰ ਕਲਸੀਂ ਲੈ ਗਏ । ਜਾ ਕੇ ਕਪੜੇ ਸਾਫ ਕੀਤੇ ਤੇ ਫੇਰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਘਵਿੰਡ ਆਈ । ਆਣ ਕੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਤੇ ਭੁਲਾਂ ਬਖ਼ਾਈਆਂ । ਮਸ਼ਤਾਨਾ ਆਦੋਂ ਦਾ ਝਿੜਕਿਆ ਮੁੜ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਆਇਆ । ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਨੂੰ ਗਿਆ । ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬੁਧਧ ਸਿੱਘ ਨੰਗੀ ਪੈਰੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਰਿਹਾ ਕਰੇ । ।

* ਬੇਬੇ ਰਾਮੀ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬਚਚੀ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਬੁਧਧ ਸਿੱਘ ਦੀ ਛੋਟੀ ਕਾਕੀ ਸੀ । ਓਸ ਨੇ ਅੰਬਾਣੀ ਕਰ ਕੇ ਰੋੜ ਜੇਹੜਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਥਾਲ ਲੰਈ ਦੰਡੀ ਰਕਖਣਾ, ਥਾਲ ਲਗਣ ਤੋਂ ਪੈਹਲਾਂ ਰੋੜ ਦਿੱਤੀ ਜੂਠਾ ਕਰ ਦੇਣ । ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਏਨੀ ਜਿਦ ਕਰਨੀ, ਆਖਣਾ ਮੈਂ ਦਿੱਤੀ ਹੁਣੇ ਲੈਣਾ ਹੈ । ਬੇਬੇ ਰਾਮੀ ਥਾਲ ਲਵੌਣ ਲਗੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਹ ਬੀਬੀ ਅੰਬਾਣੀ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਥਾਲ ਲਗਣ ਤੋਂ ਪੈਹਲਾਂ ਦਿੱਤੀ ਖਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਸਾਥੋਂ ਤਾਂ ਹਟਦੀ ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਦਿਆ ਕਰੋ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਘਵਿੰਡ ਸਨ ਦੇਹ ਕਰਕੇ । ਬੇਬੇ ਰਾਮੀ ਨੇ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਹੋਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ । ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਕੇਰੇ ਬੇਬੇ ਰਾਮੀ ਨੇ ਥਾਲ ਵਾਸਤੇ ਦਿੱਤੀ ਰਕਖਣਾ । ਆਹ ਕਾਕੀ ਫੇਰ ਸੁਤੀ ਪਈ ਤਥ ਕੇ ਦਹੀ ਵਲੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਤੇ ਰਾਮੀ ਓਸ ਵਕਤ ਬਾਹਰ ਚੌਂਕੇ ਵਿਚਚ ਸੀ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਭਾਂਡਾ ਲਾਹ ਕੇ ਦਿੱਤੀ ਵਾਲੇ ਭਾਂਡੇ ਨੂੰ ਫਡ਼ਨ ਲਗੀ । ਅਗੋਂ ਸਾਪ ਫਨ ਚੁਕ ਕੇ ਦੰਦੀ ਵਹੁਣ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ । ਕੁਝੀ ਨੇ ਤਚਚੀ ਸਾਰੀ ਚਾਂਗਰ ਮਾਰੀ ਤੇ ਰਾਮੀ ਭਜ਼ ਕੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਯਾ ਕੁਝੀ ਨੂੰ ਕੁਛਡੀ ਚੁਕਕਿਆ ਤੇ ਕੁਝੀ ਦਸ਼ਦੀ ਨਹੀਂ । ਕੁਛਡੀ ਚੁਕਕੀ ਵੀ ਢਾਡਾਂ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਗਲ ਨੂੰ ਚੰਬੜਦੀ ਹੈ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਡਰੋਂਦੇ ਹਨ । ਰਾਮੀ ਤਸਨੂੰ ਪੁਚਛਦੀ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਦਸ਼ਸ ਖਾਂ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਕੁਝੀ ਆਖਣ ਲਗੀ ਦਿੱਤੀ ਵਾਲੇ ਭਾਂਡੇ ਕੋਲ ਸਾਪ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵਹੁਣ ਪੈਂਦਾ ਹੈ । ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕੁਛਡੀ ਚੁਕਕਿਆ ਹੈ, ਤੇ ਤਾਂ ਕੀ ਸਾਪ ਮੈਨੂੰ ਵਹੁਣ ਪੈਂਦਾ ਹੈ । ਬੇਬੇ ਰਾਮੀ ਆਕਰਖਾ ਇਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਥਾਲ ਦਾ ਦਿੱਤੀ ਜੂਠਾ ਕਰ ਦੇਂਦੀ ਸੀ । ਮੈਂ ਕਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਡੇ ਆਖੇ ਨਈ ਹਟਦੀ, ਤੁਸੀਂ ਹਟਾओ । ਤਾਂ ਹੀ ਅਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਲੈਣ ਲਗੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਭਯ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਰਾਮੀ ਆਖਣ ਲਗੀ ਫੇਰ ਕੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਥਾਲ ਤੋਂ ਪੈਹਲਾਂ ਰੋਟੀ ਜਾਂ ਦਿੱਤੀ ਮਾਂਗੇਂਗੀ ? ਕਾਕੀ ਹਥ ਜੋੜਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਮਾਂਗਦੀ । ਮੈਨੂੰ ਅਜ਼ ਸਾਪ ਤੋਂ ਛੁਡਾਓ । ਫੇਰ ਰਾਮੀ ਪਲੱਘ ਦੇ ਕੋਲ ਕੁਝੀ ਨੂੰ ਕੁਛਡੀ ਚੁਕਕ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ । ਕੁਝੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਨਾਲੇ ਬੇਬੇ ਰਾਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੇਹਰ ਕਰੋ । ਓਸ ਦਿਨ ਤੋਂ, ਬੁਧਧ ਸਿੱਘ ਦੇ ਦੋ ਕਾਕੇ ਤੇ ਇਕ ਬੀਬੀ ਸੀ, ਆਹਨਾਂ ਕਦੀ ਥਾਲ ਤੋਂ ਪੈਹਲਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮਾਂਗਦਾ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ੈਹਨਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੈਹਨਸ਼ਾਹ ਹਰ ਵਕਤ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ । ਜੇ ਕੋਈ ਭੁਲਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ । ਬੇਬੇ ਰਾਮੀ ਤੇ ਬੁਧਧ ਸਿੱਘ ਦੀ ਏਸੀ ਜੋੜੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਣਾਈ ਹੈ ਅਫੂ ਪਹਰ ਦੋਵੇਂ ਜਣੋਂ ਬੈਠੁਂਦੇ ਤਥੁਂਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਸਨ । ।

＊ ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸੇਵਾ *

ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਆਪ ਦੇ ਪਿਣਡ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਾਸਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਘੋੜਾ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਦਾਲ ਤੇ ਮਕਖਣ ਚਾਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਣਾ । ੩੦ ਸਾਲ ਦਾ ਘੋੜਾ ਸੀ । ਐਨੀ ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕੇਖਣ ਨੂੰ ਵਛੇਰਾ ਲਗਦਾ ਸੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਵਾਲੀ ਵਿਸਾਖੀ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਜਾਂਦੇ ਸੀ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਛੰਗਾਰਥਾ ਘੋੜਾ ਸ਼ਹਰ ਮੰਡੀ ਵਿਚ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬਚਨ ਕਰਨਾ ਕਿ ਮੰਡੀ ਦਾ ਲਾੜਾ ਆ ਗਿਆ ਹੈ । ਖਲਾਰ ਖਲਾਰ ਕੇ ਘੋੜੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ । ਸਾਰੀ ਮੰਡੀ ਵਿਚ ਸ਼ਰਤ ਰਕਖ ਕੇ ਤੇ ਜਿਤ ਕੇ ਔਂਦਾ ਸੀ । ਲੋਕਾਂ ਆਖਣਾ ਸੌ ਘੋੜਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਏਸ ਘੋੜੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਚਲ ਸਕਦਾ । ਸਿਆਣਯਾਂ ਲੋਕਾਂ ਆਖਣਾ ੩੦ ਸਾਲ ਦਾ ਬੁਢਾ ਘੋੜਾ ਹੈ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਦਿਨੀ ਨਾਲ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਦੀ ਏਡ੍ਰੀ ਸੇਵਾ ਸੀ । ਕੋਈ ਉਪਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ । ਅਠੁੰਹ ਪਹਾਂ ਨਾਮ ਦੀ ਰੰਗ ਵਿਚਚ ਰੰਗ ਰੈਹਦੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਜੀ । ਏਡ੍ਰੀ ਜਵਾਨ ਸਿਖ ਸੀ ੧੮ ਤੱਗਲਾਂ ਜੋੜਾ ਪੈਰਿੰ ਔਂਦਾ ਸੀ । ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਨਾਂਗੀਂ ਪੈਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚਚ ਰਿਹਾ ਤੇ ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੋਚੀ ਕੋਲੋਂ ਜੋੜਾ ਮੰਗਾ ਕੇ ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ । ਆਖਣ ਲਗਗੇ ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਹੁਣ ਜੋੜਾ ਪੈਰੀ ਪਾ ਲੈ । ਤੇਰਾ ਤਪ ਅਸਾਂ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ । ।

＊ ਆਸਾ ਸਿੱਘ ਮਜ਼ਬੂਟੀ ਸਿਖ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਆਸਾ ਸਿੱਘ ਮਜ਼ਬੂਟੀ ਸਿਖ ਬਾਲੇ ਚਕਕ ਦਾ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਿਖ ਸੀ । ਆਂਸ ਗੜ੍ਹ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਤੇ ਸ਼ਹਰ ਭਾੜਾ ਵਾਹ ਕੇ ਗੁਜਾਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ । ਤਿੰਨ ਦੇ ਘਰਾਂ ਜੇਹੜੀ ਬੀਬੀ ਸੀ, ਬੜਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੀ ਸੀ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਗੜ੍ਹ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਪਕੇ ਆਂਸੇ ਵਕਤ ਆਸਾ ਸਿੱਘ ਘਵਿੰਡ ਗਡ ਲੈ ਕੇ ਹਾਜਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਆਸਾ ਸਿੱਘ ਦਾ ਪਿਚਛਲਾ ਜਰਮ ਬਾਲਮੀਕ ਦਾ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਦੇ ਵਕਤ ਦਾ । ਜੇਹੜੀ ਤਿੰਨ ਦੀ ਜਨਾਨੀ ਸੀ, ਤਿੰਨ ਦਾ ਪਿਚਛਲਾ ਜਰਮ ਭੀਲਣੀ ਦਾ ਸੀ । ਹੁਣ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਵਾਲੀ, ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਵਿਛੜਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਦੀ ਸਰਨ ਆਂਦਾ ਹੈ । ਸਿਕਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮੈਥਥੋਂ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ । ਧਨਨ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਧਨਨ ਤਿੰਨ ਦੇ ਸਿਖ ਹਨ ਜੀ । ।

＊ ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਦੀ ਧੀ ਨਿਹਾਲੋ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਇਕ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗਲਲ ਹੈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਮਕਾਨ ਲੰਡ ਸਿਖ ਸ਼ਹਰਾਂ ਜਾ ਕੇ ਸ਼ਾਤੀਆਂ ਗੜ੍ਹਾਂ ਤੇ ਲਦ ਨਹਰੋ ਨਹਰ ਰਾਤ ਭੁਚਚਰ ਆ ਰਹੇ ਹਨ । ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਸਿਖ ਨੂੰ ਕੇਖ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਸਕੇਰੇ ਤਠ ਕੇ ਸਿਖ ਤਾਹਰ ਹੋਏ ਹਨ, ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਦੀ ਧੀ ਨਿਹਾਲੋ ਕੁਛੜ ਕਾਕੀ ਸੀ । ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀਆਂ ਗੜ੍ਹਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਕੀ ਭਾਈਏ ਆਸਾ ਸਿੱਘ ਤੇ ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਨਾਲ ਘਵਿੰਡ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ । ਜਿਦਣ ਗੜ੍ਹਾਂ ਔਣਗੀਆਂ, ਮੈਂ ਕੀ ਆ ਜਾਵਾਂਗੀ । ਨਿਹਾਲੋ ਫੇਰ ਸ਼ਤੀਆਂ ਤੱਤੇ ਗੜ੍ਹੇ ਤੇ ਬੈਠ ਗੱਈ ਹੈ । ਨੈਹਰੋ ਨੈਹਰ ਗੜ੍ਹਾਂ ਤੁਰੀਆਂ ਔਂਦੀਆਂ ਹਨ । ਕਲਸੀਆਂ ਤੇ ਘਵਿੰਡ ਦੀ ਬਰੋਬਰ ਤੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਟੋਆ ਸੀ । ਆਸਾ ਸਿੱਘ ਕੇਖਿਆ ਨਾ । ਗੜ੍ਹ ਟੋਏ ਵਿਚ ਡਿੱਗ ਕੇ ਪਾਸ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ । ਨੈਹਰ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਡਿੱਗ ਕੇ ਬੀਬੀ ਨਿਹਾਲੋ ਸ਼ਤੀਆਂ ਥਲਲੇ ਆ ਗੱਈ ਹੈ । ਜੇਹੜੀ ਕਾਕੀ ਕੁਛੜ ਸੀ ਓਹ ਨੈਹਰ ਦੀ ਪਟਰੀ ਤੇ ਡਿੱਗ ਕੇ ਗਿਢ੍ਹ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਜਾ ਪਈ ਹੈ । ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਤੇ ਆਸਾ ਸਿੱਘ ਸ਼ਤੀਆਂ ਤਾਂਤੇ ਲਾਹੀਆਂ ਹਨ । ਬੀਬੀ ਨਿਹਾਲੋ ਦੀ ਲਤ ਟੁਟ ਗੱਈ ਹੈ । ਭੌਂ ਕੇ ਪੈਰ ਗੋਡੇ ਨੂੰ ਆਣ ਲਗਾ । ਬੀਬੀ ਦਾ ਉਤਲਾ ਲੀੜਾ ਲੈ ਕੇ ਬੁਧ ਸਿੱਘ ਨੇ ਲਤ ਸਿਧੀ ਕਰ ਕੇ ਬੰਨ ਦਿੱਤੀ । ਫੇਰ ਛੋਟੀ ਕਾਕੀ ਨੂੰ ਲਭਭਦੇ ਹਨ ਤੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਲਭਭਦੀ ਨਹੀਂ । ਦਿੱਲ ਵਿਚ

ਆਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੁਝੀ ਢੁਕ ਨਾ ਗੰਈ ਹੋਵੇ । ਫੇਰ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਹਥ ਮਾਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ । ਕਾਕੀ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਸਾਰੀ ਪੰਡੀ ਹੈ ਤੇ ਸਿਰ ਸੁਕੇ ਥਾਂ ਪੇਯਾ ਹੈ । ਰਮਾਨ ਨਾਲ ਸੁਤੀ ਪੰਡੀ ਹੈ । ਨਾ ਰੋਈ ਤੇ ਨਾ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਟ ਲਗਣ ਦਿੱਤੀ ਹੈ । ਆਸਾ ਸਿੱਘ ਪਿਣਡ ਆਯਾ ਹੈ ਤੇ ਆਣ ਕੇ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਰਾਤ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਾਜਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਹਨ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਅਗਗੋਂ ਵਾਜ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਖਣੀ ਗੜ੍ਹੇ ਆ ਗਏ ਹਨ । ਆਸਾ ਸਿੱਘ ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਦਸ਼ਸਥਾ । ਫੇਰ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਤੇ ਆਸਾ ਸਿੱਘ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚੋਂ ਘਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲ ਗਏ ਹਨ । ਜਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਐਸ ਤਰਾਂ ਬੀਬੀ ਨਿਹਾਲੋ ਗੜ੍ਹਾਂ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਈ ਸੀ ਰਸ਼ਟੇ ਵਿਚ ਗੜ੍ਹਾ ਪਾਸ ਪੈ ਗਿਆ ਤੇ ਬੀਬੀ ਦੀ ਲਤ ਟੁਟ ਗੰਈ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਨਿਹਾਲੋ ਨੂੰ ਗੜ੍ਹੇ ਉਤੇ ਪਾ ਕੇ ਤੇ ਪਿਛਾਂਹ ਭੁਚਚਰ ਛੜ੍ਹ ਆਓ, ਬਾਬਾ ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤੇ ਆਪੇ ਲਤ ਬੰਨ ਦੇਤ, ਰਮਾਨ ਆ ਜਾਤ । ਨਿਹਾਲੋ ਨੂੰ ਭੁਚਚਰ ਛੜ੍ਹ ਆਏ । ਮਾਣਾ ਸਿੱਘ ਸਤਿ ਬਚਨ ਮਨ ਕੇ ਲਤ ਬੰਨ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਕੋਈ ਇਕੀ ੨੦ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਲਤ ਜਿੱਤੀ ਕੀ ਤਿੱਤੀ ਬਣ ਗੰਈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਦੀਆਂ ਭੁਲਲਾਂ ਨੂੰ ਸੂਲੀ ਤੋਂ ਸੂਲ ਕਰ ਕੇ ਭੁਗਤਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ । ਫੇਰ ਗੜ੍ਹੇ ਤੇ ਸ਼ਤੀਰੀਆਂ ਘਵਿੰਡ ਲੈ ਗਏ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਐਡੇ ਦਿਆਲੂ ਸਨ । ਕ਷ਟ ਵੀ ਭੁਗਤਾ ਦੇਂਦੇ ਸਨ ਤੇ ਤਕਲੀਫ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਣ ਦੇਂਦੇ ਤੇ ਜਾਨ ਬਚ ਗੰਈ । ।

* ਬਾਬੇ ਰੰਗਾ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬਾਬਾ ਰੰਗਾ ਸਿੱਘ ਖ਼ਜਾਨਚੀ ਸੀ । ਸਾਰੀ ਸਿਕਖੀ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਲੈਣ ਆਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਜੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਤੇ ਤਾਂ ਵੀ ਬਾਬਾ ਰੰਗਾ ਸਿੱਘ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ । ਦਿਲਲੀ ਵਿਚਚ ਵੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਛੇ ਕੁ ਮਹੀਨੇ ਬਾਦ ਘਲਲ ਦੇਂਦੇ ਸਨ ਜੀ । ਏਡਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਭਯ ਰਕਖਦਾ ਸੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚਚੋਂ ਇਕ ਪੈਸਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵਰਤਦਾ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੀ ਆਖਣਾ ਚਾਚਾ ਤੂੰ ਤੁਰ ਕੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਜਾਧਾ ਕਰ । ਕਰਾਧਾ ਸੇਵਾ ਵਿਚੋਂ ਲਾ ਆਧਾ ਕਰ, ਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਜੋ ਤੇਰਾ ਦਿਲ ਕਰੇ ਮਾਧਾ ਵਰਤ ਲਿਆ ਕਰ । ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਆਂਸ ਨੇ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਵਰਤਣਾ । ਜੇ ਕਿਸੇ ਸਿਖ ਨੇ ਕਰਾਏ ਵਾਸ਼ਟੇ ਪੈਸੇ ਦੇਣੇ ਆਹ ਵੀ ਆਂਸ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਲਿਆ ਦੇਣੇ । ਐਸਾ ਬੇ-ਵਾਸਨਾ ਹੋਯਾ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ । ਬਿਰਧ ਸਰੀਰ ਸੀ ਤੇ ਤਾਂਹ ਵੀ ਹਥਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਬੜੀ ਕਰਦਾ ਸੀ । ਬਾਗ ਦੇ ਬ੍ਰੂਟਿਆਂ ਵੀ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ । ਲੰਗਰ ਵਾਸ਼ਟੇ ਸ਼ਬਜੀ ਬੀਜਣੀ ਤੇ ਤੁਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ । ਸਿਕਖਾਂ ਆਖਣਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਬਿਰਧ ਜੇ, ਤੁਸੀਂ ਬੈਹ ਜੋ, ਅਸੀਂ ਜੁ ਕਮਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ । ਆਂਸ ਆਖਣਾ ਮੈਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗ ਸੇਵਕ ਹਾਂ, ਏਸ ਘਰ ਦੀ ਜਿੰਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਏ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈ । ਬੜਧਾ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਸਰੀਰ ਸੀ । ।

ਸਿਆਲ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ ਤੇ ਬਾਬਾ ਰੰਗਾ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੇਰਾ ਬਿਰਧ ਸਰੀਰ ਹੈ, ਕੋਈ ਛਕਣ ਵਾਸ਼ਟੇ ਭਾਂਡਾ (ਚੰਗਾ ਖਾਣਾ) ਬਣਾਈ ਏ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਦਾ, ਬਾਬਾ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤੋਟ ਨਹੀਂ, ਸਾਰੇ ਇਕਕੋ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਦੇ ਹਨ । ਅਸੀਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਦਾ ਹੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਦੇ ਹਾਂ । ਬਾਬੇ ਆਕਖਦਾ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਸੀਂ ਗਭਰ ਜੇ ਤੇ ਅਸੀਂ ਬਿਰਧ ਸਰੀਰ ਹਾਂ, ਛਕ ਲਵਾਂਗੇ ਤੇ ਤੁਰੇ ਫਿਰਾਂਗੇ । ਫੇਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਾਤਾ ਨੈਣੀ ਤੇ ਬੰਤੀ ਨੂੰ ਆਕਖਦਾ ਕਿ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਚਾਚਾ ਆਂਹਦਾ ਹੈ, ਏਸ ਨੂੰ ਖੱਡ, ਘਿਓ, ਬਾਦਾਮ ਪਿਸਤਾ ਪਾ ਕੇ ਇਕ ਚਾਟੀ ਬਣਾ ਦਿਓ । ਬਾਬੇ ਆਕਖਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖ਼ਸ਼ਖ਼ਸ ਤੇ ਗਿਰੀ ਦਾ ਖੋਪਾ ਵੀ ਪਾ ਦੇਯੋ । ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਬਾਬੇ ਆਕਖਦਾ ਆਂਸੇ ਤਰਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ

ਮਾਤਾ ਹੋਰਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ । ਮਾਤਾ ਹੋਰਾਂ ਬਣਾ ਕੇ ਚਾਟੀ ਭਾਂਡੇ ਦੀ ਤਾਰ ਕਰ ਛੁੜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੰਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਆਏ ਹਨ । ਮਾਤਾ ਹੋਰਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਚਾਟੀ ਰਕਖ ਦਿੱਤੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਵਰਤਾਯਾ । ਜੋ ਬਚਿਚਿਆ ਸਾਰਾ ਪਦਾਰਥ ਸੀ ਜੇਹੜਾ ਓਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਾਬੇ ਰੰਗ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਫੜਾ ਦਿੱਤਾ । ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਬਾਬੇ ਆਪ ਕਲਲੇ ਨੇ ਕਢੂ ਕੇ ਛਕਿਆ ਹੈ । ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਬੈਠਾ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖੋਟੀ ਚੀਜ਼ ਗੋਹਾ ਚਾਟੀ ਵਿਚ ਤੇ ਹਥਥ ਵਿਚ ਵਖਾਯਾ ਹੈ । ਸਵੇਰੇ ਤਠ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਛਕਣਾ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗੇ ਬਾਬਾ ਕੀ ਗਲਲ ਹੈ । ਓਸ ਨੇ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਛਕਣ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਕਖਿਆ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਆਂਹਦੇ ਹਾਂ, ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਰਾਤ ਚਾਟੀ ਵਿਚ ਤੇ ਹਥਥ ਵਿਚ ਛਕਦੇ ਨੂੰ ਗੋਹਾ ਵਖਾਯਾ ਹੈ । ਏਸ ਕਰ ਕੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਟਬ਼ਰ ਨਾਲੋਂ ਵਖਰੀ ਚੀਜ਼ ਖਾਣੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਚਾਟੀ ਓਸੇ ਤ੍ਰਾਂ ਮੋੜ ਦਿੱਤੀ । ਓਹਨਾਂ ਨੇ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਵਰਤਾ ਦਿੱਤਾ ਏ । ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਬੜੀ ਹਸ਼ਸਦੀ ਹੈ । ਸਾਰੇ ਰੰਗ ਵੇਖ ਬਾਬਾ ਰੰਗ ਸਿੱਘ ਦੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਓਹਨਾਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਮੇਹਰ ਸੀ ॥

* ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਾਈ ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸਾਖੀ *

ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਨੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸੁਭਾ ਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸਿਕਖਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਵਧ ਘੱਟ ਬਚਨ ਕੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੇ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਿਓਂਦੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਮੁਖਵਾਕ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਏਸ ਕਰ ਕੇ ਗੁਸਸੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਂਦੇ, ਕਿ ਸਾਡਾ ਜੇਹੜਾ ਬਚਨ ਛੁਟ ਗਿਆ, ਮੁੜ ਕੇ ਮੁੜਨਾ ਨਹੀਂ । ਹੋਰ ਜੋ ਪੀਰ ਪੈਂਗਮ਼ਬਰ ਔਲੀਏ ਹਨ ਓਹਨਾਂ ਦਾ ਸਰਾਫ ਦਿੱਤਾ ਅਸੀਂ ਮੋੜ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਤੇ ਸਾਡਾ ਤੀਰ ਛੁਟਾ ਨਹੀਂ ਮੁੜਨਾ । ਅਸੀਂ ਤੀਨ ਲੋਕ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਸਾਡੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦਾ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਬੜੀ ਮੁਹੱਬਤ ਨਾਲ ਪਾਲਿਆ ਸੀ । ਬੜਾ ਜਵਾਨ ਭਲਵਾਨ ਕੀਤਾ ਜੀ । ਬਾਹਰ ਛਿੰਜਾਂ ਵਿਚ ਘੁਲਦਾ ਸੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਐਡੀ ਮੁਹੱਬਤ ਨਾਲ ਪਾਲਿਆ ਸੀ ਬਾਹਰ ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹਥਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੌਣ ਦੇਂਦੇ । ਬਾਹਰ ਕੇ ਧੀਆਂ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਫੁਲਾਂ ਵਾਂਗਰ ਅਟੇ ਪਹਰ ਰਕਖਦੇ ਸਨ । ਜੇਕਰ ਲੰਗਰ ਵਿਚਚ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਗਲਲੇ ਓਹਨਾਂ ਦੀ ਭੁਲਲ ਕੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਰਾਜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦੇ ਤੇ ਮਨੌਂਦੇ ਰੈਹਾਂਦੇ ਸਨ । ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਅਕਤਾਰ ਕਰ ਕੇ ਘੱਟ ਮਨਨਾਂ, ਭਰਾਵਾਂ ਵਾਗਰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ । ਬਾਬੇ ਰੰਗ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੁਰਤ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਸੀ । ਓਸ ਨੇ ਕਲਲੇ ਬੈਹ ਕੇ ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਸਮਝੌਣਾ, ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾਲੇ ਨਾਗ ਹਨ । ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਕੇ ਨਹੀਂ ਗੇ । ਤੂੰ ਹਥਥਾਂ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਿਆ ਕਰ । ਵੇਖ ਕਿਛੀ ਦੂਰੋਂ ਸਿਖ ਆਣ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਕੀ ਓਹ ਕਮਲੇ ਹਨ ? ਮੈਂ ਕੀ ਵੇਖ ਲੈ ਬਿਰਧ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤੇ ਮੈਂ ਆਂਦਾ ਹਾਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਮਾਪੇ ਜੇ । ਜੇਹੜੀ ਬਾਬੇ ਰੰਗ ਸਿੱਘ ਦੀ ਸਮਝੌਣੀ ਸੀ ਓਸ ਨੇ ਦਿਲ ਤੇ ਨਾ ਲਿਓਣੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕਢੂ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਭਗਵਾਨ ਸਿੱਘ ਗਭਰ੍ਹ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਓਹ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਘੁਲਣ ਲਾ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜੀ । ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਫੇਰ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋਰ ਕਰਨ ਲਗ ਪਿਆ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫੇਰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕਕੋ ਜੇਹੀ ਖੁਰਾਕ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ । ਬਦਾਮ ਤੇ ਘਧੀ ਦੇ ਪੀਪੇ ਤੇ ਹੋਰ ਫਲ ਫਰੁਟ । ਬੜੇ ਸੁਨਦਰ ਜਵਾਨ ਓਹ ਕੀ ਪਲ ਕੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । ਦੂਜੇ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਕੀ ਸਾਰੇ ਜਵਾਨ ਹੋ ਗਏ । ਚਾਰੇ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਤੇ ਪੱਜਵਾਂ ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਛੀਵੇਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਖੌਲ੍ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਤੇ ਨਾਲ ਸਿਖ ਕੀ ਹਰ ਵਕਤ ੧੦ ਜਣੇ ਜ਼ਰੂਰ ਰੈਹਾਂਦੇ ਸੀ । ਫੇਰ ਸਾਰੇ ਜਣੇ ਜਦੋਂ ਕਿਤੇ ਮੇਲੇ ਵਿਚਚ

ਜਾਂਦੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੜੀ ਸੋਭਾ ਪਾਉਂਦੇ ਸਨ ਜੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਧਾਰਨ ਰਕਖੀ ਸੀ ਕਿ ਅਠੁ ਪਹਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਰਤੌਂਦੇ ਸਨ । ਜੋ ਕੋਈ ਕੋਲ ਗਰੀਬ ਗੁਰਬਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭੁਕਖਾ ਨਹਿੰਂ ਸੀ ਰੈਹਣ ਦੇਂਦੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੇਖ ਕੇ ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾ ਨੂੰ ਨਰਮ ਨਹਿੰਂ ਸੀ ਕੀਤਾ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੜੀ ਦਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਅਠੁ ਪਹਰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਵਾਜ਼ਾਂ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਆਖਣਾ ਕਿ ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਬੈਹ ਕੇ ਜੇਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਦਿਲ ਕਰਦਾ ਛਕੀ ਜਾਧਾ ਕਰ । ਪਿਛਲਿਆਂ ਜਾਮੇਆਂ ਦੇ ਵਰ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਭੁਗਤਾਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਮਾਂਗਾਂ ਮਾਂਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਆਪ ਹੀ ਵਰਤਾਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ।

ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਹੋਣ ਤੋਂ ੩ ਮਹੀਨੇ ਅਗਦੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਅਫੁ ਕਰ ਦਿੱਤਾ । ਆਪ ਥਾਂ ਮੁਲ ਲੈ ਕੇ ਮਕਾਨ ਬਣਾ ਲਏ । ਤਿੰਨ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਘਰ ਵਿਚਚ ਰੈਹਣ ਦਿੱਤਾ । ਅਫੁ ਕਰਨ ਲਗਿਆਂ ਕੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਹੋ ਬਚਨ ਆਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਿ ਸਭ ਕੁਛ ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਤੇਰਾ ਹੈ ਜੇਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਤੇਰਾ ਦਿਲ ਕਰਦਾ ਲੈ ਲਾ, ਸਾਡੇ ਹੁੰਦਾਂ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਢਰ ਨਹਿੰਂ ਗਾ । ਸਾਰੀ ਤੁਮਰ ਕਟੁ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਏਹ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਹੀ ਭਰਾ ਨੂੰ ਅਫੁ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਚੋਲਾ ਛਹੁ ਦੇਣਾ ਹੈ ਤੇ ਆਪਣੀ ਹਥਥੀਂ ਵਿਹਾਰ ਕਰ ਦੇਈ ਜੀ । ਜੇਹੜੀ ਪੈਲੀ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰਾਂ ਛੁਡਾ ਲਈ ਸੀ ਤਿੰਨ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਫਨੇਕਿਆਂ ਦੀ ਪਤੀ ਸੀ । ਤੇ ਜੇਹੜੀ ਹਵੇਲੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੁਲਲ ਲਈ ਹੈ, ਤਿੰਨ ਦੇ ਲਾਗੇ ਹੀ ਦੁਆਬੀਆਂ ਦੀ ਪਤੀ ਸੀ । ਜੇਹੜੀ ਜਗਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋਲਿਆਂ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰਾਂ ਛੁਡਾ ਲਈ ਸੀ, ਤਿੰਨ ਜਗਾ ਤੇ ਕੁਤੇ ਮੂਤਦੇ ਹਨ । ਫਿਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣੇ ਜਰਮ ਵਾਲਾ ਪਲੰਘ ਲੈਣ ਲਈ ਸਾਰੀ ਸਾਂਗਤ ਲੈ ਕੇ ਗਏ ਹਨ ਜੀ । ਲੋਕਾਂ ਸਾਰਾਂ ਯਾ ਕੇ ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਕਖਿਆ ਕਿ ਤੂਂ ਬੜਾ ਮਾਫ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਤੂਂ ਆਪ ਹਵੇਲੀ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹਿੰਂ ਸੀ ਘਲਲਣਾ । ਹੁਣ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਰੀ ਸਾਂਗਤ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਪਫ਼ਦੇ ਤੁਰੇ ਆਂਦੇ ਹਨ । ਜੇ ਓਹਨਾਂ ਏਹ ਪਲੰਘ ਚੁਕਕਿਆ ਤੇ ਬੜੀ ਮਾਫ਼ਾ ਗਲਲ ਹੈ । ਜਦੋਂ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆਂ ਹੈ, ਓਦੋਂ ਦਾ ਏਹ ਪਲੰਘ ਡਠਾ ਹੈ । ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਤੂਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਪਲੰਘ ਨਾ ਜਾਣ ਦੇਈ । ਫਿਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ । ਬੜੀ ਰੌਣਕ ਹੈ । ਸਾਂਗਤਾਂ ਸ਼ਬਦ ਪਫ਼ ਰਹੀਆਂ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਾਈਲ ਹੋ ਕੇ ਪਲੰਘ ਦੇ ਤੱਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ । ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਤੇ ਬੇਬੇ ਮਾਂਗੇ ਦੋਵੇਂ ਜੀ ਗਲਲ ਵਿਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਗ ਪਏ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਹ ਪਲੰਘ ਸਾਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਾਸਤੇ ਰੈਹਣ ਦਿੱਤੇ । ਮੋਹਣ ਸਿੱਘ ਕਲਸੀਆਂ ਦਾ ਸਿਖ ਚੇਤ ਸਿੱਘ ਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਮਸ਼ਤਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਪਲੰਘ ਕੋਲ ਖੇਡਣ ਲਗ ਪਿਆ । ਬਚਨ ਕਰਨ ਲਗ ਪਧਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਪਲੰਘ ਚੁਕਕਿਆ ਗਿਆ ਮਾਝੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚਚ ਬਹੁਤ ਕਤਲੇਆਮ ਹੋਵੇਗੀ ਤੇ ਭਾਜੜਾਂ ਪੈ ਜਾਣਗੀਆਂ । ਦੁਨੀਆਂ ਰੁਲ ਕੇ ਮਰ ਜਾਏਗੀ । ਕਨ੍ਯਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖਵਾਰੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ । ਬੜੇ ਸਾਲ ਬਚਨ ਮਸ਼ਤਾਨੇ ਦੇ ਵਿਚਦੀ ਹੋਏ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਲੰਘ ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਦਿਆਲੂਆਂ ਨੇ ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਤੇ ਮਾਂਗੇ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਕੇ ਪਲੰਘ ਰੈਹਣ ਦਿੱਤਾ ਜੀ । ਆਪ ਸਾਂਗਤ ਸਮੇਤ ਘਰ ਨੂੰ ਆ ਗਏ । ਸਿਕਖਾਂ ਨਾਲ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡਾ ਜਿਹੜਾ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪਲੰਘ ਵਿਛੌਂਦੇ ਜੇ, ਓਹ ਹਵੇਲੀ ਢਾਹ ਦਿੰਦੇ, ਤੇ ਹਰਨਾਮ ਸਿੱਘ ਦੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਰੈਹਣ ਦਿੰਦੇ, ਅਸੀਂ ਕਿਤੇ ਪਲੰਘਾਂ ਵਿਚਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ । ਜੇਹੜਾ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ, ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਦੇ ਵਿਚਚ ਤੇ ਹਰ ਕਤਕ ਕੋਲ ਰੱਹਦੇ ਹਾਂ, ਆਪ ਫਿਰ ਹਵੇਲੀ ਆ ਗਏ ਹਨ । ਹਵੇਲੀ ਪਲੰਘ ਡੈਣ ਦਾ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ । ਪੈਹਲੀ ਮਾਫ਼ਾਂ ੨੦੦੦ ਸਮੇਤ ਬਿਕਮੀ ਵਿਚ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਫੁ ਹੋ ਕੇ ਹਵੇਲੀ ਆਏ ਹਨ ਜੀ । ।

✿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਵੋਂ ਪਲੱਥ ਬਾਰੇ ✿

जेहड़ा पलँघ हवेली डाहया है । तेजा सिंघ सिख ने अक्क दीआं लक्कड़ां भन्न भन्न के सण कहुणी । सवेरे उठदे दूर पंज छी मील तक जा के पुराणिआं अक्कां दीआं लक्कड़ां भन्न भन्न के सण कहुणी ते फिर उसनूं साफ करके वाण कत्तणा । सारी दिहाड़ी विच्च मसां दो छटाकां सूतर कत्तणा जी । होर वी माल दी सेवा करनी । साढे चार सेर पक्का छेह महीने विच्च त्यार कीता । फिर उसनूं साबण नाल धो के एस तहां साफ कीता कि कोई पछाण नहीं सकदा, रेशम है कि अक्क दा वाण है । तेजा सिंघ बेनंती करदा है कि मेरे विच्च एनां बल नहीं सी, पातशाह दया कीती है । लल्लीआं पिण्ड दा पाल सिंघ सच्चे पातशाह दे दर्शन नूं आया है । केहर सिंघ रामगढ़ीआ सिख डल दा सी । उस ने टाली दे पावे ते बहुत वधीआं साल दीआं हीआं लिअंदीआं । पाल सिंघ सिख ने पलँघ प्रेम नाल ठोक दित्ता । फिर पाल सिंघ ते तेजा सिंघ बड़े प्रेम नाल तिन्नां दिनां विच्च उण्या है । देसी सूतर दी पैंद पलँघ नूं पा त्यार हो गया है । पातशाह उस दिन तों ओसे पलँघ ते रैहण, ते हुक्म दित्ता एह पलँघ सिँघासण साढ़ा अंदर डाह दिओ । सच्चे पातशाह दे हुक्म अनुसार पलँघ अंदर डाह दित्ता । रोज़ पलँघ थल्ले पोचा फेरना ते धूप धुकौणा ते रात नूं पलँघ दे कोल घड़ दा शमेदान जगौणा । एस पलँघ दे लागे सारा विहार शुरु हो गया । ।

＊ सच्चे पिता दे अंतम दिनां बारे *

चार साहिबजादे पातशाह दे व्याए होए हन । पंजवां साहिबजादा छोटा सी, ३ साल दा । इक बीबी करतारी पातशाह दी धी, उह व्याहुण वाली सी । भगवान पुरे नगर विच्च मंगी होई सी । सच्चे पातशाह मग्घर दी पुन्नआं दा उस दा व्याह अरंभ दित्ता । मग्घर दी पुन्नआं नूं करतारी दी शादी पातशाह कर दित्ती । व्याह तों १५ दिन बाद सच्चे पातशाह शिकार गए हन ते रस्ते विच्चों वापस मुड़ आए हन । आंहदे हन साढ़ा सरीर तकड़ा नहीं गा । दीन दुनी दे वाली ताप दा बहाना कर के लम्मे पै गए हन । तेजा सिंघ उसे वक्त तों सेवा विच्च हाज़र हो गया । होर सारे साहिबजादे ते सिख वी विहार सारे कर के पातशाह कोल आण के सेवा करनी । बार विच्चों आत्मा सिंघ ते उस दा पुत्र ते बेबे बसंत कौर दर्शनां नूं आए होए हन । आत्मा सिंघ दा पुत्र प्यारा सिंघ वी बीमार हो गया । सच्चे पातशाह सारी सारी रात संगतां तों शब्द पढ़ौदे रैहण ते आप माईल हो के पलँघ ते चौकड़ा ला के पातशाह बैठे रैहण । मोहण सिंघ सिख कलसीआं वाले ते सारे घर दे जीव जिन्ने सिख कोल सन, सारयां नूं सच्चे पातशाह नाम खुमारी चाढ़ दित्ती । प्यारा सिंघ दी माई बेबे बसंत कौर बेनंती कीती कि सच्चे पातशाह प्यारा सिंघ जिआदा बिमार है दीन दयाल दया करो, मैं जे कर भुल्ल गए हां ते भुल्ल बख्शो । सच्चे पातशाह एडे दयालू सन । प्रशाद दित्ता ते दे के आखण लग्गे बेबे प्रशाद प्यारा सिंघ नूं देदे राजी होजू ते फिर किहा कि तूं डरदी क्यों हैं, प्रशाद छकण नाल दुख दलिदर दूर हो जाणगे । बेबे बसंत कौर ते बारा सिंघ जाण वास्ते खुशी मंगी कि सच्चे पातशाह दया करो किन्ने दिन हो गए ने, घरों आया नूं । सच्चे पातशाह आकर्खया बेबे रहो १० दिन होर, फिर एह वेला तुहानूं लभ्भणा नहीं । बेबे रमज़

ਨਹਿਂ ਸਮਝੀ ਚਲੀ ਗਈ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫਿਰ ਆਕਖਿਆ ਬੇਬੇ ਆਤਮਾ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਘਲਲ ਦਿਯੇ ਜੇ ।

ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਦ ਇਕ ਦਿਨ ਅਮ੃ਤ ਵੇਲੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਿੱਘਾਸਣ ਤੇ ਚੌਕੜਾ ਮਾਰ ਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ । ਕਈ ਵਾਰੀ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸ ਬਿਧ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾਂ ਕਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਕੇ ਦਿਆ ਕਰ ਦੇਣ । ਉਸ ਵਕਤ ਮੈਂ ਸੁਤੇ ਸਿਧਿਆ ਹੀ ਚਰਨਾਂ ਵਲਲੇ ਖਲੋ ਕੇ ਹਥਥ ਜੋੜ ਕੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗਗੇ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਕੀ ਗਲਲ ਹੈ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਉਸੇ ਵਕਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਚੇਤਾ ਆ ਗਿਆ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗਗੇ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਜੋ ਤੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚਚ ਆ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਦਾ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚਚ ਲਗਗਾ ਹਾਂ ਕੋਈ ਬੇਨਤੀ ਨਹਿਂ ਕੀਤੀ ਦਿਆ ਕਰੋ ਕਿ ਮੈਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਲਵਾ । ਮੈਂ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਏਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚਚ ਥੋੜੀ ਹੋਈ ਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤੀ ਮਾਂਗ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਕੀ ਮਾੜਾ ਹੈ । ਜੇ ਬਹੁਤੀ ਹੋਈ ਤੇ ਮੈਂ ਥੋੜੀ ਮਾਂਗ ਲੈਈ ਤਾਂ ਕੀ ਮਾੜੀ ਗਲਲ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਦਿਆ ਕਰੋ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਓਹ ਵਸਤ ਦਿਯੇ ਜੇਹੜੀ ਸੁਕਕਣ ਵਾਲੀ ਨਾ ਹੋਵੇ । ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਮਾਂਗਣ ਦੀ ਜਾਚ ਨਹਿਂ ਗੀ । ਜਨਮ ਜਮਾਂਤਰ ਈ ਦੇਹ ਅਰੋਗ ਤੇ ਸਾਸ ਸੁਖਾਲੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਤੇ ਭਜਨ ਦਾ ਰੰਗ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਏਹ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਮ੃ਤ ਵੇਲੇ ਸਿਖ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲੈਈ । ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗਗੇ, ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ । ਜਾ ਹੁਣ ਤੂੰ ਜਾ ਕੇ ਚਾਯ ਤਧਾਰ ਕਰ ਸਾਡੇ ਲੈਈ । ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ । ਫਿਰ ਚਾਯ ਬਣਾ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਛਕਾਈ, ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਕੀ ਛਕਦੀ ਹੈ । ਏਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਿਖ ਨੂੰ ਭੇਤ ਨਹਿਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚੋਲਾ ਛੜ੍ਹ ਦੇਣਾ ਹੈ । ਆਪਣੇ ਆਪ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਿਕਖਾਂ ਤੇ ਘਰ ਦਿਆਂ ਜੀਅਾਂ ਨੂੰ ਬਹਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਵਰ ਵਰਹੀਆਂ ਦੰਡੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ।

ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗਗੇ, ਨੈਣੋ ਸਾਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਅਜ਼ਜ ਕੁਛ ਖਵਾਓ । ਮਾਤਾ ਹੋਰਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਹਾਡੀ ਦਿੱਤਾ ਬੜਾ ਕੁਛ ਹੈ ਦਿਆ ਕਰੋ । ਫੇਰ ਮਾਤਾ ਹੋਰਾਂ ਸਕਾ ਰੂਪਏ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਥਾਲ ਲਾ ਕੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਵਰਤੌਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਨਾਲੇ ਆਪ ਕੀ ਛਕਦੇ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪੇ ਕਦੀ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਾਵਾ ਸੀ ! ਅਜ਼ਜ ਅਸੀਂ ਸੂਹਿਓਂ ਮਾਂਗ ਕੇ ਤੁਹਾਥੋਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲਿਆ ਹੈ । ਮਹੀਨਾ ਪੋਹ ਦਾ ਸੀ ਤੇ ਰੋਜ਼ ਹੀ ਕੂੰਦਾਂ ਬਰਸਦੀਆਂ ਸਨ । ਬਦਲ ਰੋਜ਼ ਹੀ ਘਨਘੋਰਾਂ ਪਾਂਦੇ ਸਨ । ਦੀਨ ਦਿਨ ਆਂਦੇ ਵਕਤ ਜੋ ਕੋਈ ਸੂਹਿਓਂ ਮਾਂਗਦਾ ਸੀ, ਦੰਡੀ ਜਾਂਦੇ ਸਨ । ਸਿਧਾਲ ਵਿਚਚ ਪੋਹ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਕਰ ਕੇ ਠੰਡ ਬੜੀ ਸੀ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕੁਛ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਦੇ ਨਾਰਲੀ ਪਿੱਣ ਸੌਹਰੇ ਸਨ । ਭਗਵਾਨ ਸਿੱਘ ਤੇ ਹਰਕਬਾਂ ਕੌਰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਸਾਂ ਨਾਰਲੀ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਕਮ ਦਿਯੇ ਤੇ ਅਸੀਂ ਹੋ ਆਈਏ ਜੇ ਨਾ ਆਖੋ ਤੇ ਨਾ ਜਾਈਏ । ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਆਖਣ ਲਗਗੇ, ਜੁਰੂਰ ਜਾਣਾ ਜੇ । ਭਗਵਾਨ ਸਿੱਘ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਆਪ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਏਵੇਂ ਨਹਿਂ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਚੰਗਾ ਜਾਓ, ਭਲਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆ ਜਾਓ ਜੇ, ਰਿਹੋ ਨਾ । ਓਹਨਾਂ ਆਕਖਿਆ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੇ ਮੀਂਹ ਨਾ ਪਿਆ ਤੇ ਆ ਜਾਵਗੇ ਤੇ ਜੇ ਮੀਂਹ ਪੈ ਗਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਨਹਿਂ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਭਲਕੇ ਆ ਜਾਓਗੇ ਤੇ ਜੋ ਸੂਹਿਓਂ ਮਾਂਗਗੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਆਂਗੇ । ਏਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ।

ਭਗਵਾਨ ਸਿੱਘ ਤੇ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ । ਭਗਵਾਨ ਸਿੱਘ ਤੁਰਨ ਲਗੇ ਫੇਰ ਆਕਖਿਆ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੇ ਅਸੀਂ ਭਲਕੇ ਆ ਗਏ ਤੇ ਫੇਰ ਅਸਾਂ ਜੋ ਮਾਂਗਿਆਂ ਦੇਣਾ ਪੈਣਾ ਜੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਆਕਖਿਆ ਚੰਗਾ, ਮੋਹਣ ਸਿੱਘ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਘਾਟਾ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੇਹਰ ਦੇ ਦਾਤੇ ਦਿਆ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਰ ਦੇਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ਏਸ ਤ੍ਰਾਂ ਫੇਰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰਸਾਰ ਤੋਂ ਜਿਥੋਂ ਮੀਂਹ ਪੈਣ ਲਗਾ, ਕਿਤੇ ਮਿੰਟ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਟਿਆ । ਏਧਰ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਵੀ ਸਕੇਰ ਤੋਂ ਧਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਏ ਨਹੀਂ ਕੇਖੀਏ । ਅਜਜ ਏਹ ਵੀ ਇਕ ਸੋਹਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲਾ ਕਮਮ ਹੈ । ਕੇਖੀਏ ਜਿਸ ਤ੍ਰਾਂ ਫਰੀਦ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ । “ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਅਜਜ ਨਾ ਗੁਰਾਂ ਵਲ ਜਾਵਾਂ, ਤਾਂਹੀਏ ਮੇਰਾ ਨਿੱਠੁਂ ਟੁਟਦਾ” । ਇਕ ਘਣਟਾ ਦਿਨ ਰੈਹਦੇ ਨਾਲ ਭਗਵਾਨ ਸਿੱਘ ਤੇ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਮੀਂਹ ਵਰ੍ਹਦੇ ਵਿਚਚ ਘੋੜਿਆਂ ਤੇ ਚਢ਼ ਕੇ ਆਣ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ । ਔਦੰਦਿਆਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲਈ ਦੋਵੇਂ ਅਨ੍ਹੇ ਅਨ੍ਹੀਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਆਂਦਾ ਹੈ । ਲਿਆ ਕੇ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਗੇ ਰਕਖਿਆ ਤੇ ਹਥਥ ਜੋੜ ਕੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੇਖ ਕੇ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਕਿ ਸਾਡੇ ਬਚਨ ਤੇ ਪੂਰੇ ਰਹੇ ਹਨ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸ਼ੈਹਨਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੈਹਨਸ਼ਾਹ ਏਸ ਤ੍ਰਾਂ ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਤਾਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ । ।

＊ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣ ਵਾਰੇ *

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ੨੬ ਪੋਹ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਪੁਨਰਿਆਂ ਸੀ । ਸਾਂਗਤ ਨੂੰ ਅਧੀਂ ਰਾਤ ਤਕ ਸ਼ਬਦ ਪਢਾ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵਰਤਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਮਾਤਾ ਨੈਣੋਂ ਨੂੰ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦਿੱਤਾ । ਮਾਤਾ ਜੀ ਆਕਖਿਆ, ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੇਰੇ ਦੰਦ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਚਿਥਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੁਣ ਕੇ ਨਰਾਜ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । ਆਖਣ ਲਗੇ, ਨਿਭਾਗੀਏ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਲੈ ਲਾ, ਕੁਟ ਕੇ ਖਾਹ ਲਈ । ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਕਰਦੀਆਂ ਜੇ, ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੇਵੀਆਂ ਦੇਵਤੇ ਤਰਸ ਰਹੇ ਹਨ । ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਨੂੰ ਨਾ ਕਰਦੀਆਂ ਜੇ, ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਤਰਸਣਾਂ ਏ । ਮਾਤਾ ਹੋਰਾਂ ਭੁਲਲ ਕਵਲਾਈ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕੀਤੀ । ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਜਾਓ ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਥਾਓਂ ਥਾਈ ਸੌਂ ਜਾਓ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਤੂੰ ਬੈਠਾ ਰਾਓ ਸਾਡੇ ਕੋਲ, ਸੋਵੀਂ ਨਾ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਸਤਿ ਬਚਨ ਮਨਨ ਕੇ ਕੋਲ ਬੈਹ ਗਿਆ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਲੰਘ ਤੇ ਸੁਖ ਆਸਣ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । ਜਿਸ ਵਕਤ ਅਮ੃ਤ ਕੇਲਾ ਹੋਯਾ ਤੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਾਗੇ ਹਨ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਵਾਜ ਮਾਰੀ ਓਸ ਆਕਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ । ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਜਲ ਲਿਆ । ਜਲ ਛਕ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੇ, ਸਾਨੂੰ ਚੀਤਾ ਕਰਾ । ਏਨੇ ਬਚਨ ਕਰ ਕੇ ਐਸਾ ਸਮਾਂ ਵਰਤਾਯਾ, ਜਬਾਨ ਥਥਲੈਣ ਲਗਗ ਪਈ ਤੇ ਗਲਲ ਦੀ ਸਮਝਾ ਨਾ ਲਗੇ ਬਦਲ ਓਸ ਵਕਤ ਬੜੀ ਘਨਘੋਰ ਪਾਈ ਹੈ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ੨੬ ਪੋਹ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ੧੦ ਵਜੇ ਚੋਲਾ ਛਹੂ ਕੇ ਜੋਤ ਰੂਪ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਜੋਤ ਰੂਪ ਹੋਣ ਦੀ ਦੇਰ ਸੀ, ਦਿਨ ਵੀ ਨਿਤਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ । ਫੇਰ ਜੋ ਸਿਖ ਨੇਡੇ ਸਨ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਖੱਬਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ । ਮੋਹਣ ਸਿੱਘ ਕਲਸੀਆਂ ਵਾਲਾ ਮਸ਼ਤਾਨਾ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇਣ ਲਗ ਪਿਆ । ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਸੁਣ ਕੇ ਓਸੇ ਵਕਤ ਆ ਗਏ । ਸਾਰਿਆਂ ਸਿਕਖਾਂ ਤੇ ਸਾਹਿਬਜਾਦੀਆਂ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਖੇਤ ਬਾਗ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਕਰੀਏ । ਲਕਕੜਾਂ ਗਹੂ ਤੱਤੇ ਰਕਖ ਲਈਆਂ ਹਨ । ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬਿਬਾਨ ਬਣੌਣ ਲਗ ਪਏ ਹਨ । ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਗਲਲ ਵਿਚਚ ਪਲਲਾ ਪਾ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚਚ ਖਲੋ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕਰੋ ਤੇ ਜਿਥੇ ਤੁਹਾਹੂ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ, ਆਪਣਾ ਸੁਖ ਆਸਣ ਕਰੀਏ । ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਰ ਹੋਈ ਤੇ ਮਸ਼ਤਾਨਾ ਲਲਕਾਰੇ ਮਾਰਨ ਲਗ ਪਿਆ ਤੇ ਬਚਨ ਹੋਣ ਲਗ ਪਏ । ਮਸ਼ਤਾਨੇ ਵਿਚਚ ਦੀ ਹੁਕਮ ਹੋਯਾ ਕਿ ਸਾਡਾ ਸੰਸਕਾਰ

ਘਰ ਕਰ ਦਿਆਂ। ਮਸ਼ਤਾਨਾ ਖੇਡਦਾ ਖੇਡਦਾ ਆਣ ਕੇ ਕੇਵਡੇ ਵਿਚਚ ਖਲੋ ਗਿਆ ਤੇ ਆਖਣ ਲਗਾ ਏਸ ਜਗਾ ਤੇ ਸਾਡਾ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰ ਦਿਆਂ। ਓਸ ਜਗਾ ਤੇ ਸਵਾ ਹਥਥ ਟੋਆ ਪੁਛ ਲਿਆ। ਫੇਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਯਾ ਪਲੱਬ ਦੇ ਤੱਤੇ ਅਰਾਮ ਕੁਰਸੀ ਭਾਹ ਕੇ ਕਪਡੇ ਪਾ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਊਪਰ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਰੀ ਦੁਨਿਆਂ ਓਸ ਵਕਤ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਈ ਹੈ। ਕੋਟ੍ਠਿਆਂ ਤੱਤੇ ਤੇ ਕੇਵਡੇ ਵਿਚਚ ਪੈਰ ਧਰਨ ਨੂੰ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਿਕਖਾਂ ਓਸ ਵਕਤ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਪਲੱਬ ਸਿਰ ਤੇ ਚੁਕਕ ਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਯਾ ਹੈ। ਸਜ਼ੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਗੇੜ ਸਾਰੇ ਬਚਚਿਆਂ ਤੀਕ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਨਿਹਾਲੋ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ ਹਨ। ਧੰਨ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਰਸਨਾਂ ਵਿਚਚੋਂ ਨਿਕਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਸੰਗਤਾਂ ਓਸ ਵਕਤ ਗਜ਼ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਪਢ੍ਹ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਏਹ ਸਮਾਂ ਕੇਖ ਕੇ ਬਦਲ ਕੀ ਬੁੰਦਾਂ ਵਰਸਾਣ ਲਿਆ ਪਏ ਹਨ। ਪਲੱਬ ਸਿਕਖਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਹੇਠਾਂ ਤਤਾਰ ਕੇ ਰਕਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤਾਹਾਂ ਕਰ ਕੇ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਰਾਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਰਾਤ ਨਿਤਰ ਗੱਈ ਤੇ ਤਾਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਏਹ ਸਮਾਂ ਭੁਗਤਾਂ ਕੇ ਫੇਰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਦੂਰ ਵਾਲੇ ਸਿਕਖਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਖੁਬਾਨ ਕੀਤੀ ਗੱਈ। ਜਿੰਨੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੰਗਤ ਸੀ, ਦੇਹ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਕਰ ਕੇ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਤਦਾਸੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗੱਈ ਹੈ। ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕੀਤੀ ਤੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚਚ ਰੋੜ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਲਿਆ ਪਏ, ਤੇ ਬਚਨ ਕਰਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਤੇ ਗਏ ਨਹੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹਾਂ। ਬਚਨਾਂ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਸਿਖ ਦਿਹਾਡੇ ਗੁਜਾਰਦੇ ਹਨ ਜੀ। ਏਹ ਸਾਰਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰ ਕੇ ਸਤਾਰਵੇਂ ਤੋਂ ਬਾਦ ਅੰਗੀਠਾ ਸਾਹਿਬ ਪਕਕਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਖਣਾ ਵਾਕਰ ਪ੍ਰਦਰਖਣਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ। ਮਰਿਆਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘਤ ਦਾ ਸ਼ਮੇਦਾਨ ਜਗੈਣਾ। ਸਕੇਰੇ ਪੋਚਾ ਫੇਰਨਾ ਤੇ ਧੂਪ ਧੁਖੈਣੀ। ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤਾਂ ਰੋੜ ਹੀ ਸਿਕਖਾਂ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।।।

ਮੋਟੇ ਮੋਟੇ ਬਚਨ ਜੇਹਡੇ ਹਨ ਆਹ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਲਿਖਾਏ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀਆਂ ਰਮਜ਼ਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝੀਆਂ। ਸਾਰੀ ਸਿਕਖੀ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚਚ ਸੀ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇਹ ਕਰ ਕੇ ਦਿਲਲੀ ਤੇ ਮਸ਼ਤੂਆਣੇ ਜਾਣਗੇ। ਰਾਜੇਆਂ ਨੂੰ ਜੂਡ ਪੌਣਗੇ। ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇਹ ਛੜ੍ਹ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਤੇ ਜੋਤ ਕਰ ਕੇ ਏਹ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਦੇਹ ਦਾ ਆਹਲਤਾ ਕਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤੇ ਦੇਹ ਹੁੰਦਿਆਂ ਰੁੜ ਕੇ ਮੰਗਾਂ ਮੰਗ ਲੈਂਦੇ। ਜੇਹਡਾ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਤੋਂ ਲਿਖਾਉਂਦੇ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ੫੦ ਸਾਲ ਮਾੜੇ ਦੇਸ ਵਿਚਚ ਰਖਾਂਗੇ ਤੇ ੫੦ ਸਾਲ ਵਲੈਤ ਵਿਚਚ ਰਖਾਂਗੇ, ਆਹ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਭੁਗਤਾ ਦਿੱਤਾ। ੫੦ ਸਾਲ ਮਾੜੇ ਦੇਸ ਵਿਚਚ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਹੁਣ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਨ। ਬਾਬੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੀ ਲਿਖਤ ਸੀ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇਹ ਕਰ ਕੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਤੇ ਜੋਤ ਰੂਪ ਕਰਨਗੇ। ਬਚਨ ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਸਤਿ ਹੋਣ ਡਹ ਹਨ। ਸਿਖ (ਮਹਾਰਾਜ ਪੂਰਨ ਸਿੱਘ) ਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਨਿਹਕਲਕਂ ਹੋ ਕੇ, ਖੇਡਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ।।।

ਸਾਡੇ ਭੋਲਿਆਂ ਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਲਈ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਅਕਤਾਰ ਧਾਰਿਆ। ਸਿਕਖਾਂ ਦਾ ਤਿਲ ਫੁਲ ਪੂਜਾ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਦੇ ਦਿਆ ਕਰੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੀ। ਏਸੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਚਰਨਾਮਤ ਵਿਚਚ ਤਾਕਤ ਸੀ, ਛਕਦਿਆਂ ਸਾਰ ਦੁਖ ਦਲਿਦ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਕਈਥਾਂ ਸਿਕਖਾਂ ਦੇ ਘਰ ੨੦ ਸਾਲ ਦਾ ਚਰਨਾਮਤ ਰਕਖਿਆ ਹੈ। ਆਹਨਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਜਧੋਂ ਦਾ ਤਥੋਂ ਹੈ। ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਦੀ ਲਿਖਤ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸਿਖ ਦੇ ਘਰ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵੇਰਾਂ ਚਰਨ ਪਏ ਆਥੇ ਜ਼ਰੂਰ ਧਾਮ ਬਣੇਗਾ। ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਤੇ ਹਰਬਿੰਸ ਕੌਰ ਦੀ ਸਚਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਹਥਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਦਿਲਾਂ

ਸ਼ੋਹਾਂ

੧੧੧

ਸ਼ੋਹਾਂ

ਦੀਆਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਜੋ ਲਗ ਮਾਤਰ ਦੀ ਗਲਤੀ ਹੋਵੇ, ਮਾਫ਼ੀ ਦੇਣੀ, ਭੁਲ ਕਰਖਾਣੀ ਤੇ ਸੇਵਾ ਪਰਵਾਨ ਕਰਨੀ ।
ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਤੁਹਾਡੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਮਹਿੰਸਾ ਲਿਖਾਈ ਹੈ ਤੇ ਹਰਬਾਂਸ
ਕੌਰ ਨੇ ਲਿਖੀ ਹੈ, ਦਿਆ ਕਰਯੋ । “ਸਚਚੇ ਪਿਤਾ ਹਰ ਕਤ ਆਪਣਾ ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਉਤਸ ਸਾਂਗਤਾਂ
ਦੇ ਦਰਸਨ ਕਰਖੋ ਤੇ ਮੇਹਰ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਰਕਖੋ ਜੀ” । ।

* * * *

ਬੇਬੇ ਹਰਬਾਂਸ ਕੌਰ (ਲੇਖਕ)

ਸ਼ੋਹਾਂ

ਸ਼ੋਹਾਂ

* ਰੰਗ ਰੂਪ ਨਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ । ਪੂਰਨ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਸਮਾਏ । ਜੋਤ ਜਗਤ
ਦੀ ਆਪ ਜਲਾਏ । ਆਪਣਾ ਭੇਤ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਤਾਏ । ਆਪਣੀ
ਮਹਿਮਾਂ ਆਪ ਜਣਾਏ । ਆਪ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸਮਾਏ । ਕਲਜੁਗ
ਵਿਚ ਇਹ ਕਰਮ ਕਮਾਏ । ਛੜ੍ਹੀ ਦੇਹ ਜੋਤ ਰੂਪ ਹੋ ਆਏ ।
ਪੂਰਨ ਸਿੱਖ ਦੀ ਦੇਹ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭ ਗਿਆ ਸਮਾਏ । * (੧੭ ਮਾਘ ੨੦੦੬)

ਸਚ੍ਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਹਾਰਾਜ ਪੂਰਨ ਸਿੱਖ ਜੀ

